

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ

© Γιώργος Ζερβούδης

2016

Γιώργος Ζερβούδης

Ένα Ταξίδι

ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΕΡΒΟΥΔΗΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ

ΑΘΗΝΑ, 2016

Η μέρα αρνιέται να 'ρθει
για να μην έρθεις εσύ
και μήτε εγώ να μπορέσω να πάω.

Όμως εγώ θα πάω
παρατώντας στα βατράχια το τσακισμένο μου γαρύφαλλο

Όμως κι εσύ θα ρθεις
ανάμεσα από τα θολά του σκοταδιού λαγούμια.

Η νύχτα και η μέρα δε θέλουν να ρθουν
για να πεθάνω εγώ για σένα
κι εσύ να πεθάνεις για μένα.

Γκασέλα του απελπισμένου έρωτα (Απόσπασμα).

Φεδερίκο Γκαρθία Λόρκα.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Παραλία της Βικτώρια.

Κάδιθ. 19 Αυγούστου 2004.

Η νύχτα ήταν γλυκιά. Ζεστή και υγρή, όπως το καλοκαίρι της Ανδαλουσίας. Ένα δροσερό αεράκι ερχόταν από τον ωκεανό και ανακούφιζε τους λίγοστούς περαστικούς που έκαναν την βόλτα τους στο πασέο μαρίτιμο. Τον παραλιακό δρόμο της πόλης.

Εκεί, στη παραλία της Βικτώρια, στο Κάδιθ, στη νότια Ισπανία, εκεί που η Ευρώπη αγγίζει την Αφρική και ο Ατλαντικός ωκεανός χαιδεύει απαλά τα ατέλειωτα χιλιόμετρα χρυσής άμμου, η γαλήνη της νύχτας δεν είχε αγγίξει δύο ανθρώπους.

Εκείνη δεν ήθελε να ακούσει τίποτα και κανέναν. Ούτε καν, το μοναδικό της έρωτα. Η πόρτα στο μικρό δωμάτιο του ξενοδοχείου που έμενε ήταν ερμητικά κλειστή.

Όπως και η καρδιά της.

Καθόταν μέσα μόνη της. Ακίνητη. Ανέκφραστη. Ήξερε ότι εκείνος δεν θα έφευγε από την πόρτα της ούτε μέχρι το επόμενο πρωί. Όχι μέχρι να την δει, να την αγκαλιάσει και να της μιλήσει. Να την ηρεμήσει. Να διώξει τα σύννεφα που είχαν πυκνώσει το τελευταίο διάστημα και ετοιμάζονταν να γίνουν καταιγίδα.

Ήθελε απλά να την αγγίξει και να τη φιλήσει. Να βρεθεί μαζί με το μοναδικό άνθρωπο που λαχτάρησε ποτέ η ψυχή του.

Εκείνη όμως δεν θα άνοιγε τη πόρτα της, απόψε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Κόλιν.

Πανεπιστήμιο του Κόβεντρι. 19 Μαρτίου 2004.

Η βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου του Κόβεντρι ήταν μια κλασσική βιβλιοθήκη ενός τυπικού βρετανικού κολλεγίου που... σέβεται τον εαυτό του. Βιβλία κάθε λογής και κάθε ειδικότητας, μακρόστενα τραπέζια με σκληρές πλαστικές καρέκλες, κάποιοι υπολογιστές σε συγκεκριμένο χώρο και το απαραίτητο μικρό και λιτό γραφείο, του υπεύθυνου βάρδιας, που εκείνο το απόγευμα ήταν η - μόνιμα εκνευρισμένη και αυστηρή - κυρία Ντίξον. Μια 45χρονη ντόπια χήρα, με υπερβολικά απλό και συντηρητικό ντύσιμο, δίχως να επιτρέπει την παραμικρή ατέλεια πάνω της. Είχε αποκτήσει την φήμη της πιο σκληρής γυναίκας του κολλεγίου και φρόντιζε επιμελώς, να την διατηρεί, τις μέρες της βάρδιάς της.

Ήταν Παρασκευή, και η βιβλιοθήκη ήταν ασυνήθιστα γεμάτη για την ημέρα. Το γεγονός ότι ήταν Μάρτιος και οι τελικές εξετάσεις απείχαν λιγότερο από τρεις μήνες, είχε παίξει το ρόλο του στην έντονη κινητικότητα. Φοιτητές κάθε έτους και ειδικότητας, ήταν εκεί και στριμώχνονταν στα τραπέζια, αναζητώντας βιβλία, κάποιοι άλλοι βυθισμένοι στα λάπτοπ τους και, σχεδόν, όλοι με ένα θερμός με καφέ ή τσάι στο χέρι.

Ο Κόλιν βαριόταν πολύ. Ουσιαστικά, είχε χάσει το κέφι του από το πρώτο έτος των σπουδών του στο πανεπιστήμιο. Δεν μπορούσε να διώξει αυτό το συναίσθημα και δεν είχε προσπαθήσει ποτέ σοβαρά για να το κάνει. Αναζητούσε, μάταια, έστω μία αφορμή για να αγαπήσει αυτό το μέρος, αλλά δεν έδινε το δικαίωμα στον εαυτό του ούτε, καν να δοκιμάσει. Έμοιαζε να έχει συμβιβαστεί με αυτό που έκανε, απλά και μόνο γιατί ήταν υποχρεωμένος να τελειώσει τις σπουδες και να πάρει το πτυχίο του. Τίποτα άλλο δεν τον κρατούσε σ' εκείνη την πόλη. Τίποτα δεν τον έδενε με το μέρος.

Ο Κόλιν δεν ήταν από το Κόβεντρι. Είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στο Μπράιτον. Νότια, σχεδόν 'αγγίζοντας' τη Γαλλία, όπως του άρεσε να λέει χαριτολογώντας, άλλα και με μια αίσθηση κυνικότητας. Στα δεκαέξι του μετακόμισε στο Λονδίνο, αφού - μη έχοντας άλλη επιλογή - όλη η οικογένεια

ακολούθησε τον πατέρα, στην νέα του επαγγελματική θέση που του είχε προσφερθεί από μια μεγάλη ασφαλιστική εταιρία, με έδρα στην βρετανική πρωτεύουσα. Η αποκαλούμενη και ‘ευκαιρία ζωής’ που παρουσιάζεται μία φορά, αν είναι τυχερός κάποιος. Πώς ήταν λοιπόν, δυνατόν να την απέρριπτε... Δεν υπήρχε άλλη επιλογή για τον Κόλιν και την οικογένειά του. Το μόνο θετικό στα μάτια του, ήταν ότι αυτή η ευκαιρία είχε προσφέρει τη δυνατότητα ενός αρκετά άνετου και πολυτελούς διαμερίσματος στη περιοχή του Κένσιγκτον, μια από τις πιο αξιόλογες γειτονιές του Λονδίνου, κάτι που είχε ενθουσιάσει τη μητέρα του, όχι όμως και τον ίδιο. Ο Κόλιν αγαπούσε τα όμορφα πράγματα και τη διασκέδαση, άλλα, ήταν λιγότερο ματαιόδοξος από τους γονείς του.

Η Τζουντ Μείνορ, η μητέρα του, ήταν διοικητικό στέλεχος σε τουριστικό γραφείο. Η εταιρία της φυσικά, φρόντισε να της βρει θέση στο αντίστοιχο γραφείο που διατηρούσε στο Λονδίνο. Ο πατέρας του, ο Άλαν Μείνορ, ήταν ένας αθεράπευτα φιλόδοξος τεχνοκράτης που κινούταν στον χώρο των ασφαλειών. Κατείχε τη θέση του υποδιευθυντή στο υποκατάστημα μεγάλης ασφαλιστικής εταιρίας στο Μπράιτον. Όταν δέχτηκε την προσφορά, δεν δίστασε ούτε για μια στιγμή να πει το ‘ναι’. Θα τον έκαναν διευθυντή στα κεντρικά

γραφεία της εταιρίας, στο Λονδίνο, ενώ ο μισθός του... εκτοξευόταν. Ήταν πράγματι ευκαιρία ζωής.

Έτσι το μόνο που έλειπε, ήταν η μετεγγραφή του Κόλιν σε ένα καινούριο σχολείο εκεί, στο Λονδίνο, ώστε όλα να τακτοποιηθούν όπως έπρεπε. Το θέμα αυτό διευθετήθηκε πολύ γρήγορα και έτσι είχε πέσει και το τελευταίο 'οχυρό', η τελευταία ελπίδα του Κόλιν, στο να μη γίνει η μετακόμιση στην πρωτεύουσα.

Ενώ οι γονείς του ήταν πολύ ενθουσιασμένοι με το, πολλά υποσχόμενο, μέλλον τους στο Λονδίνο, για τον Κόλιν αυτή η απροσδόκητη τροπή που έδειχνε να παίρνει η ζωή του πάνω στην πιο περίεργη φάση της, την εφηβεία του, κάθε άλλο παρασαν πρόκληση έδειχνε στα μάτια του. Το αντίθετο μάλιστα. Ένοιωθε σαν να έπρεπε να εκτίσει μια ποινή καταναγκαστικών έργων, για την οποία είχε καταδικαστεί χωρίς να είναι ένοχος. Ερήμην του... Έτσι, δεν αποδέχτηκε ποτέ αυτή την αλλαγή στη ζωή του.

Μοναχοπαίδι και μεγαλωμένος σε διαφορετικούς ρυθμούς ζωής, νοσταλγούσε ακόμα το Μπράιτον. Νοσταλγούσε της βόλτες στη διάσημη προβλήτα της πόλης, τα βράδια Παρασκευής με τους φίλους του από το σχολείο, τα ατέλειωτα

παιχνίδια στο μικρό λούνα παρκ που υπήρχε εκεί, το ψάρι με τις τηγανιτές πατάτες στη παραλία, τους γλάρους να πετάνε κατά μήκος της ακτής και πάνω από τα στενά δρομάκια, το Βασιλικό Παλάτι φωτισμένο τις νύχτες και τα φημισμένα ζαχαρωτά της μικρής αυτής πόλης. Ο Κόλιν νοσταλγούσε τη παιδική του ηλικία. Νοσταλγούσε τα πάντα που είχαν σχέση με την πόλη του.

Το Λονδίνο δεν είχε καταφέρει να τον συνεπάρει, ούτε μία στιγμή. Αν και το επισκεπτόταν για πρώτη φορά στη ζωή του, δυσκολεύοταν να βρει κάτι που να τον εντυπωσιάσει και να τον κάνει να θέλει να θέλει να ανακαλύψει την πόλη. Δεν είχε προσπαθήσει καθόλου να κάνει φιλίες και δεν έδειχνε πρόθυμος να κοινωνικοποιηθεί, τουλάχιστον στο άμεσο μέλλον.

Το σχολείο που γράφτηκε ήταν ένα ιδιωτικό λύκειο κοντά στο Νότινγκ Χιλ. Αρκετά χλιδάτο και 'καθώς πρέπει.' Ένωθε ότι ήταν αυτό ακριβώς που δεν του χρειαζόταν και δεν ζητούσε εκείνη την στιγμή στη ζωή του. Για την ακρίβεια, το τελευταίο που είχε ανάγκη ήταν ένα σχολείο γεμάτο κακομαθημένα πλουσιόπαιδα, και το επικριτικό βλέμμα των κοριτσιών, για το αγόρι από την επαρχία που ήρθε στην πρωτεύουσα. Μπορούσε, άνετα, να διακρίνει το υποτιμητικό βλέμμα των

πρωτευουσσιάνων, των πλουσιόπαιδων του Νότινγκ Χιλ και το ‘Τι-Δουλεια-Εχεις-Εσου-Εδώ’ ύφος τους, από χιλιόμετρα μακριά. Μισούσε τον επιτηδευμένο χλευασμό τους για την νότια προφορά του και την όλη αντιμετώπιση, που κάνουν κάποιον να αισθάνεται, όχι ακριβώς ανεπιθύμητος άλλα, τουλάχιστον, μη ευπρόσδεκτος.

Δεν ήταν αυτό ακριβώς που ονειρεύοταν να ζήσει ο Κόλιν, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Έπρεπε να εκτίσει την ‘ποινή’ που του είχε επιβληθεί, μέχρι και την τελευταία μέρα της. Η, πολλά υποσχόμενη, καριέρα του πατέρα του στο χώρο των ασφαλειών, ήταν αυτή τη στιγμή η προτεραιότητα στην οικογένεια Μείνор και οι προβληματισμοί ενός δεκαεξάχρονου έφηβου δεν γινόταν να ληφθούν σοβαρά υπ’ όψη από κανέναν.

Ο αθλητισμός αποδείχτηκε η μόνη του διέξοδος. Από μικρό παιδί αγαπούσε τα σπορ. Επαιζε ποδόσφαιρο και λίγο μπάσκετ, όταν έβρισκε συμπαίκτες. Στο Λονδίνο όμως, δεν είχε καθόλου όρεξη να δοκιμάσει να μπει στην ομάδα ποδοσφαίρου του σχολείου του. Η αλήθεια είναι ότι ήταν καλύτερος από τη πλειοψηφία των μαθητών που συμμετείχαν στις αθλητικές ομάδες του λυκείου και αυτό ήταν αποδεκτό από όλους, όμως δεν ήταν τόσο δημοφιλής, όσο χρειαζόταν, για να γίνει δεκτός

σ' αυτή την κλειστή κοινωνία. Την ελίτ του σχολείου. Αυτό δεν απασχολούσε καθόλου τον Κόλιν, ούτε προσπαθούσε να το αλλάξει. Δεν είχε κανένα σκοπό, ούτε κάποιο κίνητρο, εκτός άπο ένα. Να αποφοιτήσει. Η αποφοίτηση - λύτρωση από τον 'γολγοθά' του, σήμαινε επιλογή κολλεγίου για τις σπουδές του. Σήμαινε επιλογή της ζωής που ήθελε ο ίδιος να κάνει. Προσωπική απόφαση για πρώτη φορά στη ζωή του, χωρίς κάποιος άλλος να επιλέξει γι' αυτόν.

Ο Κόλιν ήξερε πολύ καλά που ήθελε να περάσει τα επόμενα τέσσερα χρόνια της ζωής του. Σκόπευε να επιστρέψει στο αγαπημένο του Μπράιτον και, μοιραία, το Πανεπιστήμιο του Σάσσεξ ήταν η μοναδική του επιλογή. Το ήξερε καλά αυτό και με την σκέψη αυτή στο μυαλό είχε αντέξει όλο το διάστημα της ζωής του στο Λονδίνο. Ήταν πλέον σίγουρος πως το δικό του 'πράσινο μίλι' είχε κάπου κατάληξη και μάλιστα καλή.

Ο καιρός στο Λονδίνο περνούσε ήρεμα και βαρετά, μέχρι που οι πρώτοι φάκελλοι με τις απαντήσεις από τα κολλέγια, άρχισαν να καταφθάνουν σπίτι. Η καρδιά του χτυπούσε κάθε φορά που άνοιγε έναν φάκελο στο μικρό γραφείο του, στο διαμέρισμά του. Προς μεγάλη απογοήτευση του Κόλιν, το μοναδικό πανεπιστήμιο που έκανε αποδεκτή την αίτηση του, ήταν αυτό του Κόβεντρι. Ήταν ο μοναδικός φάκελος που είχε

θετική απάντηση, από τους ελάχιστους που έλαβε. Το πανεπιστήμιο του Σάσσεξ, η κρυφή του ελπίδα να επιστρέψει στον τόπο του, είχε απαντήσει αρνητικά. Τα υπόλοιπα πανεπιστήμια που είχαν μπει στον κόπο να στείλουν απάντηση τον είχαν – επίσης - απορρίψει.

Μετά από αυτή την άτυχη κατάληξη, ο ίδιος δεν ασχολήθηκε ιδιαίτερα ξανά με το θέμα. Δεν είχε την αντοχή να δοκιμάσει να στείλει επιστολές απαιτώντας, όπως του είχε προτείνει εμφατικά η μητέρα του, μια απάντηση για το αν είχε γίνει δεκτός ή όχι. Η απόρριψη που είχε δεχτεί από το πανεπιστήμιο του Σάσσεξ είχε δώσει τέλος στα όνειρα του. Για άλλη μια φορά έπρεπε να συμβιβαστεί. Είχε, μόλις, κλείσει τα δεκαοκτώ και η ενήλικη ζωή του θα έπρεπε να ξεκινήσει με - έναν ακόμα - συμβιβασμο...

Τελικά, σκεπτόμενος τις προοπτικές του, ο Κόλιν αποφάσισε ότι το Κόβεντρι και τα Μίντλαντς, η κεντρική Αγγλία δηλαδή, φάνταζε σαν η λιγότερο κακή επιλογή από τις υπόλοιπες που υπήρχαν. Η μία επιλογή βέβαια, ήταν να έμενε στο Λονδίνο, στη πόλη που ποτέ δεν αγάπησε και που είχε ξοδέψει, ήδη, δύο χρόνια από τη ζωή του και να ακολουθούσε το επάγγελμα του πατέρα του. Η εναλλακτική λύση, ήταν να δουλέψει σε κάποια παμπ τα βράδια για να βγάξει τα απαραίτητα χρήματα για τη

διαβίωσή του, ενώ – παράλληλα - θα έψαχνε για δουλειά σε μια μεγαλούπολη με παραπάνω από επτά εκατομμύρια κατοίκους.

Όχι και ό,τι καλύτερο, σκεφτόταν. Οι υπόλοιπες επιλογές ήταν για τον Κόλιν απαγορευτικές. Έτσι, όπως έβλεπε τώρα τα πράγματα οι επιλογές του ουσιαστικά ήταν η... εξής μία. Το πανεπιστήμιο του Κόβεντρι. Ήξερε ότι το κολλέγιο και η αποφοίτηση, μετά από τέσσερα χρόνια και με το πτυχίο στο χέρι, θα του έδινε τη δυνατότητα να φύγει από την Αγγλία. Θα του έδινε την ευκαιρία να επισκευθεί την, άλλη αγαπημένη του χώρα, την Ισπανία, που πάντα ήθελε να γνωρίσει και να ζήσει εκεί. Ο Κόλιν γνώριζε καλά τι ήταν αυτό που ήθελε να κάνει. Θα σπούδαζε ισπανική φιλολογία. Αυτό απαντούσε με σιγουριά σε όποιον και να τον ρωτούσε, τι σχεδιάζει να κάνει από δω και στο εξής στη ζωή του. Η απόφαση είχε ληφθεί παρά τις αντιρρήσεις των γονιών του, οι οποίες όμως, κάμφθηκαν γρήγορα. Το να του κάνουν, μερικές φορές, το χατήρι ήταν ένα από τα πλεονεκτήματα που είχε ο Κόλιν, όντας μοναχοπαίδι και έτσι το εκμεταλλεύτηκε για πρώτη φορά στη ζωή του. Άλλωστε, ήταν γεγονός ότι δεν είχε αντιδράσει ποτέ του και σε τίποτα, από όσα αποφάσιζαν οι γονείς του. Δεν είχε προλάβει ούτε να εκφράσει τη γνώμη του

για τη μετακόμιση στο Λονδίνο και τώρα ένιωθε ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή να δρέψει τους καρπούς της πιστής υπακοής του σε ό,τι κι αν αποφάσιζαν οι γονείς του για την ζωή του, ως τότε.

Όλα κύλησαν όπως τα είχε σχεδιάσει, λοιπόν. Ο καιρός στο πανεπιστήμιο περνούσε γρήγορα και ο Κόλιν είχε αφοσιωθεί στις σπουδές του, τουλάχιστον το πρώτο έτος της φοίτησής του εκεί. Από την δεύτερη, όμως χρονιά κιόλας, είχε αρχίσει να χαλαρώνει. Η ζωή στο κολλέγιο είχε πολλούς πειρασμούς και ο Κόλιν άρχιζε να τους ανακαλύπτει δειλά - δειλά και να πέφτει με τα μούτρα στην εξερεύνησή τους. Μπαίνοντας πλέον στον τέταρτο και τελευταίο χρόνο, στον χρόνο της αποφοίτησής του, στο μυαλό του καρφώθηκε ένα σχέδιο. Εν μέσω σπουδών, διασκέδασης και – έξαλλης - φοιτητικής ζωής, είχε ήδη οραματιστεί τον επόμενο δρόμο που θα ακολουθούσε. Και όταν ο Κόλιν σχεδίαζε κάτι, ήξερε πολύ καλά ότι ήταν προδιαγεγραμμένο να γίνει. Το σχέδιο ήταν, μετά την αποφοίτησή του, να πάει για ένα χρόνο στη Σαλαμάνκα, στο φημισμένο πανεπιστήμιό της για πρακτική και επιπλέον σπουδές πάνω στην ισπανική κουλτούρα και τον πολιτισμό. Είχε, ήδη, πάρει θετική απάντηση από το εν λόγω

πανεπιστήμιο και έμενε απλά να αποφοιτήσει και να πάρει το πτυχίο από το πανεπιστήμιο του Κόβεντρι.

Αυτό όμως δεν ήταν και τόσο απλό. Αντίθετα, φάνταζε πλέον αρκετά δύσκολο. Η προοπτική να διαλυθούν - εξ' αιτίας του και μόνο - όλα όσα είχε ονειρευτεί και ήθελε να κάνει, για πρώτη φορά στη ζωή του, κατέβαλλε τον Κόλιν μέρα με τη μέρα. Τα μαθήματα που έπρεπε να περάσει ήταν αρκετά και, η αλήθεια είναι, ότι ο ίδιος δεν είχε βοηθήσει καθόλου την κατάσταση. Απεναντίας, είχε κάνει ό,τι μπορεί ώστε να τη δυσκολέψει ακόμα παραπάνω, βγάζοντας στην επιφάνεια, τον αυτοκαταστροφικό εαυτό του. Ο τελευταίος του χρόνος στο Κόβεντρι ήταν ένα διαρκές πάρτυ, μεταξύ σπιτιών, φοιτητικής εστίας, παμπ, κάθε λογής κλαμπ, άλλα και ταξιδιών μέχρι το κοντινό Μπέρμιγχαμ ή το Γουλβεράμπτον. Τα βράδια Παρασκευής ξεκινούσαν στο Βάρσιτι, το μπαρ που είχε γίνει το στέκι του - όπως και του μισού φοιτητικού πληθυσμού του Κόβεντρι - και κατέληγαν νωρίς το πρωί σε κάποιο αυτοσχέδιο πάρτυ κάποιας εστίας ή στα κλαμπ που ήταν ανοιχτά ως αργά τη νύχτα - ή και νωρίς το πρωί - πάντα με την συνοδεία αλόγιστης κατανάλωσης αλκοόλ.

Η έλλειψη κοινωνικότητας της εποχής του Λονδίνου, είχε δώσει τη θέση της σε ένα μεγάλο κύκλο γνωριμιών που είχε

αλλάζει, εν μέρει, τη ζωή του Κόλιν. Ταυτόχρονα όμως, απειλούσε να αλλάξει και το μέλλον που είχε σχεδιάσει με πολύ κόπο. Η Ισπανία απομακρυνόταν... Εκτός αν ο Κόλιν αποφάσιζε να δει σοβαρά το μέλλον του και να προλάβει στους - λιγότερο από τρεις - μήνες που μεσολαβούσαν μέχρι την αποφοίτηση να πάρει το πτυχίο και να πραγματοποιήσει τα όνειρα του. Όχι όμως όσο η Ντέμπορα - ή μήπως η Μόλι - τον φώναζε από την άλλη άκρη της βιβλιοθήκης.

«Κόλιν! Ειι! Εδώ!» Η Ντέμπορα χειρονομούσε και φώναζε προσπαθώντας να του αποσπάει την προσοχή. Η ίδια, μαζί με την Μόλι και μια - δυο ακόμα κοπέλες, αποτελούσαν τις μικρές ερωτικές ιστορίες στη φοιτητική ζωή του Κόλιν στο Κόβεντρι. Στη πραγματικότητα μόνο η Ντέμπορα ήταν αυτό που ο ίδιος αποκαλούσε 'γκόμενά' του. Οι υπόλοιπες άνηκαν στη λίστα των απλών γνωριμιών, μέσω των πάρτυ και της ατέλειωτης διασκέδασης.

Ο Κόλιν ήταν πλέον κοινωνικό άτομο, αλλά η μοναχική ζωή των προηγούμενων χρόνων, είχε αφήσει τα κατάλοιπά της. Δεν ανοιγόταν πολύ σε αγνώστους και οι γνωριμίες του ήταν λίγες και επιλεκτικές. Παρά την - ομολογουμένη - επιτυχία του στο αντίθετο φύλλο, καμία κοπέλα δεν έμενε για πολύ δίπλα του. Η Ντέμπορα ήταν η μόνη που είχε παραμείνει μαζί του για

διάστημα μεγαλύτερο των τριών μηνών. Έμοιαζε όμως, να παίρνει θέση στη ‘λίστα αναμονής’ για αποχώρηση από την ζωή του. Ο ίδιος αναγνώριζε ότι δυσκολευόταν να δεσμευτεί. Παρά τη μεγάλη γκάμα γνωριμιών που είχε δημιουργήσει στο πανεπιστήμιο, η μόνη αληθινή φιλία που είχε κάνει ήταν αυτή του συμφοιτητή και συγκατοικού του από την Γερμανία, του Καρλ. Και τώρα τον χρειαζόταν περισσότερο από ποτέ...

«Ντέμπορα, τι κάνεις; Δεν σε πρόσεξα». Ο Κόλιν έλεγε ψέματα.

Πλησιάζοντας κοντά του, η Ντέμπορα, έκανε τον Κόλιν να χαμογελάσει ελαφρά, ανακαλύπτοντας ότι δεν είχε μαντέψει λάθος. Ήταν όντως αυτή και όχι η Μόλι, αν και λίγο τον ένοιαζε αυτό τώρα. Ο χρόνος έτρεχε γρηγορότερα από ποτέ και η Ισπανία, η Σαλαμάνκα, οι σπουδές, ο μεσογειακός ήλιος και οι... ηλιοκαμένες ντόπιες κοπέλες, απομακρύνονταν κάθε μέρα όλο και περισσότερο... Ο Κόλιν πλήρωνε τα λάθη του και το ήξερε καλά. Αυτή τη φορά δεν θα είχε να κατηγορήσει κανέναν εκτός από τον εαυτό του.

«Δεν με προσέχεις και πολύ τελευταία και είναι αλήθεια αυτό, Κόλιν...» Η Ντέμπορα ακουγόταν - για άλλη μια φορά, πικραμένη - θυμωμένη και ενοχλητική και ο Κόλιν μόλις είχε

μετανιώσει για την ατάκα που ξεστόμισε λίγο πριν. Ένα ακόμα επεισόδιο, στο κουραστικό σήριαλ των ατέλειωτων καυγάδων τους, το τελευταίο εξάμηνο, μόλις ξεκινούσε. Ο Κόλιν αναρρωτιόταν πότε θα έβρισκε το θάρρος να της πεί ότι όλα είχαν τελειώσει και έπρεπε να σταματήσουν να βλέπονται. Δεν τολμούσε. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.

Η Ντέμπορα ήταν όμορφη. Ήταν ψηλή, με λεπτό και καλοσχηματισμένο σώμα και μακριά ξανθα μαλλιά που συνήθιζε να τα κάνει μπουκλες. Τα μάτια της ήταν μεγάλα και καστανά. Σαφώς άρεσε πολύ στον Κόλιν και το παραδεχόταν, όμως το μυαλό του ήταν ήδη πολύ μακριά τώρα για να σκεφτεί την Ντέμπορα. Ταξίδευε πέρα από τον Ιούνιο. Πέρα από το Κόβεντρι.

Η Ντέμπορα του μιλούσε, πολύ πιο έντονα τώρα. Εδειχνε εκνευρισμένη και η αδιαφορία του Κόλιν την εξόργιζε. Όλα έδειχναν ότι οι γνωστές ανοιξιάτικες καταιγίδες του Κόβεντρι είχαν ήδη ξεκινήσει νωρίτερα για τους δυο τους.

«Ντέμπι μην το ξεκινάς πάλι. Ξέρεις πολύ καλά που θα καταλήξει και το ξέρω κι εγώ. Έχω διάβασμα. Έρχονται οι εξετάσεις! Αν δεν αποφοιτήσω, τελείωσα. Είμαι νεκρός! Δεν ξαναγυρνάω στο Λονδίνο με τίποτα! Εσύ είσαι χαλαρή. Εχεις

έτοιμη δουλειά, έχεις στο τσεπάκι το πτυχίο, έχεις μια ζωή κανονισμένη από τώρα. Τί άλλο θέλεις;» Το ξέσπασμά του Κόλιν ξάφνιασε και τον ίδιο προς στιγμή. Ήταν αναπόφευκτο όμως.

Η Ντέμπορα τον κοιτούσε αμίλητη. Θα έλεγε κανείς ότι ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα, παρά τον δυναμικό της χαρακτήρα και την επιτηδευμένη ψυχρότητα που έβγαζε προς τα έξω. Ο Κόλιν γινόταν σκληρός αλλά δεν ήθελε να σταματήσει. Του άρεσε αυτό. Είχε αρχίσει να νιώθει μια αλλόκοτη ικανοποίηση για αυτό που έκανε. Πάντα ένιωθε μια απέχθεια για τα άτομα που τα είχαν όλα έτοιμα στη ζωή τους. Ίσως αυτός να ήταν και ο λόγος που μίσησε τόσο το Λονδίνο. Ο πατέρας του είχε μια εξασφαλισμένη λαμπρή καριέρα, σε μία από τις μεγαλύτερες ασφαλιστικές εταιρίες της χώρας. Τον μισούσε γι' αυτό. Ο Κόλιν δεν καταδεχόταν να ακούσει για έτοιμη καριέρα. Ποτέ του δεν ενδιαφέρθηκε να ακολουθήσει το επάγγελμα του πατέρα του. Η ιδέα να έχει μια έτοιμη και κανονισμένη από άλλους ζωή, τον αρρώσταινε. Ήθελε να κάνει κάτι δικό του. Μόνος του. Ο Κόλιν αγαπούσε την Ισπανία. Τη γλώσσα, τον πολιτισμό, τη κουλτούρα και τη παράδοση της. Ονειρευόταν να ζήσει εκεί. Να σπουδάσει και να δουλέψει στην χώρα που λάτρευε, ακόμα κι αν τίποτα πλέον

δεν φαινόταν σίγουρο. Απεναντίας, έβλεπε σιγα - σιγα να σβήνουν όλα τα όνειρα και οι φιλοδοξίες του, έχοντας βάλει και ο ίδιος το χερί του σ' αυτό.

«Τότε δεν έχουμε να πούμε τίποτα παραπάνω Κόλιν! Θα σε δώ το βράδυ στο Βάρσιτι. Και μετά στο πάρτυ του Ίαν. Το ξέχασες, ε; Ήμουν σίγουρη». Η Ντέμπορα γρύλισε αναγοκοκκινισμένη. Η φωνή της είχε αρχίσει να ανεβάζει ένταση σκίζοντας μονομιάς τις σκέψεις του Κόλιν. Τον επανέφερε πίσω απότομα κι εκείνος δεν είχε καμία όρεξη να συνεχίσει τη διαμάχη. Παρέδιδε τα όπλα χωρίς αντίσταση, για άλλη μια φορά.

Σηκώθηκαν και έφυγαν και οι δύο από τη βιβλιοθήκη, εκνευρισμένοι, κατευθυνόμενοι σε διαφορετικούς διαδρομους. Ο θόρυβος έσπασε την ησυχία και τη γαλήνη που επικρατούσε. Η κυρία Ντίξον κοίταξε ανήσυχη και ενοχλημένη πίσω από τα μικροσκοπικά σοβαρά της γυαλιά και ύστερα ξαναβυθίστηκε στο μυθιστόρημά της. *Ανόητα παιδιά...* συλλογίστηκε.

Ο Κόλιν βγήκε στον δρόμο έξω από την βιβλιοθήκη, έχοντας πολλά νεύρα. Απέφυγε τελευταία στιγμή ένα ποδήλατο που ερχόταν καταπάνω του και άκουσε μπόλικες βρισιές από τον αναβάτη του, αδιαφορώντας. *Το πάρτυ του Ίαν.* Το είχε

ξεχάσει. Μάλλον, δεν το είχε αποθηκεύσει ποτέ στο μυαλό του. Για άλλη μια φορά μίσησε τον εαυτό του, που δεν είχε το θάρρος να πει στην Ντέμπορα ότι δεν ήθελε πλέον να συμμετέχει σ' αυτή τη μισοπεθαμένη σχέση που τρεμόσβηνε σαν κερί. Θα ήθελε να ήταν πιο θαραλλέος και να έλεγε - για μια φορά στη ζωή του - αυτά που σκεφτόταν και ήθελε να πει και όχι αυτά που ήθελαν να ακούσουν οι γύρω του.

Ευχόταν να ήταν εκεί ο Καρλ για να τον στηρίξει. Να πάρει λίγο θάρρος από τον μοναδικό φίλο του στο κολλέγιο. Θα έδινε τα πάντα για να πάρει τώρα, αυτή την στιγμή, το πτυχίο και να φύγει από την Αγγλία. Από το ψυχρό και αδιάφορο Κόβεντρι. Από την καταθλιπτική ατμόσφαιρα των Μίντλαντς. Να μην αντικρίσει ποτέ ξανά τον μουντό, γκριζο ουρανό της κεντρικής Αγγλίας.

Ευχόταν να είναι στην Ισπανία. Να διαβάζει λογοτεχνία και να πίνει σανγκρία στα τοπικά μπαρ μελετώντας τον κόσμο και την κουλτούρα της χώρας.

Ευχόταν να είναι στο Μπράιτον, δώδεκα χρονών ξανά, και να μαζεύει κοχύλια στην παραλία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Καρλ

Αμβούργο. 26 Αυγούστου 2000.

Το απλό, μικρό σπίτι της οικογένειας Μπάντερ στο Αμβούργο, ακριβώς δίπλα στις όχθες του ποταμού Έλβα, ήταν φωταγωγημένο. Ήταν ένα ήσυχο αυγουστιάτικο βράδυ με υπερβολική ζέστη για τα δεδομένα του Αμβούργου. Η υγρασία ήταν ενοχλητική. Ακριβώς όσο ενοχλητική φάνταζε τώρα, στο μυαλό του Καρλ, η ιδέα της μητέρας του να διοργανώσει ένα πάρτυ, *αποχαιρετιστήριο πάρτυ*, όπως το ονόμασε η ίδια, για να γιορτάσει την αναχώρηση του γιου της από το σπίτι, με προορισμό την Βρετανία, όπου θα περνούσε τα τέσσερα επόμενα χρόνια της ζωής του εκεί, σαν φοιτητής.

Είχε μαζευτεί από νωρίς κόσμος. Φίλοι, συγγενείς, γνωστοί, γείτονες και διάφοροι άλλοι προσκεκλημένοι, συνέθεταν μια

βραδιά που κυριαρχούσε η μουσική, ο θόρυβος, οι δυνατές ομιλίες και φυσικά το άφθονο αλκοόλ. Ήταν μία ασυνήθιστη βραδιά στην συνηθισμένη ρουτίνα της οικογένειας, άλλα σίγουρα υπήρχε καλός λόγος γι' αυτό. Ήταν το πρώτο ταξίδι εκτός της χώρας για τον Καρλ Μπάντερ, το μοναχοπαιδί μιας από τις πλέον αξιολαβείς και ισχυρές οικογένειες του Αμβούργου.

Ο πατέρας του Καρλ, συνταξιούχος οπλοργός, με πολλά χρόνια δραστηριότητας στον χώρο των όπλων, ιδιαίτερα αυστηρός και παλαιών αρχών άνθρωπος, είχε αποδεχτεί σχετικά απρόθυμα, την απόφαση του γιου του να σπουδάσει ψυχολογία στο εξωτερικό. Ο χερ Ρολφ Μπάντερ δεν συμπαθούσε ιδιαίτερα την Βρετανία. Ο Καρλ πίστευε ότι ο πατέρας του όφειλε αυτή την αντιπάθεια στον παππού του που είχε πολεμήσει στον Μεγάλο Πόλεμο, χάνοντας τη ζωή του από πυρά της RAF, της Βρετανικής Βασιλικής Αεροπορίας. Μεγαλωμένος με τις διηγήσεις της γιαγιάς του για τον πόλεμο, δεν είχε συμπαθήσει ποτέ τους Βρετανούς και τώρα ο γιος του θα πήγαινε να σπουδάσει, για τα επόμενα τέσσερα χρόνια, στο πανεπιστήμιο του Κόβεντρι, στην κεντρική Αγγλία, στη καρδιά της χώρας που αντιπαθούσε.

Αντίθετα με τον πατέρα του ο Καρλ ήταν ανοιχτόμυαλος και ήθελε να γνωρίσει τον κόσμο. Να τον κατανοήσει και να γίνει μέρος του. Αγαπούσε το διάβασμα και την μελέτη των πολιτισμών. Είχε μαγευτεί από τους αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους. Τον Σωκράτη, τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη. Θεωρούσε ότι ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν η μήτρα όλου του μετέπειτα πολιτισμού της Γης. Είχε ταξιδέψει στην Ελλάδα όταν ήταν παιδί και είχε γνωρίσει την Αθήνα. Είχε περπατήσει εκεί που κάποτε οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι δίδασκαν και εξάπλωναν τις ιδέες τους, εκεί που είχε γεννηθεί η πρώτη έννοια της δημοκρατίας. Το ταξίδι αυτό έμελλε να τον στιγματίσει ανεξίτηλα για το υπόλοιπο της ζωής του. Είχε βάλει σκοπό να ξαναβρεθεί εκεί κάποια στιγμή στο μέλλον.

Το σίγουρο ήταν ότι ο Καρλ ήξερε από την παιδική του ηλικία τι θα γινόταν όταν μεγάλωνε. Θα γινόταν επιστήμονας. Ήθελε να παρατηρεί τον κόσμο και να τον βοηθά, μέσα από νέες ιδέες και φιλοσοφίες. Του άρεσε ιδιαίτερα, να ψυχολογεί τους ανθρώπους από πολύ μικρή ηλικία. Θαύμαζε τον Νίτσε, τον Φρόιντ, αλλά και τον Γιουνγκ. Ήταν ινδάλματά του - κατά μία έννοια - και θα έδινε τα πάντα να ήταν μαθητής τους και να διδασκόταν ψυχολογία από αυτούς. Η έννοια του 'Ψυχολόγου' ήταν πολύ γενική. Δεν του άρεσε ο όρος. Προτιμούσε να

θεωρεί τον εαυτό του φιλόσοφο, μελετητή και ψυχαναλυτή της ανθρώπινης φύσης. Πίστευε στον άνθρωπο και είχε ορκιστεί ότι θα έκανε το παν ώστε να βοηθήσει τόσο το ανθρώπινο γένος, όσο και τον πολιτισμό, την κουλτούρα και την ιστορία.

Αντίθετα από τους βαθιά θρησκευόμενους, λουθηρανούς γονείς του, ο Καρλ δεν ήταν θρήσκος με την κλασσική έννοια του όρου, ούτε θεωρούσε τον εαυτό του πιστό χριστιανό. Ήθελε να βρει το αληθινό νόημα μέσα από τη μελέτη. Τον είχε εντυπωσιάσει η θρησκεία των αρχαίων Ελλήνων, ο δωδεκαθεϊσμός, αλλά δεν μπορούσε να πειστεί για τίποτα, χωρίς πρώτα να ψάξει, να μελετήσει και να εξερευνήσει τα βάθη όλων των άλυτων μυστηρίων της ανθρωπότητας. Ο Καρλ έτρεφε μεγάλο σεβασμό για τον αρχαίο θεό Ήλιο, συνδιάζοντάς τον με τον πλανήτη Ήλιο, ο οποίος από την θέση που βρίσκεται, ουσιαστικά βλέπει τα πάντα. Αυτό ακριβώς που άρεσε στον Καρλ να κάνει. Να παρατηρεί τα πάντα στη ζωή. Δεν ήταν εκπληξη λοιπόν, η απόφαση του να ακολουθήσει αυτόν τον δρόμο, στις σπουδές και τη ζωή του. Σκόπευε να πειραματιστεί με τον εαυτό του και τους ανθρώπους και να ακολουθήσει τον δρόμο της παρατήρησης, και της έρευνας. Λαχταρούσε να σπουδάσει μακριά από τη χώρα του. Αγαπούσε την πατρίδα του και ήταν περήφανος γι' αυτήν, αλλά

ήθελε να δοκιμάσει νέες εμπειρίες και η θετική απάντηση που έλαβε από το πανεπιστήμιο του Κόβεντρι ήταν το κλειδί για το ξεκίνημα μιας νέας ζωής, μακριά από το ασφαλές, ήσυχο, άλλα και *τόσο βαρετό* πατρικό του σπίτι, στο Αμβούργο.

Ένα μικρό πρόβλημα στα σχέδιά του ήταν ότι δεν μιλούσε και πολύ καλά αγγλικά, αλλά αυτό ήταν κάτι που μπορούσε να το ξεπεράσει. Αν μη, τι άλλο, είχε όλη τη θέληση να τα καταφέρει. Αγαπούσε το διάβασμα και τις καινούριες γνώσεις και σε ένα ή δύο μήνες το πολύ, υπολόγιζε ότι θα είχε τελειοποιήσει την γλώσσα, στο βαθμό που θα ήταν απαραίτητος για τις σπουδές του. Ο Καρλ, βέβαια, δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί και υπόδειγμα κοινωνικού ατόμου, άλλα διγούσε να γνωρίσει νέους ανθρώπους, και ειδικά έξω από την χώρα του. Για τον ίδιο, η Αγγλία, ήταν η μεγαλύτερη ευκαιρία της ζωής του εκείνη την χρονική στιγμή. Τον εξίταρε η ιδέα να δοκιμάσει τις δυνάμεις του σε μία εντελώς ξένη χώρα, με αρκετά διαφορετική κουλτούρα και πολιτισμό από την πατρίδα του. Θεωρούσε έτσι, πως άνοιγε μια νέα σελίδα στη ζωή του. Το χρειαζόταν αυτό ο Καρλ. Το είχε πραγματικά ανάγκη. Πίστευε ότι τα πράγματα στη ζωή του είχαν αρχίσει να βαλτώνουν. Η στασιμότητα τον τρόμαζε. Το τελευταίο

διάστημα, τίποτα δεν πήγαινε όπως θα ήθελε, στην προσωπική, κοινωνική, αλλά και ερωτική του ζωή.

Το τελευταίο ήταν κάτι που τον πλήγωνε πολύ. Είχε συνάψει ελάχιστες ερωτικές σχέσεις, και όλες είχαν καταλήξει να τον απογοητεύσουν, αν και ο ίδιος είχε μια μοναδική ικανότητα να μην αφήνει καμία κακοτυχία στη ζωή του να τον επηρεάσει. Ο Καρλ είχε μάθει από μικρό παιδί να καταπνίγει τα άσχημα συναισθήματα και να ζει πειθαρχημένα. Ο πατέρας του είχε ασκήσει μεγάλη επιρροή πάνω του κι ας μην ήθελε ποτέ, να το παραδεχτεί αυτό. Πίσω όμως από την αυστηρή μάσκα που κατά καιρούς επέλεγε να φορέσει, ο Καρλ ήταν ένας πολύ ευαίσθητος νέος άνδρας που έψαχνε παντού την αλήθεια. Το ταλέντο του να ψυχολογεί τον κόσμο, δεν τον βοηθούσε πάντα βέβαια. Ίσως και να συνέβαινε το αντίθετο... Όσο καλά ψυχολογούσε τους άλλους, τόσο ανίκανος ένιωθε να γνωρίσει καλύτερα τον εαυτό του. Αδυνατούσε να βρει αυτό που τον απασχολούσε τόσο πολύ και τον έκανε να νιώθει αδύναμος μπροστά από καταστάσεις της ζωής που απαιτούσαν θάρρος και τόλμη. Όπως το να πει σε μια κοπέλα πόσο πολύ την ήθελε. Πόσο ερωτευμένος ήταν μαζί της.

Λίγο πριν αποφοιτήσει από το λύκειο, ο Καρλ γνώρισε μια κοπέλα που τον σημάδεψε αρκετά στην τότε ζωή του. Ήταν

στην ηλικία του ή ίσως ένα - δυο χρόνια μικρότερη, και οι δυο τους έδειχναν να έχουν πολλά κοινά. Την έλεγαν Σόνια και ήταν ψηλή, ξανθιά και γαλανομάτα. Ήταν μια τυπική αστή κοπέλα από μεγάλη πόλη, την Φρανκφούρτη. Ήταν κόρη ενός διακεκριμένου γιατρού, από πλούσια οικογένεια, που μόλις είχαν μετακομίσει στο Βερολίνο και είχε, ήδη, αποφασίσει να σπουδάσει ιατρική μετά την αποφοίτησή της από το Λύκειο. Οι δυο τους γνωρίστηκαν σε ένα πάρτι στην ίδια πόλη, την πρωτοχρονιά του 2000.

Τα ταξίδια στην πρωτεύουσα ήταν έθιμο για τα παιδιά της τελευταίας τάξης του λυκείου που πηγαίνε ο Καρλ, στα προάστεια του Αμβούργου. Έτσι σε ένα από τα πάρτυ που ο ίδιος και οι – λιγοστοί - φίλοι του είχαν παρεβρεθεί, στο Βερολίνο, έμελλε να συναντήσει την Σόνια. Η γνωριμία ήταν τυχαία αλλά ήταν γραφτό να στιγματίσει τον Καρλ, παρ'όλο που δεν κράτησε παρά ελάχιστα. Δυστυχώς για τον Καρλ, το ίδιο μόλις βράδυ η ξανθιά κοπέλα χάθηκε, μαζί με τις ελπίδες του για κάτι καινούριο και συναρπαστικό στη ζωή του. Το επόμενο πρωί, το τρένο ξεκινούσε από τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό του Βερολίνου, κουβαλώντας τον ίδιο και την παρέα του, αλλά αφήνοντας πίσω το κορίτσι και τις προσδοκίες του για μια νέα ζωή.

Δεν είχε προλάβει καν να της πεί πόσο του άρεσε. Είχαν κουβεντιάσει, στον καναπέ του σαλονιού, όπου είχαν βρεθεί μόνοι τους, πριν το αλκοόλ σβήσει κάθε υποψία νηφάλιας συζήτησης. Την είχε ψυχολογήσει, αλλά για μία ακόμη φορά δεν είχε καταφέρει να κάνει το ίδιο στον εαυτό του. Τον εξόργιζε το ότι δεν μπορούσε να βρει τις κατάλληλες κουβέντες, την κατάλληλη στιγμή που τις ήθελε. Τα λόγια που θα έκαναν δικό του ένα κορίτσι που του άρεσε και ήθελε τόσο πολύ να εκφράσει όλα αυτά που ένιωθε μέσα του. Εκείνο το βράδυ, όμως, είχε πειστεί ότι είχε κάνει τη σωστή επιλογή για αυτό που ήθελε να κάνει στη ζωή του. Ήθελε να βοηθήσει τους ανθρώπους. Να τους μιλήσει. Να τους δώσει λύσεις, να μπει στα βαθύτερα μυστικά τους και να τα ξεδιαλύνει. Να ανακαλύψει τον κόσμο, το σύμπαν, τον σκοπό της ανθρώπινης ύπαρξης, το μυστήριο της. Μα κατά βάθος ήξερε ότι πρώτα, έπρεπε να ξεκινήσει από τον δυσκολότερο και πιο απαιτητικό 'πελάτη' του. Τον ίδιο του τον εαυτό.

Βαθιά μέσα του, ήξερε ότι όλα αυτά τα έκανε γιατί χρωστούσε κάτι στον εαυτό του. Χρωστούσε να τον ανακαλύψει. Πίστευε στη θεωρία των παράλληλων συμπάντων και πάντα αναρωτιόταν πόσο πολύ θα μπορούσαν να αλλάξουν τα πάντα, το μέλλον το ίδιο, από μια μικρή και απλή επιλογή. Μία μικρή

απόφαση που ίσως καθόριζε όλη την υπόλοιπη ζωή του. Κάτι πολύ απλό, που αν είχε συμβεί διαφορετικά, θα είχε αλλάξει όλη του την μοιρα. Το ‘φαινόμενο της πεταλούδας’ η θεωρία του Χάους δηλαδή, είχε εμπνεύσει τον Καρλ από τότε που άρχισε να καταλαβαίνει κάποια πράγματα στη ζωή του. Κι εκείνο το βράδυ, ο Καρλ ήταν απόλυτα σίγουρος για το μέλλον του. Θα αφιέρωνε τη ζωή του στην επιστήμη. Δεν είχε πια καμία αμφιβολία γι’ αυτό.

Πίσω στο Αμβούργο η ζωή του Καρλ κυλούσε με τον ίδιο και απaráλλαχτο βαρετό τρόπο που κυλούσε τα τελευταία δεκαοκτώ χρόνια. Όλα έμοιαζαν ίδια. Η ζωή του, οι καθημερινές του συνήθειες, η διαδρομή του από και προς το σχολείο, οι οικογενειακές στιγμές στο σπίτι, τα μαθήματα, οι φίλοι.

Οι φίλοι... Το κεφάλαιο φίλια ήταν από τα πλέον περίπλοκα στο βιβλίο της ζωής του. Ο Γιούργκεν και ο δίδυμος αδελφός του Μίκαελ ήταν, ότι πιο κοντινό σε φίλους είχε ο Καρλ στο Αμβούργο. Ήταν στην ηλικία του, αλλά πήγαιναν σε διαφορετικό σχολείο από εκείνον. Οι οικογένειες τους γνωρίζοταν από παλιά και θα μπορούσε να πει κανείς ότι ήταν παιδικοί φίλοι. Από πολύ μικρή ηλικία, ο Καρλ θυμόταν τον εαυτό του να κάνει παρέα με τα δίδυμα Χάουπτμαν, να παίζει

ατέλειωτες ώρες μαζί τους, να τσακώνεται άλλες τόσες ώρες και να μοιράζεται όλα του τα προβλήματα. Όλα αυτά μέχρι και την τελευταία τάξη του λυκείου. Το καλοκαίρι εκείνο, πριν ξεκινήσουν τα μαθήματα, ο Καρλ απομακρύνθηκε από τα αδέρφια χωρίς κάποιο ιδιαίτερο λόγο. Ένιωθε ότι δεν χωρούσαν πλέον στη ζωή του. Τόσο ο Γιούργκεν, όσο και ο Μίκαελ ήταν εντελώς διαφορετικοί χαρακτήρες από τον Καρλ. Ήταν εξωστρεφείς, επεδίωκαν τη προσοχή των άλλων και δεν άφηναν θηλυκή ύπαρξη χωρίς να προσπαθήσουν - με θεμιτά και αθέμιτα μέσα - να την κάνουν δικιά τους. Ο Καρλ είχε κουραστεί πλέον από την παρέα τους. Ήθελε να απομακρυνθεί, άλλα για άλλη μια φορά δίσταζε να το κάνει.

Η τελευταία χρονιά του στο λύκειο, ήταν η πλέον παράξενη και αμφιλεγόμενη. Ήξερε πλέον τι ήθελε να κάνει. Οι σπουδές του ήταν το ένα και μοναδικό κεφάλαιο που τον απασχολούσε, πλέον, στη ζωή του. Δεν μπορούσε όμως, να το εξηγήσει ούτε στους γονείς του, ούτε στους φίλους του. Οι δίδυμοι είχαν αρχίσει να εκνευρίζονται με την αλλαγή διάθεσης του Καρλ. Οι προτεραιότητες του έδειχναν να μην έχουν χώρο γι' αυτούς πλέον. Το σαββατοκύριακο που ο Καρλ θα πήγαινε στο Βερολίνο για το πάρτυ, ήταν η αφορμή για να ψυχρανθούν οι σχέσεις μεταξύ τους οριστικά.

Τα δύο αδέρφια δεν τον είχαν ακολουθήσει ποτέ στα σαββατιάτικα ταξίδια του στην πρωτεύουσα, αλλά αυτή τη φορά έδειχναν πρόθυμοι να δοκιμάσουν αυτή την εμπειρία. Ο Καρλ δεν είχε την παραμικρή όρεξη να τους πάρει μαζί του. Ένιωθε ήδη, εδώ και λίγο καιρό, ότι δεν συμβάδιζε πλέον μαζί τους. Η ‘φιλία’ τους - καθώς ο ίδιος την θεωρούσε πλέον *κάτι σαν φιλία* - έδειχνε να είναι ένα κατάλοιπο της γνωριμίας των οικογενειών τους και όχι αληθινή φιλία όπως την φανταζόταν και την είχε ανάγκη. Ο Γιούργκεν, ο κατά δέκα λεπτά μεγαλύτερος από τον Μίκαελ και πιο δυναμικός και κτητικός από τους δύο, επέμενε να ακολουθήσει, στο Βερολίνο. Ο Καρλ ήξερε ότι εκείνο το βράδυ ήταν μπροστα σε ένα σημαντικό δίλημμα της ζωής του. Ή θα κατέπνιγε για άλλη μια φορά τα συναισθήματά του και θα υποχωρούσε μπροστα στα ‘θέλω’ του πειστικού φίλου του ή θα πατούσε πόδι για πρώτη φορά στη ζωή του, απαιτώντας να γίνει αυτό που εκείνος ήθελε. Ήξερε ότι η απόφαση του δεν θα είχε γυρισμό και για πρώτη φορά έκανε αυτό που ένιωθε και ήθελε να κάνει. Αρνήθηκε τη συντροφιά τους.

Ο Καρλ άφησε πίσω του το παρελθόν. Άκουσε για πρώτη φορά τη καρδιά του και έπραξε αυτό που εκείνος θεωρούσε σωστό. Θα ήταν, πλέον, διαφορετικός. Το είχε πάρει απόφαση

και τίποτα δεν θα τον σταματούσε. Δεν θα γυρνούσε πια πίσω... Μπροστά του ήταν το πιο σημαντικό καλοκαίρι της ζωής του. Η περίοδος που θα άλλαζε τα πάντα και η ζωή θα άρχιζε, επιτέλους, να του δίνει αυτά που του χρωστούσε.

Έτσι, πέρασε το υπόλοιπο καλοκαίρι, κάνοντας αιτήσεις στα κολλέγια που τον ενδιέφεραν, περιμένοντας της απαντήσεις και ζώντας στην αγωνία, χωρίς να μπορεί να διασκεδάσει και να γλεντήσει το τελευταίο διάστημα ξεγνοιασιάς πριν την ενηλικίωση του. Το μόνο που τον απασχολούσε ήταν να γίνει δεκτός σε ένα από τα πανεπιστήμια στα οποία είχε κάνει αίτηση, και ήταν όλα στην Βρετανία. Έχοντας, ήδη επιλέξει το μέρος που θα περνούσε τα φοιτητικά του χρόνια, την Αγγλία, κατά βάθος ζητούσε εξιλέωση από τον εαυτό του - αλλά και για τον πατέρα του - για τα όσα άσχημα είχε ακούσει και είχε πει για αυτή την χώρα. Ήθελε να ζήσει εκεί για κάποιο χρονικό διάστημα, να μελετήσει την βρετανική κουλτούρα και να αποκαταστήσει την άσχημη εικόνα που είχε διδαχτεί να έχει, για την χώρα αυτή.

Οι μέρες περνούσαν αργά και βασανιστικά. Ο Ιούλιος ήταν ζεστός, μοναχικός και ατελείωτος. Ο Καρλ δεν έβγαινε έξω, δεν διασκέδαζε, δεν έβλεπε φίλους, ούτε γνώριζε κοπέλες. Προτιμούσε να μένει σπίτι, να κάνει βόλτες στις όχθες του

ποταμού, να διαβάζει, να ονειρεύεται την ζωή του σαν φοιτητής και να κάνει μεγάλα και φιλόδοξα σχέδια για το μέλλον του. Η Σόνια δεν βγήκε ούτε μία ημέρα από το μυαλό του, αλλά όταν ήρθε ο πρώτος φάκελος με την απάντηση από ένα από τα πανεπιστήμια που είχε κάνει αίτηση, ένιωσε ότι όλα στη ζωή του πλέον, έκαναν στην άκρη, αφήνοντας χώρο για το ένα και μοναδικό σκοπό του. Τις σπουδές του στη ψυχολογία και τη μετακόμιση του στο εξωτερικό. Στην Μεγάλη Βρετανία. Την στιγμή που διάβαζε την επιστολή που του ανακοίνωνε ότι το πανεπιστήμιο του Κόβεντρι, είχε κάνει δεκτή την αίτηση του, όλα όσα τον απασχολούσαν τον τελευταίο χρόνο, τα πάρτυ, οι εξετάσεις, οι φίλοι, οι έρωτες, η οικογένειά του, το Βερολίνο, η Σόνια, όλα είχαν εξαεμιστεί να τα είχε παρασύρει ο Έλβας, που κυλούσε λίγα μέτρα μακριά από την αυλή του σπιτιού του.

Τον επόμενο μήνα θα ξεκινούσε τη ζωή που πάντα ονειρευόταν. Ένιωθε παράξενα. Θα άφηνε το σπίτι του για να ζήσει σε μια ξένη χώρα, τουλάχιστον για τα επόμενα τέσσερα χρόνια της ζωής του. Δεν ήξερε πώς να νιώσει. Δεν είχε ιδέα. Η χαρά και η ικανοποίηση ξεχείλιζαν στο μυαλό του, αλλά την ίδια στιγμή ήταν παγωμένος. Θα άφηνε πίσω τα πάντα, όμως αυτό δεν ήταν που επιθυμούσε όσο τίποτα στη ζωή του; Αυτό

όμως, δεν είχε ονειρευτεί από την πρώτη στιγμή που αποφάσισε ποιο θα ήταν το μέλλον του; Κι όμως, ακόμα και τώρα στην πιο σημαντική στιγμή της ζωής του δείλιαζε, ξανά. Προς στιγμή, ο Καρλ σκέφτηκε να κάνει πίσω, αλλά αυτή τη φορά δεν θα το επέτρεπε να συμβεί, για κανένα λόγο. Ήταν γραφτό να γίνει, όπως όλα τα σημαντικά πράγματα στη ζωή τελικά, ίσως και να είναι κάπου γραμμένα να γίνουν με ή χωρίς τη θέληση μας.

***

Το πάρτυ είχε διαλύσει, εδώ και πολλή ώρα. Η ησυχία είχε επανέλθει, αλλά ο Καρλ δεν είχε ύπνο. Ήταν περασμένες δύο και οι γονείς του είχαν, ήδη, κοιμηθεί. Εκείνος τράβηξε προς το ποτάμι, με την ελπίδα λίγης δροσιάς. Λίγης ‘παρέας’ με τον εαυτό του, κάτω από τον έναστρο καλοκαιρινό ουρανό. Βρήκε το αγαπημένο του ύψωμα, που καθόταν πάντα και έβλεπε στο ποτάμι μέχρι όσο έφτανε το μάτι. Δροσιά δεν υπήρχε, άλλα δεν απογοητεύτηκε. Η ηρεμία του ποταμού καθάριζε το μυαλό του. Μπορούσε να διακρίνει τη γέφυρα με τα λιγοστά φώτα, πάνω από την οποία, δεν περνούσε τώρα, ούτε αμάξι. Έπιασε από μακριά τους ήχους μουσικής. Αν και περασμένη ώρα, κάτω

ακριβώς από το ύψωμα που καθόταν ο Καρλ, μια παρέα από εφήβους είχαν ξαπλώσει στην όχθη ακούγοντας μουσική και πίνοντας μπύρες. Έστησε ξανά το αυτί και διέκρινε μια γνώριμη και αγαπημένη μελωδία. Οι νεαροί άκουγαν Μπητλς. Άκουγαν το Let it be. Το αγαπούσε αυτό το τραγούδι.

Άρχισε να το σιγοψηθυρίζει κι εκείνος, ενώ καθόταν ξανά στο ύψωμα, ακουμπώντας την πλάτη του σε μια μεγάλη πέτρα. Παρατηρώντας μια τα αστέρια και μια το ποτάμι, αναλογιζόταν ότι πολλά χρόνια πριν, οι Μπητλς, νεαρά παιδιά τότε, άφηναν τα σπίτια και τις οικογένειές τους στην Αγγλία, στο Λίβερπουλ και ξεκινούσαν για το όνειρό τους και τη μεγάλη τους καριέρα, από ένα υπόγειο κλαμπ, εκεί στο Αμβούργο.

Σαράντα περίπου χρόνια μετά, ήταν η σειρά του να αφήσει την πατρίδα του, το σπίτι του και την οικογένειά του για να βρεθεί στην Αγγλία. Για να φτιάξει τη ζωή που πάντα ήθελε να ζήσει. Να κυνηγήσει το δικό του όνειρο.

Ίσως και να ήταν γραφτό τελικά, σκέφτηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Άνα

Σεβίλλη. 12 Ιανουαρίου 2004.

«Δεν υπάρχει περίπτωση! Ούτε μία στο εκατομμύριο!

Τελειωσε! Και μην ξανατολμήσει να πει τίποτα για μένα.

Τέλος! Δεν πρόκειται ποτέ ξανά να ασχοληθώ μ' αυτόν τον τύπο. Γ' ακούς;»

«Άνα... Δε φταίω εγώ... Μου τηλεφωνεί συνεχώς. Μου στέλνει μηνύματα, είμαστε κοινοί φίλοι και... καταλαβαίνεις! Έχεις δίκιο. Αλλά μην τα βάζεις μαζί μου. Είμαι φίλη σου και σ'αγαπώ... Άνα;»

Η Άνα έφυγε σχεδόν τρέχοντας, χωρίς να πει άλλη κουβέντα, κατευθυνόμενη προς την έξοδο από τον σταθμό των τρένων. Ο

σταθμός Σάντα Χούστα της Σεβίλλης, ο μεγαλύτερος και, πλέον πολυσύχναστος σταθμός τρένων στην πρωτεύουσα της Ανδαλουσίας, ήταν γεμάτος από κόσμο. Παρ' όλα αυτά, οι φωνές της Άνα κάλυπταν ακόμα και το παραμικρό θόρυβο εκείνο το χειμωνιάτικο πρωινό Δευτέρας. Μία από τις ημέρες – Δευτέρες κυρίως - που η Άνα επέστρεφε στη πόλη μετά από μία εβδομάδα κουραστικών ταξιδιών από άκρη σε άκρη της Ισπανίας.

Το επάγγελμα του τουριστικού πράκτορα δεν ήταν εύκολο, ειδικά την περίοδο του χειμώνα. Η Άνα, όμως, λάτρευε τα ταξίδια. Είχε καταφέρει να κάνει επάγγελμα κάτι που αγαπούσε και ένιωθε τυχερή γι' αυτό. Λάτρευε να ταξιδεύει τόσο, όσο και το να ζωγραφίζει. Η ζωγραφική ήταν το άλλο, ίσως και μεγαλύτερο, πάθος της ζωής της. Κρυφό της όνειρο, ήταν ν' ανοίξει μια γκαλερί στο κέντρο της Σεβίλλης και εκεί, να εκθέτει τα δημιουργήματά της. Προς το παρόν όμως, αυτά παρέμεναν στο υπόγειο του μικρού διαμερίσματος της που νοίκιαζε λίγο έξω από το κέντρο της πόλης. Είχε σπουδάσει οικονομικά στη Μαδρίτη, μια επιλογή που μετάνιωνε κάθε ημέρα της ζωής της. Το πτυχίο της ήταν καλά κρυμμένο σε κάποιο συρτάρι του σπιτιού της, χωρίς να την έχει βοηθήσει καθόλου έως τώρα. Η ζωή της, μόλις στα 24 της χρόνια, δεν

έδειχνε να πηγαίνει όπως ακριβώς την είχε φανταστεί και ονειρευτεί.

Το ταξί σταμάτησε μπροστά της. Η Άνα δεν είχε καταλάβει τότε το κάλεσε. Ο εκνευρισμός από το τηλεφώνημα δεν είχε υποχωρήσει ακόμα. Άνοιξε την πίσω πόρτα και είπε στον οδηγό τη διεύθυνση του σπιτιού της, κοιτώντας κλεφτά το κινητό της και ηρεμώντας κάπως, βλέποντας την οθόνη κενή. Κανείς δεν θα την ενοχλούσε εκείνη τη στιγμή.

Φτάνοντας στο σπίτι, το μέρος έδειχνε ακόμα πιο μουντό απ' ότι συνήθως, εκείνο το πρωινό. Το διαμέρισμα θα μπορούσε άνετα να είναι ένα μικρό νεοϋορκέζικο λοφτ και όχι ένα τυπικό σεβιλιάνικο σπίτι. Η Άνα το μισούσε. Δεν τη χωρούσε ο τόπος και ύστερα από μία εβδομάδα ταξιδιών σε τόσα ενδιαφέροντα μέρη, εντός κι εκτός της χώρας, η επιστροφή ήταν πάντα μια ανώμαλη προσγείωση στην καθημερινότητα και την ρουτίνα της. Ξεκλείδωσε την πόρτα και μπήκε βιαστικά στο σπίτι. Το σαλόνι ήταν όπως το είχε αφήσει φεύγοντας. Άψογα συγυρισμένο και με μια ελαφριά μυρωδιά κλεισούρας, απόλυτα φυσιολογική μετά από μια εβδομάδα που έλειπε. Ακούμπησε τα κλειδιά της στο τραπεζάκι και κατευθύνθηκε προς την κουζίνα. Πριν καλά-καλά τακτοποιηθεί όμως, το

κινητό της άρχισε να χτυπάει μανιωδώς. Ήταν η Μαρία που έδειχνε να επιμένει να της μιλήσει.

Η Μαρία ήταν η καλύτερή της φίλη, από τα χρόνια του σχολείου και η μόνη που έδειχνε πλέον να είναι ικανή να αντέξει τον κυκλοθυμικό χαρακτήρα της Άνα. Ένα χαρακτήρα που, ώρες - ώρες δεν μπορούσε να αντέξει ούτε η ίδια, πόσο μάλλον οι κοντινοί της άνθρωποι, όπως ο Νταβίδ, ο σύντροφός της, που το προηγούμενο βράδυ είχε βρεθεί για άλλη μια φορά, χωρίς να φταίει, στο μάτι του κυκλώνα. Το... σκωτζέζικο ντους, στο οποίο η Άνα υπέβαλλε τον Νταβίδ τους τελευταίους μήνες, τον είχε εξουθενώσει. Ο Νταβίδ είχε κουραστεί να προσπαθεί να μαντέψει, κάθε πρωί που ξυπνούσε την διάθεση της κοπέλας του, που ήταν κάθε φορά και μια καινούρια έκπληξη γι' αυτόν. Ένα τρυφερό και ρομαντικό πρωινό μπορούσε, πολύ εύκολα, να μετατραπεί σ' ένα επικό καυγά το ίδιο απόγευμα. Οι τρομακτικά γρήγορες εναλλαγές της διάθεσής της Άνα είχαν απομακρύνει σχεδόν τους πάντες από δίπλα της, εκτός από την Μαρία, τον μόνο άνθρωπο πλέον, που την καταλάβαινε και την ηρεμούσε. Σήμερα όμως ήταν μία από τις ημέρες που ούτε εκείνη θα ήταν ικανή να την αντέξει.

Ο Νταβίδ από την άλλη, έκανε τα πάντα για να σώσει αυτή την, σχεδόν, νεκρή σχέση. Τηλεφωνούσε ασταμάτητα στη

Μαρία καθώς η Άνα αρνούσανται πεισματικά να απαντήσει, σε μια απέλπιδα προσπάθεια του να βγάλει κάποια άκρη και να μπορέσει να επικοινωνήσει με την αγαπημένη του. Η υπομονή του ήταν αξιοθαύμαστη άλλα σήμερα δεν θα ήταν αρκετή. Σήμερα η Άνα δεν ήθελε να δει, να ακούσει ή να σκεφτεί κανέναν.

Απενεργοποίησε τον ήχο του κινητού της και το ακούμπησε στο τραπεζάκι του δωματίου της, μαζί με το μισοφαγωμένο κρύο τόστ που είχε αγοράσει στο τρένο. Μπήκε στο μικρό δωματιάκι που χρησιμοποιούσε σαν εργαστήριο και έπιασε τον καμβά με το μισοτελειωμένο έργο της. Το μόνο αντικείμενο με το οποίο είχε ασχοληθεί με κάποιο ενδιαφέρον, από το καλοκαίρι και μετά. Στερέωσε τον πίνακα και άρπαξε την παλέτα με τις μπογιές και το πινέλο της. Δεν είχε ιδέα τι θα έκανε, άλλα η θέα και μόνο, του πίνακα την ηρέμησε αστραπιαία. Ο πίνακας απεικόνιζε ένα φάρο σε ένα θαλασσοδαρμένο ακρωτήριο. Λάτρευε τους φάρους και τη θάλασσα. Προσπαθούσε να αποτυπώσει μια εικόνα που είχε δει κάποτε στο Κάδιθ, μια από τις πόλεις που αγαπούσε να επισκέπτεται, όταν της δινόταν η ευκαιρία μέσω των ταξιδιών της. Τίποτα όμως δεν λειτουργούσε σήμερα. Όλα ήταν λάθος

εκείνο το δευτεριάτικο πρωινό στη ζωή της. Δεν είχε την δύναμη ούτε να πιάσει το πινέλο και να ζωγραφίσει.

Το κινητό της δεν σταματούσε να χτυπάει... Ήταν η Μαρία. Κάποια στιγμή – αναγκαστικά - το σήκωσε και οι λέξεις βγήκαν σαν χείμαρρος από μέσα της.

«Μαρία! Καταλαβαίνω ότι σε παίρνει συνεχώς τηλέφωνο, αλλά δεν θέλω να μιλήσω. Σε παρακαλώ σταμάτα! Πές του ότι δεν υπάρχει πια κανένας λόγος να με ενοχλεί! Για όνομα του Θεού...»

«Άνα ηρέμησε. Μη κάνεις σαν παιδί! Χαλάρωσε και πάρ' τον να μιλήσετε. Μην διαλύεις τα πάντα. Έχεις μια ζωή. Μην την καταστρέφεις για το τίποτα! Άνα είναι ο φίλος σου. Το αγόρι σου! Μα τί...;»

Η Άνα είχε ήδη τερματίσει την κλήση χωρίς καν να ακούσει τα τελευταία λόγια της Μαρίας. Κατά βάθος ήξερε ότι ο Νταβίδ δεν είχε κάνει τίποτα το σοβαρό, εκτός του να περάσει με τους φίλους του μία ημέρα μακριά από την πόλη, χωρίς να της τηλεφωνήσει τις... ακριβείς ώρες που εκείνη του είχε ζητήσει. Παραδέχονταν ότι ήταν άδικη. Τη στιγμή που η ίδια έλειπε εβδομάδες ολόκληρες σε περιοδείες με την δουλειά της, ήταν το λιγότερο παράλογο να μην δέχεται να λείψει ο σύντροφός

της ούτε μία ημέρα για δικούς του, προσωπικούς λόγους. Ήταν όμως πεισματάρης. Δεν θα έκανε πίσω για κανένα λόγο ακόμα κι αν αυτό σήμαινε το τέλος της σχέσης τους. Για άλλη μια φορά άφηνε τον αυτοκαταστροφικό της εαυτό να κυριαρχήσει στη ζωή της και να επιβάλλει τους δικούς του νόμους και κανόνες. Εν γνώσει της, όπως πάντα.

Ξαναστερέωσε τον καμβά στην βάση του. Αυτή τη φορά έδειχνε πιο ήρεμη και είχε αποφασίσει να εκφράσει εκεί αυτά που στοίχειωναν τις σκέψεις της. Ο φάρος ήταν ψηλός, το φως του φώτιζε μέχρι το τέλος του ορίζοντα τον ταραγμένο Ατλαντικό ωκεανό. Πόσο θα ήθελε τώρα να βρεθεί στο Κάδιθ, σκέφτηκε. Να σταθεί δίπλα στον φάρο και η σκέψη της να χαθεί στο απέραντο του ωκεανού. Να μην έχει καμία έγνοια και καμία σκοτούρα στο κεφάλι. Τον τελευταίο καιρό προσπαθούσε απεγνωσμένα να βάλει σε μια τάξη τα κομμάτια της ζωής της. Δεν ήταν όμως, καθόλου εύκολο. Όταν ξεκινούσε να σπουδάσει οικονομικά στη Μαδρίτη, ήξερε ότι αυτό δεν θα ήταν επιλογή ζωής και καριέρας. Δεν ήταν δική της επιθυμία. Ήταν κάτι που το έκανε για να ικανοποιήσει τον πατέρα της που πάντα ονειρευόταν να την δει ως μια πετυχημένη οικονομολόγο, βλέποντας την κλίση που είχε στα μαθηματικά και γενικά στους αριθμούς, από το σχολείο ακόμα.

Η ίδια είχε αποφασίσει να υποκύψει σ' αυτόν τον συμβιβασμό και παράλληλα να ασχοληθεί με το μεγάλο της πάθος, τη ζωγραφική. Η άλλη μεγάλη της αγάπη, τα ταξίδια, προέκυψε αργότερα, ύστερα από ένα ταξίδι στο Παρίσι λίγο πριν την αποφοίτησή της από το κολλέγιο. Γυρνώντας πίσω στη Σεβίλλη ήξερε ακριβώς τι θα κάνει. Η άποψη εμφάνιση της και οι τρεις γλώσσες που μιλούσε, μέτρησαν περισσότερο από οποιοδήποτε πτυχίο κι έτσι κατάφερε να βρει δουλειά ως τουριστικός πράκτορας στην πόλη της, βγάζοντας τα απαραίτητα για να ζήσει, μέσα από κάτι που αγαπούσε πραγματικά. Ήταν κάτι που εξισορροπούσε τον συμβιβασμό της με τις σπουδές στα οικονομικά. Ένιωθε σαν να είχε σταματήσει ακριβώς στην μέση την τραμπάλα της ζωής της.

Η ζωγραφική, προς το παρόν, δεν μπορούσε να της... πληρώσει τους λογαριασμούς και, εκτός των άλλων, τελευταία δεν είχε και έμπνευση. Δεν μπορούσε να αντλήσει έμπνευση από κανένα κομμάτι της ζωής της πλέον. Η δουλειά της είχε αρχίσει να την κουράζει. Τα ταξίδια είχαν αρχίσει να γίνονται, όλο και περισσότερο, μια ρουτίνα της καθημερινότητάς της και δεν της έδινε πια την ευχαρίστηση που ένιωθε στο παρελθόν. Εκτός των άλλων, οι πελάτες είχαν μειωθεί αρκετά και πλέον ακούγονταν όλο και περισσότερο οι φήμες για περικοπές στο

προσωπικό. Το γεγονός αυτό την είχε αγχώσει. Είχε συμβάλλει στο να γίνει ακόμα περισσότερο νευρική και κυκλοθυμική. Να κλειστεί κι άλλο στον εαυτό της.

Από την άλλη, η συναισθηματική ζωή της Άνα ήταν κι αυτή αρκετά παράξενη και μπερδεμένη. Μερικά χρόνια πριν είχε φτάσει στα πρόθυρα να παντρευτεί έναν κατά πολύ μεγαλύτερό της άντρα, αλλά έκανε πίσω την τελευταία στιγμή. Δεν μπορούσε να την ικανοποιήσει κανείς και τίποτα. Είχε δεσμό με τον Νταβίδ σχεδόν ενάμιση χρόνο, αλλά όλα έδειχναν ότι και αυτή η ερωτική ιστορία της βάδιζε προς το τέλος της. Δεν ήταν σίγουρη ότι τον αγαπούσε, αισθανόταν σαν να μην ένιωθε πλέον τίποτα γι' αυτόν ή, μάλλον, είχε αρχίσει να νιώθει μίσος. Την εκνέυριζε ό,τι και να έκανε εκείνος. Ο Νταβίδ βέβαια, την αγαπούσε και είχε δείξει μεγάλη κατανόηση στα μεγάλα σκαμπανεβάσματα της διάθεσής της, αλλά πλέον είχε εξαντληθεί και η δική του υπομονή. Η Άνα σκεφτόταν πόσο ειρωνικό ήταν να ψάχνει το άλλο της μισό, έχοντας ξεχάσει να ανακαλύψει πρώτα το δικό της ήμισυ. Τον εαυτό της.

Έπιασε το κινητό της. Ήταν αποφασισμένη. Δεν άντεχε άλλους συμβιβασμούς και ήξερε ότι όσο και να πλήγωνε τον φίλο της αλλά και τον εαυτό της, έπρεπε για μια φορά να κάνει το

σωστό. Θα ήταν πιο τίμιο να πει την αλήθεια και να εκφράσει όλα όσα σκεφτόταν, καιρό τώρα, από το να παίζει θέατρο για μια ακόμη φορά. Έψαξε στις επαφές το όνομα του Νταβίδ και πάτησε την κλήση.

Σήκωσέ το, σήκωσέ το... Άντε, σήκωσέ το τώρα, που να πάρει!
Η αγωνία τής τσάκιζε τα νεύρα.

«Παρακαλώ;» Η φωνή του Νταβίδ ακούγοταν γεμάτη απορία, ίσως και αγωνία. *Γιατί ρωτούσε;* Πως και δεν είχε δει το νούμερο της που καλούσε, αναρωτήθηκε προβληματισμένη.

«Νταβίδ! Η Άνα είμαι. Πού είσαι; Θέλω να βρεθούμε. Μπορείς να έρθεις στο καφέ μας, εκεί δίπλα στο ποτάμι; Στο γνωστό, απέναντι απ' τον πύργο. Νταβίδ; Μ' ακούς;»

«Άνα! Ναι ακούω. Επιτέλους εμφανίστηκες! Ξέρω, κατάλαβα που λες. Θα είμαι εκεί σε είκοσι λεπτά, περίπου. Φεύγω τώρα. Πρέπει να τα πούμε. Πρέπει να μιλήσουμε!»

«Θα σε περιμένω εκεί.» Η Άνα έκλεισε το τηλέφωνο προβληματισμένη. *Τι είχε συμβεί;* Τι να ήθελε να της πει εκείνος και ήταν τόσο αγχωμένος, αναρωτιόταν και πάλι, ταραγμένη.

Είχε αποφασίσει να του πει να χωρίσουν. Δεν είχε σκοπό να συνεχίσει να δίνει ευκαιρίες σε μια νεκρή σχέση. Θεωρούσε ότι δεν ήταν και δεν θα γινόταν ποτέ αυτή που ήθελε ο Νταβίδ. Ίσως δεν του άξιζε. Θα τον άφηνε ελεύθερο να βρει κάποια που να τον αγαπήσει πραγματικά. Κάποια που να του δώσει αυτά που του αξίζουν. Κάποια στιγμή αργότερα, θα την ευχαριστούσε γι' αυτό. Δεν ήταν η κατάλληλη για εκείνον. Δεν ήταν η κατάλληλη για κανέναν, σκέφτηκε. Έπεισε τον εαυτό της ότι ήταν αυτό που όφειλε να κάνει και ξεκίνησε να ετοιμάζεται. Σε δεκαπέντε ή είκοσι λεπτά, θα έγραφε τον επίλογο άλλης μιας σχέσης που δεν κατέληξε πουθενά. Ίσως να ήταν καταραμένη. Το σκεφτόταν συνέχεια τον τελευταίο καιρό. Ίσως η κατάρα της ήταν να διώχνει μακριά οποιονδήποτε έδειχνε ενδιαφέρον γι' αυτήν. Οποιονδήποτε 'τολμούσε' να την αγαπήσει και να την πλησιάσει.

Καταραμένη! Καταραμένη! Καταραμένη!

Οι σκέψεις τρυπούσαν το μυαλό της. Ένωσε αηδία για τον εαυτό της. Όχι οίκτο, ούτε θλίψη. Αηδία. Και μίσος. Μίσος γιατί συνειδητοποιούσε ότι δεν υπήρχε καμία μάγισσα, κανένα ξωτικό, κανένα υπερφυσικό πλάσμα που να την είχε καταραστεί να σκοτώνει ότι αγαπάει και να διώχνει μακριά κάθε άνθρωπο που έδειχνε ενδιαφέρον για το προσωπό της.

Ήταν αυτή και μόνο αυτή που είχε καταδικασει τον εαυτό της με αυτό το - άλτο - ξόρκι.

Καταραμένη! Καταραμένη! Καταραμένη!

Είκοσι λεπτά αργότερα, ο Νταβίδ ήταν στο μικρό καφέ στις όχθες του ποταμού Γουαδαλκιβίρ, απέναντι από τον Τόρρε δελ Όρο, τον χρυσό πύργο της Σεβίλλης, περιμένοντας την Άνα. Σ' αυτό το μέρος είχαν βγει στο πρώτο τους ραντεβού, και από τότε είχαν περάσει πολλά βράδια μαζί, εκεί στο ίδιο καφέ πάντα. Πέντε λεπτά αργότερα έφτασε και η Άνα. Ήταν πολύ αγχωμένη. Το είχε ξανακάνει κι άλλες φορές στο παρελθόν, να ζητήσει από κάποιον άνδρα να χωρίσουν και δεν περίμενε να νιώθει έτσι, όμως τώρα είχε ένα πολύ παράξενο συναίσθημα. Φοβόταν αυτό που θα επακολουθούσε και κυρίως μισούσε τον εαυτό της. Κυρίως όμως, ήταν φοβισμένη...

Τρομοκρατημένη...

Έβλεπε μπροστά της το μέλλον της. Έβλεπε το υπόλοιπο της ζωής της. Δυστυχισμένη σ' αυτή την πόλη με μία και μοναδική αποστολή που, όπως είχε αποδειχτεί, κατάφερνε να κάνει άγνοια. Να πληγώνει τους άλλους. Να πληγώνει τον εαυτό της.

Καταραμένη! Καταραμένη! Καταραμένη!

Μπαίνοντας στο καφέ, είδε από μακριά τον Νταβίδ. Καθόταν στο αγαπημένο τους τραπέζι στο παράθυρο, ακριβώς στην γωνία, με τα θολά νερά του ποταμού, σχεδόν κάτω από τα πόδια τους. Έπινε νευρικά τον καφέ του και κοιτούσε το ρολόι του. Όταν τον αντίκρισε η Άνα, το στομάχι της σφίχτηκε. Ήταν λοιπόν, μοιραίο να τελειώσουν όλα στο ίδιο ακριβώς μέρος που είχαν ξεκινήσει; Η σκέψη την παρέλυσε. Ο Νταβίδ της έκανε νεύμα με το χέρι του να έρθει στο τραπέζι.

«Άνα μου! Έλα κάθισε! Κάθισε να τα πούμε. Επιτέλους σε βλέπω! Τί θα πάρεις;»

Ο Νταβίδ ήταν χαμογελαστός και ασυνήθιστα ήρεμος. Είχε ήδη σηκώσει το χέρι του και έκανε νόημα στον σερβιτόρο για να παραγγείλει. Η Άνα κάθισε απέναντι του, νευρική και αγχωμένη, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ειδικά τους τελευταίους μήνες που ήταν μαζί του. Περισσότερο κι από το πρώτο ραντεβού τους στο ίδιο καφέ, στο ίδιο τραπέζι. Τότε που όλα έμοιαζαν μαγικά και ονειρεμένα. Έμοιαζε να έχει περάσει μια ολόκληρη ζωή από τότε.

«Νταβίδ, δεν θα καθίσω πολύ, ήρθα γιατί πρέπει να μιλήσουμε. Έπρεπε καιρό τώρα να γίνει αυτή η συνάντηση κι

αυτή την κουβέντα. Το αργήσαμε πολύ...» Η Άνα έδειχνε να είχε προετοιμάσει πολύ καιρό πριν αυτά τα λόγια. Είχε πάρει φόρα και δεν σταματούσε. Έτρεμε στην ιδέα ότι, έστω και μία παύση στα λόγια της θα την έκανε να παραλύσει εντελώς και να μην ξεστομίσει άλλη λέξη. Το πρόσωπο του Νταβίδ συννέφιασε ξαφνικά. Ήταν σαν να είχε διαβάσει το μυαλό της και τις σκέψεις της με κάποιο μαγικό τρόπο. Σχεδόν έδειχνε να είχε ακούσει τα πάντα πριν ακόμα η Άνα του πει έστω και μια λέξη από αυτά που είχε ετοιμάσει στο μυαλό της για να του πει. Ταυτόχρονα όμως, έδειχνε και ψύχραιμος. Ήταν κάτι πολύ παράξενο. Η Άνα σάστισε για λίγο. Ο σερβιτόρος ήταν ήδη από πάνω τους περιμένοντας την παραγγελία.

«Cafe con leche. Και ένα μικρό μπουκάλι νερό. Χωρίς ανθρακικό». Η Άνα παράγγειλε μηχανικά. Δεν της άρεσε καν αυτός ο καφές. Έπινε μόνο κορτάδο. Ξέχασε να ζητήσει και το συνηθισμένο της φακελάκι με μαύρη ζάχαρη. Δεν είχε νόημα. Το μυαλό της ήταν αλλού. Και το χειρότερο ήταν ότι ο Νταβίδ έδειχνε να είναι μέσα του. Να διαβάζει κάθε σκέψη της.

«Κατάλαβα... Το κατάλαβα όταν μου ζήτησες να βρεθούμε. Δεν το συνηθίζεις να βρισκόμαστε της Δευτέρες. Δεν το κάνεις ποτέ αυτό». Το πρόσωπο του Νταβίδ είχε πάρει μια θλιμμένη έκφραση. Η φωνή του έμοιαζε να σπάει. Ήταν σκληρό για την

Άνα να τον βλέπει έτσι. Ήταν όμως ακόμα πιο σκληρό να σκέφτεται ότι αυτό ήταν που ήθελε να γίνει. Όσο και να την πονούσε αυτό, έπρεπε να γίνει.

«Περίμενε. Κάτσε να μιλήσουμε. Μην βιάζεσαι και ηρέμησε, για να κουβεντιάσουμε. Νταβίδ, είμαστε αρκετό καιρό μαζί, έτσι;»

Καμία απάντηση. Ο Νταβίδ κοιτούσε αμίλητος και απλά έκανε κάποιο νεύμα με το κεφάλι του σα να συμφωνούσε.

«Πόσο καιρό μιλάμε το τελευταίο διάστημα;» Τώρα η φωνή της Άνα άρχιζε να παίρνει ένα κάπως δυνατότερο και αυστηρότερο τόνο. Σιχαινόταν να ακούει τη φωνή της έτσι, άλλα ήταν μέρος του εαυτού της και δεν μπορούσε να το αλλάξει.

«Εννοείς πόσο καιρό μου επιτρέπεις να σου μιλάω;» Ο Νταβίδ ακουγόταν σαρκαστικός και κυνικός. Αλλά και θλιμμένος, ταυτόχρονα.

«Δεν έχει νόημα. Ήρθα να μιλήσουμε και όχι να τσακωθούμε, Νταβίδ! Να μιλήσουμε σαν ενήλικες. Πιστεύεις ότι υπάρχει περίπτωση να το καταφέρουμε;» Η Άνα είχε υψώσει κι άλλο την φωνή της.

Ο σερβιτόρος ήρθε και άφησε – διακριτικά - τον καφέ μπροστά της. Η Άνα δεν το πήρε καν είδηση. Δεν άντεχε να κοιτάει τον Νταβίδ. Πρόσεξε με την άκρη του ματιού της ότι τα μάτια του έλαμπαν. Αναρωτήθηκε αν ήταν δάκρυα. Δεν θα το άντεχε αυτό. Ακόμα και ένα ‘τέρας σκληρότητας’ όπως την είχε χαρακτηρίσει, ο Νταβίδ σε έναν από τους καυγάδες τους, θα έσπαγε μπροστά σ’ αυτή την εικόνα. Προς το παρόν, η φωνή του Νταβίδ ήταν αυτή που έσπαγε.

«Άνα...»

Ακολούθησε μια παυση κάποιον δευτερολέπτων, όπου φανέρωσαν και οι δυο τους τα αληθινά αισθήματα στα πρόσωπα τους χωρίς να χρειαστεί να υποκριθούν. Ο Νταβίδ είχε λυγίσει, η ψυχρή του μάσκα είχε διαλυθεί. Η Άνα ήταν παγωμένη. Τελικά η σιωπή έσπασε πρώτα από εκείνον.

«Νομίζω... Νομίζω ότι πρέπει να συνεχίσουμε... χωριστά! Όχι μαζί. Να προχωρήσουμε. Άνα δεν μπορώ άλλο. Ούτε εσύ μάλλον... Έχω δίκιο ή όχι; Απάντα μου ειλικρινά! Απλά πες κάτι». Ο Νταβίδ λύγιζε υπό το βάρος των λέξεών του.

Όμως η Άνα δεν έβρισκε ούτε μια λέξη, ούτε μία φράση να ξεστομίσει εκείνη τη στιγμή. Ήταν παγωμένη σαν άγαλμα. Ήταν ακίνητη και αποσβολωμένη. Ο χρόνος είχε σταματήσει.

Είχε έρθει στην καφετέρια με σκοπό να τον αφήσει. Να του ζητήσει να χωρίσουν. Είχε έρθει για να μιλήσει σκληρά. Να δώσει τέλος. Ήθελε να τον ακούσει να την ικετεύει, να την παρακαλάει να το ξανασκεφτεί, ίσως και να την βρίσει, έτσι ώστε να τον βρίσει κι αυτή και να γίνει ευκολότερος ο χωρισμός. Όμως, αντ' αυτού, τον άκουγε να της ζητάει εκείνος να σταματήσουν να βλέπονται. Ήταν εκείνος που τη χώριζε. Τώρα καταλάβαινε την ψυχρή του έκφραση πίσω από τα βουρκωμένα μάτια και την θλίψη του. Το είχε ήδη αποφασίσει εκείνος από πριν... Η Άνα σοκαρίστηκε με τη σκέψη. Τώρα ήταν εκείνη που ετοιμαζόταν να κλάψει. Δεν θα το έκανε όμως. Η αρρωστημένη υπερηφάνειά της δεν της το επέτρεπε. Μάζεψε όλη τη δύναμη που της είχε απομείνει και προσπάθησε σκληρά, να διατηρήσει την ψυχρή και ανέκφραστη μάσκα που φορούσε. Η φωνή της όμως την πρόδιδε.

«Αν... αυτό θες... Νταβίδ, εγώ δεν... δεν έχω κανένα πρόβλημα!»

«Πολύ καλά λοιπόν! Χαίρομαι που επιτέλους συμφωνούμε σε κάτι μετά από, πάρα πολύ καιρό! Επιτέλους!» Ο Νταβίδ ξέσπασε. «Ξέρεις, έπρεπε να είχε γίνει καιρό αυτή η κουβέντα. Δεν συμφωνείς;»

Η Άνα δεν μιλούσε. Ο Νταβίδ συνέχισε.

«Δεν μ'αρέσει καθόλου αυτό που σου λέω, αλλά πιστεύω ότι αυτό ήθελες κι εσύ από την στιγμή που μου τηλεφώνησες να συναντηθούμε, εδώ. Από την στιγμή που δεν απαντούσες καν, στις κλήσεις μου».

Ναι. Το ήθελα αλλά όχι από σένα. Εγώ θα το έκανα. Εσύ θα παρακαλούσες. Γιατί το κάνεις εσύ; Γιατί δεν με παρακαλάς; Η Άνα ήθελε να του τα πει δυνατά, να τον ταπεινώσει, να τον βρίσει, να τον ξεφτιλίσει μπροστά σε όλο τον κόσμο και μετά να τον κάνει να την παρακαλέσει, αλλά δεν μπορούσε. Τώρα πλήρωνε όλα όσα είχε κάνει στους άλλους στο παρελθόν. Τώρα ήταν η σειρά της να πονέσει.

«Αν το θέλεις... Εγώ... συμφωνώ». Μπέρδευε τα λόγια της. Ένιωθε αξιολύπητη.

«Χαίρομαι που θα γίνει πολιτισμένα. Δεν αντέχω τα δράματα. Νομίζω ότι ήταν η καλύτερη λύση και για τους δυο μας».

Ο Νταβίδ έλεγε ψέματα. Ήταν ακόμα έτοιμος να δακρύσει αλλά η Άνα καταλάβαινε ότι το είχε ήδη πάρει απόφαση. Την χώριζε. Και ένιωσε να της αξίζει, γιατί αυτό ακριβώς σκεφτόταν να κάνει και εκείνη όταν μίλησαν στο τηλέφωνο.

Με τη διαφορά ότι εκείνη δεν θα τολμούσε. Ο Νταβίδ όμως τόλμησε.

Ελάχιστα δευτερόλεπτα πριν η Άνα καταρρέψει και τον ικετεύσει να μείνει, ο Νταβίδ έκανε σήμα στον σερβιτόρο, άφησε τα λεφτά στο τραπέζι και σηκώθηκε να φύγει.

«Δεν θέλω να αποχαιρετιστούμε. Μισώ τους αποχαιρετισμούς και τα δάκρυα. Θα σε πάρω τηλέφωνο να τα ξαναπούμε κάποια στιγμή σύντομα. Να προσέχεις. Θα σε σκέφτομαι».

Και ύστερα έφυγε. Εκείνη παρέμεινε ακίνητη. Κοίταξε τον καφέ της. Δεν τον είχε αγγίξει. Ήταν πια κρύος. Κοίταξε τον Νταβίδ που πλέον ξεμάκρνε με γρήγορο βήμα. Έπειτα κόιταξε τον ποταμό. Πόσο διαφορετικός ήταν τώρα, από εκείνο το πρώτο βράδυ της γνωριμίας τους. Αμφέβαλλε αν ήταν ο ίδιος ποταμός και η ίδια πόλη. Αν ήταν καν, η ίδια η Άνα που είχε ξελογιάσει τον όμορφο νεαρό εκείνο το ονειρεμένο βράδυ που τώρα, έμοιαζε να έχουν περάσει εκατό χρόνια από τότε. Πνιγόταν στις σκέψεις της. Θα ήθελε πολύ να μπορούσε να πνιγεί και στα νερά του Γουαδαλκιβίρ. Θα ήταν τόσο εύκολο εκείνη τη στιγμή. Η ζωή είχε αδειάσει από πάνω της. Ήταν ένα φάντασμα καθισμένο σε ένα τραπεζάκι δίπλα στο ποτάμι. Γύρισε να δει αν την κοιτούσε κανείς. Δεν υπήρχε

άνθρωπος, παρά μόνο ο σερβιτόρος που μάζευε τους καφέδες και τα λεφτά από το τραπέζι της. Δεν τον είχε προσέξει και ευχόταν να μην είχε προσέξει ούτε αυτός τα μουσκεμένα της μάγουλα.

Η λέξη ξανάρθε στο μυαλό της και την τρυπούσε με μανία.
Την σούβλιζε ολόκληρη.

Καταραμένη! Καταραμένη! Καταραμένη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Συναντήσεις.

Κόβεντρι και Μαδρίτη. 7 & 10 Μαΐου 2002.

Με τις τελικές εξετάσεις του Ιουνίου να βρίσκονται προ των πυλών, στο πανεπιστήμιο του Κόβεντρι επικρατούσε αναβρασμός. Φοιτητές και καθηγητές ετοιμάζονταν πυρετωδώς για την τελευταία μεγάλη δοκιμασία πριν τις καλοκαιρινές διακοπές . Για τους τελειόφοιτους ειδικά, ήταν η στιγμή που θα κρίνονταν οι κόποι τεσσάρων ετών, άλλα και το μέλλον τους από δω και στο εξής. Έμοιαζαν με αθλητές που προετοιμάζονται ολόκληρο τον χρόνο για τον τελικό αγώνα τους, που θα κρίνει τα πάντα. Αυτό δεν σήμαινε ότι για τους υπόλοιπους φοιτητές, οι εξετάσεις δεν ήταν σημαντικές. Απεναντίας. Κανείς δεν ήθελε να κοπεί σε κάποιο μάθημα που θα του δημιουργούσε μεγάλο πρόβλημα, όταν θα έφτανε το

τελευταίο έτος με το πτυχίο να περιμένει και το παραμικρό λάθος να στοιχίζει τόσα πολλά.

Ήταν ένα ζεστό, ηλιόλουστο πρωινό Τρίτης. Ο Κόλιν δυσκολευόταν να ξυπνήσει. Το πρωινό ξύπνημα δεν ήταν και από τα δυνατά του σημεία και για το λόγο αυτό μετρούσε πολλές απουσίες από τα πρωινά μαθήματα, αλλά και από ημέρες ολόκληρες, όπως την προηγούμενη ημέρα. Το καθιερωμένο σαββατοκύριακό διασκέδασης και ξεφαντώματος που, πλέον, είχε βρει τον τρόπο για να το περνάει εξ' ολοκλήρου στο Λονδίνο, είχε τραβήξει έως και την Δευτέρα. Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε και κανείς δεν κατάλαβε ότι πέντε φοιτητές αντί να είναι στο αμφιθέατρο του κολλεγίου, Δευτέρα πρωί, έπαιρναν το πρωινό τους σε μία παμπ του Κάμντεν.

Ο Κόλιν πρόσεχε πολύ καθ' όλη τη διάρκεια του τριημέρου, για να μην πέσει πάνω στους γονείς του. Ειδικά πάνω στον πατέρα του που σίγουρα θα τριγυρνούσε κάπου στην πόλη διαρκώς απασχολημένος με τους πελάτες του και την *σπουδαία δουλειά του*. Οι κοπέλες που ο Κόλιν και οι φίλοι του είχαν γνωρίσει το Σάββατο το βράδυ στο σπίτι που είχαν επισκευθεί για το πρώτο - από τα πολλά - πάρτυ που θα παρεβρίσκονταν, δεν είχαν ακολουθήσει. Δεν είχαν καν μιλήσει μαζί τους από τη στιγμή που έφυγαν, χαράματα Κυριακής, παραπατώντας και

ψάχνοντας κάποιο ανοιχτό μίνι μάρκετ για να αγοράσουν γάλα και τσάι.

Ήταν ο δεύτερος χρόνος του Κόλιν στο πανεπιστήμιο και ήδη είχε αρχίσει να ζει όπως ονειρευόταν πάντα να ζήσει στα φοιτητικά του χρόνια. Οι ευκαιρίες για διασκέδαση τα σαββατοκύριακα - άλλα και αρκετές από τις καθημερινές - ήταν ατέλειωτες και, σύμφωνα με τη φιλοσοφία του, δεν υπήρχε λόγος να πηγαίνουν χαμένες. Τα ταξίδια μακριά από το Κόβεντρι, επίσης είχαν αρχίσει να γίνονται θεσμός. Το άγχος των εξετάσεων ακόμα δεν είχε αγγίξει ούτε αυτόν, ούτε τους συμφοιτητές και συνοδοιπόρους του στη διασκέδαση. Τώρα όμως, με τις εξετάσεις αρκετά πιο κοντά πλέον, η Τρίτη που ξημέρωνε ήταν κάπως πιο 'συννεφιασμένη' αντίθετα με τον - απροσδόκητα - καθαρό ουρανό του Κόβεντρι.

Ο Κόλιν με βαριά καρδιά, και ξεστομίζοντας διάφορες βρισιές, σηκώθηκε τελικά, παραδομένος από την επιμονή του ξυπνητηριού του που λαμπύριζε με έντονο κόκκινο χρώμα το 11:44. Είχε χάσει τουλάχιστον δύο ώρες μαθημάτων. Αυτό τον εκνεύρισε. Έβρισε ξανά και επιτάχυνε το βήμα του προς το μπάνιο. Για πρώτη φορά μετά από καιρό, ένιωθε τόσο πολύ τσατισμένος με κάτι.

Γαμώτο, πάει η μισή μέρα, χάθηκε! Καλά πάμε. Τέλεια.

Σκέφτοταν σχεδόν φωναχτά. Έκανε ένα ντους σε χρόνο-ρεκόρ και μετά άρχισε να ντύνεται φορώντας ότι έβρισκε μπροστά του. Το δωμάτιο ήταν άδειο. Ο Ματ, ο συγκατοικός του είχε προφανώς σκεφτεί... λίγο παραπάνω τις υποχρεώσεις του από εκείνον και σίγουρα θα ήταν τώρα στην αίθουσα. Η Λίλι, η πρόσφατη ‘κατάκτηση’ του Κόλιν δεν τον είχε πάρει τηλέφωνο. Δεν βρήκε ούτε ένα μήνυμα στο κινητό του. Ούτε το καθιερωμένο καλημέρα, που, πάντως, εδώ και καιρό είχε σταματήσει να του στέλνει τα πρωινά. Ο Κόλιν κοίταξε ξανά το ξυπνητήρι του. 11.56. Αν έτρεχε λίγο και έκοβε από μερικά στενά, σε δεκαπέντε λεπτά το πολύ θα ήταν στην αίθουσα. Δεν θυμόταν ούτε ποιο μάθημα ήταν, ούτε ποιος ήταν ο καθηγητής. Έπρεπε απλά να δηλώσει παρών, για να σώσει ότι μπορούσε από άλλη μια, φαινομενικά, χαμένη ημέρα μαθημάτων.

***

Είκοσι, περίπου, λεπτά αργότερα ήταν έξω από την αίθουσα όπου ο, ιδιαίτερα αυστηρός Σκωτσέζος καθηγητής κ.

ΜακΝτέρμοντ, από την Γλασκώβη, δίδασκε Ευρωπαϊκή Ιστορία. Την ώρα, όμως, που έφτασε ο Κόλιν, ο καθηγητής αποχωρούσε από την αίθουσα, ακολουθούμενος από ένα

τσούρμο βαριεστημένου φοιτητές. Το μάθημα είχε τελειώσει λίγα λεπτά πριν.

Ο Κόλιν θαύμαζε τον κ. ΜακΝτέρμοντ γιατί είχε κάνει πολλά ταξίδια στην Ευρώπη και ειδικά στην Ισπανία και την Πορτογαλία, άλλα σήμερα ένιωθε ότι ακόμα κι αν έσκυβε, μπροστά του για να τον προσκυνήσει δηλώνοντας την αιώνια πίστη και θαυμασμό στο πρόσωπό του, δεν θα γλίτωνε την κατσάδα. Παρ' όλα αυτά, ο καθηγητής του έριξε απλά ένα δολοφονικό βλέμμα, πολύ χειρότερο από κάθε είδους φωνή και επίπληξη, είχε φανταστεί ο Κόλιν και έφυγε βιαστικά. Ο Κόλιν κυριεύτηκε από θλίψη. Ένιωσε να απογοητεύει άλλον έναν άνθρωπο που ίσως είχε πιστέψει σ' αυτόν. Ένιωθε ότι αδικούσε τον εαυτό του, με την ζωή που είχε επιλέξει να κάνει, μόλις στο δεύτερο έτος των σπουδών του. Ο αυτοκαταστροφικός του εαυτός είχε κυριαρχήσει πλέον, ολοκληρωτικά.

«Ει φίλε! Σε πήρε ο ύπνος; Που ήσουν. Ο ΜακΝτέρμοντ θα σε σκοτώσει. Έλα και σε κανένα μάθημα του καμιά φορά! Έτσι για αλλαγή...»

Οι λέξεις του Ματ, τού τρυπούσαν τον εγκέφαλο. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για νουθεσίες, πόσο μάλλον από τον

συγκάτοικό του και – εν μέρει - συνεργό στο... έγκλημα του τριημέρου.

«Ματ, άστο! Κόφ'το καλύτερα, δεν είναι και η καλύτερη μέρα για τέτοια, σήμερα. Ελπίζω να κράτησες σημειώσεις. Θα τις χρειαστώ».

«Σημειώσεις; Αφου το ξέρεις ρε φίλε, όλα τα σημειώνω στο μυαλό μου! Δεν μπορώ να χάνω χρόνο για να γράφω. Πήγαινε μέσα, έχουν μείνει μερικοί. Ίσως κάποιος κράτησε κάτι».

Σ' ευχαριστώ Αινστάιν! Μόνο πρόσεχε μην εκραγεί το κεφάλι σου από τις πολλές σημειώσεις που αποθηκεύεις. Ο Κόλιν ήθελε να του τα πει κατάμουτρα, όπως και πολλά άλλα ακόμα, αλλά προτίμησε ένα ξερό 'ΟΚ, τα λέμε μετά'. Δεν είχε καμία όρεξη για αντιπαραθέσεις σήμερα. Χρειαζόταν οπωσδήποτε σημειώσεις από το μάθημα που μόλις είχε χάσει. Τελικά μπήκε στην αίθουσα με την ελπίδα να έβρισκε έστω την Λίλι που ήταν πολύ τυπική σε αυτά. Καμία τύχη όμως. Στο αμφιθέατρο υπήρχαν τρεις ή τέσσερις φοιτητές. Αναγνώρισε τον έναν. Θα τον αναγνώριζε παντού. Ήταν ο Γερμανός. Ο μυστηριώδης συμφοιτητής του με τον οποίο είχαν μιλήσει μια φορά, τυπικά και μάλλον αδιάφορα, σε κάποιο πάρτυ αν θυμόταν καλά. Είχε όμως κάτι πάνω του, το οποίο προσέλκυε το ενδιαφέρον του

Κόλιν. Τον παρατήρησε καλύτερα και ο νεαρός Γερμανός έμοιαζε απορροφημένος σε κάτι που έγραφε με ταχύτητα. Ο Κόλιν πλησίασε άλλα δεν θυμόταν το όνομα του. Μισούσε τον εαυτό του όταν του συνέβαινε αυτό. Ένιωθε ηλίθιος.

«Γεια! Συγγνώμη που σε διακόπτω...» *Θέε μου, σαν κοριτσάκι ακούγομαι...* σκέφτηκε αμέσως.

«Είμαι ο Κόλιν. Ο Κόλιν Μείνορ. Έχουμε κοινό μάθημα την Ευρωπαϊκή Ιστορία. Και έχουμε γνωριστεί και σε κάποιο πάρτυ... νομίζω».

Ο χαμένος στις σκέψεις και τις σημειώσεις του, φοιτητής, γύρισε με τη μία και συστήθηκε στον Κόλιν. «Είμαι ο Καρλ Μπάντερ. Σε ξέρω. Έχουμε μιλήσει σε ένα πάρτυ πρόσφατα. Εκείνο που διέλυσε όταν πλάκωσαν οι μπάτσοι». Στον Κόλιν φάνηκε σαν να απολάμβανε ο Καρλ την τελευταία φράση.

Ο Καρλ συνέχισε. «Όντως έχουμε κοινό μάθημα. Αν και δε σε βλέπω και πολύ τελευταία», είπε χαμογελώντας, όχι όμως σαρκαστικά, ούτε υποτιμητικά όπως έκαναν κάποιοι *‘φίλοι’* του, σκέφτηκε ο Κόλιν. Αντίθετα είχε ένα ειλικρινές και φιλικό χαμόγελο σαν να γνωρίζονταν χρόνια. Ο Κόλιν ένιωσε σαν να ήξερε χρόνια αυτόν τον ψηλό, λεπτό και ξανθό Γερμανό

συμφοιτητή του. Ένιωσε αρκετά οικία μαζί του. Του ανταπέδωσε το χαμόγελο.

«Τέλεια. Έχεις δίκιο, θυμάμαι εκείνο το πάρτυ...» Σχεδόν ήθελε να βάλει τα γέλια μόνο με την ανάμνηση εκείνου του συμβάντος. «Όντως, έχω να σε δω από τότε. Κοίτα, θα 'θελα να σου ζητήσω μια χάρη, αν μπορείς. Μάλλον, μόνο εσύ μπορείς να με βοηθήσεις».

«Φυσικά θα το κανω, αν μπορώ».

Ο Καρλ ήταν πολύ πρόθυμος να βοηθήσει. *Άραγε όλοι οι Γερμανοί είναι τόσο ευγενικοί;* σκέφτηκε ο Κόλιν. *Ίσως αρχίσω να τους συμπαθώ...* Ο Κόλιν τον ευχαρίστησε και του εξήγησε τη κατάσταση, τα χαμένα μαθήματα, τον φόβο του μπροστά στον κ. ΜακΝτέρμοντ και την πιθανή αποτυχία της χρονιάς και του ζήτησε τις σημειώσεις του γιατί *‘αν δε καταφέρω να του παραδώσω την εργασία, πάει, τέλειωσα. Θα με κόψει’*. Λέγοντας την τελευταία φράση, ο Κόλιν είχε αρχίσει να ιδρώνει. Ο Καρλ χαμογέλασε και πάλι στην θέα του αγχωμένου Κόλιν. Κάτι του έλεγε μέσα του ότι ήταν φοβερός τύπος για παρέα και για έναν μοναχικό φοιτητή όπως αυτός, θα ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία να μπει σε ένα νέο κύκλο γνωριμιών που θα του άλλαζε κάπως τα ενδιαφέροντα, που

είχαν μείνει στάσιμα. Ήταν ήδη και γι' αυτόν, ο δεύτερος χρόνος του στο κολλέγιο και είχε κάνει ελάχιστες γνωριμίες, μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού. Για σχέσεις με το άλλο φύλλο, μάλλον δεν θα έκανε καν κουβέντα. Εκτός των άλλων, με το ταλέντο και τη συνήθεια που είχε να προσπαθεί να ψυχολογήσει τους ανθρώπους, ο Καρλ είχε ήδη καταλήξει ότι απέναντι του είχε έναν, πραγματικά καλό άνθρωπο. Αληθινό και όχι υποκριτή. Κάπως *επιπόλαιο* βέβαια, αλλά πολύ ενδιαφέρον τύπο.

«Εννοείται Κόλιν. Να βρεθούμε μετά στη καφετέρια να σ' τις δώσω. Και μου τις επιστρέφεις όταν τελειώσεις. Δεν βιάζομαι». Ο Καρλ έδειχνε ενθουσιασμένος.

Το πρόσωπο του Κόλιν έλαμψε. Είχε γλυτώσει λοιπόν το οριστικό κόψιμο στην Ευρωπαϊκή Ιστορία. Είχε μια δεύτερη ευκαιρία να αποδείξει στον ΜακΝτέρμοντ ότι ήταν άξιος για να είναι φοιτητής του. Και όλα αυτά χάρη στον παράξενο, μοναχικό νεαρό που μόλις είχε γνωρίσει. Ένωθε ευγνώμων στον Καρλ. Σκέφτηκε ότι ίσως και να γίνονταν φίλοι. Καλοί φίλοι. Άλλωστε φαίνονταν πολύ πιο ισορροπημένος άνθρωπος από την αλλοπρόσαλη παρέα του και τον – εκνευριστικό τελευταία - συγκάτοικο του, τον Ματ.

«Ειλικρινά, σ' ευχαριστώ πολύ Καρλ! Θα τα πούμε στην καφετέρια». Τον χαιρέτησε και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Λίγο πριν βγει έξω από την αίθουσα, κοντοστάθηκε και γύρισε να του πει κάτι ακόμα. «Α, και γιατί δεν έρχεσαι καμιά φορά μαζί μας τα σαββατοκύριακα, στις εκδρομές μας. Περνάμε τέλεια. Θα γουστάρεις πολύ!» Ο Καρλ ένευσε με το κεφάλι του σα να έλεγε, ότι συμφωνεί να το κάνει και τον χαιρέτησε.

Και οι δύο ένιωθαν ότι μια πολύ δυνατή φιλία μόλις ξεκινούσε.

***

Έκανε ζέστη. Υπερβολική ζέστη και ήταν μόλις Μάιος. Για την ακρίβεια ήταν 10 Μαΐου και το καλοκαίρι τυπικά δεν είχε μπει ακόμα. Η Μαδρίτη όμως έμοιαζε να βράζει από τη ζέστη. Το παράρτημα της Ευρωπαϊκής Σχολής Οικονομικών, βρισκόταν σε μία από τις καλύτερες περιοχές της Μαδρίτης, στη γειτονιά της Σαλαμάνκα.

Η Άνα διάνυε τον τελευταίο χρόνο των σπουδών της στα οικονομικά, σπουδών που δεν ήταν ακριβώς ότι είχε ονειρευτεί να κάνει, άλλα περισσότερο μια ικανοποίηση της επιθυμίας των γονιών της να σπουδάσει κάτι *‘αξιοπρεπές και σίγουρο’*,

και όχι τις ‘ανοησίες’ που είχε στο μυαλό της περί ζωγραφικής. Οι γονείς της το είχαν ξεκαθαρίσει. Γι’ αυτούς, οτιδήποτε καλλιτεχνικό αντιμετωπιζόταν σαν κάτι περιθωριακό και κατά τη γνώμη τους, τα μόνα επαγγέλματα που θα έπρεπε να ακολουθεί ένας νέος ήταν αυτά που θα του έφερναν χρήματα και κοινωνική καταξίωση. Ακόμα κι αν θα κατέληγαν να μισούν κάθε λεπτό της δουλειάς τους για το υπόλοιπο της ζωής τους. Η Άνα είχε κλίση στους αριθμούς και τα μαθηματικά, από το σχολείο ακόμα, άλλα ποτέ της δεν αγάπησε αυτή την επιστήμη. Πόσο μάλλον τα οικονομικά που της προκαλούσαν αφόρητη ανία. Δεν είχε όμως επιλογή, όντας μεγαλωμένη σε πατριαρχική οικογένεια, όπου μόνο ο λόγος του πατέρα περνούσε. Η Άνα τον είχε αποκαλέσει ‘δικτάτορα’ ουκ ολίγες φορές στους καυγάδες τους.

Ο δον Μανέλ, συνταξιούχος καθηγητής πανεπιστημίου, μπορεί να μην είχε, βέβαια, καμία σχέση με τον στρατό ή την πολιτική, όμως είχε και με το παραπάνω, τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο στα όσα αφορούσαν την οικογένειά του. Και ειδικά το μέλλον της μοναχοκόρης του. Έτσι λοιπόν, όλα πήγαν κατ’ ευχήν του πατέρα της και να που η Άνα τελείωνε κι όλες τις σπουδές της στη Μαδρίτη, μη έχοντας όμως ιδέα του τι θα έκανε στο μέλλον που ορθωνόταν άγνωστο και τρομακτικό

μπροστά της. Η Μαδρίτη της άρεσε, αν και δεν είχε δημιουργήσει ακόμα παρέες. Διατηρούσε επαφές με την παιδική της φίλη, την Μαρία που ακόμα έμενε στην πόλη που η Άνα είχε μεγαλώσει, την Σεβίλλη. Εκεί είχαν γεννηθεί και οι δύο και είχαν γνωριστεί, μικρά κοριτσάκια ακόμα, στο σχολείο με κατάληξη να γίνουν αχώριστες φίλες. Η Άνα την αγαπούσε και την άκουγε πάντα σε οτιδήποτε την απασχολούσε στη ζωή της. Όσο σπούδαζε στη Μαδρίτη μιλούσαν καθημερινά στο τηλέφωνο. Φυσικά ήταν το άτομο στο οποίο είχε εμπιστευτεί τα μυστικά της και δεχόταν με προσοχή κάθε συμβουλή για την ερωτική της ζωή. Η Άνα είχε γνωρίσει και ένα - δύο άνδρες, άλλα, όπως συνήθιζε πάντα, είχε καταφέρει να τους διώξει με τον τρόπο της. Αντικειμενικά, ήταν αρκετά όμορφη και εντυπωσιακή, άλλα και τόσο πολύ δύσκολη στο να κρατήσει κάποιον άνθρωπο που νοιαζόταν γι' αυτήν, κοντά της. Τόσο δύσκολη στο να αγαπήσει...

Η υπερβολική ζέστη της εποχής την εκνεύριζε. Ήταν Παρασκευή και δεν είχε κανονίσει κάτι συγκεκριμένο για το σαββατοκύριακο που ακολουθούσε. Σκεφτόταν να πάει στην Σεβίλλη. Της είχε φανεί καλή ιδέα το πρωί όταν ξύπνησε για να πάει στο μάθημα, αλλά τώρα και ύστερα από ένα ακόμα επεισοδιακό και γεμάτο ένταση τηλεφώνημα με τον πατέρα

της, δεν την ενθουσίαζε πια, καθόλου η σκέψη. Της πέρασε απ' το μυαλό να πάρει το τρένο και να πάει στο Κάδιθ. Την πόλη αυτή που της άρεσε τόσο πολύ και είχε επισκευθεί δύο φορές το περασμένο καλοκαίρι. Από την Σεβίλλη ήταν κοντά. Λιγότερο από δύο ώρες με το τρένο, άλλα αυτό σήμαινε ότι θα έπρεπε να περάσει και από το σπίτι της. Η ιδέα την έκανε και πάλι να μελαγχολήσει. Για μια στιγμή η προοπτική του να μείνει στην Μαδρίτη της φάνηκε η πιο καλή λύση, αν και σπάνια έμενε εκεί τα σαββατοκύριακα που δεν είχε μαθήματα. Όταν όμως, συνειδητοποίησε ότι δεν είχε πραγματικά κανέναν άνθρωπο για να περάσει τις δύο μέρες μαζί του στην πόλη, ένιωσε απελπισμένη.

Πώς τα κατάφερα έτσι, αναλογίστηκε. Δεν μπορούσε να σκεφτεί ούτε ένα άτομο, μια φίλη έστω από τη σχολή, που θα ήθελε να μοιραστεί την παρέα της για ένα σαββατοκύριακο. Λυπήθηκε τον εαυτό της. Η καλή διάθεση που είχε το πρωί όταν είχε ξυπνήσει και ετοιμαζόταν να πάει στο μάθημα, είχε διαλυθεί εντελώς μέσα σε λίγες μόνο ώρες. Θα αντιμετώπιζε λοιπόν τον δον Μανέλ και την αξιαγάπητη, πλην όμως άτολμη και άβουλη, κυρία του, την σενιόρα Μπελέν, τη μητέρα της που ποτέ της δεν την είχε υποστηρίξει σε καμία οικογενειακή

διαμάχη. Και αυτό της το κρατούσε παράπονο, από την εφηβεία της ακόμα.

Έβγαλε το κινητό της από την τσάντα της. Δεν ήξερε ποιον να πάρει. Η απελπισία της μεγάλωνε. Η Μαδρίτη γίνονταν ένα τεράστιο κλουβί που την φυλάκιζε. Την έπνιγε. Προς στιγμή κατάλαβε πως θα μπορούσε να νιώθει ένα άγριο ζώο φυλακισμένο στο κλουβί ενός ζωολογικού κήπου. Ήθελε να τρέξει, να κάνει πολλά πράγματα, άλλα κάποιος την κρατούσε δεμένη. Ήταν ο εαυτός της. Το ήξερε άλλα δεν τολμούσε να το παραδεχτεί. Ήταν το πιο θλιβερό συναίσθημα του κόσμου, και το ένιωθε για πρώτη φορά τόσο έντονα και ζωντανά.

Εγκατέλειψε κάθε άλλη σκέψη και υπέκυψε σ' αυτό που πίστευε ότι ήταν γραφτό της να γίνει και αυτό το σαββατοκύριακο. Θα πήγαινε λοιπόν στη Σεβίλλη. Θα περνούσε άλλο ένα σαββατοκύριακο έντασης και διαμάχης με τον πατέρα της και το μόνο που ήλπιζε ήταν να περάσει όσο πιο σύντομα και ανώδυνα γινόταν. Πρώτα όμως, έπρεπε να βρει εισιτήριο για το τρένο. Γνώριζε ότι θα έπρεπε να πάρει το τρένο από τον σταθμό Ατότσα, οπότε θα χρησιμοποιούσε το μετρό για να φτάσει ως εκεί και από εκεί με το τρένο σε, περίπου δύομισι ώρες θα ήταν στην Σεβίλλη. Το είχε κάνει

αμέτρητες φορές αυτό το δρομολόγιο. Θα το έκανε για μια ακόμα φορά. Ήταν θέμα ρουτίνας.

Πήγε σχεδόν τρέχοντας στο δωμάτιο της εστίας της για να μαζέψει τα απολύτως απαραίτητα που θα έπαιρνε μαζί της και σε δέκα λεπτά ήταν ήδη έτοιμη. Κατευθύνθηκε προς τον σταθμό Βελάθκεθ για να πάρει την γραμμή 4 του μετρό, όπου με ανταπόκριση στον σταθμό Μπιλμπάο θα έπαιρνε την γραμμή 1 που θα την πήγαινε στον προορισμό της.

Μετά από λίγη ώρα ήταν εκεί, στον αχανή σταθμό, Ατότσα με τους εντυπωσιακούς τροπικούς κήπους στο εσωτερικό του, ψάχνοντας τα εκδοτήρια . *Η ίδια βαρετή διαδικασία*, σκέφτηκε και φαντάστηκε ότι κάποια στιγμή θα άρχιζαν να την αναγνωρίζουν και οι υπάλληλοι στα εκδοτήρια. Ίσως και μια ημέρα, κάποιος από αυτούς να της έκανε δώρο το εισιτήριο. Ίσως και να της ζητούσε να βγούνε, και μάλλον θα δεχόταν. Ειδικά αν ήταν κάποιος νέος και γοητευτικός. Οι σκέψεις της την είχαν απορροφήσει τόσο πολύ που σχεδόν δεν έβλεπε που πήγαινε. Δεν είδε ότι υπήρχε κάποιος μπροστά της που περίμενε στην ουρά κι έτσι έπεσε πάνω του. Εντελώς αυθόρμητα, ο νεαρός άνδρας που ήταν μπροστά, γύρισε ενοχλημένος για να δει τι είχε συμβεί. Να δει ποιος ήταν ο αγενής που έπεσε πάνω του. Η Άνα σήκωσε το κεφάλι,

ντροπιασμένη, έτοιμη να ζητήσει συγνώμη στον άγνωστο που, λίγο έλειψε, να ρίξει κάτω. Το θέαμα που αντίκρισε της έκοψε την ανάσα.

Απέναντί της έστεκε ένας ψηλός και όμορφος νεαρός άνδρας. Ήταν μελαχρινός με κοντό μαλλί, προσεκτικά χτενισμένο και με κομψό σπορ ντύσιμο. Τα μπλε του μάτια την παρατηρούσαν γεμάτα έκπληξη. Ο εκνευρισμός του είχε δώσει την θέση του στο θαυμασμό. Η Άνα δεν έβγαζε μιλιά από το στόμα της. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα που ο χρόνος έμοιαζε να έχει παγώσει, κατάφερε να ψελίσει κάτι.

«Συ... Συγνώμη! Δεν σας είδα! Σας χτύπησα;» Ο νεαρός έδειχνε το ίδιο έκπληκτος και συνεπαρμένος.

«Όχι, όχι! Είμαι μια χαρά. Κανένα πρόβλημα. Εσείς είστε καλά;» Πριν η Άνα προλάβει να σκεφτεί τι να απαντήσει, ακούστηκε η φωνή του υπαλλήλου στο ταμείο που παρακινούσε τον νεαρό να τελειώσει αυτό για το οποίο είχε έρθει. Πίσω ήδη είχε μαζευτεί μια μικρή ουρά πέντε ή έξι ατόμων που δυσανασχετούσαν με την καθυστέρηση. Ο άνδρας έκλεισε το εισιτήριο του. ‘Βαρκελώνη’ πρόλαβε να ακούσει η Άνα, κρυφακούγοντας τον προορισμό του, και έφυγε με γοργά βήματα, παραχωρόντας της την σειρά του άλλα και το πιο

όμορφο και φωτεινό χαμόγελο που είχε ποτέ αντικρύσει η Άνα σε κάποιον άνδρα, όσο τουλάχιστον μπορούσε να θυμηθεί.

Έχοντας στην τσάντα της το εισιτήριο και τουλάχιστον σαραντα λεπτά πριν την αναχώρηση του τρένου, η Άνα προσπαθούσε να περάσει την ώρα της σε ένα καφέ του σταθμού παρέα με ένα καφέ κορτάδο και τις σκέψεις της. Παρατηρούσε τα πάντα. Τους χαλαρούς ανθρώπους που κάθονταν στα τραπεζάκια πίνοντας καφέ και περιμένοντας το τρένο τους, τους αγχωμένους που σχεδόν έτρεχαν προς τις πλατφόρμες για να προλάβουν να επιβιβαστούν, ή αυτούς που τους είχε πάρει ο ύπνος σε κάποιο κάθισμα, παρέα με τη βαλίτσα τους. Το πρόσωπο του μελαχρινού νεαρού δεν μπορούσε, όμως να φύγει από τη σκέψη της. Ήταν εκεί σε κάθε εικόνα του πολύβουου σταθμού. Έπρεπε να το διώξει, πριν η σκέψη γίνει εμμονή. Πριν δημιουργήσει, ανεκπλήρωτες προσδοκίες. Αναστέναξε και συνέχισε να παρατηρεί μηχανικά τους γύρω της. Και τότε, το βλέμμα της έπεσε στο διαγώνιο τραπέζι από εκεί που καθόταν.

Ήταν αυτός. Ο όμορφος νεαρός άνδρας που πήγαινε στη Βαρκελώνη. Ο άνδρας που ήταν μπροστά της στην ουρά του ταμείου και που, σχεδόν, είχε χτυπήσει άθελα της. Αυτός που τώρα κυριαρχούσε στις σκέψεις της και είχε καταλλάβει το

μυαλό της. Ένιωσε ξανά το ίδιο συναίσθημα νευρικότητας, παγωμάρας και λαχτάρας, άλλα λίγο πριν γυρίσει την πλάτη της για να διώξει τα συναισθήματα μακριά, ο άγνωστος νεαρός της έκανε νόημα. Την χαιρετούσε και - τουλάχιστον έτσι της φάνηκε - την καλούσε να έρθει στο τραπέζι του. Η Άνα ξαφνικά, πάγωσε. Αυτό κι αν ήταν έκπληξη.

Αυτή τη φορά όμως δεν θα το έβαζε στα πόδια. Ήθελε απεγνωσμένα να πάει εκεί και να καθήσει κοντά του. Να του μιλήσει. Ένιωθε ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα και αυτό την είχε συναρπάσει. Ένιωθε εκστασιασμένη. Τελικά, μετά από μια... μίνι σύσκεψη με τον εαυτό της το αποφάσισε. Σηκώθηκε και πήγε στο τραπέζι του. Ο νεαρός χαμογελούσε και το πρόσωπο του έμοιαζε να λάμπει. Της φάνηκε ακόμα πιο όμορφο από πριν.

«Γεια σου! Νομίζω ότι κάπου σε έχω ξαναδεί». Ο νεαρός αστεειεύοταν και το χαμόγελό του την έκανε να τα χάνει. Λίγο ακόμα και η Άνα θα ξεχνούσε ότι έπρεπε να αναπνεύσει. «Α, ναι! Είσαι η κοπέλα που μου... επιτέθηκε στο ταμείο! Φαίνονται πολύ βιαστική. Ελπίζω να προλαβαίνω να σε κεράσω ένα καφέ. Το τρένο μου φεύγει σε καμιά ώρα και...» Ο άνδρας ήταν ενθουσιασμένος. Η Άνα τον διέκοψε, μόνο και

μόνο για να βρει το κουράγιο να μιλήσει. Για να αρθρώσει μια φράση.

«Εε... γεια σου! Με συγχωρείς πολύ. Είχα δύσκολη μέρα και πραγματικά έτρεχα να προλάβω να κλείσω εισιτήριο. Πάω στη Σεβίλλη στους γονείς μου. Για το σαββατοκύριακο. Συνήθως κλείνω νωρίτερα εισιτήρια αλλά αυτή τη φορά...» *Μιλάω πολύ, γιατί τα λέω όλα αυτά, δεν θα τον ενδιαφέρουν. Θα τον κουράσω. Θα με βαρεθεί...* Η Άνα ξαφνικά χάθηκε στις σκέψεις της. Είχε αγχωθεί πολύ. Ο νεαρός άνδρας ανασηκώθηκε, τράβηξε λίγο την καρέκλα για να καθήσει η Άνα και της έδωσε το χέρι του.

«Με λένε Νταβίδ. Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία. Κάθησε αν θέλεις. Πάω στη Βαρκελώνη για να δω έναν πελάτη μου. Είμαι διαφημιστής και κάνω συχνά ταξίδια. Δυστυχώς δεν μένουν όλοι οι πελάτες μου στη Μαδρίτη. Όχι ότι με πειραζει αυτό. Μ' αρέσουν τα ταξίδια αλλά ξέρεις... Καμιά φορά με κουράζουν».

Η Άνα είχε ήδη χαθεί στα μπλέ μάτια του. Μονομιάς, έφυγαν όλες οι σκέψεις και όλο το άγχος της και ένιωσε οικεία και άνετα. Του χάρισε το καλύτερο χαμόγελό της, και έσφιξε δειλά το χέρι του.

«Με λένε Άνα. Κι εγώ χαίρομαι που σε γνωρίζω. Θα 'θελα πολύ να κάτσω να τα πούμε άλλα σε λιγάκι φεύγει το τρένο μου. Σπουδάζω εδώ στη Μαδρίτη, στην σχολή Οικονομικών. Ελπίζω να τα πούμε όταν γυρίσουμε...»

Πριν προλάβει να πει κάτι παραπάνω, είδε το χέρι του να κρατάει μια κάρτα. Ήταν η επαγγελματική του κάρτα. Της έδινε το τηλέφωνο του. Η καρδιά της ήταν έτοιμη να σπάσει. Τώρα υπήρχε κενό στο μυαλό της. Δεν μπορούσε να κάνει την παραμικρή σκέψη.

«Κράτα την και τηλεφώνησε μου όταν γυρίσεις».

Η φωνή και το βλέμμα του υπόσχονταν τόσα πολλά. Δεν της ζήτησε το τηλέφωνο της και αυτό την γοήτευσε. Ήταν σίγουρος για τον εαυτό του. Ήταν απόλυτα βέβαιος ότι εκείνη θα του τηλεφωνούσε. Η Άνα το έβλεπε στα μάτια του. Έβλεπε την σιγουριά και την αυτοπεποίθησή του και άρχιζε ήδη να το βλέπει και στο μυαλό της. Ναι, θα του τηλεφωνούσε σίγουρα, ότι και να γινόταν το σαββατοκύριακο. Δεν είχε πια, καμία αμφιβολία γι' αυτό.

Ο Νταβίδ την χαιρέτησε και έφυγε. Με την άκρη του ματιού της πρόλαβε να τον δει να μπαίνει σε ένα χώρο που πουλούσε εφημερίδες και ψιλικά. Σηκώθηκε κι εκείνη για να πάει στην

πλατφόρμα του τρένου της. Κοίταξε για άλλη μια φορά στην τσάντα της να βεβαιωθεί ότι είχε την κάρτα του. Πλέον ήταν ότι πολυτιμότερο είχε πάνω της.

Έμοιαζε να έχει βρει, επιτέλους, έναν σκοπό στη ζωή της και η ιδέα και μόνο την έκανε να πετάει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Αποδράσεις.

Λονδίνο και Κάδιθ. 3 Απριλίου 2004.

Ο Κόλιν ήταν στην κόψη του ξυραφιού. Ακροβατούσε μεταξύ της πραγματοποίησης του ονείρου ζωής του και της πλήρης αποτυχίας, που θα σήμαινε ότι τέσσερα χρόνια θα πήγαιναν, ουσιαστικά, στον βρόντο. Το σαββατοκύριακο αυτό ήταν το τελευταίο πριν τη διακοπή του Πάσχα και πριν αρχίσει να μετράει αντίστροφα για τις εξετάσεις που θα έκριναν την αποφοίτηση του και το πολυπόθητο πτυχίο. Η σκέψη τον κρατούσε σε διαρκή υπερένταση, αν και ακόμα υπήρχε αρκετός καιρός μπροστά του. Όπως, φυσικά, και δύο ολόκληρες ημέρες - και νύχτες - στο Λονδίνο. Ήταν η τέλεια πρόκληση και δεν θα μπορούσε να αφήσει έξω από τα δίχτυα της ούτε τον Καρλ, τον κολλητό φίλο του. Η προοπτική αυτή τον χαλάρωνε και άλλωστε, η πρόκληση ενός τελευταίου

ξεσαλώματος σε μια από τις πιο συναρπαστικές πόλεις του κόσμου, θα έβαζε σε πειρασμό ακόμα και έναν άγιο. Έτσι, είχε καταλήξει στο ότι ένα σαββατοκύριακο στο Λονδίνο δε θα ενοχλούσε κανέναν από την παρέα και άλλωστε το όφειλαν στον εαυτό τους για όλη αυτή την προσπάθεια που είχαν κάνει τόσα χρόνια για να φτάσουν εδώ. Θα ήταν ένα μικρό – πρώιμο - δώρο αποφοίτησης.

Η υπόλοιπη παρέα βέβαια, δεν έδειχνε και τόσο ενθουσιασμένη. Ο Ματ δεν είχε όρεξη και ήδη όλη την εβδομάδα είχε αφήσει να εννοηθεί ότι θα έπεφτε με τα μούτρα στο διάβασμα. *Να το δω και να μη το πιστέψω*, είχε σκεφτεί ο Κόλιν όταν του το εκμυστηρεύτηκε για πρώτη φορά στο μάθημα του ΜακΝτέρμοντ. Οι υπόλοιποι είχαν από νωρίς αποσυρθεί από την ιδέα και έτσι είχε μείνει η Ντέμπορα, πάντα πρόθυμη να ακολουθήσει τον Κόλιν σε οτιδήποτε έκανε ή οπουδήποτε πήγαινε. Ο Κόλιν είχε αρχίσει να χάνει το αρχικό του κέφι, αλλά η – παράξενα - εύθυμη διάθεση του Καρλ για ξεφάντωμα εκείνο το σαββατοκύριακο, τον ανέβασε ξανά και τον έκανε να ανυπομονεί τελικά, για την τελευταία εξόρμηση στη πρωτεύουσα πριν από τις διακοπές, αλλά και τις εξετάσεις.

Έτσι λοιπόν ο Κόλιν, ο Καρλ και η Ντέμπορα βρίσκονταν πρωί Σαββάτου στον σταθμό τρένων του Κόβεντρι να

αγοράζουν τα εισιτήρια με προορισμό το σταθμό Γιούστον του Λονδίνου.

Το σχέδιο έλεγε, με το που φτάσουν στο Λονδίνο, να πάνε κατευθείαν στο σπίτι του Μαρκ, του πιο πρόσφατου φίλου που είχε κάνει ο Κόλιν σε μια από τις τελευταίες του επισκέψεις εκεί και έπειτα να περάσουν όλο το πρωινό του Σαββάτου στο Κάμντεν χαζεύοντας το παζάρι και πίνοντας μερικές μπύρες στις παμπ, μέχρι τις πέντε ή έξι το απόγευμα. Αργότερα θα πήγαιναν γραμμή για το Σόχο, σ' ένα μπαράκι που μόλις είχε ανακαλύψει ο Μαρκ. Για το τέλος της βραδιάς δεν είχαν σκεφτεί κάτι. Μάλλον θα κατέληγαν, για πολλοστή φορά, στο σπίτι κάποιου γνωστού τους που θα ήταν πρόθυμος να κάνει πάρτυ έως το πρωί. Ένα τυπικό Σάββατο του Κόλιν στην πρωτεύουσα, δηλαδή. Μόνο που λογάριαζε χωρίς την Ντέμπορα, η οποία είχε ακολουθήσει τη παρέα για πρώτη φορά στις καθιερωμένες σαββατιάτικες εξορμήσεις, και δεν φαινόταν και τόσο ενθουσιασμένη από το αυτοσχέδιο πρόγραμμα που είχαν καταστρώσει ο Κόλιν κι ο Μαρκ.

Τα προβλήματα άρχισαν από το πρωί κι όλας, αφού η Ντέμπορα δεν καλόβλεπε την προοπτική να περάσει σχεδόν ολόκληρη την ημέρα στις παμπ του Κάμντεν. Από την άλλη, ο Κόλιν δεν είχε ασχοληθεί σχεδόν καθόλου μαζί της, ενώ ο

Καρλ έδειχνε απορροφημένος με το πλήθος κάθε εθνικότητας που κατέκλυζε το Κάμντεν εκείνο το ανοιξιάτικο, αν και ιδιαίτερα ψυχρό, λονδρέζικο πρωινό. Ο Κόλιν είχε μετανιώσει από την πρώτη στιγμή που είχε συμφωνήσει να πάρει μαζί του την Ντέμπορα άλλα ταυτόχρονα τον πλημμύριζε μια γλυκειά ηδονή μόνο και μόνο με την σκέψη να του δοθεί η ευκαιρία που έψαχνε μήνες τώρα, ώστε να την απομακρύνει μια και καλή από τη ζωή του. Είχε κουραστεί από τους ατέλειωτους καυγάδες και διαφωνίες μαζί της, άλλα ποτέ δεν έκανε το βήμα για να τελειώσει αυτή την αρρωστημένη σχέση.

Ίσως δεν το είχε σκεφτεί σοβαρά ποτέ μέχρι τώρα. Ίσως απλά δεν τολμούσε. Η ευκαιρία που παρουσιαζόταν μπροστά του όμως, τον είχε κάνει να ανυπομονεί για την κατάλληλη στιγμή που θα έδινε το οριστικό τέλος. Τον είχε συναρπάσει περισσότερο κι από την προοπτική του τελευταίου του ξεφαντώματος στο Λονδίνο. *Ίσως τελικά δεν ήταν γραφτό μου βρω αυτή την μία και μοναδική στο κολλέγιο, σκεφτόταν όσο ήταν στο τρένο. Αν ήταν γραφτό θα είχε γίνει ήδη.* Η σκέψη αυτή προς στιγμή τον βύθισε στα τάρταρα της θλίψης, άλλα όταν αναλογίστηκε τους δρόμους που ανοίγονταν μπροστά του στο μέλλον και την προοπτική της Ισπανίας, τα μαύρα σύννεφα της απόγνωσης διαλύθηκαν μονομιás. Έβλεπε ήδη

μπροστα του τον καταγάλανο ουράνο και τον ζεστό ήλιο της μεσογειακής χώρας. Χαμογέλασε μόνο με την σκέψη, αλλά προς το παρόν είχε μπροστά του ένα... συνεφιασμένο διήμερο στο Λονδίνο για να γλεντήσει, άλλα και να αλλάξει κάποια πράγματα στη ζωή του. Και αυτό και μόνο αρκούσε για να τον 'φτιάξει'.

«Βρε καλώς τους!» Ο Μαρκ άνοιξε την πόρτα του μικρού του διαμερίσματος, φορώντας ένα γκρι φούτερ και μία επίσης γκρι, φόρμα και δείχνοντας σαν να είχε μόλις ξυπνήσει ή μάλλον μόλις να έχει κοιμηθεί μετά από ξενύχτι. Χρησιμοποιώντας το καλύτερο χαμόγελό του, ενώ τους καλωσόριζε με βραχνή φωνή, από το ξενύχτι. Ο Κόλιν αναρωτήθηκε αν αυτό το χαμόγελο χρησιμοποιούσε και στις κοπέλες που γνώριζε, ενώ τον αγκάλιαζε χτυπώντας του την πλάτη φιλικά, καθώς ο Μαρκ προσκαλούσε τους τρεις φοιτητές μέσα.

Ο Καρλ έδειχνε ενθουσιασμένος. Κατά κάποιο τρόπο, φαινόταν σαν να είχε ανάγκη αυτό το ταξίδι στο Λονδίνο. Σαν να ήθελε να αναπληρώσει όλα όσα είχε χάσει τα τελευταία τέσσερα χρόνια στο κολλέγιο, χαμένος μεταξύ των βιβλίων

του, των ερευνών του και της πλήρους αφοσίωσης του στις μεγάλες του αγάπες, την ψυχολογία και την Αρχαία Ελλάδα.

Η Ντέμπορα ήταν στον δικό της – φουρτουνιασμένο - κόσμο. Ο Κόλιν χαιρόταν κρυφά γι' αυτό. Ένιωθε ότι για πρώτη φορά το σύμπαν συνωμοτούσε στο να γίνει αυτό που ήθελε, αλλά δεν τολμούσε να κάνει ως τώρα. Το σίγουρο ήταν ότι αυτό το σαββατοκύριακο υπόσχοταν να είναι πολύ ενδιαφέρον και σίγουρα όχι συνηθισμένο.

«Είμαστε έτοιμοι για να ξεκινήσει το παρτυ;» γρύλισε ο Κόλιν.

«Πανέτοιμοι! Λοιπόν τι λέει το πρόγραμμα;» ρώτησε ο Μαρκ.

Αν και εκείνος χαμογελούσε συνεχώς, στον Κόλιν φαινόταν κάπως διαφορετικός από την τελευταία φορά που τον είχε δει. Δεν έδειχνε και τόσο 'έτοιμος' για το γλέντι. Προς στιγμήν σκέφτηκε ότι ίσως και να μην ήταν καλή ιδέα αυτό το ταξίδι, αλλά γρήγορα επανήλθε στο αρχικό του κέφι. Το σχέδιο του για την Ντέμπορα και η καλή διάθεση του Καρλ, του έφτιαχναν τη διάθεση.

«Μμμ... Λέμε να πάμε στο Κάμντεν να περάσουμε το πρωί εκεί, να πιούμε και καμιά μπυρίτσα και το απόγευμα ερχόμαστε εδώ ή πάμε σ' εκείνο το μπαρ στο Σόχο που είχαμε

πάει την τελευταία φορά. Καλή ανακάλυψη, έτσι; Μετά θα δούμε... Η βραδιά θα είναι μεγάλη», είπε κλείνοντας πονηρά το ένα του μάτι στην Ντέμπορα. Εκείνη αναστέναξε.

«Υπέροχα. Συμφωνώ σε όλα». Συμπλήρωσε, ενθουσιασμένος, ο Καρλ. «Γιατί δεν ξεκινάμε λοιπόν;»

«Εε... χμμ... Ξεκινήστε εσείς και εγώ θα έρθω σε λιγάκι. Έχω να τελειώσω κάτι μικροδουλειές εδώ. Θα έρθω να σας βρω. Θα σου τηλεφωνήσω, Κόλιν όταν ξεκινήσω για το Κάμντεν!», απάντησε ο Μαρκ. Έδειχνε σαν να ψάχνει ευκαιρία να αποφύγει το όλο πρόγραμμα που είχε κανονιστεί με ευλάβεια από πριν. Τον Κόλιν όμως δεν τον ένοιαζε τόσο. Θα έκανε αυτό που είχε κανονίσει, με ή χωρίς τον Μαρκ. Η Ντέμπορα, από την άλλη πλευρά, ήταν αμίλητη. Κοίταξε το ρολόι της. Έδειχνε να βιάζεται να φύγει, ενώ ακόμα δεν είχε έρθει καλά - καλά, σκέφτηκε ο Κόλιν πικρόχολα. Η φωνή του Καρλ διέκοψε τη σκέψη του.

«Φύγαμε! Ντέμπορα, Κόλιν, ελάτε! Ανυπομονώ να δω το Κάμντεν. Και διψάω επίσης».

Τελικά, οι τρεις νεαροί έφυγαν από το διαμέρισμα, αφήνοντας τον Μαρκ να τελειώσει τις υποχρεώσεις του. Η Ντέμπορα γύρισε και τον κοίταξε λίγο πριν απομακρυνθεί, με ένα λάγνο

βλέμμα σαν να ζητούσε, επειγόντως, τον από μηχανής Θεό που θα την λύτρωνε...

***

Το Κάδιθ ήταν πανέμορφο την άνοιξη. Ο ήλιος που, δειλά - δειλά, άρχιζε να ξυπνάει από την χειμερία νάρκη του χάριζε απλόχερα το φως του, στην - ούτως ή άλλως - εύηλια ισπανική πόλη. Εκείνο το Σάββατο, η λιακάδα πλημμύριζε την πόλη και προμήνυε ένα μακρύ, ζεστό καλοκαίρι. Ακριβώς ό,τι χρειαζόταν η Άνα λίγους μήνες μετά το δραματικό τέλος της σχέσης της με τον Νταβίδ. Ένα τέλος που την είχε αφήσει με τις πληγές, ακόμα ανοιχτές κι έναν ολόκληρο Φεβρουάριο κλεισμένη στο σπίτι, βγαίνοντας μόνο για την αναγκαστική της παρουσία στη δουλειά της. Ακόμα και η ζωγραφική, η μεγάλη της αγάπη, δεν είχε πλέον κανένα νόημα και η έμπνευση την είχε εγκαταλείψει καιρό τώρα. Όπως και η φίλη της η Μαρία που είχε, σχεδόν, ένα μήνα να επικοινωνήσει μαζί της.

Η Άνα ήξερε ότι δεν έφταιγε κανείς, παρά μόνο αυτή, για ότι συνέβαινε στη ζωή της. Είχε δεχτεί τις συνέπειες της συμπεριφοράς της και δεν μετάνιωνε για τίποτα. Το μόνο που ήθελε ήταν να εξαφανιστεί. Να φύγει. Να αποδράσει από την ρουτίνα της, και τις μίζερές βραδιές της που το μόνο που έκανε

ήταν να κηδεύει καθημερινά, ξανά και ξανά, την ‘νεκρή’ της ζωή με θαμώνες ένα μπουκάλι κρασί – ή δύο - και πολλά δάκρυα.

Εκείνη η εβδομάδα στο αγαπημένο της Κάδιθ την είχε βοηθήσει να ξεχαστεί και να φτιάξει κάπως το κέφι της άλλα και πάλι, λες και ήταν η κατάρα που την κυνηγούσε αδιάκοπα, φλέρταρε με την ανία και την μελαγχολία. Οι βόλτες της στον καθεδρικό ναό, στα μεσαιωνικά τείχη, στο λιμάνι και τις ατέλειωτες παραλίες της αρχαίας φοινικικής αποικίας και παλαιότερης κατοικημένης περιοχής ολόκληρης, ίσως, της δυτικής Ευρώπης, είχαν αρχίσει να γίνονται μια προκαθορισμένη συνήθεια. Μια ρουτίνα. Και οτιδήποτε γινόταν μέρος ενός προγράμματος, κούραζε αφόρητα την Άνα. Το περασμένο βράδυ, ενώ έκανε τη καθιερωμένη της βόλτα κατά μήκος της παραλίας της Βικτώρια με τα ατέλειωτα χιλιόμετρα άμμου να φωτίζονται από τον νυχτερινό φωτισμό της πόλης και το φεγγάρι να αντανακλά στον ωκεανό, πήρε την απόφαση. Θα έφευγε για να περάσει τις ημέρες του Πάσχα κάπου αλλού. Αποφάσισε ότι θα ζητούσε επιπλέον άδεια από την δουλειά της. Μία ή ακόμα και δύο εβδομάδες για να ταξιδέψει και να καθαρίσει το μυαλό της από τις βασανιστικές της σκέψεις, που δεν είχε αποχωριστεί ούτε ένα λεπτό, τους

τελευταίους δύο μήνες μετά τον χωρισμό της. Ήταν αποφασισμένη ακόμα και να παραιτηθεί αν δεν κατάφερνε να πάρει αυτή την άδεια. Την είχε μεγάλη ανάγκη.

Στο μυαλό της, εντελώς ξαφνικά και αυθόρμητα, γεννήθηκε η ιδέα να ταξιδέψει ανατολικά, προς την Μάλαγα. Ή μάλλον, την Μαρμπέγια που πάντα ήθελε να δει, ειδικά την άνοιξη. Η Μαρμπέγια, τουριστικό θέρετρο που είχε γνωρίσει μεγάλες δόξες κυρίως τις δεκαετίες του 60 και του 70, προσέλκυε πάντα ορδές τουριστών από την Αγγλία, την Γερμανία και γενικά την Βόρεια Ευρώπη. Στο μυαλό της Άνα, φάνταζε σαν μια ιδανική ευκαιρία απόδρασης, σε μέρος με διαφορετικό κόσμο, χωρίς να χρειαστεί να ταξιδέψει στο εξωτερικό και επίσης, ήταν σχετικά κοντινός προορισμός. Εξ' άλλου, στην εύθραυστη συναισθηματική κατάσταση που βρισκόταν το τελευταίο διάστημα η Άνα δεν ήταν σίγουρη κατά πόσο θα της έκανε καλό ένα μακρινό ταξίδι. Μια μικρή λοιπόν, απόδραση κάπου κοντά φάνταζε ως ιδανικό σενάριο στην άσχημη τροπή που έδειχνε να παίρνει η ζωή της. Θα ξεκινούσε το συντομότερο. Δεν ήθελε να το αναβάλλει ούτε μία ημέρα παραπάνω. Ένιωθε ότι ύστερα από δύο μήνες που... *φυτοζωούσε*, δεν είχε άλλο περιθώριο σπατάλης χρόνου. Οφείλε να προχωρήσει, να ζήσει και να αφήσει πίσω της όλα

όσα την κρατούσαν αιχμάλωτη. Ήταν πλέον, απόλυτα αποφασισμένη.

Επέστρεψε βιαστικά από την βόλτα της για ξεκουραστεί. Δεν είχε κέφι να βγει έξω το βράδυ, ούτε να διασκεδάσει εκείνο το σαββατοκύριακο. Τη Δευτέρα θα ξυπνούσε νωρίς και θα πήγαινε στον σταθμό των τρένων για να αγοράσει το εισιτήριο και να φύγει κατευθείαν, με το επόμενο τρένο για το Κάδιθ. Πρώτα όμως, εκείνο το απόγευμα, κι όλας, θα έκανε δύο σημαντικά τηλεφωνήματα. Ένα στο αφεντικό της κι ένα στην Μαρία.

***

Το Λονδίνο ήταν ψυχρό και συννεφιασμένο εκείνο το Σάββατο του Απρίλη. Όπως ακριβώς το είχε προβλέψει το δελτίο καιρού. *Κάνουν ποτέ λάθος αυτοί που λένε τον καιρό,* σκεφτόταν ο Κόλιν καθώς έπινε την δεύτερη Γκίνες του, παρέα με τον Καρλ στην παμπ World's End, ακριβώς απέναντι από τον σταθμό του μετρό του Κάμντεν. Η παμπ ήταν μισοάδεια, κάτι παράξενο για απόγευμα Σαββάτου σε μία από τις πλέον πολυσύχναστες περιοχές της βρετανικής πρωτεύουσας. Ο Καρλ έπινε μια ΜακΦάρλαντ, αργά, χαζεύοντας το μέρος. Ήταν η δεύτερη μόλις φορά που κατέβαινε στο Λονδίνο, και η

πρώτη που αφιέρωνε αποκλειστικά και μόνο για διασκέδαση με τον φίλο του, αφού η προηγούμενη φορά ήταν για ορισμένες τυπικές διεκπεραιώσεις σχετικά με κάποια χαρτιά για το πανεπιστήμιο.

Τα πάντα στο Λονδίνο, έδειχναν πολύ συναρπαστικά στα μάτια του Καρλ. Η υπαίθρια αγορά του Κάμντεν, με το πλήθος νέων κάθε εθνικότητας, να συρρέουν σε κάθε σημείο της περιοχής, το Camden Lock Market δίπλα ακριβώς στο παλιό κανάλι, άλλα και η Stables Market, χτισμένη στους στάβλους ενός παλιού σιδηροδρομικού σταθμού, όπου ο Καρλ αγόρασε ένα vintage σακάκι, τον είχαν ξετρελάνει πραγματικά. Ο Κόλιν από την πλευρά του, συνηθισμένος στο μέρος δεν έδειχνε να συμμαρίζεται απόλυτα τον ενθουσιασμό του φίλου του.

Απεναντίας τον είχαν ζώσει – πάλι - τα φίδια ότι ήταν πολύ πιθανό να πέσει πάνω στον πατέρα του, που εκείνο το Σάββατο θα ήταν σίγουρα στην πόλη για τις δουλειές του.

Η τύχη της Ντέμπορα αγνοούταν από τη στιγμή που έφυγαν από το διαμέρισμα του Μαρκ. Είχε πει ότι θα πήγαινε να δει κάτι ρούχα σε μια μπουτίκ, άλλα δεν έδωσε ξανά σημεία ζωής. Ίσως είχε καθήσει σε κάποιο καφέ, ή να είχε πάει να δει κάποια από τις φίλες της που έμεναν στην πόλη. Η αλήθεια είναι ότι τον Κόλιν δεν τον απασχολούσε και ιδιαίτερα το

θέμα. Το μυαλό του έτρεχε αλλού. Ήταν αγχωμένος, παρόλο που δεν ήθελε να το δείξει. Ειδικά στον Καρλ. Και σίγουρα όχι αυτό το σαββατοκύριακο που θα το περνούσαν μαζί και είχε σκοπό να του δείξει τι έχανε τόσο καιρό που δεν ακολουθούσε αυτές τις εξορμήσεις. Όμως δεν μπορούσε να κρυφτεί παραπάνω. Ήταν φανερό ότι τον απασχολούσε κάτι. Κάτι περισσότερο από τις εξετάσεις, τον πατέρα του, την προοπτική του... ξεφορτώματος της Ντέμπορα ή το γλέντι του σαββατόβραδου. Κάτι τον ζόριζε πολύ. Ξαφνικά, γύρισε προς τον Καρλ και άρχισε να μονολογεί.

«Γιατί δεν πάμε κάπου; Κάπου μακριά! Όχι εδώ στην Αγγλία, έξω στην Ευρώπη. Πάμε ένα ταξίδι το Πάσχα. Στις διακοπές μας. Τί λες;» Η, σχεδόν τρεμάμενη, φωνή του Κόλιν διέκοψε την ησυχία της παμπ. Ο Καρλ τον κοίταξε έκπληκτος. Δεν απάντησε. Ο Κόλιν συνέχισε απτόητος. «Να κάνουμε ένα ταξίδι. Οι δυο μας! Άσε την Ντέμπορα! Πάμε κάπου να διασκεδάσουμε. Πάμε... στην Ισπανία! Ναι, ναι! Γιατί όχι;» Ο Κόλιν τώρα έδειχνε πολύ ενθουσιασμένος, μόνο με την ιδέα του ταξιδιού στην Ισπανία. «Στο κάτω-κάτω, αν με δεχτούν στην Ισπανία για σπουδές, θα ήταν καλό να ξέρω λίγα πράγματα πριν πάω. Είχα πάει μικρός στη Μαδρίτη άλλα δεν

θυμάμαι τίποτα. Πάμε κάπου με θάλασσα! Πάμε στη Μαγιόρκα... Όχι! Πάμε στην Ανδαλουσία! Τι λες;»

Ο Κόλιν έλαμπε. Ο Καρλ δεν τον είχε ξαναδεί τόσο χαρούμενο. Μία και μόνο ιδέα τον είχε κάνει να δείχνει τόσο ενθουσιασμένος όσο δεν τον είχε δει ποτέ ξανά στα χρόνια που τον γνώριζε στο πανεπιστήμιο. Αναστέναξε. Τέλειωσε την υπόλοιπη μύρα του και άρχισε να μιλάει χαμογελώντας με τον γνωστό, ήρεμο τρόπο του.

«Μου λες δηλαδή να πάμε ταξίδι στην Ισπανία, σε λιγότερο από μία βδομάδα από τώρα, έτσι απλά; Φίλε μήπως σε βάρεσαν οι μύρες;» Ο Καρλ γέλασε με την ιδέα και αυτό ενόχλησε τον Κόλιν. Τον εξόργιζε όταν δεν τον έπαιρναν στα σοβαρά, ειδικά ο καλύτερός του φίλος. Και τον ενοχλούσε ακόμα περισσότερο, ο οργανωτικός και απόλυτα ισορροπημένος τρόπος ζωής του Καρλ. *Μα δεν κάνει ποτέ στη ζωή του κάτι αυθόρμητο*, σκέφτηκε ο Κόλιν σε μια στιγμή απόλυτης απογοήτευσης, που όμως έφυγε όσο γρήγορα ήρθε. Άρχισε ξανά να μιλάει.

«Πάμε στην Μαρμπέγια! Έχω ακούσει ότι είναι το τέλειο μέρος για Άγγλους και Γερμανούς τουρίστες! Φίλε, σκέψου τις γκόμενες που θα γνωρίσουμε εκεί!»

«Μαρ... Πώς; Που είναι αυτό; Είναι κοντά σε θάλασσα; Έχουμε κάποιο χάρτη;» Ο Καρλ, έδειχνε κάπως προβληματισμένος, και κοιτούσε δεξιά - αριστερά, σαν να έψαχνε πράγματι, κάποιον χάρτη μέσα στην παμπ. Ο Κόλιν μπερδεύτηκε. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν ο φίλος του έκανε πλάκα ή μιλούσε σοβαρά. Έδειχνε σαστισμένος, άλλα ο ενθουσιασμός του δεν έλεγε να καταλαγιάσει. Πήγε στο μπαρ να πάρει άλλη μια Γκινες γι' αυτόν και μια ΜακΦάρλαντ για τον Καρλ. Ήλιζε να μιλούσε σοβαρά ο φίλος του. Αυτή την στιγμή το μόνο που τον ένοιαζε, το μόνο που μπορούσε να δει μπροστά του, ήταν να πηγαίνει στην Μαρμπέγια με τον Καρλ για πραγματικό γλέντι, εντελώς διαφορετικό από ότι είχε ζήσει στο Λονδίνο ή το Κόβεντρι.

Για μια στιγμή, δεν τον ένοιαζε τίποτα απ' όλα αυτά που στριφογύριζαν στο κεφάλι του και τον άγχωναν όλο το πρωί. Τώρα, στο μυαλό του ήταν μόνο το ταξίδι στην Ισπανία. Παρήγγειλε στην σερβιτόρα και η λάμψη στο πρόσωπο και τα μάτια του δεν μπορούσε να κρυφτεί.

***

Η Άνα έψαχνε εκνευρισμένη την βαλίτσα της σε όλο το σπίτι. Έξω είχε αρχίσει σιγά-σιγά να σουρουπώνει, άλλα εκείνη είχε

‘σκοτεινιάσει’ πολύ νωρίτερα... Λίγη ώρα πριν, είχε καταφέρει να τσακωθεί με την καλύτερή της φίλη, αλλά και το αφεντικό της, με αφορμή αυτό το ταξίδι που τόσο ήθελε να κάνει. Η Μαρία δεν μπορούσε να χωνέψει ότι θα πήγαινε στη Μαρμπέγια για το Πάσχα χωρίς να την προσκαλέσει να έρθει μαζί της.

Είσαι τόσο εγωίστρια τελικά, της είπε, κλείνοντας το τηλέφωνο πριν καν προλάβει να την χαιρετήσει. Γιατί ήταν τόσο δύσκολο να καταλάβει ότι κάποια πράγματα οι άνθρωποι θέλουν να τα κάνουν μόνοι τους, αναρωτήθηκε θλιμμένη. Πράγματα, όπως αυτό το ταξίδι που το χρωστούσε στον εαυτό της και το είχε τόσο ανάγκη, σ’ εκείνη τη φάση της ζωής της. Και στην τελική, η Μαρία είχε εξαφανιστεί για πάνω από ένα μήνα. Τώρα με θυμήθηκε; Ήταν πολύ αναστατωμένη. Από την άλλη, το αφεντικό της δεν είδε με καλό μάτι την απουσία της, σε μια τόσο φορτωμένη περίοδο όπως οι διακοπές του Πάσχα. Καταλαβαίνεις ότι μας κρεμάς με αυτό που κάνεις, αλλά είναι δικαίωμά σου. Ο καθένας είναι υπεύθυνος των πράξεών του και των συνεπειών τους, ήταν τα λόγια του διευθυντή της, που η Άνα κατάπιε χωρίς καμία αντίδραση. Ένωθε τόσο κουρασμένη με την προοπτική μιας ακόμα διένεξης. Ήθελε τόσο πολύ να ξεφύγει από την ζωή της, έστω και για λίγο

καιρό, που δεν άντεχε να ξεκινήσει μία ακόμα ανούσια διαμάχη και ειδικά, εκείνη την στιγμή.

Γυρνώντας στο δωμάτιο, άρχισε να ετοιμάζει σιγά - σιγά τα πράγματα της. Ήταν Σάββατο και θα έφευγε τη Δευτέρα αλλά δεν κρατιόταν με τίποτα. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν οι βόλτες της στην παραλία, η χαλάρωση της πίνοντας καφέ και αγναντεύοντας τη Μεσόγειο και - αν της έκανε κέφι - δεν θα έλεγε όχι σε μερικές βραδιές διασκέδασης στο, κοντινό Πουέρτο Μπανούς, ανάμεσα σε πλήθος βορειοευρωπαίους τουρίστες που θα έκαναν τις διακοπές τους, στο φημισμένο θέρετρο της Μεσογείου. Είχε ανάγκη αυτή την αλλαγή, από τον μίζερο τρόπο που περνούσε, τελευταία, τον καιρό της.

Είχε αποφασίσει να μην πει τίποτα στους γονείς της. Ήξερε ότι θα την περίμεναν στο σπίτι, στην Σεβίλλη, όπως κάθε χρόνο τέτοια εποχή, αλλά αυτή τη φορά θα έπρεπε να συμβιβαστούν με την απουσία της. Ήταν καιρός να συνειδητοποιήσουν ότι η κόρη τους δεν ήταν πια το μικρό κοριτσάκι που περνούσε όλο τον χρόνο της και όλα τα καλοκαίρια της, μαζί τους. Έπρεπε να δεχτούν ότι ήταν πλέον, μια ενήλικη γυναίκα που όριζε η ίδια την ζωή της. Αυτή τη φορά ήταν αποφασισμένη να μην υποχωρήσει και να σταματήσει να θυσιάζει τα πάντα, προκειμένου να τους έχει ικανοποιημένους όλους. Οι σκέψεις

έγδερναν το μυαλό της. Ένιωθε μια πρωτοφανή έξαψη μόνο και μόνο στην σκέψη ότι μετά από τόσο καιρό έκανε επιτέλους για πρώτη φορά κάτι αυθόρμητο. Κάτι που είχε αποφασίσει η ίδια χωρίς την προτροπή ή την παρέμβαση κανενός.

Αυτό και μόνο αξίζει όσο τίποτα, σκέφτηκε. Ακόμα και αν οι μέρες των διακοπών της στην Μαρμπέγια κατέληγαν ένα φιάσκο – ένα ενδεχόμενο, το οποίο είχε στην άκρη του μυαλού της - μόνο αυτό που έκανε, ήταν αρκετό για να την γεμίσει αυτοπεποίθηση και να την κάνει να νιώσει επιτέλους σαν ανεξάρτητη γυναίκα. Δεν είμαι πια το μικρό κοριτσάκι σας. Καταλάβετε το επιτέλους, μονολογούσε μέσα της καθώς έφτιαχνε την βαλίτσα της.

Η Άνα ένιωθε πάντα την Ανδαλουσία να την πνίγει. Να την περιορίζει στα στενά όρια της, και να της ‘κόβει τα φτερά της.’ Ήθελε να φύγει, να ζήσει αλλού, σε μια μεγάλη πόλη, όπου θα μπορούσε να κάνει πραγματικότητα τα όνειρα της, πολύ πιο εύκολα. Μετά την περιπέτεια της Μαδρίτης όμως, και αφού γνώρισε για τα καλά πως είναι να ζεις σε μια μεγάλη και αχανή πόλη, περιτριγυρισμένη από αγνώστους, δεν ξανασκέφτηκε ποτέ ξανά έτσι για τον τόπο της. Συνειδητοποίησε ότι ένιωθε οικεία εκεί, στο νότο. Στην περιοχή που μεγάλωσε. Έτσι

σκέφτηκε ότι δεν θα άλλαζε ποτέ μέρος για να ζει, όσο απόλυτο και να ακουγόταν στο μυαλό της.

Ετοίμασε τελικά, την βαλίτσα της και άνοιξε ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί. Γέμισε μέχρι τη μέση το ποτήρι της και βολεύτηκε στον καναπέ, κοιτώντας μια το ταβάνι και μια τον σκούρο ουρανό από το παράθυρο. Ευχήθηκε να την έπαιρνε γρήγορα ο ύπνος και η αυριανή ημέρα, η Κυριακή να μπορούσε να... παραληφθεί από το ημερολόγιο.

***

Πλησίαζε σχεδόν οκτώ το βράδυ και, ήδη, τα περισσότερα μαγαζιά στο Κάμντεν είχαν κατεβάσει ρολά, ενώ και τα τελευταία από αυτά, έκλειναν σιγα - σιγα. Ο κόσμος έκοβε ακόμα βόλτες, ρίχνοντας τις τελευταίες ματιές σε όσα καταστήματα ήταν ακόμα ανοιχτά, τρώγοντας κάτι στο χέρι ή επισκέπτονταν κάποια παμπ για να περάσουν το υπόλοιπο βράδυ τους. Τα μπαρ και οι παμπ είχαν αρχίσει να γεμίζουν από τα πλήθη των λονδρέζων που ξεκινούσαν για μια νύχτα διασκέδασης. Το Λονδίνο έβαζε τα καλά του για να υποδεχτεί τους 'προσκεκλημένους' του. Τους απλούς ανθρώπους που πάσχιζαν στη δουλειά τους πεντέμιση μέρες την εβδομάδα και το σαββατόβραδο αφιέρωναν χρόνο στον εαυτό τους να

χαλαρώσει και να διασκεδάσει, πριν την ξεκούραση της Κυριακής. Επίσης είχε αρχίσει να βρέχει, κάτι που εκνεύριζε τον Καρλ, όχι όμως και τον Κόλιν που δεν είχε άλλη σκέψη στο μυαλό του πέρα από τις διακοπές στην Ισπανία. Το ταξίδι στη Μαρμπέγια τον είχε συνεπάρει και το μόνο που σκέφτοταν πλέον ήταν να έρθει η Δευτέρα. Το πρώτο πράγμα που θα έκανε ήταν μια επίσκεψη, νωρίς το πρωί, σε κάποιο κοντινό ταξιδιωτικό γραφείο, για να μάθει τα πάντα σχετικά με τις τιμές, τις ώρες πτήσεων και τα διαθέσιμα δωμάτια ξενοδοχείων, με προορισμό τον 'παράδεισο' της Μεσογείου που - εδώ και λίγες ώρες - του είχε πάρει τα μυαλά.

Οι δύο φίλοι, είχαν ξεχαστεί στην παμπ και η ώρα είχε περάσει, έτσι αποφάσισαν να παρακάμψουν την επίσκεψη στο μπαρ στο Σόχο και να πάνε κατευθείαν στο διαμέρισμα του Μαρκ, να αλλάξουν και να ετοιμαστούν για το βράδυ.

Πλήρωσαν για τις μπύρες τους και σηκώθηκαν για να φύγουν με βιαστικό βήμα. Φτάνοντας στο σπίτι του Μαρκ, και καθώς σε όλη τη διαδρομή ο Κόλιν δεν είχε βγάλει λέξη, ο Καρλ έδειχνε περισσότερο συννεφιασμένος και από τον βαρύ ουρανό του Λονδίνου που ήταν έτοιμος να πέσει και να πλακώσει ολόκληρη την πόλη. Η τόσο εύθυμη διάθεση του το πρωί είχε εξαφανιστεί για τα καλά πλέον, χωρίς να υπάρχει κάποια

εξήγηση. Ο Καρλ ήταν εκνευρισμένος και κάπως απογοητευμένος με την τροπή που έδειχνε να παίρνει το – πολλά υποσχόμενο - σαββατοκύριακο ξεσαλώματος που, μία ημέρα πριν, έδειχνε τόσο υπέροχη ιδέα. Ο δε Κόλιν, ήταν πια εντελώς χαμένος στην ονειροπόλησή του και τα σχέδια για το ταξίδι. Μια βροντή ακούστηκε, κάνοντας τον Κόλιν να ξυπνήσει από την ονειροπόληση. Ο Καρλ δεν ήταν σίγουρος αν έφταιγε η βροντή ή το χτύπημα του στη πλάτη του Κόλιν, μήπως και του δώσει τελικά σημασία. Δεν έδειχνε να είχε ακούσει τι του είχε πει λίγο πριν. Τώρα έβρεχε δυνατά.

«Ει, φίλε! Ξύπνα! Είσαι εδώ;»

«Ουπς! Συγγνώμη φίλε, σκεφτόμουν... Ξεχάστηκα. Φτασαμε. Πάμε να ετοιμαστούμε, έχουμε πολλά να κάνουμε».

Ο Κόλιν δεν μπορούσε να πείσει ούτε τον εαυτό του όμως. Ο ενθουσιασμός ήταν ψεύτικος. Ο φίλος του μπορούσε να το καταλάβει. Είχε το ταλέντο να καταλαβαίνει και να ψυχολογεί τους άλλους ακόμα και από μια έκφραση του προσώπου τους. Αναστέναξε.

«Ναι, το κατάλαβα φίλε. Σκέφτεσαι το ταξίδι, έτσι; Σε πειράζει να το σκεφτείς από την Δευτέρα που θα είμαστε πίσω; Σου υπόσχομαι ότι θα το σκεφτώ κι εγώ σοβαρά. Πώς σου φαίνεται

η ιδέα να μπούμε μέσα, όμως τώρα;» Ο Καρλ ήταν μουσκεμένος και εκνευρισμένος. Μια αστραπή έσχισε τον κόκκινο ουρανό. Ο Κόλιν δεν μίλησε. Εκνευριζόταν όταν ο Καρλ γινόταν σαρκαστικός, άλλα μπορούσε να βρει παραπάνω από έναν, λόγους που ο φίλος του είχε απόλυτο δίκιο. Ενας από αυτούς ήταν η ασταμάτητη βροχή που τους είχε λούσει κυριολεκτικά. Ξεκλείδωσε τη πόρτα και μπήκαν, σχεδόν τρέχοντας και οι δύο στο διαμέρισμα. Ο Μαρκ έλειπε. Η Ντέμπορα το ίδιο. Την είχε ξεχάσει εντελώς τη Ντέμπορα. Δεν είχε εμφανιστεί καθόλου από το πρωί. Τότε, το βλέμμα του Κόλιν έπεσε σ' ένα κομμάτι χαρτί στερεωμένο με ένα μαγνητάκι, πάνω στο ψυγείο. Πλησίασε για να διαβάσει τις κακογραμμένες λέξεις που υπήρχαν πάνω του.

Παιδιά, μπείτε και κάντε ό,τι θέλετε σπίτι.

Η Ντέμπορα είναι μαζί μου. Ήθελε να δει τον Ζωολογικό Κήπο και πήγαμε μαζί. Μάλλον θα τα πούμε στο πάρτυ του Τομ, θα σας δούμε εκεί. Αλλιώς, Κόλιν, πάρε με να μου πεις σε ποιο σπίτι ή κλαμπ θα είστε μετά. Τα λέμε αργά!

Μαρκ.

Όλη μέρα μαζί; Στον ζωολογικό κήπο; Τι λέει; Ο Κόλιν σκοτεινίασε. Στη σκέψη του εμφανίστηκε αμέσως η εικόνα του Μαρκ και της Ντέμπορα αγκαλιασμένοι να φιλιούνται σε κάποιο από τα δρομάκια του κήπου. Ή σε κάποιο μπαρ στο Σόχο. Ή πιασμένοι χέρι - χέρι, βολτάροντας στο Χάιντ Παρκ. Τρελάθηκε. Η αρχική του σκέψη να ξεφορτωθεί την Ντέμπορα εκείνο το σαββατοκύριακο τον είχε συνεπάρει, άλλα δεν είχε φανταστεί αυτή την κατάληξη. Δεν είχε σκοπό να γίνει έτσι. Προσφέροντάς την κοπέλα του στο... πιάτο, στον Μαρκ.

Όχι μ' αυτόν ρε γαμώτο! Όχι έτσι! Ο Κόλιν έβραζε από τα νεύρα. Είχε υποψιαστεί ότι κάτι παιζοταν μεταξύ τους, από τις τελευταίες φορές που είχαν συναντηθεί στο Λονδίνο. Ο Μαρκ την κοιτούσε πάντα με το, 'Σε-Θέλω-Εδώ-Και-Τώρα', βλέμμα του, αυτό που έριχνε πάντα στις κοπέλες που του έκαναν κέφι. Και η Ντέμπορα κάθε άλλο παρά αμυντική έδειχνε στις επιθέσεις του. Έστω και αθώες, όπως ένα πειραγματάκι ή ένα τυχαίο άγγιγμα. Άλλα ποτέ του δεν είχε φανταστεί αυτή την προοπτική. Άλλωστε ο Μαρκ δεν θα έκλεβε ποτέ το κορίτσι του φίλου του. Ή μήπως, τελικά, δεν ήταν ποτέ φίλοι, αναρωτιώταν ο Κόλιν.

Ο Καρλ κατάλαβε αμέσως ότι κάθε ελπίδα για ένα καλό σαββατόβραδο είχε σβήσει την στιγμή που ο Κόλιν διάβασε το σημείωμα. Τώρα, ούτε αυτός πια είχε κέφι να ειρωνευτεί, ούτε να κατηγορήσει κανέναν, ούτε και να διασκεδάσει. Τώρα κρύωνε, ήταν μουσκεμένος, βαριεστημένος, και επιπλέον θα έπρεπε να προσπαθήσει σκληρά να φτιάξει και το κέφι του φίλου του που έδειχνε έτοιμος να καταρρεύσει. Έδειχνε ασορτί με τον καιρό έξω. Ίσως και λίγο χειρότερα...

«Ξέρεις κάτι...;» Η δυνατή και, σχεδόν τρεμάμενη, φωνή του Κόλιν έσπασε την σιωπή. «Γάμα το Λονδίνο. Γάμα το Κόβεντρι! Δευτέρα πρωί, πετάμε για Μαρμπέγια! Αύριο, κλείνουμε εισιτήρια και ξενοδοχείο μέσω ίντερνετ. Μάλλον απόψε! Έχω την πιστωτική κάρτα μου μαζί. Πάμε σ'ένα ίντερνετ καφέ και θα τα κανονίσω όλα!»

Ο Κόλιν έτρεμε από συγκίνηση, θυμό, έκσταση και αποφασιστικότητα. Ο Καρλ τον κοιτούσε αμίλητος. Δεν τον είχε ξαναδεί έτσι. Για μερικά δευτερόλεπτα προσπάθησε να επεξεργαστεί στο μυαλό του τι ακριβώς εννοούσε ο φίλος του. Όπως το εννοούσε, μεθαύριο, Δευτέρα πρωί, θα πετούσαν για Ισπανία. Απόψε το βράδυ θα έκλειναν τα πάντα μέσω ίντερνετ και σε δύο μέρες θα ήταν σε μια άλλη χώρα για διακοπές. Δεν το είχε ξανακάνει ποτέ αυτό στη ζωή του... *Και το κολλέγιο;*

Αναρωτήθηκε αγχωμένος. Μέχρι την Παρασκευή, τουλάχιστον, θα έπρεπε να είναι στα μαθήματα. Υποτίθεται ότι θα ταξίδευαν το επόμενο Σάββατο. Μία εβδομάδα μετά. Ο Κόλιν ήταν αυθόρμητος, άλλα τώρα το είχε παρακάνει.

«Εε... δεν ξέρω φίλε. Και τα μαθήματα; Τα λεφτά; Δεν ξέρω αν μπορώ να σου δώσω τα λεφτά τώρα. Και πώς θα λείψουμε όλη την εβδομάδα;» Ο οργανωμένος και προγραμματισμένος σε όλα, Καρλ είχε μπλοκάρει. Ο Κόλιν τον είχε αποδιοργανώσει πλήρως.

«Ξέχνα τα λεφτά! Τα βάζω εγώ και μου τα δίνεις όταν τα έχεις. Μη σκέφτεσαι τα μαθήματα! Θα βρούμε λύση. Πέντε μέρες είναι μόνο... Λοιπόν, πάμε να κλείσουμε εισιτήρια. Μετά παίρνουμε το τρένο για Κόβεντρι, ετοιμάζουμε τα πράγματά μας και Δευτέρα πρωί είμαστε στο αεροδρόμιο. Τέλος!»

Ο Κόλιν δεν δεχόνταν κουβέντα. Ο Καρλ ένευσε, με μια κίνηση του κεφαλιού του ότι συμφωνούσε. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Δεν θα άφηνε τον φίλο του να πάει αυτό το ταξίδι μόνος. Τον χρειαζόταν μαζί του. Ο Καρλ έσκυψε το κεφάλι του και ακολούθησε τον φίλο του μέσα στη βροχή και το κρύο της απριλιάτικης νύχτας. Και οι δύο ήλπιζαν, ότι κάπου εκεί κοντά θα υπήρχε ένα ίντερνετ καφέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Πρώτη φορά.

Μαρμπέγια. 5-6 Απριλίου 2004.

Η πτήση της easyJet από το αεροδρόμιο του Γκάτγουικ για την Μάλαγα τους φάνηκε σαν να κράτησε λίγα μόνο λεπτά, παρ'όλο που οι αναταράξεις είχαν τρομοκρατήσει τον Καρλ και, κάπως, τον Κόλιν αν και εκείνος δεν ήθελε να το δείξει, κρατώντας την γνώριμη άνετη εικόνα του καθ' όλη τη διάρκεια της πτήσης. Ήταν τόση η λαχτάρα του για να κάνει αυτό το ταξίδι που δεν τον σταματούσε τίποτα. Ούτε καν τα κενά αέρος που είχαν την τιμητική τους, σχεδόν στο μεγαλύτερο μέρος της πτήσης. Ο Καρλ πάντως, έμοιαζε να είχε χάσει το χρώμα του, αν και έκανε φιλότιμες προσπάθειες να κρατήσει σε λογικά

επίπεδα τον φόβο που ένιωθε και να χαλαρώσει, αναζητώντας καταφύγιο στις σελίδες του βιβλίου του.

Η, σχεδόν, τριών ωρών πτήση έφτασε, επιτέλους, στο τέλος της αν και η προσγείωση ήταν εξίσου δύσκολη. Ο Καρλ ηρέμησε οριστικά μόλις το αεροπλάνο τροχοδρόμησε στον αεροδιάδρομο και οι αεροσυνοδοί ανέλαβαν να καλωσορίσουν τους επιβάτες στην Μάλαγα και να τους ενημερώσουν ότι σε λίγα λεπτά θα μπορούσαν να κατευθυνθούν προς την έξοδο. Η ώρα ήταν λίγο πριν τις 11 το πρωί και ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος προμηνύοντας βροχή, όπως μπορούσε κανείς να διακρίνει μέσα από τα τζάμια του αεροδρομίου της ανδαλουσιανής πόλης.

Ο Καρλ και ο Κόλιν έψαξαν βιαστικά την έξοδο, χωρίς να χάνουν χρόνο μιας και δεν είχαν παραδώσει αποσκευές, ώστε να χρειαστεί να περιμένουν για να τις παραλάβουν. Είχαν κανονίσει να πάρουν αμέσως το λεωφορείο που θα τους πήγαινε στην Μαρμπέγια, το τουριστικό θέρετρο της Μεσογείου, που ο Κόλιν είχε την έμπνευση να επισκεφθούν, εκείνο το βροχερό βράδυ στο Λονδίνο. Ακολουθώντας τις ταμπέλες, κοιτώντας τις ενδείξεις που ήταν γραμμένες στα ισπανικά και τα αγγλικά, βγήκαν από τον χώρο των αφίξεων και λίγα μέτρα μετά, αντίκρισαν την στάση των λεωφορείων

που πήγαιναν στην Μαρμπέγια. Στο χώρο της στάσης, είχε αρχίζει να μαζεύεται ένας μεγάλος αριθμός από τουρίστες που περίμεναν υπομονετικά. Στους δυο φίλους δεν άρεσε ο συνωστισμός και έτσι αποφάσισαν να αφήσουν πρώτα τους περισσότερους να μουν και μετά να επιβιβαστούν κι αυτοί. Γύρω στις δώδεκα παρά, έφτασε το λεωφορείο και ο Καρλ, με τον Κόλιν έπιασαν θέση στην ουρά, ψάχνοντας παράλληλα, κέρματα για το εισιτήριο. Ανεβαίνοντας, ο Κόλιν ρώτησε τον οδηγό – στα ισπανικά – για την τιμή του εισιτηρίου. Ήταν επτά ευρώ μέχρι τον προορισμό τους. Η σκέψη τους να μετατρέψουν ένα σεβαστό ποσό από λίρες, σε ευρώ στο αεροδρόμιο του Γκάτγουικ είχε αποδειχτεί σοφή κι έτσι, ο Κόλιν έδωσε ακριβώς το ποσό των δεκατεσσάρων ευρώ, στον οδηγό, παραλαμβάνοντας τα... μαγικά χαρτάκια που θα τους πήγαιναν στην ‘γη της επαγγελίας’ τους, την Μαρμπέγια.

Ο Καρλ έδειχνε συνεπαρμένος με την ευκαιρία που του παρουσιαζόταν να γνωρίσει την Ισπανία, την πρώτη χώρα που επισκεπτόταν, μετά το ταξίδι του στην Αγγλία για τις σπουδές, και μάλιστα σαν τουρίστας. Ο Κόλιν από την άλλη, είχε ήδη αρχίσει να ονειρεύεται την ώρα που θα ερχόταν για μόνιμη εγκατάσταση στην χώρα και ανυπομονούσε πολύ. Οι δύο κολλητοί, στριμώχτηκαν σε μια γωνία του κατάμεστου

λεωφορείου και κοιτούσαν αχόρταγα το τοπίο που περνούσε φευγαλέα μέσα από τα τζάμια.

Αν και ήταν Απρίλης, ο καιρός ήταν αρκετά ψυχρός και ήδη είχε αρχίσει να ψιχαλίζει από την στιγμή που βγήκαν από την αίθουσα αφίξεων. Ο λονδρέζικος καιρός φαινόταν να τους είχε ακολουθήσει και στην Ισπανία, αλλά αυτό δεν ένοιαζε καθόλου τον Κόλιν, ούτε και τον Καρλ. Απολάμβαναν ακόμα και τις σταγόνες της βροχής που μαστίγωναν τα παράθυρα. Ήταν και οι δυο τους πολύ ενθουσιασμένοι με αυτό το αυθόρμητο ταξίδι που αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν, και ακόμα και ο τόσο επιφυλακτικός Καρλ, που εξ' αρχής ήταν διστακτικός, έδειχνε να έχει αφήσει όλες τις αναστολές του πίσω στο νησί και να απολαμβάνει κάθε στιγμή των διακοπών που μόλις ξεκινούσαν. Ευγνωμονούσε την στιγμή που ο φίλος του, είχε την ξαφνική έμπνευση γι' αυτό το απρόβλεπτο ταξίδι - αστραπή στην Ισπανία και χαιρόταν που ο ίδιος δεν είχε φέρει εμπόδια σ' αυτό. Για τον Καρλ, ο Κόλιν ώρες-ώρες έμοιαζε με το alter ego του. Ο μετρημένος και συνετός χαρακτήρας του είχε έρθει και είχε βρει το άλλο του μισό στον αυθόρμητο και εκρηκτικό χαρακτήρα του καλύτερού του φίλου.

Όλα λοιπόν πήγαιναν κατ' ευχήν. Ένιωθαν και οι δύο, πως τώρα ζούσαν πραγματικά τις ανεκτίμητες εμπειρίες των φοιτητικών τους χρόνων. Αυτές που οι μεγαλύτεροι αναπολούν για πάντα και οι μικρότεροι λαχταρούν να ζήσουν. Όλα τα προβλήματα της καθημερινότητας τους, μικρά και μεγάλα, σημαντικά ή ασήμαντα, φαίνονταν τώρα τόσο μακρινα, καθώς το λεωφορείο διέσχιζε τον αυτοκινητόδρομο, πλησιάζοντας στο μέρος που θα αποτελούσε τον προσωπικό τους παράδεισο, τουλάχιστον όπως τον αντιλαμβάνονταν ο Κόλιν. Έναν παράδεισο ξεσαλώματος, ατέλειωτων πάρτυ, άφθονου αλκοόλ, ερωτικών περιπετειών και απόλυτης ξεγνοιασιάς. Ο Καρλ δεν έδειχνε να αντιστέκεται πλέον και δεν είχε λόγο, άλλωστε. Ήταν η ευκαιρία του να ζήσει και να γλεντήσει τώρα που ήταν νέος, φοιτητής και πάρα πολύ μακριά από την πατρίδα του.

Το λεωφορείο έφτασε σχετικά γρήγορα στο σταθμό της Μαρμπέγια και οι δύο φίλοι κατέβηκαν βιαστικά, για να πάρουν τις βαλίτσες τους και να αρχίσουν να ψάχνουν για το ξενοδοχείο που θα τους φιλοξενούσε. Αυτό όμως, δεν ήταν και τόσο εύκολο. Ο Κόλιν είχε κλείσει ένα δίκλινο δωμάτιο στο πιο οικονομικό χόστελ που είχε βρει ψάχνοντας στο ίντερνετ άλλα φτάνοντας, τώρα, στην πόλη, του φαινόταν πολύ δύσκολο να βρει την ακριβή τοποθεσία του. Το χόστελ

Μπερλίν, ήταν αρκετά κοντά στην παλιά πόλη και στην παραλία της Μαρμπέγια, τουλάχιστον έτσι έλεγε ο χάρτης, αλλά ο Κόλιν είχε μπερδευτεί. Ευτυχώς τα ισπανικά του ήταν αρκετά ικανοποιητικά ώστε να καταφέρει να αποσπάσει τις πληροφορίες που χρειαζόταν, από τους ντόπιους κι έτσι μετά από λίγο είχαν βρει τον σωστό δρόμο για να ακολουθήσουν.

Ύστερα από μερικά λεπτά περιπλάνησης, έφτασαν στο χόστελ, που έμοιαζε περισσότερο με πανσιόν, εν αντιθέση με όσα είχαν διαβάσει στην ιστοσελίδα του και ο Κόλιν μπήκε με αποφασιστικότητα, ψάχνοντας κάποιον υπεύθυνο στη ρεσεψιόν. Μια ντόπια, μεσήλικη γυναίκα που στέκοταν πίσω από ένα γραφείο, το οποίο έπαιζε τον ρόλο της ρεσεψιόν, τους καλωσόρισε και ο Κόλιν εξασκώντας και πάλι τα ισπανικά του, κατάφερε να διευθετήσει όλες τις τυπικές λεπτομέρειες της παραμονής τους εκεί, χωρίς να χάσουν πολύ χρόνο. Έτσι, λίγο μετά, ανέβαιναν τα σκαλιά – καθώς δεν υπήρχε ανελκυστήρας - για τον όροφο που ήταν το δωμάτιό τους, εξαντλημένοι από το ταξίδι αλλά και απίστευτα ανυπόμονοι να γευτούν την περιπέτεια και το άγνωστο που τους περίμενε, σε μια χώρα σαν την Ισπανία, τόσο πολύ μακριά από τα σπίτια, τους συγγενείς και τους φίλους τους.

«Λοιπόν, πως σου φαίνεται;» Ο Κόλιν έδειχνε σαν να εκλιπαρούσε για την θετική απάντηση του φίλου του.

«Πολύ ωραίο! Πολύ καλό! Πολύ... γραφικό». Ο Καρλ χαμογελούσε ενθουσιασμένος.

«Ε, είδες που στα έλεγα; Το ήξερα ότι θα σου άρεσε. Χαίρομαι πολύ που κάναμε αυτό το ταξίδι, μαζί φίλε!» Ο Κόλιν ήταν πολύ χαρούμενος και ο Καρλ χαμογέλασε, ακούγοντας πόσο πολύ υπολόγιζε στην παρέα του ο κολλητός του.

«Τι λές να κάνουμε τώρα, Καρλ; Πάμε καμιά βόλτά; Πάμε να δούμε το μέρος;»

«Εννοείται! Μισό λεπτό να τακτοποιήσουμε λίγο τα πράγματα και φύγαμε! Τέλεια θα περάσουμε! Πωπω φίλε, πόσο κουλ είναι αυτό που κάναμε! Μεγαλείο!

«Τελείως κουλ! Τρέλα σου λέω!»

Και οι δύο τους ήταν μαγεμένοι, κυριολεκτικά. Η εντελώς αυθόρμητη ιδέα του Κόλιν για ένα ταξίδι στην Ισπανία, που γεννήθηκε στο μυαλό του εκείνο το βράδυ στο Λονδίνο, ήταν τελικά ότι καλύτερο θα μπορούσε να σκεφτεί. Αφού τακτοποίησαν τα απαραίτητα στο δωμάτιο, άρχισαν να ετοιμάζονται για την πρώτη τους γνωριμία με την πόλη, αυτό

το κοσμοπολίτικο θέρετρο της Ανδαλουσίας που, αν και είχε χάσει την αίγλη του παρελθόντος, εντούτοις παρέμενε ένας βασικός προορισμός για κάθε βορειοευρωπαίο - και όχι μόνο - τουρίστα που αναζητούσε μερικές ημέρες ξέγνοιαστων διακοπών σε μια ηλιόλουστη μεσογειακή χώρα.

Είχαν πλέον ετοιμαστεί. Ο Κόλιν φόρεσε το αγαπημένο του σπορ καρώ πουκάμισο πάνω από το λευκό φανελάκι του, σε συνδυασμό με το, επίσης αγαπημένο του, ξεβαμμένο τζιν παντελόνι και τα adidas αθλητικά παπούτσια του, ενώ ο Καρλ προτίμησε τα πιο κλασσικά του καφέ μπουτάκια και το συνηθισμένο του γκρι φούτερ και το κλασσικό τζιν που συνήθιζε να φοράει πολύ συχνά. Το κρύο ήταν αρκετό, παρά την εποχή και η απειλή της βροχής παραμόνευε, έτσι φόρεσαν τα μπουφάν τους και κατέβηκαν στη ρεσεψιόν για να παραδώσουν το κλειδί και να αρχίσουν την εξερεύνηση.

«Πού πάμε, αφεντικο;» Ο Καρλ έδειχνε ανυπόμονος.

«Όπου μας βγάλει ο δρόμος φίλε μου! Πάμε προς τη παραλία, να πιούμε σανγκρία! Να φάμε τάπας! Είμαι ο Τζακ Κέρουακ και είσαι ο Νιλ Κάσιντι!» Ο Κόλιν έδειχνε ακόμα πιο χαρούμενος. Έλαμπε ολόκληρος. Ήταν ασυγκράτητος. Οι δυο τους είχαν ξεκινήσει ένα τρελό ταξίδι, για όπου τους βγάλει.

«Ποιοι είπες ότι είμαστε;»

«Ξέχνα το...»

«Εντάξει... Πάμε! Βάμος! Σωστά δεν το είπα;»

«Σωστά. Πολύ σωστά! Βάμος αμίγο! Βάμος φίλε μου! Πάμε να γλεντήσουμε!»

Το πρόσωπό του Κόλιν έλαμπε. Ο Καρλ συνειδητοποίησε ότι πράγματι ο καλός του φίλος δεν έλεγε ψέματα όταν μιλούσε με τοσο πάθος για την Ισπανία. Όταν περιέγραφε αυτή την χώρα σαν ένα, πραγματικό παράδεισο. Ο τρόπους που μιλούσε γι' αυτήν έμοιαζε με τον τρόπο που μιλάει ένας φυλακισμένος για το σπίτι του... Με λαχτάρα και νοσταλγία. Λες και είχε ζήσει εκεί και τώρα επέστρεφε ξανά μετά από χρόνια. Ο Καρλ ένιωσε, ξανά, βαθιά ικανοποίηση που συμφώνησε στο να πραγματοποιήσουν αυτό το ταξίδι. Τώρα συνηθειοποιούσε ότι δεν μπορούσε να το στερήσει στον φίλο του, αυτό. Δεν είχε το δικαίωμα. Είχε, μάλλον είχαν, κάνει τη σωστή επιλογή.

Το πρώτο μπαρ που συνάντησαν ήταν ένα μικρό, τυπικό ανδαλουσιανό μπαρ με ξύλινα βαρέλια που χρησίμευαν ως τραπεζάκια και την μικρή μπάρα του γεμάτη με τα παραδοσιακά ισπανικά μεζεδάκια, τα περίφημα τάπας.

Μπήκαν μέσα χωρίς δεύτερη σκέψη και παράγγειλαν δύο μπύρες και διάφορα πιατάκια από τις λιχουδιές που υπήρχαν στη βιτρίνα. Οι διακοπές τους, μόλις ξεκινούσαν. Ο Κόλιν παρατηρούσε γοητευμένος τις νεαρές Ισπανίδες που πηγαινοέρχονταν στην παραλιακή οδό, το πασέο μαρίτιμο, άλλα και μέσα στο μπαρ, και το κέφι του είχε εκτοξευτεί στα ύψη. Ο Καρλ έδειχνε κι αυτός, να το απολαμβάνει όλο και πιο πολύ. Η διάθεσή του ανέβαζε στροφές, όλο και περισσότερο... Διψούσε για ζωή και για γλέντι. Διψούσε και κυριολεκτικά όμως. Όπως και ο Κόλιν.

Είχαν ήδη φτάσει στις τέσσερις ή πέντε μπύρες ο καθένας τους, συνοδευόμενες από διάφορα σφηνάκια, κυρίως τεκίλας, που ο Κόλιν είχε καταφέρει να πείσει τον μπαρμαν ότι έπρεπε να τους κεράσει, γιατί *‘είναι έθιμο να κερνάς έναν... Άγγλο κι έναν Γερμανό που έρχονται τον Απρίλιο στην Ισπανία...’* Το γλεντούσαν και οι δύο χωρίς καμία έγνοια στα κεφάλια τους. Ο Κόλιν έλαμπε από χαρά ή ίσως και να ήταν το αλκοόλ, όπως σκεφτόνταν ο Καρλ κοιτάζοντάς τον. Ήπια μια μεγάλη γουλιά από τη μπυρα του και γύρισε προς το μέρος του νεαρού Γερμανού για άλλη μια... σπουδαία ανακοίνωση.

«Ξέρεις φίλε, έχω ακούσει ότι λίγο πιο μακριά από εδώ, υπάρχει ένα μέρος, Πουέρτο Μπανούς λέγεται, που είναι ότι

πρέπει για ξενύχτι, διασκέδαση, γκόμενες... ξέρεις τώρα! Αν μάθουμε πως θα πάμε, θα είναι τέλεια! Αργότερα όμως... Ακόμα είναι νωρίς...»

«Ναι, γιατί όχι ρε φίλε... Πάμε όπου θες. Είμαι μέσα σε όλα!»

Ο Καρλ πλέον δεν αντιστέκοταν στις ορέξεις του φίλου του. Είχε αποφασίσει να γευτεί τα πάντα. Από τη στιγμή που είχε ενδώσει σ' αυτό το ταξίδι, δεν υπήρχε λόγος να βάλει περιορισμούς στο γλέντι και το ξεσάλωμα που ο Κόλιν σχεδίαζε και για τους δυο τους.

«Πουέρτο Μπανούς... Πουέρτο Μπανούς... Λένε ότι είναι γεμάτο Αγγλίδες... Μπορεί να βρούμε και Γερμανίδες για σένα! Χαχα...» Ο Κόλιν ξεκαρδίστηκε μόνος του στα γέλια, φτύνοντας λίγη μπύρα.

«Δεν είναι ανάγκη. Βολεύομαι και με Ισπανίδες». Ο Καρλ χαμογέλασε πονηρά κλείνοντας του το μάτι.

«Μπα...! Ο μεγαλειότατος κύριος Καρλ απαρνεύει τις ιδέες του; Ισπανίδες; Αυτό πρέπει να σημειωθεί!» Ο Κόλιν έμοιαζε ζαλισμένος. Μεθυσμένος και πολύ ευτυχισμένος.

«Ας σημειωθεί όπου...» ο Καρλ έχασε για λίγο τα λόγια του και γύρισε το κεφάλι του απότομα δεξιά. Μια πανέμορφη

μελαχρινή κοπέλα πλησίασε την μπάρα όπου κάθονταν οι δυο φίλοι και παρήγγειλε ένα ποτήρι κόκκινο κρασί. Ο Κόλιν σταμάτησε μονομιás να πίνει τη μπύρα του και κάρφωσε το βλέμμα του στην εκρηκτική Ισπανίδα που περίμενε υπομονετικά το ποτό της. Έδειχνε σαν τον τυφλό που μόλις, είχε βρει το φως του... Η κοπέλα γύρισε και κοίταξε φευγαλέα και τους δύο, ενώ στον Καρλ φάνηκε σαν να επικέντρωσε το βλέμμα της στον Κόλιν. Ο Καρλ μούτρωσε κάπως. Μόλις συνειδητοποιούσε ποιος από τους δύο ξεχώριζε εδώ, και αυτό το βράδυ. Ακόμα κι αν εκείνος ήταν πιωμένος. Το συναίσθημα αυτό του φάνηκε οικείο. Το είχε ξαναζήσει αλλά τώρα δεν θα τον πείραζε και τόσο. Ήπια μια μεγάλη γουλιά από τη μπύρα του, και έστρεψε το κεφάλι του προς την άλλη πλευρά παρατηρώντας το πλήθος που έπινε, συζητούσε, γελούσε και μπαινόβγαινε στο μικρό μπαράκι. Ήταν όμορφα. Διαφορετικά από όλα τα μπαρ που είχε, ποτέ βρεθεί στη Γερμανία και την Αγγλία. Τότε ένιωσε τον φίλο του να τον σπρώχνει δυνατά φωνάζοντάς τον με μια διαφορετική βέρσιον του ονόματός του.

«Κάρλο! Ε, Κάρλο!»

Ο Κόλιν τον αγκάλιαζε και τον αποκαλούσε ‘Κάρλο.’ Ήταν φανερό ότι είχε κάνει ‘κεφάλι’ απ’ το ποτό. Ο Καρλ δεν

τολμούσε να δεχτεί ότι ο φίλος του είχε μεθύσει από το πρώτο βράδυ και μάλιστα, μόλις στο πρώτο μέρος που είχαν επισκευθεί ξεκινώντας τη νύχτα τους. Τα σφηνάκια από τον μπάρμαν έδιναν κι έπαιρναν και ο Κόλιν είχε ήδη καταναλώσει τουλάχιστον πέντε, ή έξι μεγάλα ποτήρια μπύρας, όπως είχε υπολογίσει ο Καρλ, άλλα και πάλι του φαινόταν δύσκολο να είχε ήδη ξεφύγει ο φίλος του τόσο πολύ και τόσο νωρίς...

«Φίλε, είσαι ο Κάρλο, ο Ισπανός φίλος μου! Ο ιδιοκτήτης του μισού μπαρ! Αυτό είπα στην Έλενα. Μη με κάψεις! Μη πεις τίποτα!» Ο Κόλιν παραληρούσε ενθουσιασμένος.

«Ποια Έλενα;» Στον Καρλ πήρε λίγα δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι η Έλενα, προφανώς, ήταν η όμορφη μελαχρινή που είχε κλέψει, λίγα λεπτά πριν, την καρδιά του καλύτερου του φίλου. Πότε είχε προλάβει να μάθει το όνομά της; Αναστέναξε. Το μυαλό του προσπαθούσε να επεξεργαστεί αυτό που συνέβαινε τώρα. Ο Κόλιν έδειχνε να είχε βρει το... νόημα του ταξιδιού. Γύρισε απότομα και τον είδε να λέει κάτι στο αυτί της κοπέλας. Ή μπορεί και να την φιλούσε. Δεν τον απασχολούσε και τόσο αυτό. Το πρόβλημά του ήταν τι θα έκανε αυτός τώρα, καθώς η απρόσμενη εξέλιξη της βραδιάς άλλαζε τελείως τα σχέδιά τους. Η ιδέα για συνέχεια της βραδιάς στο κοντινό, πολυσύχναστο μέρος, που ο Καρλ δεν

θυμόταν το όνομά του, μάλλον αποτελούσε παρελθόν πριν καλά - καλά το οργανώσουν. Ο φίλος του ταξίδευε ήδη... χιλιόμετρα μακριά, παρέα με το αλκοόλ και την Έλενά του.

Και τώρα τι; σκέφτηκε, προβληματισμένος ο Καρλ. Να μείνει εκεί στο μπαρ μόνος, ή να πάει στο ξενοδοχείο από τις δέκα το βράδυ, ήταν δύο επιλογές που ούτε καν συζητούσε. *Κάρλο...* Γέλασε και μόνο με την σκέψη της ισπανικής εκδοχής του ονόματός του που είχε εφεύρει ο Κόλιν για να τον συστήσει στην καινούρια του φίλη. *Και ιδιοκτήτης του μισού μπαρ...* Αυτό τον έκανε να γελάσει φωναχτά, τώρα. Ο Κόλιν δεν πήρε είδηση τίποτα, ήδη ετοιμαζόταν να πληρώσει και μάλλον να φύγει με την νέα του κατάκτηση για την... ντόλτσε βίτα που υποσχόταν η νυχτερινή Μαρμπέγια, ζαλισμένος από το ποτό και την σαγηνευτική ισπανίδα καλλονή που τον περίμενε, έξω από το μπαρ. Ο Καρλ ήπιε μονορούφι την μπυρα του και άφησε τα λεφτά στο μπαρ. Ο Κόλιν τον πλησίασε και ψιθύρισε στο αυτί του μερικά μεθυσμένα λόγια.

«Φίλε... φεύγω με την γκόμενα... Συγγνώμη, ΟΚ; Αύριο θα κάνουμε τα πάντα! Θα το κάψουμε. Θα σε δω μετά στο δωμάτιο. Αν δεν έρθω κοιμήσου και τα λέμε αύριο. ΚΑΡΛΟ!»

Ο Κόλιν φώναξε δυνατά το... ισπανοποιημένο όνομα του φίλου του, χτυπώντας τον φιλικά στην πλάτη και τρέχοντας προς τη κοπέλα που τον περίμενε έξω από το μπαρ για να φύγουν. Η σκηνή, έκανε αρκετούς να γυρίσουν και να κοιτάξουν, με περιέργεια, προς τον Καρλ. Εκείνος τον παρατηρούσε αμίλητος, να φεύγει αγκαλιασμένος με την κοπέλα και να στρίβει προς την παραλία. Τον πείραξε κάτι. Συνειδητοποίησε ότι ο Κόλιν τον θεωρούσε βαρετό. Άνθρωπο που δεν ήξερε από διασκέδαση.

Αν δεν έρθω κοιμήσου; Τι λες ρε μεγάλη... Ένωσε θυμομένος μόνο και μόνο με τη σκέψη αυτή. *Ωστε, έτσι θα πήγαιναν τα πράγματα, αναλογιζόταν, ενώ στεκόταν ακόμα στην μπαρα.* Ο Κόλιν θεωρούσε ότι ο Καρλ θα πήγαινε στο δωμάτιο, να κοιμηθεί σαν... *καλό και υπάκουο παιδάκι*, ενώ εκείνος θα γλεντούσε τις διακοπές του παρέα με μια πανέμορφη κοπέλα που μόλις είχε γνωρίσει στο μπαρ. *Αυτό ήταν το σχέδιο των διακοπών λοιπον;* Ο Καρλ ένωσε το αίμα να του ανεβαίνει στο κεφάλι. Δεν θα επέτρεπε τίποτα και κανέναν να του χαλάσουν τις διακοπές. Από τη στιγμή που είχε συνενάψει σ' αυτό το ταξίδι δικαιούταν να περάσει το ίδιο καλά όσο και ο φίλος του. Ήταν αποφασισμένος να πάρει τη δική του ρεβάνς.

Βγαίνοντας από το μπαρ, η νυχτερινή ψύχρα τον χτύπησε αμέσως στο κεφάλι. Ψάχνοντας φευγαλέα στις τσέπες του κατάλαβε ότι τον χάρτη της πόλης τον είχε πάρει ο Κόλιν κι έτσι θα έπρεπε να τα βγάλει πέρα με τις στενές οδούς και τα σοκάκια της παλιάς πόλης, μη γνωρίζοντας ούτε καν τα βασικά ισπανικά. *Η βραδιά γίνεται όλο και... καλύτερη*, σκέφτηκε ο Καρλ με σαρκαστικό ύφος.

Προχώρησε κατευθυνόμενος προς την παραλιακή οδό αγναντεύοντας την Μεσόγειο λουσμένη από το αμυδρό φως του φεγγαριού που ξεπρόβαλλε δειλά πίσω από τα σύννεφα, κάνοντας την παραλία να μοιάζει – κάποιες στιγμές - σαν τις τροπικές παραλίες της Καραϊβικής που είχε δει μόνο σε φωτογραφίες. *Τουλάχιστον είναι ωραίο μέρος*, σκέφτηκε... *Άξιζε τον κόπο το ταξίδι*. Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν 10.30 περίπου στην τοπική ώρα. Αρκετά νωρίς για να γυρίσει στο δωμάτιό του και να κοιμηθεί, αρκετά αργά για να κάνει κάτι οτιδήποτε διαφορετικό από το να μπει σε όποιο μπαρ έβρισκε ανοιχτό και να συνεχίσει να πίνει.

Εκείνη την στιγμή, μια φωτεινή επιγραφή σε κάποιο στενό της παλιάς πόλης του τράβηξε το ενδιαφέρον. *Libreria* πρόλαβε να διαβάσει, κάτι που βάση των ελάχιστων ισπανικών που είχε διαβάσει, θα σήμαινε βιβλιοπωλείο. Αλλά ποιο βιβλιοπωλείο

θα ήταν ανοιχτό τόσο αργά, απόρησε. Θα μπορούσε να λύσει το μυστήριο, πηγαίνοντας αμέσως εκεί, άλλωστε δεν είχε και πολλές επιλογές. Η βραδιά του είχε πια χαλάσει. Πλησίασε για να κοιτάξει μέσα από την βιτρίνα, υποκύπτοντας στην περιέργειά του. Παρατήρησε ότι κάποιος συγγραφέας, πιθανότατα, παρουσίαζε το βιβλίο του. Υπήρχε αρκετός κόσμος και ένας μπουφές γεμάτος ποτά, μεζεδάκια και γλυκίσματα, όπως πρόλαβε να διακρίνει. *Να μια καλή περίπτωση*, σκέφτηκε και αμέσως η διάθεσή του άλλαξε προς το καλύτερο. Αποφάσισε να μπει, μιας και δεν είδε κάποιον στην πόρτα που να κρατούσε λίστα καλεσμένων ή κάτι ανάλογο, που θα του απαγόρευε την είσοδο.

Η βιβλιοθήκη ήταν απλή, σε κλασσικό στυλ με ράφια γεμάτα βιβλία, κυρίως στα ισπανικά και χωρισμένα σε κατηγορίες, σαν οποιαδήποτε άλλη βιβλιοθήκη του κόσμου. Ο Καρλ πλησίασε στον μπουφέ, γέμισε ένα πιατάκι με διάφορα σνακ και γλυκά και ζήτησε ένα ποτήρι κόκκινο κρασί από τον σερβιτόρο στο αυτοσχέδιο μπαρ που είχε στηθεί για τις ανάγκες της εκδήλωσης. Η αίθουσα ήταν σχεδόν άδεια, έτσι δε δυσκολεύτηκε να βρει θέση και να βολευτεί, απολαμβάνοντας το κρασί του και κοιτώντας με περιέργεια τον πάγκο που είχε στηθεί, όπου ένας μεσήλικας συγγραφέας – μάλλον ντόπιος -

υπέγραφε τα βιβλία του σε λίγους θαυμαστές του που περίμεναν υπομονετικά την σειρά τους.

Ο Καρλ δεν καταλάβαινε σχεδόν ούτε λέξη από αυτά που ακούγονταν από τους λιγοστούς Ισπανούς που συζητούσαν και κατευθύνθηκε προς το μπαρ για να γεμίσει ξανά το ποτήρι του και να τσιμπήσει μερικά γλυκάκια ακόμα. Η εμπειρία ήταν πρωτόγνωρη και ήδη το διασκέδαζε αρκετά. Αναρωτήθηκε τι να έκανε άραγε ο φίλος του με την όμορφη ισπανίδα του. Αν είχε πάει στο μέρος που του είχε προτείνει να πάνε, το απόγευμα ή αν, τελικά, είχε καταλήξει στο σπίτι της. *Ίσως η βραδιά να μην του πήγε όπως την είχε σχεδιάσει, και να γύρισε στο δωμάτιο, σκέφτηκε πάλι με μια... κρυφή ελπίδα και κάπως χαιρέκακα. Ή θα κάνει... εμετό σε κάποιο δρομάκι της πόλης...*

Η τελευταία σκέψη και η εικόνα στο μυαλό του, τον έκανε να γελάσει. Η ιδέα ότι ο Κόλιν δεν θα τον έβρισκε στο χόστελ, παρά το ό,τι νόμιζε εκείνος, έκανε τον Καρλ να αισθανθεί μια γλυκιά ικανοποίηση για την απόφασή του να περιπλανηθεί στην πόλη. Ακούμπησε στον μπουφέ, ψάχνοντας για το κρασί. Ήθελε να ξαναγεμίσει το ποτήρι του πριν εγκαταλείψει την βιβλιοθήκη για μια τελευταία βόλτα στην παραλιακή οδό της πόλης, πριν καταλήξει στο δωμάτιο, κουρασμένος και αρκετά χορτασμένος από την πρώτη του ημέρα στην Ισπανία.

Ο Καρλ κοιτούσε, απαθής, τον κόσμο τριγύρω του. Ένιωθε κάποιον να πλησιάζει και γύρισε, μηχανικά, το κεφάλι του προς τ' αριστερά για να δει ποιος στεκόταν πλάι του. Και ξαφνικά όλα σταμάτησαν. Ο χρόνος σταμάτησε. Όλα γύρω του πάγωσαν. Τα πάντα.

Δύο πράγματα συνέβησαν ταυτόχρονα.

Η καρδιά του Καρλ άρχισε να χτυπάει ακανόνιστα, σαν να πάθαινε καρδιακή προσβολή και ένα ζευγάρι γαλαζοπράσινα μάτια κάρφωσαν το βλέμμα ακριβώς στα μάτια του. Τα πάντα είχαν ακινητοποιηθεί γύρω του. Τίποτα άλλο πια δεν έμοιαζε σημαντικό. Τίποτα άλλο δεν είχε νόημα γι' αυτόν. Η Ισπανία, η Μαρμπέγια, το κολλέγιο, το Κόβεντρι, ο Κόλιν, οι εξετάσεις, το ταξίδι, η οικογένειά του, οτιδήποτε τον απασχολούσε και το θεωρούσε σημαντικό στη ζωή του, εξαφανίστηκε. Όλα έκαναν πίσω για να αφήσουν χώρο σ' αυτό το νέο συναίσθημα που πλημμύρισε την ύπαρξη του λες και ολόκληρη η Μεσόγειος άδειασε και χώρεσε όλη μέσα του. Πλημμύριζε από αυτό το νέο συναίσθημα. Πνιγόταν, αλλά του άρεσε. Το απολάμβανε. Το επιζητούσε. Το είχε ανάγκη.

Το μούδιασμα ξεκινούσε από το κεφάλι του, έφτανε στα χέρια του και το στομάχι του και κατέληγε στα πόδια του. Ένιωθε

σαν να είχε καταπιεί ένα ολόκληρο λειβάδι γεμάτο λουλούδια και ταυτόχρονα, του άρεσε. Δεν ήθελε να τα βγάλει. Ήθελε να καταπιεί και άλλα λουλούδια. Μέχρι να παραδοθεί εντελώς. Να πιγεί μέσα σε αυτά.

Ήταν όμορφη. Πανέμορφη. Εντυπωσιακή και αγέρωχη. Κινήθηκε, ντελικάτα, προς το μπαρ και ζήτησε ένα ποτήρι λευκό κρασί. Κοίταξε κλεφτά προς την πλευρά του Καρλ μέχρι να σερβιριστεί. Τα δευτερόλεπτα αυτά έμοιαζαν αιώνες. Ήταν αιώνες. Όλοι μαζί οι αιώνες που θα ήταν πρόθυμος να περιμένει μέχρι να την συναντήσει.

Την κοίταξε δειλά. Εκείνη σερβιρίστηκε και πήγε προς την πλευρά που είχε κόσμο. Τον λιγοστό κόσμο που συνομιλούσε στο τέλος της εκδήλωσης. Κάποιοι είχαν πλευρίσει τον συγγραφέα, κάποιοι άλλοι ξεφύλλιζαν διάφορα βιβλία. Εκείνη ήταν λίγα μέτρα μπροστά μιλώντας με δύο άνδρες που έμοιαζαν ντόπιοι. Ήταν σίγουρα Ισπανοί. Ο Καρλ βρήκε τη δύναμη να γεμίσει ένα ποτήρι με κόκκινο κρασί και πλησίασε λίγο περισσότερο προς την πλευρά της. Έτρεμε. Η καρδιά του χτύπαγε ξανά ακανόνιστα. Νόμιζε ότι θα ξεκολλήσει από το σώμα του. Νόμιζε ότι θα σταματούσε από λεπτό σε λεπτό. Ήταν ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα, εντελώς διαφορετικό από όλα μαζί τα συναισθήματα που είχε ποτέ νιώσει στα, σχεδόν,

22 χρόνια που ζούσε. Δεν ήξερε ότι αυτό το συναίσθημα μπορούσε να υπάρχει στην Γη, στον άνθρωπο, στο ίδιο του το σώμα και την ψυχή του. Χιλιάδες λέξεις, σε οποιαδήποτε γλώσσα του κόσμου δεν θα μπορούσαν να το αποτυπώσουν. Να το εξηγήσουν απόλυτα.

Εκείνη, τώρα, στεκόταν λίγο πιο μπροστά του, συνομιλώντας με κάποιους ανθρώπους που κρατούσαν βιβλία. Από τα λίγα λόγια που πρόλαβε να ακούσει, συμπέρανε ότι ήταν κι αυτή Ισπανίδα. Ήλπιζε ότι το πρόβλημα της γλώσσας δεν θα ήταν τόσο σημαντικό. Ίσως λυνόταν. *Ίσως μιλούσε αγγλικά*, σκέφτηκε με αγωνία, ο Καρλ. Δεν είχε καθόλου χρόνο για να εξετάσει όλες αυτές τις προοπτικές που ανοίγοταν μπροστά του. Το μόνο που τον ενδιέφερε τώρα ήταν να την γνωρίσει. Να την πλησιάσει. Να της μιλήσει. Αυτό, όμως κι αν ήταν δύσκολο... Δεν είχε ιδέα πως θα ξεκινούσε μια κουβέντα αν εκείνη, όντως, δεν μιλούσε αγγλικά και σίγουρα ο Καρλ δεν μπορούσε να πει τίποτα πέρα από τα απολύτως βασικά ισπανικά. Ήταν αποφασισμένος όμως, να βρει τη λύση. Αυτό που ένιωθε τώρα ήταν κάτι παραπάνω από όλα όσα ποτέ είχε αισθανθεί, σκεφτεί ή φοβηθεί ποτέ στη ζωή του. Δεν μπορούσε πια να κάνει πίσω.

Έκανε κάποια βήματα προς το μέρος της και κάθησε ακριβώς πίσω της, κρατώντας δειλά το ποτήρι του. Εκείνη έπινε το κρασί της χωρίς να ασχολείται με όσα συνέβαιναν γύρω της. Εκείνος έλιωνε από την αγωνία και την προσμονή. Δεν ήξερε πώς να την προσεγγίσει. Πως να της μιλήσει. Είχε αγχωθεί. Δεν ήξερε αν θα μπορούσε να ξεκινήσει μια κουβέντα χωρίς να είναι σίγουρος ότι δεν θα γελοιοποιηθεί στα μάτια της, σε περίπτωση που δεν μπορούσε να τον καταλάβει καθόλου. Η σκέψη τον γονάτισε. Ένας ωκεανός θλίψης τον πλημμύρισε άλλα δεν το έβαλε κάτω. Γέμισε γρήγορα το ποτήρι του για άλλη μια φορά και περίμενε. Απλά περίμενε. Σύντομα θα γίνοταν η κίνηση που τόσο λαχταρούσε.

Τότε η κοπέλα γύρισε πίσω και είπε κάτι που ο Καρλ δεν κατάλαβε άλλα βλέποντας την κίνηση του χεριού της κατάλαβε ότι του ζητούσε φωτιά. Αυτόματα έβγαλε τον αναπτήρα του και της άναψε το τσιγάρο. Η κοπέλα χαμογέλασε και τον ευχαρίστησε. Το χαμόγελό της φώτισε τα πάντα γύρω του. Ο Καρλ πρόλαβε απλά να γνέψει στο ‘gracias’ της όμορφης κοπέλας, απαντώντας με ένα χαμόγελο. Το πρόσωπό της πραγματικά έλαμπε και ήταν σαν να φώτιζε ολόκληρη την αίθουσα. Τα καστανόξανθα μαλλιά της έλαμπαν κι αυτά. Τα γαλαζοπράσινα μάτια της που δύσκολα μπορούσε

κανείς να καταλάβει ακριβώς, αν ήταν γαλάζια ή πράσινα, τον είχαν μαγέψει ολότελα. Ήταν γραφτό άραγε να γνωρίσει τον έρωτα τόσα χιλιόμετρα μακριά από την πατρίδα του, αναρρωτιώταν συνεπαρμένος. Και μάλιστα, σε μια χώρα που βρέθηκε, κυριολεκτικά κατά τύχη. Ήταν έρωτας λοιπόν, ήταν απόλυτα σίγουρος πλέον.

Έτσι λοιπόν είναι ο έρωτας;

Πάντα είχε αυτή την απορία. Την αμφιβολία της ύπαρξής του. Αυτό το μαγικό συναίσθημα που είχε χλιοτραγουδιστεί και μνημονευτεί σε κάθε γενιά, ήταν λοιπόν πραγματικότητα και συνέβαινε στον Καρλ στην πλέον απρόβλεπτη και παράξενη στιγμή της ζωής του. Ο Καρλ ποτέ του δεν πίστευε στη μοίρα, ούτε και στην τύχη. Κι όμως τώρα ήταν έτοιμος να αναθεωρήσει τα πάντα. Όλες τις ιδέες του, όλα τα πιστεύω του και όλα τα ταμπού του. Τα πάντα κατέρρεαν μπροστά του με την ταχύτητα που κατέβαζε το κόκκινο κρασί και χάνονταν στα μάτια της μυστηριώδης γοητευτικής κοπέλας. Πήρε την απόφαση να της μιλήσει. Το χρωστούσε στον εαυτό του. Τώρα ήταν η στιγμή του.

Αν και μισούσε τα κλισέ, παρατήρησε ότι η κοπέλα δεν του είχε επιστρέψει τον αναπτήρα του, κι έτσι είχε την τέλεια

ευκαιρία για να ξεκινήσει την πολυπόθητη κουβέντα που ήθελε. Σίγουρα ήταν προτιμότερο από το να προσπαθήσει να της ρίξει λίγο κρασί πάνω της, όπως είχε δει σε κάποια ταινία - δεν θυμόταν ποια - κάτι το οποίο μπορεί και να κατέληγε να διαλύσει τα πάντα πριν καλά-καλά αρχίσουν. Αυτό κι αν θα ήταν κλισέ, σκέφτηκε, χαμογελώντας. Έσκυψε λίγο μπροστά, πήρε μια βαθιά ανάσα και με όσο πιο απλοικά και κατανοητά αγγλικά μπορούσε να χρησιμοποιήσει της ζήτησε ευγενικά φωτιά για το τσιγάρο του. Η πανέμορφη κοπέλα σάστισε και του χαμογέλασε λέγοντας του κάτι στα ισπανικά που ο Καρλ δεν κατάλαβε. Είχε ήδη χαθεί για άλλη μια φορά στα μάτια της.

«Ω, συγνώμη, δεν σου έδωσα πίσω τον αναπτήρα. Με συγχωρείς πολύ! Περίμενε να σου δώσω φωτιά!» Μιλούσε αρκετά ικανοποιητικά αγγλικά, άλλα ο Καρλ δεν πρόσεχε αυτό.

«Σ' ευχαριστώ πολύ. Κράτα τον δεν πειράζει. Έχω κι άλλον», απάντησε ο Καρλ. Της χαμογέλασε με σιγουριά. Ένιωθε ότι εκείνη τη στιγμή θα μπορούσε να κάνει τα πάντα. Θα μπορούσε να μετακινήσει ένα ολόκληρο βουνό απλά και μόνο αν του το ζητούσε. Εκείνη έσκυψε και του άναψε το τσιγάρο που είχε στο στόμα του. Μετά του έδωσε τον αναπτήρα και

του χαμογέλασε ξανά. Ήπιε μια γουλιά από το κρασί της και του συστήθηκε.

«Άνα».

«Καρλ, χάρηκα πολύ!»

«Κι εγώ, Καρλ».

Και τότε σηκώθηκε και τον φίλησε σταυρωτά στα μάγουλα. Ο Καρλ συγκλονίστηκε. Έμεινε ακίνητος για μερικά δευτερόλεπτα που έμοιαζαν αιώνες. Η αναπνοή του είχε σταματήσει. Η Άνα το παρατήρησε και γέλασε.

«Δεν είσαι από ‘δω, έτσι; Από πού είσαι, αν επιτρέπεται;»

Ο Καρλ ξεροκατάπιε. Ήπιε μια μεγάλη γουλιά από το κρασί του και ανέσυρέ όλη του την δύναμη για να καταφέρει να βρει το κουράγιο να της ψελίσει ‘Γερμανία.’ Η σιγουριά του είχε πάει περίπατο... Ξερόβηξε και συνέχισε.

«Είμαι Γερμανός, άλλα σπουδάζω στην Αγγλία και είμαι εδώ για διακοπές με τον φίλο μου». Θυμήθηκε στιγμιαία τον Κόλιν. Τον ξέχασε το επόμενο δευτερόλεπτο.

«Γερμανία!» Η Άνα εντυπωσιάστηκε. «Κοίτα σύμπτωση! Δουλεύω σε τουριστικό γραφείο και κάνω πολλά ταξίδια, αλλά

στην Γερμανία δεν έχω πάει ποτέ. Ούτε στην Αγγλία. Θα πρέπει να είναι ωραία...»

«Είναι ωραία. Διαφορετικά...»

«Τόσο διαφορετικά, από εδώ;» Η Άνα χαμογέλασε. Το πρόσωπό της φώτισε και πάλι. Ο Καρλ την έβλεπε αποσβολωμένος.

«Εεε... ναι... Βασικά...» Ο Καρλ μπέρδευε τα λόγια του στη θέα του προσώπου της Άνα. «Πώς... πώς κατάλαβες ότι δεν ήμουν από εδώ;»

Η Άνα τον κοίταξε κατευθείαν στα μάτια. «Από το πώς αντέδρασες όταν σε φίλησα στο μάγουλο. Εμείς το συνηθίζουμε εδώ αυτό...»

«Ναι;»

«Ναι, ξένε...» Η Άνα δεν έπερνε τα μάτια της από τα μάτια του Καρλ. Εκείνος το ίδιο. Φύσηξε λίγο καπνό και συνέχισε κοιτάζοντάς τον με πάθος. «Κι εγώ για διακοπές είμαι εδώ. Να ξεφύγω λίγο από την ρουτίνα. Μιλάς πολύ καλά αγγλικά, πάντως».

«Κι εσύ».

«Φταίει το τουριστικό γραφείο. Σε δυσκολεύουν τα ισπανικά; Μιλάς καθόλου;»

«Μιλάω. Ξέρω μερικές λέξεις. Gracias, Vamos, Cerveza, Vino».

Ξέσπασαν και οι δύο στα γέλια. Ο Καρλ έλαμπε κι αυτός τώρα. Είχε αρχίσει να ανακτά το χαμένο του θάρρος. Την ίδια στιγμή που χανόταν στο βλέμμα της Άνα και κρεμόταν από τα χείλη της, την επόμενη αισθανόταν ότι ήταν ήδη δικιά του. Η Άνα είχε μαγευτεί κι αυτή από τον παράξενο ταξιδιώτη που βρέθηκε, εντελώς τυχαία, εκείνο το βράδυ σε μια βιβλιοθήκη μιας τουριστικής ισπανικής πόλης. Σκέφτηκε πόσο παράξενη είναι τελικά η ζωή...

«Θέλεις να...» Πριν προλάβει να ολοκληρώσει την φράση του ο Καρλ, η Άνα τον διέκοψε. «Θα σου φέρω κρασί. Τι πίνεις; Κόκκινο νομίζω. Vino tinto. Μισό λεπτό. Επιστρέφω».

Του έριξε ένα, πολλά υποσχόμενο, βλέμμα και του χαμογέλασε με το πιο ζεστό της χαμόγελο. Ο Καρλ ανταπέδωσε. Η καρδιά του δούλευε... υπερωρίες εκείνο το βράδυ. Ετοιμαζόταν να απογειωθεί. Δεν τον ένοιαζε τίποτα τώρα. Λίγες στιγμές μετά, η Άνα επέστρεψε κρατώντας δύο ποτήρια με κρασί στα χέρια της. Ένα λευκό για εκείνη και ένα κόκκινο για τον Καρλ. Του

το πρόσφερε χαμογελώντας. Το χαμόγελό της ήταν σαν τον ήλιο, τον ίδιο. Ο Καρλ ήξερε από εκείνη τη στιγμή ήδη, ότι δεν υπήρχε άλλη επιλογή για εκείνον. Δεν υπήρχε άλλος δρόμος. Ήταν μονόδρομος και το ήξερε. Ήταν η μία και μοναδική.

Έπρεπε απλά να βρει το θάρρος που του έλειπε για να της εκφράσει τα χιλιάδες συναισθήματα που τον κατέκλυζαν τώρα. Τα χιλιάδες που, στην ουσία ήταν ένα. Ήταν το ένα και μοναδικό συναίσθημα που γνώριζε η ανθρωπότητα από την εποχή της δημιουργίας της. Ο έρωτας.

Ο Καρλ, πήρε το κρασί από τα χέρια της Άνα και έκανε μια μικρή πρόποση. «Στην Ισπανία, στη βραδιά αυτή και στην... γνωριμία μας».

«Στην γνωριμία μας λοιπόν, ξένη από την Γερμανία». Η Άνα του έκλεισε πονηρά το ένα της μάτι και σήκωσε ψηλά το ποτήρι της. Ο Καρλ τσούγκρισε μαζί της. Ήταν ήδη πολύ κοντά ο ένας με τον άλλον. Περισσότερο κοντά από κάθε άλλη στιγμή εκείνη τη βραδιά.

Ο Καρλ φλεγόταν σύγκορμος από επιθυμία να φιλήσει την Άνα. Ολόκληρο το κορμί του ζούσε για την επαφή αυτή. Προσπάθησε σκληρά να κατευνάσει όσο μπορούσε το πάθος και τη λαχτάρα του για να της μιλήσει. Εκείνη ήταν

αφοσιωμένη σ' αυτόν. Ρουφούσε κάθε σπιθαμή του, με το βλέμμα της. Είχε την ίδια λαχτάρα να τον φιλήσει, να τον αγγίξει και να αφεθεί. Έκανε προσπάθεια να του μιλήσει ψύχραιμα χωρίς να φανερώσει τον πόθο της γι' αυτόν. Έδειξε μια επιτηδευμένη αδιαφορία την στιγμή που όλο της το 'είναι' καιγόταν από έρωτα.

«Λοιπόν... Τί άλλα;»

«Νομίζω ότι... Νομίζω...» Ο Καρλ ήταν κόκκινος από το κρασί και το πάθος. Φωτιά έκαιγε μέσα του.

«Ναι... Πες μου...»

«Το άρωμά σου...» Ο Καρλ πλησίασε και έσκυψε προς το μέρος της Άνα. Τα πρόσωπά τους απείχαν ελάχιστα εκατοστά μεταξύ τους.

Τότε έγινε αυτό που ο Καρλ λαχταρούσε και ζούσε γι' αυτή τη στιγμή. Και οι δυο τους ζούσαν γι' αυτή την στιγμή και μόνο. Ο Καρλ αγκάλιασε την Άνα σφιχτά. Το ποτήρι του με το κρασί έπεσε κάτω και έγινε χίλια κομμάτια. Όπως χίλια κομμάτια ένιωθε να γίνεται και ο ίδιος την στιγμή που την φιλούσε παθιασμένα κρατώντας την σφιχτά, φυλακισμένη στην αγκαλιά του. Τα πάντα στροβιλίζονταν εκείνη τη στιγμή. Το

σύμπαν κινούνταν και οι δυο τους ακολουθούσαν στην ίδια τροχιά. Το ποτήρι της Άνα έφυγε κι αυτό από τα χέρια της και διαλύθηκε στο πάτωμα.

Οι δυο τους τώρα ήταν ένα. Αγκαλιασμένοι σφιχτά, βυθισμένοι ο ένας στον άλλον, τίποτα άλλο δεν υπήρχε γύρω τους παρά μόνο οι δύο τους, σ' αυτόν τον τρελό χορό τους πάθους που τους παρέσερνε. Τόσο ο Καρλ, όσο και η Άνα, ένιωθαν για πρώτη φορά αυτό το συναίσθημα. Ένιωθαν για πρώτη φορά ερωτευμένοι.

Ήταν γραφτό να γίνει. Όλα ήταν στην θέση τους εκείνη τη στιγμή. Το σύμπαν ήταν σε αρμονία. Οι ζωές τους το ίδιο. Ήταν η πρώτη φορά που ένιωθαν ολοκληρωμένοι σαν άνθρωποι. Η πρώτη φορά που οι ζωές τους ήταν πλήρεις. Τώρα ήξεραν ακριβώς την θέση τους σ' αυτόν τον κόσμο. Τον προορισμό τους και τον σκοπό που ζούσαν. Ήταν η πρώτη φορά που ζούσαν πραγματικά. Και οι δυο τους. Κανείς τους δεν πίστευε στον παράδεισο και την κόλαση. Κανείς τους δεν ήταν ιδιαίτερα θρήσκος, όμως εκείνη τη στιγμή, ο παράδεισος ήταν εκεί. Μόνο για τους δυο τους.

Όλα όσα είχαν ποτέ τους ονειρευτεί. Όλα όσα είχαν φανταστεί ότι ζούσαν και ήθελαν να γευτούν πριν πεθάνουν, όλα όσα

είχαν ακούσει, άλλα ποτέ ως τώρα δεν είχα ζήσει, όλα αυτά ήταν εκεί. Τα ζούσαν αυτή την – ευλογημένη και για τους δυο - στιγμή. Ζούσαν κάτι απίστευτο, που όμως ήταν αληθινό. Και αυτή ακριβώς, ήταν η μαγεία της ζωής. Να κάνει πραγματικότητα το όνειρο. Η μαγεία ήταν εκεί, στην κάθε στιγμή που τα σώματά τους ήταν ενωμένα, που τα χείλη τους ήταν ένα, που οι καρδιές τους χτυπούσαν ακανόνιστα άλλα και τόσο συντονισμένα, συνάμα. Τώρα ήξεραν και οι δύο ότι τίποτα δεν ήταν απίθανο σε αυτή τη ζωή. Ακόμα και τα όνειρα μπορούσαν να γίνουν πραγματικότητα. Για πρώτη φορά το πίστευαν απόλυτα και χωρίς καμία αμφιβολία. Έφυγαν αγκαλιασμένοι από την βιβλιοθήκη, περπατώντας σιγά - σιγά και κάνοντας συνεχώς στάσεις για να φιληθούν παθιασμένα. Δεν ήξεραν που πηγαίνουν. Είχαν βρει τον προορισμό που έψαχναν σε όλη τους τη ζωή και αυτό από μόνο του ήταν αρκετό.

Όλα τα υπόλοιπα ήταν ασήμαντα πια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Το Επόμενο Πρωί.

Μαρμπέγια. 5-6 Απριλίου 2004.

Το ρολόι χτυπούσε ασταμάτητα. Ήταν 9 το πρωί. Ο ζεστός ήλιος έμπαινε από τις γρύλιες του παραθύρου στο δωμάτιο, φωτίζοντάς το. Ήταν μια ανοιξιτιάτικη μέρα. Η πρώτη ανοιξιτιάτικη μέρα μετά από τόσο πολύ καιρό. Ο Καρλ άνοιξε τα μάτια του και στριφογύρισε στο κρεβάτι, περιεργάζοντας το μέρος, μέχρι να συνειδητοποιήσει που ήταν. Δεν ήταν στο δωμάτιό του. Δεν ήταν στο ξενοδοχείο του, άλλα κάπου αλλού. Κοίταξε γύρω του. Το διπλό κρεβάτι ήταν άδειο, άλλα η μυρωδιά φανέρωνε ότι κάποιος ήταν εκεί πριν λίγο. Κάποια ήταν εκεί.

Αστραπιαία θυμήθηκε ένα μέρος της προηγούμενης νύχτας. Της νύχτας που του άλλαξε τη ζωή. Θύμήθηκε το μέρος.

Θυμήθηκε την κοπέλα. Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε ένας θόρυβος από νερό. Κάποιος έκανε ντους. Ήταν εκείνη. Στη σκέψη και μόνο τον έπιασε ρίγος. Ξαφνικά θυμήθηκε τι είχε γίνει και αμέσως έπιασε το κινητό του. Είδε τέσσερις ή πέντε αναπάντητες κλήσεις. Όλες ήταν από τον Κόλιν. Τις αγνόησε. Τώρα ήταν η δική του σειρά να ζήσει τη ζωή του. Οι άλλοι θα μπορούσαν να περιμένουν για λίγο.

Ο θόρυβος του νερού σταμάτησε. Η αναπνοή του κόπηκε για λίγο. Άρχισε να επεξεργάζεται στο μυαλό του την κατάσταση. Δεν είχε ιδέα τι να κάνει. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι ποθούσε απεγνωσμένα αυτή την γυναίκα. Μερικά δευτερόλεπτα μετά, εκείνη εμφανίστηκε μπροστά του. Του κόπηκε η ανάσα για μερικά δευτερόλεπτα... Η εικόνα της ήταν αρκετή για να τον κάνει να χάσει τα λόγια του και να ξεχάσει να αναπνεύσει. Ήταν ό,τι πιο όμορφο είχε δει στη ζωή του και το βλέμμα του πρόδιδε κάθε ένα από τα συναισθήματά του. Η Άνα γέλασε.

«Έλα λοιπόν! Πές το! Αυτό που θέλεις να πεις. Φαίνεται ξεκάθαρα...» Το χαμόγελό της τον είχε αποσυντονίσει εντελώς.

«Να πω... τί; Τί... τί... εννοείς;»

«Ένα από τα κλισέ που έχετε εσείς οι άντρες έτοιμα για αυτές τις περιπτώσεις. Ω, έλα τώρα! δεν θα σε παρεξηγήσω...

Τουλάχιστον ελπίζω να θυμάσαι το όνομά μου...» Συνέχισε να του χαμογελάει πονηρά, κοιτώντας τον με το βλέμμα της που τώρα πλέον, τον είχε ακινητοποιήσει εντελώς.

«Κλισέ; Εε... χμμ... Δεν... δεν μου έρχεται κανένα κλισέ...

Άνα! Δεν θα μπορούσα να...» Ο Καρλ τα είχε χαμένα. Το κινητό του χτύπησε ξαφνικά. Ο ήχος τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Κοίταξε με την άκρη του ματιού του και είδε το όνομα του Κόλιν να τον καλεί. Αμέσως έκλεισε τον ήχο και έβαλε το κινητό κάτω από το μαξιλάρι του, αγχωμένος.

«Θυμάσαι το όνομά μου... Καλό αυτό! Φαίνεται ότι κάποιος σε ψάχνει επίμονα. Καλούσε και πριν... Ίσως θα 'πρεπε να του μιλήσεις. Δεν είναι σωστό να αδιαφορούμε για τους φίλους ή τις... φίλες μας». Η φωνή της Άνα κόμπιασε.

«Εεε... όχι... ναι όντως κάποιος. Δηλαδή ο φίλος μου. Αυτός είναι!»

Ο Καρλ ένιωθε έτοιμος να καταρρεύσει. Η κοπέλα που ονειρεύοταν ολόκληρη την ζωή του, ήταν μπροστά του, ενώ εκείνος ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι της. Χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι του. Είχαν κάνει έρωτα το προηγούμενο βράδυ ή,

τουλάχιστον, αυτό ήλπιζε να είχε συμβεί απ' όσο θυμόταν από την γεμάτη από ένταση, πάθος και αλκοόλ, νύχτα που είχε προηγηθεί. Και τώρα εκείνη... ζήλευε; Ο Καρλ είχε μπερδευτεί εντελώς. Προφανώς, η Άνα πίστευε ότι κάποια άλλη γυναίκα καλούσε στο κινητό του. Όλα αυτά ξαφνικά, ήταν πάρα πολλά για να τα χωρέσει στο μυαλό του. Η Άνα με μια ντελικάτη κίνηση, έφυγε από το δωμάτιο πηγαίνοντας στην κουζίνα. Ο Καρλ άρπαξε αμέσως το κινητό του και έστειλε στα γρήγορα ένα μήνυμα στον Κόλιν, λέγοντάς του ότι όλα ήταν εντάξει και θα τον έβλεπε αργότερα. Ο Κόλιν μάντεψε τι είχε συμβεί και απάντησε αμέσως, στέλνοντας του ένα πονηρό χαμόγελο.

Και τώρα αρχίζουν τα δύσκολα, σκέφτηκε ο Καρλ. Τώρα ήξερε, ότι θα έπρεπε να χειριστεί όσο το δυνατόν καλύτερα την κατάσταση. Το βλέμμα του έπεσε στο σχισμένο κουτί με τα προφυλακτικά που ήταν πεταμένο στο πάτωμα ακριβώς δίπλα του. Χαμογέλασε. Αυτό επιβεβαίωσε τις υποψίες του. Όσο και να είχαν πνιγεί στο αλκοόλ οι αναμνήσεις της προηγούμενης βραδιάς, οι αποδείξεις ήταν μπροστά του χειροπιαστές. Ένωθε γεμάτος ικανοποίηση και μια έξαψη τον πλημμύρισε. Ναι λοιπόν, είχε κάνει έρωτα με μια κοπέλα που είχε ξεπηδήσει από τα πιο τρελά του όνειρα και που τώρα τον περίμενε στην

κουζίνα του σπιτιού της. Η σκέψη τον έκανε να χάσει κάποια χιλιοστά του δευτερολέπτου από τον χτύπο της καρδιάς του.

«Καρλ!»

Η φωνής της αντήχησε από την κουζίνα. Ο Καρλ ξαφνιάστηκε και αμέσως έτρεξε να δει τι συμβαίνει. Μπαίνοντας στην κουζίνα, η Άνα τον αγκάλιασε και του έδωσε ένα παθιασμένο φιλί που αμέσως τον έκανε να θυμηθεί τα πάντα, κάθε λεπτομέρεια και κάθε σκηνή από την στιγμή που την γνώρισε στην βιβλιοθήκη έως τώρα. Αφέθηκε εντελώς ανταποδίδοντας το φιλί με το ίδιο πάθος. Ίσως και περισσότερο.

«Πρέπει να φύγεις, έτσι; Πρέπει όντως να φύγεις;»

«Όχι... Ναι... Κοίτα, δεν θέλω να φύγω. Θέλω να μείνω. Σου είπα, αυτός που τηλεφωνούσε είναι ο φίλος μου. Ο συγγάτοικός μου, ο Κόλιν. Μένουμε μαζί στο ξενοδοχείο, εδώ στην πόλη».

«Κατάλαβα, ναι... πρέπει να πας στο ξενοδοχείο σου να τον δεις. Αλλωστε θα έχει ανησυχήσει. Δεν θα σκέφτηκε ότι γνώρισες κάποια κοπέλα και πέρασες μαζί της...»

Πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση της ο Καρλ την είχε αρπάξει από την μέση και την είχε, σχεδόν σηκώσει στον αέρα,

φιλώντας την με όλο του το πάθος, οδηγώντας την στο δωμάτιο και ξαπλώνοντας στο κρεβάτι μαζί της. Η Άνα είχε παρασυρθεί εντελώς από το πάθος της. Φαινόταν να είχε ερωτευτεί παράφορα αυτόν τον ξένο επισκέπτη από την πρώτη κιόλας βραδιά που τον συνάντησε. Από την πρώτη κιόλας στιγμή που τον είδε. Ο Καρλ το ίδιο. Άρχισε να βγάζει τα ρούχα της. Ο Καρλ πήγε να κάνει το ίδιο αλλά κάτι ξαφνικά τον σταμάτησε. Για λίγα δευτερόλεπτα έδειχνε να σκέφτεται κάτι. Να είναι απορροφημένος σε κάτι εντελώς μακριά από αυτό που ζούσε εκείνη τη στιγμή. Η Άνα το παρατήρησε, αλλά δεν σταμάτησε. Συνέχισε προσπαθώντας να βγάλει τα ρούχα του Καρλ και να γευτεί τον έρωτα και το πάθος, συνεχίζοντας την βραδιά που είχαν ζήσει λίγες ώρες πριν. Ο Καρλ όμως δεν ακολούθησε. Σηκώθηκε και με μια απαλή και προσεκτική κίνηση έβγαλε τα χέρια της Άνα από πάνω του φτιάχνοντας το μπλουζάκι του. Η Άνα απομακρύνθηκε απότομα και μια έκφραση έκπληξης και πίκρας φάνηκε στο πρόσωπό της.

«Τι συμβαίνει; Δεν... Δεν θέλεις; Δεν... με θέλεις;» Ήταν έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάμματα.

«Φυσικά και σε θέλω! Σε... σε θέλω πολύ!» Ο Καρλ ήθελε να πει ‘σ’ αγαπώ’ αλλά δείλιασε. Το θεωρούσε πολύ βαριά κουβέντα. Δεν το είχε πει ποτέ, δεν το είχε νιώσει ποτέ, αλλά

τώρα το ζούσε και ήθελε να της το πει. Όμως δειλίασε. Έκανε πίσω. Εκείνη τη στιγμή άρχισε να σκέφτεται το μετά και το μέλλον του. Ο ορθολογικός του χαρακτήρας είχε εμφανιστεί πάνω στην πιο ακατάλληλη στιγμή. *Και τώρα τι κάνω*, σκέφτηκε. Αν υπέκυπτε στο πάθος του δεν θα μπορούσε να γυρίσει πίσω, σε λίγες μέρες, στο κολλέγιο εγκαταλείποντας τον μεγάλο του έρωτα. Ναι, την είχε ερωτευτεί. Πλέον δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Τα βουρκωμένα μάτια της Άνα, τον σκότωναν. Την λάτρευε, την ποθούσε όσο τίποτα άλλο στη ζωή του. Ήταν ερωτευμένος για πρώτη φορά στη ζωή του και έπρεπε να δώσει μάχη με τη λογική και το μέλλον που είχε σχεδιάσει για τη ζωή του, μπροστά στο νέο, αβέβαιο και τόσο συναρπαστικό δρόμο που ξαφνικά είχε ανοίξει μπροστά του.

«Οπότε... Αυτό ήταν; Τελείωσε...;» Η φωνή της Άνα είχε τσακίσει. Τα δάκρυα την είχαν πλημμυρίσει και δεν έκανε τίποτα πια για να τα κρατήσει.

«Όχι! Όχι, φυσικά όχι! Τίποτα δεν τελείωσε. Όχι! Άνα... Αγάπη μου...»

Ο Καρλ την αγκάλιασε σφιχτά και ξάπλωσε μαζί της στο κρεβάτι. Η μάχη μέσα του ήταν σκληρή και αμφίροπη. Το

πάθος μαχόταν με την λογική. Την φίλησε γλυκά στο αυτί της και της ψυθίρισε κάτι. «Σε θέλω... Πιο πολύ από οτιδήποτε άλλο στη ζωή μου. Πρέπει όμως να φύγω. Θα σε ξαναδώ. Σήμερα. Απόψε. Πρέπει να σε δω».

«Κι εγώ...» Οι λέξεις βγήκαν με το ζόρι από το στόμα της Άνα. Είχε λυγίσει. Τον αγαπούσε το ίδιο και ίσως και παραπάνω. Τον είχε ερωτευτεί κι αυτή. Και τώρα ίσως να τον έχανε και αυτό την τρέλαινε. Σηκώθηκε και πήγε στην κουζίνα. Επέστρεψε μετά από λίγο με μία κούπα καφέ στο χέρι της και τα μάτια της κόκκινα από το κλάμα. Κάθησε στο τραπέζι. Λίγο μετά ήρθε και ο Καρλ και τράβηξε μια καρέκλα κοντά του. Κάθησε δίπλα της και της έπιασε το χέρι.

«Δεν τέλειωσε τίποτα. Μην το ξαναπείς αυτό. Σε θέλω τόσο πολύ. Δεν μπορώ να σε αφήσω. Ποτέ δεν θα σε αφήσω, εκτός αν το θες εσύ, αλλά...»

«Αλλά, τι; Αλλά θα με εγκαταλείψεις κι εσύ όπως όλοι οι άλλοι;» Η Άνα ξαναέβαλε τα κλάματα. Ο Καρλ λύγισε. Την αγκάλιασε σφιχτά. Τώρα, είχε ήδη αποφασίσει. Ήταν ερωτευμένος μαζί της. Ήταν ό,τι, τέλος πάντων, είναι αυτό το συναίσθημα. Δεν θα έφευγε. Θα έμενε εκεί. Δεν μπορούσε να φύγει. Δεν μπορούσε να της το κάνει αυτό. Για λίγα λεπτά

έμειναν αγκαλιασμένοι χωρίς να μιλάει κανείς τους. Ο μόνος θόρυβος που ακουγόταν ήταν οι ανάσες τους και ο χτύπος από τις καρδιές τους. Ακανόνιστα και τα δύο...

«Θα γυρίσω. Δεν θα σε αφήσω. Δεν μπορώ να σε αφήσω. Όχι πια...» Τώρα είχε δακρύσει κι εκείνος. Σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε να πάρει το μπουφάν του. Εκείνη παρέμεινε εκεί να τον κοιτάζει με τα μάτια βουρκωμένα άλλα με μια ανακούφιση που δεν είχε πριν.

«Μου το υπόσχεσαι;»

«Ναι, στο υπόσχομαι. Απόψε το βράδυ θα έρθω να σε πάρω και θα πάμε κάπου οι δυο μας. Θα μείνω εδώ. Ας... Ας μην γυρίσω ποτέ πίσω... Δεν με νοιάζει πια...»

«Καρλ!» Η Άνα είχε μείνει άφωνη με αυτό που μόλις είχε ακούσει. Ο Καρλ ήταν έτοιμος να θυσιάσει τα πάντα. Τις σπουδές του, το μέλλον του, τις προσδοκίες του και των γονιών του, για να μείνει εδώ. Μαζί της. Αυτό δεν το είχε ακούσει ποτέ κι από κανέναν στη ζωή της. Δεν πίστευε στ' αυτιά της. Έτρεμε ολόκληρη. Ο Καρλ έσκυψε και την αγκάλιασε φιλώντας την τρυφερά στα χείλη και ψυθιρίζοντάς της ότι θα την έβλεπε το βράδυ και ότι την αγαπούσε. Εκείνη τον ξεπροβόδισε ως την πόρτα με δάκρυα στα μάτια.

Ο Καρλ έφυγε βιαστικά. Δεν είχε ιδέα που πηγαίνει. Δεν θυμόταν καν πώς να γυρίσει στο ξενοδοχείο του ή που θα μπορούσε να συναντήσει τον Κόλιν. Το τοπίο στο φως της ημέρας ήταν εντελώς διαφορετικό με τη νύχτα και ο Καρλ δεν θυμόταν και τόσα πολλά από την χτεσινή, μεγάλη νύχτα της ζωής του. Κατευθύνθηκε ενστικτωδώς από τα στενά σοκάκια κατευθυνόμενος προς την παραλία. Θυμόταν ότι το ξενοδοχείο τους, βγαίνοντας στον δρόμο, έβλεπε κάπως προς την παραλία, άρα ίσως και να το συναντούσε αν πήγαινε προς τα εκεί. Δεν ήθελε να πάρει τον Κόλιν και να τον ρωτήσει πώς θα το έβρισκε. Το θεωρούσε χαζομάρα. Ήξερε ότι ο φίλος του θα τον κορόιδευε για το υπόλοιπο της ζωής τους για αυτό, άλλα όπως το έβλεπε τώρα, δεν είχε και πολλές επιλογές. Σήκωσε το κινητό και τον κάλεσε. Ο Κόλιν ακούγονταν βαριεστημένος. Δεν ήταν στο δωμάτιο, άλλα στην παραλία, σε κάποιο καφέ από τα πολλά που υπήρχαν στον παραθαλάσσιο δρόμο και που είχε προσέξει κι αυτός το προηγούμενο βράδυ, πριν η συνέχεια της βραδιάς σβήσει όλα τα υπόλοιπα γεγονότα από τη μνήμη του. Κατευθύνθηκε λοιπόν προς τα εκεί, ακολουθώντας τις οδηγίες του φίλου του και ρωτώντας όποιον καταλάβαινε έστω και τα στοιχειώδη αγγλικά, για να τον βοηθήσει.

Η παραλιακή οδός της Μαρμπέγια ήταν γεμάτη αμέτρητα μπαράκια, εστιατόρια και υπαίθρια καφέ. Κόσμος πηγαινοερχόταν, μιλούσε, ψώνιζε ή έπινε τον καφέ του. Ήταν μια ζωντανή και χαρούμενη πόλη. Ο Καρλ όμως ήταν κάπου αλλού. Σε κάποιο άλλο σύμπαν. Στο ολόδικό του σύμπαν. Εκεί που υπήρχε μόνο αυτός και η Άνα. Μετά από αρκετό κόπο, έφτασε στο καφέ. Ο Κόλιν τον περίμενε μόνος του και με φανερά άσχημη διάθεση. Σίγουρα δεν θύμιζε σε τίποτα τον Κόλιν που ο Καρλ ήξερε από την πρώτη μέρα της γνωριμίας τους. Ο πλακατζής, αυθόρμητος και απρόβλεπτος φίλος του είχε δώσει τη θέση του σ' έναν μελαγχολικό και νωχελικό Κόλιν που δεν είχε καμία σχέση με τον άνθρωπο που είχε δει το προηγούμενο βράδυ.

«Καλώς τον!» ο τόνος της φωνής του Κόλιν, μόνο ενθουσιασμό δεν έδειχνε, αντικρίζοντας τον φίλο του.

«Τι κάνεις φίλε; Πως τα πέρασες;» Πριν προλάβει να ξεκινήσει την κουβέντα, εμφανίστηκε ο σερβιτόρος και ο Καρλ χρησιμοποίησε λίγες από τις βασικές του γνώσεις στα ισπανικά για να παραγγείλει 'un café con leche.'

«Καλά...» Η απάντηση του Κόλιν δεν έπειθε ούτε τον ίδιο του τον εαυτό.

«Έλα τώρα φίλε. Σε ξέρω καλά, πλέον. Πες τα όλα! Τι έγινε με την γκόμενα;»

«Εσύ πες μου! Έμαθα πολλά για σένα...» Ο Κόλιν είχε αρχίσει να θυμίζει λίγο τον παλιό, καλό εαυτό του, χαμογελώντας πονηρά στον φίλο του.

«Εγώ;»

«Ναι εσύ! Έλα λέγε! Δεν με ξεγελάς με τίποτα!»

«Να πω τί;»

«Έλα τώρα ρε Καρλ... Μου έστειλες ένα μήνυμα. Ήσουν με κάποια το βράδυ. Δε θα μου πεις ψέματα τώρα ρε φίλε».

«Ναι, ήμουν με κάποια...» Ο Καρλ χαμογέλασε. Ο Κόλιν όμως έδειξε να ενοχλείται. Έδειχνε να μην το περίμενε αυτό από τον φίλο του.

«Είδες λοιπόν; Το ήξερα. Ήταν από ‘δω; Ισπανίδα; Για πες...»

Ξαφνικά, ο Καρλ δεν είχε καμία όρεξη να αποκαλύψει οποιαδήποτε λεπτομέρεια για τη βραδιά που είχε ζήσει. Το πρόσωπό του σκοτείνιασε.

«Άστο ρε φίλε... Άλλη φορά. Δεν έχω κέφια για ανακρίσεις τώρα».

«Ανακρίσεις;» Ο Κόλιν είχε αρχίσει να εκνευρίζεται με τη στάση του φίλου του.

«Ε, ξέρεις τώρα... Πού πήγα, τί έκανα, ποια... πήδηξα. Έλα ρε Κόλιν...»

«Τι είπες;»

«Τι εννοείς, τί είπα;»

«Είπες ποια πήδηξες. Την πήδηξες! Ναι! Το ήξερα! Μπράβο ρε φίλε! Αυτό πρέπει να το γιορτάσουμε!» Ο Κόλιν είχε χαρεί πραγματικά. Η συννεφιασμένη του διάθεση είχε μονομιás εξαφανιστεί και είχε γίνει ξανά ο Κόλιν της Αγγλίας. Ο Κόλιν του Κόβεντρι. Της τρέλας και του κεφιού.

Ο Καρλ αναστέναξε. «Ωχ, ρε φίλε...»

«Έλα τώρα φιλαράκι. Δε με ξεγελάς εμένα. Για πες... Χαμός θα έγινε, έτσι; Είναι καλή; Μελαχρινή, καυτή ντόπια γκόμενα, που μιλάει πολύ σέξυ τα ισπανικά; Εεε;» Ο Κόλιν βρίσκοταν σε παραλήρημα. Ο Καρλ άρχισε να γελάει. Του φάνηκε πολύ διασκεδαστική και σουρεαλιστική αυτή η κουβέντα. Προς

στιγμὴν χαλάρωσε και ἦταν ἑτοιμος να του διηγηθεῖ τα πάντα. Την ἀξέχαστη νύχτα που ἐζήσε. Την ἀπρόσμενη συνάντηση που εἶχε ἀλλάξει την – ως τώρα - κοσμοθεωρία του. Τα πάντα. Ἀλλα δίστασε και το ξανασκέφτηκε. Αυτά ἦταν τα προσωπικά του κειμήλια. Ἐπρεπε να τα διαφυλάξει βαθιά μέσα του. Τουλάχιστον, ἀκόμα...

Ο Κόλιν παρατηροῦσε τον Καρλ που γελοῦσε και ταυτόχρονα ἦταν κάπου αλλοῦ. Το εἶχε καταλάβει ἀμέσως. Μποροῦσε να διακρίνει πότε ο φίλος του κρατοῦσε κάτι σημαντικό μέσα του. Ἦπιε μια γερή γουλιὰ ἀπὸ τον καφέ του, τη στιγμή που ο σερβιτόρος τοποθετοῦσε τον καφέ του Καρλ στο τραπέζι.

«Γκράσιας». Ο Καρλ εἶχε ἀρχίσει να ἐξοικιώνεται με την γλώσσα, ἔστω και στα πολὺ βασικά της. Ο Κόλιν συνέχιζε να τον κοιτάζει επίμονα. Ἐνα μειδίαμα ἐμφανίστηκε στο πρόσωπό του.

«Ρε τον Καρλ... Χαίρομαι πολὺ ρε φίλε. Πολύ. Τουλάχιστον ἕνας ἀπὸ τους δυο μας πέρασε καλά χτες...» Η φωνή του Κόλιν ἔδειχνε να σπάει. Εἶχε πάρει μια πικραμένη χροιά. Στον Καρλ φάνηκε πολὺ παράξενο. Ο Κόλιν πολὺ σπάνια ἦταν ἔτσι. Για την ἀκρίβεια δυσκολεῦοταν να θυμηθεῖ πότε, ο φίλος του εἶχε ἀκουστεί τόσο κυνικός και ἀπογοητευμένος.

«Τι έγινε με σένα; Τι συνέβη χτες το βράδυ; Έφυγες ξαφνικά με μια γκομενάρα. Αυτό το θυμάμαι...» Και πράγματι ο Καρλ το θυμόταν. Θυμόταν, πλέον, κάθε λεπτομέρεια της βραδιάς που είχε ζήσει. Το κεφάλι του είχε καθαρίσει. Ίσως είχε βοηθήσει και ο δυνατός ισπανικός καφές σ' αυτό.

«Την Έλενα λες; Αυτήν την...» ο Κόλιν είχε κοκκινίσει.

«Ναι, αυτήν! Έλενα την έλεγαν; Δεν θυμάμαι... Κοίτα, αν μου πεις, θα σου πω κι εγώ. Αυτή είναι η συμφωνία». Του προέτεινε το χέρι του και ο Κόλιν του έδωσε ένα χάι-φάιβ σαν να ήταν συμπαίκτης σε ποδοσφαιρική ομάδα, που μόλις είχαν πετύχει γκολ. Ώρες - ώρες, ο Καρλ δεν μπορούσε να καταλάβει αν ο φίλος του ήταν χαρούμενος ή λυπημένος. Ο Κόλιν είχε μια μοναδική ικανότητα να μην δείχνει την ακριβή συναισθηματική του κατάσταση. Η έκφραση του προσώπου του ήταν ένα πραγματικό μυστήριο.

«Εντάξει, θα σου πω... Θυμάσαι που έφυγα μ' αυτήν ξαφνικά από εκείνο το μπαρ που ήμασταν;»

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι του, και επικεντρώθηκε στα λόγια του Κόλιν.

«Λοιπόν, αυτή προσπαθούσε να μιλήσει αγγλικά, άλλα μιλούσε χάλια. Εγώ της μιλούσα ισπανικά. Όσα ξέρω δηλαδή... Ήθελε να περπατήσουμε παραλιακά, κι έτσι πήγαμε κατά μήκος της παραλίας. Ήμαστε μόνοι και ήταν καλά... Ξέρεις, αγκαλίτσες, φιλιά... Τα γνωστά».

«Μια χαρά σε βλέπω» τον διέκοψε ο Καρλ. «Γιατί τότε, είσαι σαν να συνέβη κάτι κακό;»

«Γιατί συνέβη... Άκου... Μετά από κάποια στιγμή λοιπόν, μου λέει να πάμε στο Πουέρτο Μπανούς. Θυμάσαι αυτό το μέρος που σου είχα πει που, πήγαιναν οι διάσημοι και πλούσιοι;»

Ο Καρλ κούνησε και πάλι το κεφάλι του, αν και μάλλον δεν θυμόταν αυτή τη λεπτομέρεια της προηγούμενης βραδιάς.

«Ε, λοιπόν, πήγαμε στο Πουέρτο Μπανούς, και φίλε, πλήρωσα... 25 ευρώ ταξί, γιατί δεν ήξερα ότι υπήρχε και λεωφορείο που πάει εκεί! Τέλος πάντων... Πήγαμε εκεί. Παντού μπαρ, παμπ, πολλοί Άγγλοι, Γερμανοί, Αμερικανοί, πραγματικός χαμός! Όλοι μεθυσμένοι... Χάος!»

«Ναι... και; Τί παίχτηκε με την γκόμενα;» Ο Καρλ έδειχνε πολύ περίεργος να μάθει.

«Τί παίχτηκε; Δε ξέρω τί παίχτηκε, γαμώτο! Να, ξαφνικά φίλε... την έχασα!»

«Την έχασες;»

«Ναι. Πραγματικά την έχασα. Μπήκαμε σε μια παμπ, πήγα στο μπαρ να πάρω κάτι μπυρες και την... έχασα! Έτσι απλά ρε φίλε! Είναι δυνατόν;»

«Έτσι απλά; Δηλαδή, χωριστίκατε εκεί μέσα και... τέλος;»

«Περίμενε! Έχει και συνέχεια... Πήρα τα ποτά και κάθησα στο μπαρ να την περιμένω να έρθει... Λέω, μπορεί να πήγε τουαλέτα και να άργησε».

»Πέρασαν σχεδόν, είκοσι λεπτά... Τίποτα! Κινητό δεν μου είχε δώσει και δεν μπορούσα να την βρω. Τσατίστηκα, ήπια και τις δύο μπύρες και σηκώθηκα κι έφυγα. Είπα να ψάξω λίγο έξω και στα γύρω μαγαζιά κι αν δεν την βρω να γυρίσω στο ξενοδοχείο».

» Βγαίνω έξω και την πετυχαίνω με... κάποιους άλλους τύπους! Ήταν μεθυσμένοι, δε ξέρω, καν, από πού ήταν αυτοί. Η γκόμενα έκανε... παιχνίδι μαζί τους και μιλούσε με κάτι άλλες που 'ψάρευαν' πελάτες...»

«Μια στιγμή! Πελάτες; Δηλαδή... ήταν...»

«Ναι! Πόρνη! Πέσ' το κανονικά φίλε. Πόρνη! Πουτάνα! Τέτοια ήταν...» Ο Κόλιν κοιτούσε με πικραμένο και απλανές βλέμμα την θάλασσα απέναντι του.

«Ω, ρε φίλε... Μεγάλη μαλακία αυτό! Αλλά, μην σε παίρνει από κάτω...» Ο Καρλ ένιωθε τύψεις. Αισθανόταν, εν μέρει, ένοχος γιατί πριν από το χτεσινό βράδυ ζήλευε, κάπως, τον φίλο του. Τον ζήλευε για την άνεση του να προσεγγίζει και να ρίχνει τις κοπέλες. Για την άνεση και τον αέρα που είχε με το αντίθετο φύλλο. Εντελώς απρόσμενα, όμως, εκείνος είχε περάσει την καλύτερη νύχτα της ζωής του, ενώ ο φίλος του έφαγε μια πραγματική 'μαχαιριά' στο στήθος του, στα καλά καθούμενα... *Περίεργη που είναι η ζωή, σκεφτόταν.*

«Εσύ; Για πες φιλαράκι, τί νύχτα έζησες χτες;» ρώτησε ο Κόλιν, κλείνοντας στον Καρλ το μάτι πονηρά. Ο Καρλ ένιωσε να τινάζεται απότομα από την ερώτηση του φίλου του. Είχε βυθιστεί ξανά στις ονειροπολήσεις της χθεσινής νύχτας και η προσγείωση στην πραγματικότητα ήταν ξαφνική.

«Εγώ, ε; Εγώ... Έγιναν τόσα πολλά...» Θα του τα έλεγε όλα. Δεν υπήρχε λόγος να τα κρατάει κρυφά από τον κολλητό του

φίλο. Αν και ένιωθε ενοχές και δεν ήθελε να ρίξει κι άλλο αλάτι στην πληγή του Κόλιν. *Αλλά αφού επιμένει...*

«Φίλε, χτες έγιναν πράγματα που δεν θα πιστέψεις. Αλλά στ' ορκίζομαι ότι είναι όλα αλήθεια!»

«Λέγε!» Ο Κόλιν έδειχνε για πρώτη φορά πραγματικό ενδιαφέρον - ίσως και αγωνία - για να μάθει τι είχε κάνει ο Καρλ. Δεν είχε ξαναφανεί τόσο απορροφημένος από τα λόγια του φίλου του.

«Θα σου πω...» Ο Καρλ ήπια τον υπολοιπο καφέ του μονορούφι και άρχισε να του εξιστορεί τα πάντα. Με κάθε λεπτομέρεια. Από την τυχαία του είσοδο στην βιβλιοθήκη, μέχρι το σημερινό πρωί που τον βρήκε στο κρεβάτι της Άνα. Ο Κόλιν τον κοιτούσε έκπληκτος. Δεν τον διέκοψε ούτε μία φορά και έδειχνε να μην περίμενε ότι θα μπορούσε ποτέ να ακούσει αυτά τα γεγονότα να συμβαίνουν στον Καρλ. Τον πίστευε όμως. Ο Καρλ δεν αμφέβαλε λεπτό γι' αυτό. Του άρεσε που έβλεπε αυτόν τον θαυμασμό στα μάτια του Κόλιν. Για την ακρίβεια το διασκέδαζε αυτό. Απολάμβανε το να βλέπει τον φίλο του να εκπλήσσεται για τα πράγματα που ήταν δυνατόν να κάνει, διαψεύδοντας τον. Του άρεσε ακόμα και αυτή η ζήλεια που έβλεπε στα μάτια του Κόλιν.

«Και τί θα κάνεις τώρα;» Ο Κόλιν αγωνιούσε να μάθει την συνέχεια. Σαν να ρωτούσε την υπόθεση μιας ταινίας που δεν είχε δει, ανυπομονώντας να μάθει το τέλος της.

«Δεν ξέρω φίλε... Δεν ξέρω τίποτα. Τα έχω χαμένα. Θέλω να μείνω, θέλω να την δω ξανά. Να μείνουμε μαζί το καλοκαίρι...»

«Δηλαδή... Δεν θα γυρίσεις; Δεν θα γυρίσεις για τις εξετάσεις; Σοβαρα Καρλ, σκέφτεσαι να μείνεις εδώ;»

Ο Καρλ κόμπιασε. Δεν ήξερε τι να του απαντήσει. Ήθελε όσο τίποτα άλλο στη ζωή του να μείνει εκεί, μαζί με την Άνα. Να περάσουν μαζί το καλοκαίρι και όπου βγει μετά. Δεν τον ένοιαζε πια ούτε το κολέγιο, ούτε οι σπουδές του, ούτε τι θα έλεγε ο πατέρας του, αν το μάθαινε ποτέ. Αλλά... Δεν ήθελε να ‘φτύσει’ έτσι κατάμουτρα τον φίλο του. Τον μοναδικό φίλο που είχε κάνει, όλα αυτά τα χρόνια στο κολλέγιο. Ένιωθε να τον προδίδει. *Τι μπέρδεμα...* σκέφτηκε απογοητευμένος.

«Δεν... Όχι... Κοίτα δεν ξέρω. Όλα έχουν γίνει πολύ ξαφνικά. Πρέπει να σκεφτώ λίγο. Να δω τι θα κάνω... Πρέπει...»

«Να δώσεις εξετάσεις! Αυτό πρέπει! Έλα τώρα ρε Καρλ... Θα γαμήσεις τα πάντα για μια τυχαία γκόμενα που γνώρισες σ' ένα ταξίδι; Κι αν δεν την ξαναδείς;»

«Δεν είναι μια τυχαία γκόμενα!» Ο τόνος της φωνής του Καρλ ανέβηκε απότομα. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβε ότι ένιωθε κάτι πολύ παραπάνω από μία απλή 'καψούρα' γι' αυτήν την άγνωστη κοπέλα. Ήταν κατά πολύ πιο δυνατό από οποιοδήποτε συναίσθημα είχε ποτέ νιώσει στην ζωή του. Ήταν έρωτας. Πραγματικά ήταν έρωτας. Δεν μπορούσε να έχει καμία αμφιβολία γι' αυτό.

«Ξέρεις κάτι ρε φίλε; Θα κάνω ό,τι θέλω. Ότι γουστάρω εγώ να κάνω! Μπορεί να μείνω εδώ, μπορεί και να γυρίσω πίσω. Αλλά θα το αποφασίσω εγώ αυτό!» Η φωνή του Καρλ, ξάφνιασε τον Κόλιν.

«Μα δεν είπα ότι...»

«Κόλιν πρέπει να φύγω! Θα σε πάρω μετά να κανονίσουμε . Θα μιλήσουμε...»

Μ' αυτά τα λόγια, ο Καρλ σηκώθηκε κι έφυγε απότομα από το καφέ, κατευθυνόμενος προς την παραλία. Ο Κόλιν είχε μείνει στο τραπέζι και τον κοιτούσε. Μετά από λίγα λεπτά, άφησε τα

λεφτά κάτω από το πιατάκι του καφέ και έφυγε,
εκνευρισμένος, για το ξενοδοχείο. *Κάνε ό,τι θέλεις... Χέστηκα!*
μονολογούσε μέσα του.

***

Ο Καρλ βημάτιζε νευρικά στον παραλιακό δρόμο της
Μαρμπέγια. Κοιτούσε την ήρεμη Μεσόγειο, και τον λαμπερό
ήλιο που έλουζε την παραλία που είχε, ήδη, ξεκινήσει να
υποδέχεται τους πρώτους επισκέπτες της. Κοίταξε λίγο το
κινητό του. Δεν είδε καμία κλήση της. Ούτε κάποιο μήνυμα.
Αισθάνθηκε ότι ίσως κατέστρεφε τα πάντα στη ζωή του εκείνη
την στιγμή. Ήταν έτοιμος να παρατήσει το κολέγιο, τις
σπουδές του και το ίδιο του το μέλλον, άλλα και να
εγκαταλείψει τον μοναδικό του φίλο για χάρη μιας άγνωστης
κοπέλας που είχε συναντήσει, μόλις το προηγούμενο βράδυ και
που ήταν πιθανό να μην την ξαναέβλεπε ποτέ. Αναστέναξε.
Ένωσε ένα αβάσταχτο βάρος μόνο με την εικόνα που έπλασε
στο μυαλό του. Ήταν όμως αργά πια. Ήταν ερωτευμένος μαζί
της, όσο υπερβολικό και να του ακουγόταν στο μυαλό του. Δεν
θα μπορούσε να την αφήσει έτσι απλά. Ακόμα κι αν τελικά,
αποφάσιζε να γυρίσει πίσω στην Αγγλία για να ολοκληρώσει
τις σπουδές του, θα την έβρισκε και θα την αποχαιρετούσε, ο
κόσμος να χαλάσει.

***

Ο Κόλιν μπήκε στο δωμάτιο εκνευρισμένος. Δεν μπορούσε να χωνέψει ότι όλα ξαφνικά πήγαιναν τόσο στραβά. Μια άγνωστη ισπανίδα που είχε γνωρίσει, αποδείχτηκε... πόρνη και τώρα ο καλύτερος του φίλος ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει τα πάντα, ακόμα και τον ίδιο, για να μείνει σε μια ξένη χώρα μαζί με μια ξένη γυναίκα. *Μια ακόμη πόρνη...* σκέφτηκε σχεδόν φωναχτά και γεμάτος μίσος. Δεν χώραγε το μυαλό του ότι ένα ονειρεμένο ταξίδι θα μπορούσε να εξελιχθεί σε τόσο μεγάλο φιάσκο. Ξάπλωσε στο κρεβάτι του και προσπάθησε να αδειάσει το μυαλό του. Είχε ακόμα τρεις μέρες να περάσει στην Μαρμπέγια και έπρεπε να τις περάσει όπως είχε σχεδιάσει. Γλεντώντας και διασκεδάζοντας μέχρι τελικής πτώσεως. Και αυτό θα έκανε.

***

Ο Καρλ τριγυρνούσε ακόμα στην παραθαλάσσια οδό, το πασέο μαρίτιμο, κοιτώντας κάθε λίγο, το κινητό του. Τίποτα. Κανένα ίχνος μηνύματος ή κλήσης από την Άνα. Το άγχος και η αγωνία τον έπνιγαν. Δεν είχε αποφασίσει ακόμα τι θα κάνει. Δεν μπορούσε να αποφασίσει. Ήξερε ότι έμεναν ακόμα τρεις ημέρες διακοπων εκεί και μετά θα γυρνούσε πίσω στο

Κόβεντρι για να τελειώσει τις σπουδές του. Ή θα έμενε εκεί.
Μόνιμα.

Δεν πάει άλλο, σκεφτόταν. Θα την έπαιρνε τηλέφωνο τώρα αμέσως. Μάλλον θα της έστελνε πρώτα κάτι. Ήταν πιο εύκολο για εκείνον να της γράψει ένα μήνυμα παρά να την πάρει, τρέμοντας την ιδέα να το είχε κλειστό ή να μην το σήκωνε ποτέ. Ξεκίνησε να γράφει.

Άνα, θέλω να σε δω το βράδυ. Μπορείς; Στις 9 στη πλατεία της παλιάς πόλης. Καρλ.

Ο Καρλ έστειλε το μήνυμα με την ελπίδα να του απαντήσει η Άνα. Δεν ήξερε τι θα έκανε αν δεν του απαντούσε. Δεν ήταν σίγουρος ότι θυμόταν που ήταν, ακριβώς, το σπίτι της. Το μοναδικό μέρος των αναμνήσεων της χτεσινής βραδιάς που είχε μείνει ακόμα θολό, ήταν το πώς βρέθηκαν σπίτι της και που ήταν αυτό. *Κι αν δεν πάρει; Αν δεν απαντήσει ποτέ; Άγχος και απελπισία τον πλημμύρισαν ξαφνικά. Ένιωθε να τρέμει, καθώς συνειδητοποιούσε ότι τα λόγια του Κόλιν, είχαν βάση τελικά. ‘Θα γαμήσεις τα πάντα για μια τυχαία γκόμενα που γνώρισες σ’ ένα ταξίδι; Κι αν δεν την ξαναδείς;’ Ένα ρίγος διαπέρασε τα κόκκαλά του με την ιδέα να μην την ξαναέβλεπε ποτέ. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να επέτρεπε να γίνει αυτό.*

Μπορεί να μην ήξερε τι θα κάνει ή να μην είχε ιδέα τι θα αποφάσιζε για το μέλλον του, άλλα το να μη την ξαναδεί δεν χωρούσε ούτε καν, σαν πιθανότητα στο μυαλό του Καρλ.

Τρία ή τέσσερα λεπτά μετά, το κινητό – επιτέλους – κουδούνισε. Ήταν ήχος μηνύματος. Τρέμοντας ο Καρλ, έβαλε το χέρι στην τσέπη και το έφερε μπροστά του. Η Άνα του είχε απαντήσει.

Γεια σου ζένε! Βέβαια μπορώ. 9 στο Δημαρχείο. Un beso.

Η καρδιά του άρχισε τις... γνώριμες ‘αρρυθμίες’ του τελευταίου διαστήματος. Ξέχασε αστραπιαία όλα τα διλλήματα, τα άγχη και τις αμφιβολίες που είχαν κατακλύσει το μυαλό του και τώρα προσπαθούσε να επεξεργαστεί πως θα βρει το Δημαρχείο της Μαρμπέγια για να είναι στην ώρα του εκεί. Η απόφαση δεν φαινόταν, τώρα πια, τόσο δύσκολη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Ξέσπασμα.

Μαρμπέγια. 6-7 Απριλίου 2004.

Είχε αρχίσει να σουρουπώνει και ο ήλιος βυθιζόταν στα νερά της Μεσογείου, που πλέον είχαν αρχίσει να παίρνουν το σκούρο χρώμα του ουρανού. Το πασέο Μαρίτιμο, η οδός κατά μήκος της παραλίας, είχε ήδη ζωντανέψει.

Ο Κόλιν με μια μπύρα στο χέρι βόλταρε, μισοθλιμμένος, μισομεθυσμένος, με μια κάποια όρεξη να γλεντήσει, άλλα και ταυτόχρονα μια διάθεση να πάει να κρυφτεί στο δωμάτιο, συνεχίζοντας το προσωπικό του πάρτυ με αλκοόλ που είχε στήσει από νωρίς, εκείνη τη βραδιά. Περπατούσε με το βλέμμα του να περιπλανιέται μεταξύ της παραλίας και των σκοτεινών νερών της Μεσογείου, και του κόσμου, ενώ επικεντρωνόταν

κυρίως στα νεαρά ζευγάρια που απολάμβαναν τον έρωτά τους. Ο Κόλιν ζήλευε βλέποντας τους και απέστρεφε αμέσως το βλέμμα του. Ξάφνου, του φάνηκε ότι είδε εκείνη την κοπέλα, κάπου στην παραλία με κάποιους άλλους μαζί. Την Έλενα, *την πόρνη*. Δεν ήταν σίγουρος, οπότε προτίμησε να συνεχίσει τον δρόμο του, προσέχοντας παράλληλα να μην τον δει εκείνη αν, όντως, ήταν αυτή που υποψιαζόταν. Τελείωσε μονορούφι την υπόλοιπη μύρα του και του ήρθε μια ξαφνική ιδέα. Σκέφτηκε να πάει πάλι στο Πουέρτο Μπανούς, *αυτή τη φορά με το λεωφορείο*, για να συνεχίσει μέχρι τελικής πτώσεως, το γλέντι. *Ε, και τι έγινε;* σκέφτηκε. *Το πολύ πολύ να με μαζέψουν και να με κουβαλήσουν πίσω στο ξενοδοχείο. Δεν θα πληρώσω και ταξί...*

Η ιδέα του τον χαροποίησε ιδιαίτερα και έτσι αποφάσισε να την πραγματοποιήσει. Πρώτα θα πήγαινε να πει μια - δυο ή και τρεις μπύρες σ'ένα από τα μπαράκια με τάπας που υπήρχαν άφθονα στην παραλία και μετά, *βουρ για την κόλαση!* Έκλεισε το κινητό. Δεν είχε καμία όρεξη να τον πάρει ο Καρλ, πιθανότατα ευτυχισμένος *με την κοπέλα του* και να τον καλούσε να πάει μαζί τους, σε περίπτωση που οι δυο τους πήγαιναν κάπου τη νύχτα. *Με τίποτα!*

***

Εννέα παρά τέταρτο, και ο Καρλ αγχωμένος και ιδρωμένος έβαζε τις τελευταίες πινελιές στην εμφάνισή του. Είχε φορέσει ένα υφασμάτινο μπεζ παντελόνι, ένα άσπρο πουκάμισο και τα μαύρα αθλητικά παπούτσια, τα μόνα που είχε φέρει μαζί του. Κοιταζόταν με δυσπιστία στον καθρέφτη. Κάτι πάνω του δεν του άρεσε. Θα ήθελε να είχε φέρει κάτι καλύτερο να φορέσει, αλλά δεν περίμενε ότι θα του χρειαστεί πραγματικά. Κοίταξε ξανά το ρολόι. Αναστέναξε. Έξω είχε σουρουπώσει, αλλά και πάλι δεν ήταν ακόμα αρκετά σκοτεινά. *Μα δε νυχτώνει ποτέ εδώ*, σκέφτηκε. *Στην Γερμανία θα ήταν ήδη νύχτα τώρα...*

Άνοιξε το κινητό του και έστειλε ένα μήνυμα στον Κόλιν. Του έγραψε ότι φεύγει κι αν τον χρειαστεί κάτι, μπορεί να του στείλει μήνυμα. Σκέφτηκε ότι ίσως και να του έστελνε κι εκείνος, για να του προτείνει έρθει μαζί τους, αν η βραδιά συνεχιζόταν κάπου αλλού. Δεν τον ενθουσίαζε και πολύ η ιδέα και στην πραγματικότητα, δεν φανταζόταν οτιδήποτε διαφορετικό από μια βραδιά με την κοπέλα των ονείρων του, μόνο οι δυο τους. Για να είναι εντάξει όμως, με τον εαυτό του όφειλε να ενημερώσει τον φίλο του, σκέφτηκε.

Λίγο μετά, κατέβηκε, σχεδόν τρέχοντας, τις σκάλες και άφησε το κλειδί στη ρεσεψιόν, βγάζοντας τον χάρτη του για να τσεκάρει για άλλη μια φορά την διαδρομή μέχρι την μικρή πλατεία με τις πορτοκαλιές, που φιλοξενούσε το Δημαρχείο. Η καρδιά του ήταν έτοιμη να σπάσει. Δεν επιθυμούσε τίποτα άλλο εκείνη τη στιγμή, παρά να βρεθεί με την Άνα. Η προοπτική της επανάληψης της ονειρευμένης βραδιάς που είχε ζήσει, τον τρέλαινε. Σιγά - σιγά έσβηνε εντελώς από το μυαλό του η ιδέα του να σκεφτεί την περίπτωση να γυρίσει πίσω στην Αγγλία. Δεν μπορούσε να φύγει πλέον. *Εδώ με την Άνα. Πουθενά αλλού. Για πάντα.* Το μυαλό του Καρλ δούλευε... υπερωρίες, με μοναδικό θέμα, εκείνη.

***

Ήπια τρεις μεγάλες μπύρες. Τρεις jarras. *Τρεις ή τέσσερις;* Του φάνηκε ότι πλήρωσε πολλά. Τα τάπας ήταν πεντανόστιμα, άλλα δεν ήταν σίγουρος τι ακριβώς ήταν το περιεχόμενο τους και πόσα έφαγε. Τον ενοχλούσε ο κόσμος που τον στρίμωνχε στο μικρό μπαράκι. Ένιωθε σαν σαρδέλα σε κονσέρβα. *Τι στο διάολο; Πάρτυ έχει σήμερα, παντού;*

Κοιτούσε τις κοπέλες. Δεν τις πλησίαζε, απλά τις κοιτούσε. Ακόμα κι αυτές που συνοδεύονταν. Αυτό ήταν επικίνδυνο.

Φλέρταρε επικίνδυνα, με τους μελάδες. Στην Αγγλία συνέβαιναν πολλά και διάφορα στις παμπ. Μεγάλοι τσακωμοί ξεκινούσαν από ασήμαντη αφορμή και ήταν συνηθισμένο φαινόμενο. Εκεί όμως, ήταν μια άλλη χώρα. Δεν ήξερε πως αντιδρούν οι ντόπιοι σε ανάλογα περιστατικά.

Μια ξανθιά κοπέλα τον κοίταζε. Ο Κόλιν δεν μπορούσε να καταλάβει αν άρεσε στην κοπέλα ή απλά τον κοιτούσε αδιάφορα, καθώς ένιωθε το πρόσωπό του κόκκινο από το ποτό. Το συνήθιζε να κοκκινίζει, όταν έπινε πολύ. Ίσως η κοπέλα να ήταν μεθυσμένη ή, όντως, να τον φλέρταρε με το βλέμμα της, σκέφτηκε. Ο Κόλιν της χαμογέλασε και άρπαξε ένα πιατάκι με μεζεδάκια που προοριζόταν για άλλους. Ο μπαρμαν του έφτυσε κάτι μισόλογα σε έντονο ύφος, που ο Κόλιν ούτε κατάλαβε τι σήμαιναν. Δεν είχε ακόμα εξοικιωθεί με την ανδαλουσιανή προφορά των ντόπιων. Είχε πληρώσει ήδη τον λογαριασμό του και η σκέψη ότι τώρα θα τον θεωρούσαν ‘κλέφτη’ τον εξόργισε. Πέταξε στην μπάρα ένα χαρτονόμισμα των πέντε ευρώ. Ίσως να ήταν και λίρες γιατί, για έναν περίεργο λόγο, κουβαλούσε ακόμα στις τσέπες του τις λίρες που εκεί, στην Ισπανία του ήταν άχρηστες. «Κράτα τα ρέστα, μαλάκα...» μονολόγησε στα αγγλικά γυρνώντας την πλάτη του. Έφυγε βιαστικά σπρώχνοντας έναν - δυο ανθρώπους που

ήταν στη μεριά του και κάποιους άλλους μπροστά στην πόρτα. Εκείνοι τον έβρισαν. Κάποιος κινήθηκε για να του ζητήσει τον λόγο, άλλα τον τράβηξε πίσω η παρέα του. «Άσ'τον, είναι μεθυσμένος!», έλεγαν στα ισπανικά. Ο Κόλιν ήταν, πράγματι, μεθυσμένος.

***

Στεκόταν μπροστά από το μικρό συντριβάνι. Έλαμπε. Φορούσε ένα στενό τζιν, ψηλές γόβες κι ένα λευκό - πολύ λεπτό - μπλουζάκι, το οποίο συνδύαζε με ένα, επίσης, λεπτό και κοντό ζακετάκι κι ένα πολύ μοδάτο κολιέ. Τα μακριά καστανόξανθα μαλλία της έλαμπαν με το φως των παλιών φαναριών της πλατείας. Ο Καρλ την είδε από μακριά και έχασε... αρκετούς χτύπους από την καρδιά του. Πριν ξεχάσει εντελώς να αναπνεύσει, την χαιρέτησε. Η Άνα του ανταπέδωσε. Μόλις πλησίασε αρκετά την αγκάλιασε και την φίλησε σαν να μην υπήρχε αύριο. Σαν να ήταν το τελευταίο φιλί τους.

«Είσαι... Είσαι... μια κούκλα! Πανέμορφη!» Το είπε σχεδόν κοκκινίζοντας. Δεν είχε συνηθίσει να δίνει κομπλιμέντα, άλλα τώρα οι λέξεις έμοιαζαν φτωχές...

«Σ' ευχαριστώ μωρό μου. Είσαι πολύ γλυκός», κατάφερε να ψελλίσει η Άνα, μόλις απελευθερώθηκε από την αγκαλιά του.

«Είσαι υπέροχη μωρό μου. Είμαι τόσο ευτυχισμένος που είμαστε εδώ μαζί. Που είσαι μαζί μου».

Τα λόγια του Καρλ συγκίνησαν την Άνα. Δεν είχε συναντήσει ξανά άντρα να την λατρεύει τόσο. Ένιωθε τόσο χαρούμενη και ολοκληρωμένη. Εκείνη την στιγμή, όλα ήταν στη θέση τους. Όπως έπρεπε να είναι στη ζωή της. Ίσως και να ήταν *πολύ τυχερή τελικά*, αναλογιζόταν.

«Αγάπη μου, έχω μια ιδέα. Μια πρόταση», του είπε γεμάτη λαχτάρα και πρόκληση.

«Ό,τι θέλεις. Σ' ακούω. Απόψε θα κάνουμε ό,τι θέλεις εσύ».

«Πάμε σπίτι μου πρώτα... Εκεί θα σου πω την πρόταση μου. Όχι εδώ». Του έκλεισε το μάτι χαμογελώντας. Ο Καρλ ενθουσιάστηκε. Ήταν ήδη στα ουράνια. Δεν χρειαζόταν να ακούσει καμία απολύτως πρόταση. Χαμογέλασε με ένα πλατύ και αληθινό χαμόγελο ευτυχίας και της άρπαξε σφιχτά το χέρι, τυλίγοντας τα δάχτυλά του στα δικά της.

«Vamos mi amor!» ψιθύρισε στο αυτί της.

***

Ούτε κατάλαβε πως έφτασε εκεί. Δεν θυμόταν καν, πού ήταν η σωστή στάση του λεωφορείου για το Πουέρτο Μπανούς κι έτσι κάλεσε το πρώτο ταξί που αντίκρουσε και έκατσε αποκαμωμένος στη θέση του συνοδηγού. Ανέφερε τον προορισμό του με βρετανική προφορά και δεν έβγαλε μιλιά μέχρι το τέλος. Ο οδηγός δεν είχε όρεξη να πιάσει κουβέντα μ' έναν τύπο που έδειχνε από μακριά πόσο μεθυσμένος ήταν. *Πόσα πλήρωσα; Πολλά ήταν. Με έκλεψαν οι γαμημένοι!* Η σκέψη του είχε κολλήσει.

Το ταξί τον άφησε στο Πουέρτο Μπανούς. Ο Κόλιν έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των 50 ευρώ και πλήρωσε χωρίς να ρωτήσει την τιμή. Πήρε τα ρέστα, αδιαφορώντας αν ήταν σωστά και κατευθύνθηκε, τρεκλίζοντας, προς το μέρος που θυμόταν ότι ήταν συγκεντρωμένες οι παμπ και τα κλαμπ. Τον σταμάτησαν δύο κοπέλες που ψώνιζαν πελάτες, κάτι συνηθισμένο για το μέρος εκεί. Ο Κόλιν νευρίασε. Τις απώθησε βίαια και η μία τον έβρισε. «Hijo de puta.» Ήξερε τι σημαίνει. Σκέφτηκε να την βρίσει κι αυτός. Να την χτυπήσει. Εκείνη την στιγμή, έβραζε από μίσος γι' αυτήν.

Έλενα, παλιοπουτάνα, γιατί με βρίζεις; Επειδή δεν σε γάμησα;

Με το μίσος να σουβλίζει το μυαλό του, γύρισε πίσω για να την βρει. Οι κοπέλες είχαν φύγει όμως. Κοίταξε γύρω... Δεν υπήρχαν πουθενά. Μια άλλη, μεγαλύτερη γυναίκα, πήγε να τον πλησιάσει. Όταν τον είδε, όμως, έκανε αμέσως πίσω. *Δεν πάνε με μεθυσμένο; Ούτε οι πόρνες;* Η σκέψη τον διασκέδαζε και τον πονούσε ταυτόχρονα. Μειδίασε ελαφρά. Λίγο παρακάτω, είδε μια παμπ. Δεν θυμόταν αν ήταν η ίδια που είχε πάει το προηγούμενο βράδυ. Δίπλα ήταν κάτι σαν ντισκοτέκ. *Τέλειο μέρος*, σκέφτηκε. *Όλα είναι εδώ.* Μπήκε σχεδόν παραπατώντας και κατευθύνθηκε στη μπαρά. Η μπαργούμαν του φάνηκε Αγγλίδα. Παράγγειλε μια Γκίνες στα αγγλικά. Ζήτησε ξηρούς καρπούς, ξανά στα αγγλικά. Η μπαργούμαν του απάντησε στην ίδια γλώσσα, ότι δεν είχε. *Αρα ήταν Αγγλίδα*, σκέφτηκε. Της χαμογέλασε, σχεδόν προκλητικά, άλλα η κοπέλα ούτε τον κοίταξε. Του απίθωσε μπροστά του την μύρα και στράφηκε σε μια παρέα που είχε ήδη σταθεί στη μπάρα για να παραγγείλει.

Τι έγινε; Φοβάστε έναν μεθυσμένο; Εσείς είστε καλύτεροι; Άντε γαμηθείτε όλοι!

Στην δεύτερη ή τρίτη γουλιά, ο Κόλιν άρχισε να θολώνει. Ένωθε τον μικρό εσωτερικό ‘ανεμοστρόβιλο’ που ξεκινάει από τα πόδια και ανεβαίνει προς τα πάνω. Ήταν ξεκάθαρο ότι

είχε υπερβεί τα όρια αντοχής του στο αλκοόλ. Η αίσθηση του φάνηκε γνώριμη, αλλά πάντα ήταν δυσάρεστη. Ταυτόχρονα, όμως ήταν και ευχάριστη. Γέλασε μόνος του και ξανασηκωσε το ποτήρι του για να τελειώσει την υπόλοιπη μπύρα.

Παράγγειλε άλλη μία. Ζήτησε κι ένα Τζέιμσον. Η σερβιτόρα τον κοίταξε απορρημένη και άρπαξε απότομα το άδειο ποτήρι του για να το γεμίσει. Ο Κόλιν ζήτησε και κοκα κόλα στο ουίσκι του. Απέναντι χόρευαν μερικές ξανθιές κοπέλες.

Σίγουρα Αγγλίδες. Τις κοιτούσε χαμογελώντας και πίνοντας, μια από την μπύρα και μια από το ουίσκι. Ο ανεμοστρόβιλος δυνάμωνε...

Έκλεισε το ένα μάτι για να τις δει κάπως πιο καθαρά μέσα στην θολούρα και την δίνη που τον στροβίλιζε. Δεν γύρισε καμία να τον κοιτάξει. Πήρε το ποτήρι με τη μπύρα και πλησίασε την πρώτη που στεκόταν μόνη της, χωρίς να χορεύει. Εκείνη τον κοίταξε κάπως ενοχλημένη. *Κι εσύ με φοβάσαι, σκόλα;* Δεν της το είπε δυνατά, απλά την κοίταζε και της χαμογελούσε. Καμία ανταπόκριση. Ο Κόλιν συνέχισε στην άλλη που χόρευε, κάνοντας την ίδια κίνηση και προσπαθώντας να χορέψει μαζί της. Της έχυσε λίγη από τη μπύρα του στη μπλούζα της. Η νεαρή κοπέλα του είπε κάτι απότομα, και έφυγε μακριά του, κοιτάζοντάς τον με αποστροφή. *Πουτάνα!*

Πήγε στο μπαρ, άφησε την μισοτελειωμένη μπύρα και ήπιε σαν σφηνάκι το υπόλοιπο ούισκι. Έβγαλε το κινητό του από την τσέπη. Του έπεσε κάτω. Με δυσκολία το μάζεψε, βρίζοντας. Ήταν κλειστό. Δεν μπορούσε να θυμηθεί το pin του. Εγκατέλειψε γρήγορα τη προσπάθεια και το ξανάβαλε στη τσέπη του. Πλήρωσε και έφυγε παραπατώντας. *Πολλά έδωσα. Μ' έκλεψε η σκύλα. Πόσα ήπια; Δεν μου έδωσε ρέστα; Οι σκέψεις τον τρέλαιναν...* Κατευθύνθηκε στην ντισκοτέκ που ήταν δίπλα. Η μουσική ήταν εκκωφαντική. Έφτανε μέχρι έξω. Ο κουστουμαρισμένος, ψηλός και μυώδης άνδρας στην πόρτα, τον αγριοκοίταξε, άλλα δεν τον εμπόδισε να μπει. Σπρώχνοντας και ακούγοντας βρισιές, κατευθύνθηκε στην πιο κοντινή μπάρα που είδε. Ζήτησε ένα Τζέιμσον και κόκα κόλα. Ο ανεμοστρόβιλος είχε γίνει τυφώνας...

***

Ζούσε το όνειρό του. Το όνειρό τους. Την είχε στην αγκαλιά του και την ένιωθε τόσο ζεστή. Μύριζε υπέροχα. Λεβάντα και μέλι. Ήλιο και θάλασσα. *Ο Θεός Ήλιος μου*, σκεφτόταν. Η Άνα τον κοιτούσε στα μάτια. Κάνοντας μια απότομη κίνηση, τον φίλησε γλυκά στα χείλη, ύστερα γύρισε από την άλλη, σηκώθηκε από το κρεβάτι και άρχισε να ντύνεται. Ήταν πολύ καλύτερα από την πρώτη τους φορά. Το είχε απολαύσει όσο

και ο Καρλ. Η χημεία τους πια ήταν κάτι παραπάνο από τέλεια, κι ας γνωρίζονταν τόσο λίγο. Θα μπορούσαν να μείνουν εκεί, να κάνουν έρωτα όλη τη νύχτα, και το επόμενο πρωί, άλλα η πρόταση της, περιλάμβανε και έξοδο στην πόλη. Περιλάμβανε και τον φίλο του Καρλ, τον Κόλιν.

Η Άνα επέμενε ότι δεν ήταν σωστό να γίνει η αιτία, να χωρίσουν οι δύο κολλητοί φίλοι στο ταξίδι που έκαναν για να περάσουν μαζί τις διακοπές τους. Δεν θα ήταν εντάξει με τον εαυτό της, αν το άφηνε να συμβεί. Ο Καρλ συμφώνησε με βαριά καρδιά. Ήθελε όσο τίποτα άλλο να περάσουν αυτό το βράδυ μαζί, μόνο οι δυο τους, άλλα μπορούσε να κατανοήσει αυτό που του ζητούσε η Άνα και - εν μέρει - ένιωθε και άσχημα από την εικόνα του Κόλιν, που είχε δει νωρίτερα στο καφέ. Δεν ήθελε να τον αφήσει μόνο και αυτό το βράδυ. Άλλωστε μαζί είχαν έρθει, μαζί θα περνούσαν τις διακοπές και μαζί θα έφευγαν. Αν και για το τελευταίο δεν ήταν και τόσο σίγουρος, πλέον.

«Αγάπη μου πάρ'τον τηλέφωνο και πες του που θα είμαστε».

Η Άνα σχεδόν το απαίτησε.

«Εντάξει μωρό μου, ανοίγω το κινητό και τον παίρνω».

Ο Καρλ υπάκουσε. Δεν ήθελε να τους ενοχλήσει κανείς όσο θα

ήταν μαζί, και έτσι είχε κλείσει το κινητό του. Απογοητεύτηκε λίγο που άλλαζαν τα σχέδιά του, άλλα εκείνο το βράδυ θα έκανε τα πάντα για να μην χαλάσει το χατίρι της Άνα. Της το είχε υποσχεθεί αυτό, άλλωστε. Άνοιξε το κινητό και πήγε κατευθείαν στις πρόσφατες κλήσεις. Άρχισε να καλεί στον αριθμό του Κόλιν, αλλά στην άλλη άκρη μια φωνή τον ενημέρωνε, στα αγγλικά, ότι το τηλέφωνο ήταν απενεργοποιημένο. Ένωσε ανακούφιση.

«Μωρό μου δεν το σηκώνει, θα του στείλω μήνυμα, μήπως το δει. Μπορεί να το έχει κλειστό. Θα του πω που ακριβώς θα είμαστε και αν το δει... ελπίζω να έρθει». Τα λόγια του Καρλ βρήκαν σύμφωνη την Άνα που έγνεψε κουνώντας το κεφάλι της. Μέσα του ήλπιζε να μην το δει ποτέ ο Κόλιν. Να μην άνοιγε το κινητό καθόλου αυτή την βραδιά. Πάντως, με τον εαυτό του τα είχε καλά τώρα. Έκπλήρωσε την υποχρέωσή του σαν φίλος και του έστειλε μήνυμα. Έκανε και το χατίρι της Άνα. Έστειλε ένα σύντομο μήνυμα και κινήθηκε προς το μέρος της. Την αγκάλιασε σφιχτά και την παρέσυρε μαζί του στο κρεβάτι. Η Άνα γέλασε δυνατά και τον αγκάλιασε ακόμα πιο σφιχτά.

***

Πονούσε ολόκληρος. Από τα νύχια του ποδιού του, μέχρι την τελευταία τρίχα στη κορυφή του κεφαλιού του. Το στομάχι του ανακατεύοταν και το ποτό γύριζε μέσα του, παρόλο που - αν θυμόταν καλά - πριν λίγο είχε κάνει εμετό. Ο 'τυφώνας' τον είχε γονατίσει, άλλα αυτό που πονούσε περισσότερο ήταν το κεφάλι του από τα χτυπήματα.

Με κλωτσούσαν; Μπουνιές; Με γάμησαν. Γαμώτο... Ο Κόλιν προσπαθούσε απεγνωσμένα να θυμηθεί, ενώ τον έπνιγε η θλίψη ανακατεμένη με τον πόνο. Παρατήρησε ότι είχε αίματα στο μπλουζάκι του και στις παλάμες του, στα σημεία που είχε αγγίξει το κεφάλι του, ενώ το ένα μανίκι ήταν σχισμένο από τον ώμο. Είχε φάει ξύλο. Δεν υπήρχε αμφιβολία γι' αυτό. Δεν θυμόταν, όμως, την αιτία. *Έβρισα κανέναν; Μήπως πείραξα καμία πουτάνα;*

Το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει. Ήταν ακουμπισμένος σε ένα παγκάκι, λίγο πιο μακριά από την ντισκοτέκ που είχε πάει, το τελευταίο μέρος που θυμόταν τουλάχιστον, λίγο πιο καθαρά, πριν σβήσουν τα πάντα. Σκέφτηκε ότι μάλλον θα είχε λιποθυμήσει. *Πόσα πλήρωσα; Άφησα λεφτά ή όχι;* Έβαλε το χέρι στην τσέπη του. Έβγαλε, μόνο, δύο κέρματα. *Με έκλεψαν.*

Με έκλεψε ο πούστης στο μπαρ. Μου τα πήρε όλα! Αρχισε να κλαίει. Οι περαστικοί απλά τον κοιτούσαν με αποστροφή και συνέχιζαν τον δρόμο τους. Κανείς δεν τον πλησίαζε για να τον βοηθήσει. Το φανελάκι του ήταν γεμάτο εμετό. Το σακάκι του έλειπε. Γαμημένοι! Μου το πήραν! Το σακάκι μου! Για καλή του τύχη, είχε ακόμα πάνω του, το κινητό του. Το έβγαλε από την τσέπη του. Κλειστό. Το άνοιξε, άλλα δεν θυμόταν το pin. Το είχε αλλάξει πρόσφατα όταν νόμιζε ότι το είχε δει κάποιος στο κολλέγιο. Δεν είχε χρειαστεί να το κλείσει από τότε και τώρα δεν μπορούσε να το θυμηθεί. Δεν θυμάμαι. Δεν θυμάμαι τίποτα! Η σκέψη τον έκανε να δακρύσει ξανά.

Σηκώθηκε καταβάλλοντας υπεράνθρωπη προσπάθεια. Δεν είχε ιδέα πως θα γυρνούσε πίσω, στο δωμάτιο, χωρίς λεφτά. Σκουπίστηκε όσο μπορούσε ώστε να μην φαίνονται τα αίματα, σήκωσε τα μανίκια, για να μην ξεχωρίζει το σκισμένο, και άρχισε να ψάχνει την στάση των λεωφορείων. Είχε 2 ευρώ πάνω του. Ήλπιζε ότι το εισιτήριο δεν θα κόστιζε παραπάνω. Θα περίμενε όσο χρειαζόταν για να έρθει το πρώτο πρωινό λεωφορείο και θα πήγαινε γραμμή για το δωμάτιο να πλυθεί και να κοιμηθεί. *Να συνέλθω. Να μη με δει έτσι αυτός! Μακάρι να έμεινε σ' αυτήν...*

Έκατσε κάτω από την στάση, ευχόμενος να είναι η σωστή και περίμενε υπομονετικά. *Τι έχω γαμώτο;* Σιχάθηκε τον εαυτό του και δάκρυα κύλησαν ξανά στα μάτια του. Σιχάθηκε τα πάντα. Συνειδητοποιούσε ότι δεν ήταν αυτή η ζωή που ήθελε να κάνει. Δεν ήταν αυτό, το όνειρό του. Δεν ήταν καν ο εαυτός του πια... Το λεωφορείο ήρθε λίγη ώρα μετά. Ήταν άδειο και έτοιμο να υποδεχτεί τον κόσμο που επέστρεφε στη Μαρμπέγια. Είχαν μαζευτεί αρκετοί. Οι περισσότεροι μεθυσμένοι. Μερικοί έδειχναν να κοιτάνε τον Κόλιν, με περιέργεια. Στην κατάσταση που ήταν, άλλωστε, προκαλούσε τα βλέμματα χωρίς, όμως, κάποιος να τον πλησιάζει. Ήταν κι αυτός μεθυσμένος, άλλα δεν ήταν χαρούμενος, ούτε τραγουδούσε όπως οι περισσότεροι αναγοκοκκινισμένοι τουρίστες, που φώναζαν και πείραζαν τις κοπέλες, όση ώρα περίμεναν να επιβιβαστούν στο λεωφορείο.

Ο Κόλιν πονούσε. Ήταν χτυπημένος. Τον είχαν δείρει και τον είχαν κλέψει στο τελευταίο μέρος που είχε βρεθεί. Του είχαν πάρει τα λεφτά και το σακάκι του. Ίσως και να είχε ξοδέψει όλα τα λεφτά του, δεν θυμόταν άλλωστε καθαρά, άλλα το σακάκι σίγουρα δεν το είχε ξεχάσει. Ήταν σίγουρος ότι του το είχαν πάρει, μετά... δεν θυμόταν τίποτα. Τον τρομοκρατούσε το μεγάλο κενό αναμνήσεων που είχε στο μυαλό του. Θα μπορούσαν να τον είχαν σκοτώσει. Θα μπορούσε ο ίδιος να

είχε σκοτώσει κάποιον. Η σκέψη αυτή τον παρέλυσε. Εδώσε τα δύο ευρώ στον οδηγό, χωρίς να δει αν είχε ρέστα ή μήπως δεν έφταναν και κινήθηκε βιαστικά προς μια από τις τελευταίες θέσεις του λεωφορείου, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος, προσπαθώντας να κρύψει τα λεκιασμένα από τον εμετό και σχισμένα ρούχα του.

Η διαδρομή ήταν μαρτύριο. Το στομάχι του ήταν έτοιμο σε κάθε στροφή να βγει από το στόμα του. Λίγη ώρα μετά, έφτασε στην Μαρμπέγια και κατέβηκε μία στάση περίπου πριν απ' αυτήν που ήταν κοντά στο ξενοδοχείο του. Ήθελε να περπατήσει λίγο στην παραλιακή οδό, να νιώσει την ψύχρα της θάλασσας και το δροσερό πρωινό αεράκι που θα ανακούφιζε λίγο τους πόνους του και το μεθυσμένο του κεφάλι. Ήταν, περίπου, 6 το πρωί.

Μπαίνοντας στο δωμάτιο, όσο πιο αθόρυβα μπορούσε ώστε να μην ξυπνήσει τον Καρλ, η απογοήτευση ήταν μεγάλη. Ήταν μόνος. Ο Καρλ προφανώς είχε μείνει στην κοπέλα.

Κοιμήθηκαν μαζί... αναλογίστηκε με πίκρα. Αντί να νιώσει ανακούφιση που ο καλύτερος φίλος του δεν θα τον έβλεπε σ' αυτήν την κατάσταση, ο Κόλιν ένιωσε θλίψη. *Το έκαναν το βράδυ... Γαμήθηκαν!* Ήθελε σχεδόν, να κλάψει με τη σκέψη. Ζήλευε και πονούσε. Σιχαινόταν τον εαυτό του και μισούσε

τον φίλο του. Τα πάντα έμοιαζαν χάλια εκείνη τη στιγμή. Ήθελε όσο τίποτα, να φύγει τώρα κι όλας και να γυρίσει πίσω στο Κόβεντρι. Δεν θα άντεχε να περάσει ένα ακόμα βράδυ εκεί, σ' αυτό το *γαμημένο μέρος*. Απογοητευμένος και ταλαιπωρημένος, μπήκε στο μπάνιο για να πλυθεί. Το ξεραμένο αίμα έφυγε δύσκολα, ενώ το χλιαρό νερό που κυλούσε έδιωχνε σιγά - σιγά την θολούρα και την ζαλάδα από το μεθύσι.

Βγαίνοντας για να σκουπιστεί, έψαξε στο δωμάτιο, μήπως είχε μείνει κάτι για να φάει από τα σνακ που είχε αγοράσει το βράδυ από το μίνι μάρκετ με τις μπύρες. Δεν βρήκε τίποτα. Στη σκέψη της μπύρας ένιωσε το στομάχι του να γυρίζει. Ήπιε όσο νερό είχε απομείνει από ένα πλαστικό μπουκαλάκι και έψαξε στην βαλίτσα του. Ψάχνοντας σε κάθε τσέπη για πιθανό απομεινάρι τροφής, βρήκε ένα χαρτί. Το άνοιξε και το πρόσωπό του φωτίστηκε. Είχε γράψει τον νέο κωδικό για το κινητό του. Έτρεξε να το πάρει από την τσέπη του παντελονιού του και να το ανοίξει. Είχε τρεις εισερχόμενες κλήσεις. *Καρλ*. Δύο μηνύματα. Πάλι από τον Καρλ. Ένα στις 11.20 το βράδυ που τον προσκαλούσε σ' ένα μπαράκι όπου ήταν με την Άνα και τον περίμεναν να έρθει, *να πιούμε κάμια μπύρα και μετά βλέπουμε τι θα κάνουμε*. Το άλλο ήταν στις 3:12.

Ρε φίλε μας έχεις τρομάξει! Ανοίξε το κινητό και στείλε μου, τουλάχιστον, ότι είσαι καλά. Είμαι στην Άνα. Θα μείνω εκεί το βράδυ. Το πρωί θα 'ρθω να πάμε για καφέ. Στείλε μου ότι είσαι καλά. Ανησυχούμε.

Πέταξε το κινητό στο κομοδίνο και ξάπλωσε με κόπο στο κρεβάτι. Οι πόνοι ήταν αφόρητοι, τώρα που χαλάρωνε. Το κεφάλι του ήταν σαν να ζύγιζε χίλια κιλά. Γύρισε πλευρό, ώστε να μην ζαλίζεται τόσο, σκέπασε το κεφάλι του με την κουβέρτα και ξέσπασε σε κλάματα. Όλα έχουν γαμηθεί, σκέφτηκε, ενώ τα δάκρυα μούλιαζαν το μαξιλάρι και το πνιχτό, βουβό κλάμα του, έκανε την τέλεια αντίθεση με τις πρώτες ακτίνες του ήλιου, που έμπαιναν από τις γρύλιες του παραθύρου, κατευθείαν πάνω του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Επιλογή.

Κάδιθ. 10-17 Απριλίου 2004.

Άνα και Καρλ.

Ο Καρλ είχε σηκωθεί νωρίς για την πρωινή του βόλτα και μια - γερή - δόση ήλιου που υπήρχε σε αφθονία σ' αυτή την πόλη.

Το λάτρευε το Κάδιθ. Η ιδέα της Άνα να περάσουν άλλη μια εβδομάδα εκεί, στην εξίσου αγαπημένη της πόλη, ήταν τέλεια. Τα πάντα ήταν τέλεια για τον Καρλ. Ζούσε σ' ένα όνειρο και δεν ήθελε να ξυπνήσει ποτέ. Ζούσε τον μεγαλύτερο έρωτα της ζωής του πλάι σ' αυτό το κορίτσι που είχε ανατρέψει τα πάντα γύρω του, έμενε σε μια πανέμορφη πόλη που είχε τόση πολλή ιστορία, ομορφιά και χάρη, και δεν μετάνιωνε για τίποτα. Ούτε για την επιλογή. Ήταν σωστή επιλογή. Και ήταν δικιά του.

Ούτε των γονιών του, ούτε των φίλων του, του φίλου του δηλαδή...

Όταν θυμήθηκε τον Κόλιν, σκέφτηκε να του στείλει κάτι ή να του τηλεφωνήσει. Λίγες στιγμές μετά, του φάνηκε κακή ιδέα. Πριν ανοίξει την πόρτα του δωματίου που έμεναν μαζί με την Άνα, κοίταξε στο διπλό κρεβάτι. Η θέα που αντίκρισε τον μάγεψε. Θα μπορούσε να την κοιτάζει ώρες. Ακόμα και όταν κοιμόταν, τον μάγευε. Θα ήθελε να την κοιτάζει για το υπόλοιπο της ζωής του. Προς το παρόν αποφάσισε να κοιτάξει για λίγο την πόλη, αν και η ομορφιά της Άνα την επισκίαζε και αυτήν... Έκλεισε την πόρτα και έφυγε. Η Άνα στριφογύρισε στο κρεβάτι και συνέχισε τον ύπνο της.

Περπατώντας κατά μήκος της τεράστιας παραλίας της Βικτώρια, έκανε μια μικρή αναδρομή των τελευταίων ημερών που είχαν αλλάξει εντελώς τη ζωή του. Η γνωριμία, οι μέρες που πέρασαν μαζί στην Μαρμπέγια, η επιλογή που είχε κάνει, σκληρή άλλα και η μόνη που υπήρχε, εν τέλει, και την οποία πάλι θα έπαιρνε αν γύριζε το χρόνο πίσω. Είχαν γίνει όλα τόσο γρήγορα, άλλα ήταν τόσο όμορφες οι αναμνήσεις, που στη σκέψη τους και μόνο ο Καρλ χαμογέλασε αυθόρμητα. Οι υπόλοιπες ημέρες των διακοπών του με τον Κόλιν, στη Μαρμπέγια - αν και ουσιαστικά δεν πέρασαν σχεδόν καμία

ημέρα μαζί, και αυτό του προκαλούσε κάποιες τύψεις - κύλισαν περίεργα. Εκείνος ήταν συνεχώς με την Άνα, ενώ ο Κόλιν μόνος του, χωρίς κέφι για τίποτα παραπάνω, μετά την ατυχία με την κοπέλα της πρώτης βραδιάς. Ο Καρλ ένιωθε ένα κόμπο στο λαιμό όταν έβλεπε τον Κόλιν να μην περνά καλά, ενώ ο ίδιος ήταν – κυριολεκτικά - στον παράδεισο, με το κορίτσι των ονείρων του στην αγκαλιά του. Ο Κόλιν προσπαθούσε να δείξει ότι ήταν χαρούμενος με την ευτυχία του φίλου του, αλλά ο πόνος ανέβλυζε στα μάτια του και ο Καρλ, ήξερε πολύ καλά πότε κάποιος προσποιείται ή είναι αληθινός. Πόσο μάλλον, όταν ήταν ο καλύτερός του φίλος.

Η Άνα είχε προσπαθήσει να φέρει τον Κόλιν σε επαφή με κάποιες φίλες της που έτυχε να περνάνε το Πάσχα κι αυτές στην Μαρμπέγια, αλλά ο Κόλιν, ευγενικά, αρνήθηκε την παραμικρή απόπειρα γνωριμίας. Δεν είχε καθόλου όρεξη για μια πιθανότητα νέας απόρριψης, δεν ήταν κάτι που το είχε συνηθίσει και προτίμησε να περάσει μοναχικά τις υπόλοιπες τρεις μέρες, πριν επιστρέψει πίσω στο Κόβεντρι και το κολλέγιο. Αυτό ήταν και το μεγάλο αγκάθι στη σχέση του με τον Καρλ που δοκιμάστηκε πολύ εκείνες τις τελευταίες ημέρες. Ο Καρλ είχε πάρει την απόφαση του, δεν την άλλαζε με τίποτα, ακόμα και αν ο Κόλιν προσπάθησε να βάλει στο

παιχνίδι και την Άνα μήπως τον έπειθε να αλλάξει γνώμη. Η Άνα δεν προσπάθησε ιδιαίτερα, για την ακρίβεια ούτε εκείνη ήθελε να τον μεταπείσει, παρόλο που καταλάβαινε πως ίσως δεν ήταν και η πιο λογική απόφαση εκείνη τη στιγμή, όμως φλεγόταν από λαχτάρα και μόνο στη σκέψη ότι θα έμεναν μόνιμα μαζί, με τον άντρα που λάτρευε και μάλιστα, στην ίδια της τη χώρα.

Ο Κόλιν εγκατέλειψε πολύ γρήγορα την προσπάθεια. Ο φίλος του δεν πείθοταν με τίποτα και *στο κάτω - κάτω είναι δική του η ζωή και δεν έχω δικαίωμα να του πω πως θα τη ζήσει. Δεν είμαι καν, ο πατέρας του στη τελική*, σκεφτόταν, την τελευταία ημέρα πριν αποχαιρετιστούν. Ο Καρλ είχε ζητήσει από τον φίλο του, όταν μαζί με την Άνα τον συνόδεψαν έως το αεροδρόμιο της Μάλαγα για να τον βάλουν στην πτήση για την επιστροφή, να μην αποκαλύψει την αλήθεια, σε περίπτωση που οι γονείς του, ο πατέρας του δηλαδή, τον έπαιρναν τηλέφωνο για να μάθουν τι κάνει ο γιος τους κι αν ήταν καλά. Ο Κόλιν συμφώνησε στο να πει ότι θα ήταν μαζί του στο κολλέγιο και έδωσε τον λόγο του ότι θα απέφευγε, διακριτικά, να τον δώσει στο τηλέφωνο όποτε τον ζητούσαν οι δικοί του, εφευρίσκοντας κάθε φορά και μια δικαιολογία, αρκετά πειστική ώστε να μην υποψιαστεί τίποτα ο κύριος Μπάντερ.

Για τον Καρλ και την Άνα το σχέδιο ήταν απλό. Αφού έφευγε για την Αγγλία ο Κόλιν, οι δυο τους θα πήγαιναν στο Κάδιθ, την πόλη που λάτρευε η Άνα και αντλούσε την έμπνευση της όταν ζωγράφιζε. Θα νοίκιαζαν μαζί ένα μικρό δωμάτιο στην πόλη, κοντά στην παραλία και θα περνούσαν εκεί, τουλάχιστον, μια εβδομάδα μέχρι να αποφασίσουν τι θα κάνουν στη συνέχεια. Η Άνα σκεφτόταν να επιστρέψει στην Σεβίλλη, όπου θα ζούσε μαζί με τον Καρλ στο σπίτι της, όσο εκείνος θα προσπαθούσε να βρει μια δουλειά και παράλληλα να μάθει και την γλώσσα, ώστε να μπορεί να μείνει άνετα εκεί για το υπόλοιπο της ζωής του. Είχαν τόσα όνειρα και οι δύο, όμως προς το παρόν είχαν να απολαύσουν λίγες ακόμα μέρες διακοπών και τον τρελό έρωτα τους που είχε μόλις, γεννηθεί.

Το κινητό του Καρλ άρχισε να κουδουνίζει, ενώ απολάμβανε τον ήλιο σε ένα από τα υπαίθρια καφέ της παραλίας. Ήταν η Άνα. Η καρδιά του χτύπησε. Πάντα χτυπούσε σε κάθε επαφή του με την Άνα, είτε από κοντά είτε ακόμα και μέσα από το τηλέφωνο.

«Καλημέρα αγάπη μου. Ξύπνησες;»

«Μωρό μου, είμαι στο δωμάτιο. Ξύπνησα πολύ ανήσυχη. Είχα ένα κακό προαίσθημα και μόλις είδα ότι δεν ήσουν στο κρεβάτι άρχισα να κλαίω. Δεν θέλω να φύγεις ποτέ από δίπλα μου... Ποτέ...»

«Δεν θα το έκανα ποτέ αυτό... Άνα... Αγάπη μου. Πού είσαι τώρα; Θέλεις να κάνουμε μια βόλτα στη παραλία; Έρχομαι από εκεί να σε πάρω. Θα είμαι εκεί σε πολύ λίγο. Ετοιμάσου και περιμένέ με».

Ο Καρλ έκλεισε το τηλέφωνο και ένιωσε ξανά εκείνα τα παράξενα συναισθήματα ενοχής που είχε νιώσει στην Μαρμπέγια πριν φύγει ο Κόλιν. Ένιωθε ένα πολύ παράξενο συναίσθημα ότι πρόδιδε τους ανθρώπους που αγαπούσε. Τον φίλο του, την οικογένεια του και την Άνα. Θεωρούσε ότι είχε απογοητεύσει τον πατέρα του και τον κολλητό του, με την απόφαση να μην ξαναγυρίσει στις σπουδές του στην Αγγλία, αλλά δεν έβρισκε τον λόγο που θα μπορούσε να είχε δυσαρεστήσει την Άνα. Αυτό δεν του κολλούσε καθόλου. Κι όμως ένιωθε τις ενοχές έντονα. Ένιωθε τις ερινύες να έχουν γυρίσει και πάλι... Καθάρισε το μυαλό του και άρχισε να πηγαίνει προς το δωμάτιο τους, σχεδόν τρέχοντας. Φτάνοντας στην πόρτα είδε την Άνα να τον περιμένει χαμογελώντας. Για μερικά δευτερόλεπτα σταμάτησαν τα πάντα γύρω του. Εκείνη

τη στιγμή είχε ξεχάσει τα πάντα. Τύψεις, ερινύες και ενοχές. Αφέθηκε, μαγεμένος στο χαμόγελο της Άνα. Ήταν πανέμορφη και ο Καρλ είχε παραδοθεί για άλλη μια φορά. Την αγκάλιασε σφιχτά και την φίλησε. Η Άνα ακολούθησε τον ρυθμό των χειλιών του Καρλ στα δικά της, μη προβάλλοντας την παραμικρή αντίσταση. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα που φάνηκαν αιώνες, η Άνα αποτραβήχτηκε ξαφνικά από την αγκαλιά του Καρλ. Ξαφνικά η ατμόσφαιρα έγινε λίγο πιο έντονη. Η Άνα συννέφιασε απότομα.

«Μωρό μου, αν... αν σε... συγγνώμη αν ήμουν πολύ απότομος...» έσπευσε να δικαιολογηθεί ο Καρλ, πιστεύοντας ότι την είχε πονέσει, άθελα του.

«Όχι γλυκέ μου αυτό ήταν... τέλειο. Εγώ είμαι λίγο στεναχωρημένη...» Η Άνα αναστέναξε.

«Τι συμβαίνει; Είναι κάτι που μπορώ να σε βοηθήσω; Είναι κάτι που... έκανα εγώ;»

Η Άνα τον άρπαξε από το μπράτσο και τον φίλησε πολύ έντονα. Ο Καρλ ένιωθε ανήμπορος να αντιδράσει.

«Όχι! Φυσικά, όχι! Δεν φταις εσύ, αγάπη μου... Δεν έχεις κάνει τίποτα, να απλά... ο Κόλιν...»

«Ο Κόλιν;» Ο Καρλ ξαφνιάστηκε. Τι σχέση μπορεί να είχε ο Κόλιν εκείνη την στιγμή; Ο Κόλιν είχε φύγει, ήταν ήδη πίσω στην Αγγλία και στο κολλέγιο. Αναρωτήθηκε μήπως της είχε τηλεφωνήσει. Αυτό έμοιαζε εντελώς παράλογο. Δεν είχε καν τον αριθμό της. Άλλωστε, δεν είχε μιλήσει ούτε αυτός μαζί του, ακόμα. Ο Καρλ δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι λογικό εκείνη την στιγμή.

«Δηλαδή τι έκανε ο Κόλιν; Αγάπη μου, μίλησε μου. Σε πήρε τηλέφωνο;»

«Όχι δεν με πήρε. Καρλ... Αγάπη μου νομίζω ότι δεν φερθήκαμε, δεν... φέρθηκες καλά στον φίλο σου».

Ο Καρλ τώρα είχε μπερδευτεί ακόμα περισσότερο. «Δεν φέρθηκα καλά; Εμείς; Άνα δεν καταλαβαίνω...»

«Εννοώ ότι, να, είχα προσέξει τις τελευταίες δύο μέρες πριν φύγει, ότι δεν ήταν καλά. Έδειχνε τόσο θλιμμένος, τόσο απογοητευμένος. Δεν άντεχα να τον βλέπω. Ένιωθα ότι εγώ φταίω για το ότι δεν γύρισες μαζί του στην Αγγλία. Νιώθω ότι σας χάρισα. Ότι μπήκα στη μέση. Πώς να ένιωθε άραγε ο καυμένος... Θα νόμιζε ότι τον προδώσαμε. Ότι τον... εγκατέλειψες!»

«Τον εγκατέλειψα;» Ο Καρλ δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που άκουγε. «Μωρό μου κανείς δεν τον εγκατέλειψε και κανείς δεν φταίει...» Το αεράκι από τον Ατλαντικό, ξαφνικά φάνηκε τόσο παγωμένο που στον Καρλ θύμιζε πολύ την Αγγλία. Ανατρίχιασε.

«Φταίμε Καρλ, φταίμε! Δεν του φερθήκαμε καλά. Τον είδες πως ήταν... Ίσως... Ίσως να μην έπρεπε να με γνωρίσεις! Να σου χαλασω τη ζωή, το μέλλον σου, τα όνειρα σου. Ίσως έπρεπε να ήσουν στο κολλέγιο τώρα...» Τα μάτια της Άνα ήταν υγρά. Ο Καρλ λύγισε.

«Ποτέ, μα ποτέ... μην το ξαναπείς αυτό Άνα. Αγάπη μου ποτέ δεν θέλω να μου πεις ότι εσύ φταις για κάτι στην ζωή μου. Δεν χάλασες τίποτα. Η ζωή μου... απέκτησε νόημα με σένα! Άνα, με... ανέστησες! Το ίδιο θα έκανα και πάλι, αν είχα να επιλέξω. Την ίδια επιλογή θα έκανα! Εδώ, μαζί σου!»

«Καρλ...» Η Άνα άρχισε να κλαίει και ο Καρλ την αγκάλιασε σφιχτά χαιδεύοντάς της τα μαλλιά και φιλώντας την απαλά στο κεφάλι της. Κατηγορούσε τον εαυτό της για την δική του επιλογή. Ένιωθε ότι είχε σταθεί εμπόδιο στο μέλλον του άλλα και στην φιλία του με τον Κόλιν. Έκανε, όμως, τόσο λάθος... Ο Καρλ δεν ήξερε πώς να της εξηγήσει, ότι συνέβαινε ακριβώς

το αντίθετο... Ότι είχε σώσει τη ζωή του. Μια ζωή που έμοιαζε να μην τη ζει, απλά να προσπαθεί να ικανοποιεί πάντα τους άλλους. Τον πατέρα του, τη μητέρα του, τον φίλο του, τους συγγενείς του. Τους πάντες εκτός από τον εαυτό του...

Αποφάσισε ότι δεν θα της έλεγε τίποτα, θα της τα έδειχνε όλα με πράξεις. Αυτό ήταν το καλύτερο που μπορούσε να κάνει.

«Αγάπη μου ηρέμησε. Λοιπόν, έχω μια πολύ καλή ιδέα! Τώρα μου ήρθε. Άκου... Λοιπόν, σε περίπου ένα μήνα, είναι οι τελικές εξετάσεις στο κολλέγιο. Μετά αρχίζουν οι καλοκαιρινές διακοπές. Οπότε... Γιατί να μην καλέσουμε τον Κόλιν να έρθει να τις περάσει εδώ μαζί μας.

»Εδώ στο Κάδιθ ή στην Μαρμπέγια. Όπου εσύ θέλεις. Θα είναι τέλειο. Και αν δεν έχει βρει κάποια κοπέλα, ίσως να του γνωρίζαμε κάποια από τις φίλες σου. Θα είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε για τον Κόλιν...»

«Ναι είναι πολύ καλή ιδέα. Καρλ αγάπη μου σε λατρεύω. Είσαι υπέροχος!»

Ο Καρλ έσκυψε και την φίλησε παθιασμένα. Η Άνα ανταποκριθηκε έντονα στο φιλί του. Όλα εξελίσσονταν τέλεια. *Κι εδώ που τα λέμε, όντως είναι τέλεια η ιδέα, σκέφτηκε ο Καρλ. Θέλω πολύ να τον ξαναδώ και αυτή τη φορά θα είναι ο*

αληθινός Κόλιν. Τρελός και παλαβός, έτοιμος να τα κάνει όλα.

Ναι, είναι πολύ καλή ιδέα. Άφησε απαλά την Άνα από την αγκαλιά του και έβγαλε το κινητό από την τσέπη. «Ας του στείλουμε λοιπόν κανα μήνυμα να αρχίσει να ετοιμάζεται σιγά - σιγά!»

«Θα του στείλω κι εγώ αγάπη μου. Του ζήτησα το κινητό του πριν φύγει».

«Καλά έκανες μωρό μου...»

Η Άνα πήρε το κινητό και άρχισε να πληκτρολογεί. Έχασε για λίγο το μήνυμα, όταν εμφανίστηκε μια εισερχόμενη κλήση. Νταβίδ... Δίστασε προς στιγμή, άλλα αποφάσισε να απαντήσει στην κλήση. Απομακρύνθηκε λίγο ώστε να μην μπορεί να την ακούσει ο Καρλ. Η φωνή της ήταν πολύ σιγανή. Σχεδόν έτρεμε.

«Hola... Ποιός είναι;» Δεν ήθελε να δείξει ότι είχε ακόμα αποθηκευμένο το τηλέφωνο του.

«Άνα! Γεια σου! Ο Νταβίδ είμαι...»

«Νταβίδ... Τι κάνεις;» Το τρέμουλο έγινε εντονότερο.

«Καλά. Μια χαρά. Κοίτα... Συγνώμη που ενοχλώ. Πάει καιρός. Αλλά...»

«Ναι, πάει πολύς καιρός. Δεν... Δεν ξέρω γιατί... Γιατί παίρνεις;» Προσπάθησε σκληρά, ώστε ο Νταβίδ να μην την καταλάβει ότι έτρεμε.

«Ξέρεις... Άνα... Κοίτα, θέλω να σου ζητήσω συγνώμη. Ξέρω ότι δεν πρόκειται να με συγχωρέσεις. Ήταν πολύ άσχημο αυτό. Απλά... ίσως θα μπορούσα να σε δω...»

«Όχι δεν...»

«Άνα περίμενε! Περίμενε να σου πω κάτι. Να σου εξηγήσω... Πού είσαι; Σεβίλλη; Θα είμαι εκεί αυτές τις μέρες. Αύριο. Αν θα ήθελες...»

«Αύριο; Στη Σεβίλλη;»

«Ναι, αύριο, αλλά... μόνο για μια ημέρα. Μεθαύριο φεύγω. Πάω στην Ταρίφα. Θέλω να δω έναν πελάτη. Θα πρέπει να τα πούμε...»

«ΟΚ, Νταβίδ, θα τα πούμε. Μπορεί να σε δω...»

Η Άνα έκλεισε απότομα το κινητό πανικοβλημένη. Θυμήθηκε ότι θα έστελνε μήνυμα στον Κόλιν. Δεν μπορούσε να

λειτουργήσει όμως καθόλου εκείνη την στιγμή. *Γιατί έπρεπε τώρα; Τόσο καιρό...* Είχε χλωμιάσει. Το τηλεφώνημα αυτό ήταν σαν να είχε στραγγίξει όλο το αίμα από μέσα της. Σκέφτηκε ότι ο Καρλ θα καταλάβαινε ότι συνέβη κάτι αν την έβλεπε, αλλά δεν ήξερε πώς να αντιδράσει. Δεν μπορούσε να ηρεμήσει... Για καλή της τύχη, ο Καρλ δεν ήταν εκεί τώρα. Ίσως προλάβαινε να συνέλθει και να φερθεί φυσιολογικά όπως πριν. Η σκέψη της έτρεχε... Αναρωτιώταν, γιατί ποτέ τα πράγματα να μην πηγαίνουν όπως ακριβώς τα ήθελε, αλλά πάντα κάτι να συμβαίνει και να τα χαλάει όλα.

«Άνα!» Η φωνή του Καρλ αντήχησε από μακριά. «Έστειλες στον Κόλιν;»

«Μωρό μου... όχι! Κάτι έχει πάθει το κινητό μου. Κόλλησε. Μπορείς να του στείλεις εσύ σε παρακαλώ;» Δεν είχε δύναμη να φωνάξει δυνατότερα. Δεν ήξερε καν, αν την άκουσε.

«Εντάξει μωρό μου, του στέλνω εγώ» απάντησε από μακριά ο Καρλ.

«Ευχαριστώ...» ψέλλισε, με σιγανή φωνή που αυτή τη φορά μόνο εκείνη θα μπορούσε να ακούσει. Ξαφνικά της ήρθε μια ιδέα. Την έλουσε κρύος ιδρώτας, αλλά αυθόρμητα φώναξε

στον Καρλ να έρθει αμέσως εκεί. Μερικά δευτερόλεπτα μετά ο Καρλ στεκοταν μπροστά της.

«Τι συμβαίνει μωρό μου; Είσαι καλά;»

«Ναι, ναι, είμαι καλά. Μια χαρά!» Έλεγε ψέματα.

«Πες μου λοιπόν. Κάτι με ήθελες...»

«Ναι σε ήθελα... Λοιπόν, Καρλ, μωρό μου... Έχω μια τέλεια ιδέα! Γιατί δεν πάμε, αύριο στην Ταρίφα για δύο – τρεις μέρες; Θα είναι τέλεια εκεί, θα ξετρελαθείς! Είναι πανέμορφη πόλη, με υπέροχες παραλίες!»

«Ναι... Άνα μου. Αν το θέλεις, πάμε... Ταρίφα, ε; Μμμ... Γιατί όχι; Αύριο, έ; Τότε να ετοιμαστούμε από σήμερα!»

Ο Καρλ έδειχνε ενθουσιασμένος με την ιδέα. Στην Άνα φάνηκε σαν να προσποιείται, άλλα δεν ήταν απολύτως σίγουρη. Τον αγκάλιασε σφιχτά και τον φίλησε στον στόμα, αλλά ο λογισμός της έτρεχε άλλού...

Γιατί εμφανίζεσαι ξανά στη ζωή μου; Γιατί τώρα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Αποφοίτηση. (Μόνος)

Κόβεντρι. 16 Ιουλίου 2004.

Κόλιν.

Πολύ ζέστη ρε γαμώτο! Λιγότερη ζέστη έκανε στην Ισπανία...

Άντε να τελειώνουμε, σκεφτόταν εκνευρισμένος, ο Κόλιν βγάζοντας κάθε λίγο το καπέλο που φορούσε για να ανασάνει.

«Τζων! Έι Τζώννυ! Αν το βγάλω αυτό το πράγμα που φοράω θα με τιμωρήσουν; Λες να μη μου δώσουν το χαρτί;» Ο Κόλιν με χειρονομίες προσπαθούσε να αποσπάσει τη προσοχή του φίλου του.

«Έλα ρε Κόλιν, μην είσαι ηλίθιος. Όλοι το φοράμε. Είναι παράδοση. Έχεις δει ποτέ καμιά αποφοίτηση χωρίς τη στολή;

Θα πετάξουμε και τα καπέλα μας μετά. Όπως στις ταινίες», απάντησε ο Τζων κλείνοντας παιχνιδιάρικα το ένα του μάτι.

«Τα λέμε αργότερα, Τζώννυ...»

Ο Κόλιν αναστέναξε. Η ημέρα της αποφοίτησης, μία από τις σημαντικότερες στη ζωή ενός ανθρώπου, δεν είχε κανένα νόημα απολύτως, γι' αυτόν. Το μυαλό του έτρεχε αλλού. *Την καλύτερη δουλειά έκανε ο φιλαράκος... Κι εγώ το ίδιο θα έκανα.* Τις σκέψεις του διέκοψε η φωνή του Πρύτανη από τα μικρόφωνα. Η τελετή ξεκινούσε. Μετά από έναν βαρετό λόγο, όπως ορίζει το πρωτόκολλο της ημέρας, οι απόφοιτοι θα ξεκινούσαν ένας - ένας να παραλαμβάνουν τα πτυχία τους. Ο Κόλιν υπολόγιζε ότι, σε λιγότερο από τρία τέταρτα ή μία ώρα, το πολύ, θα ξεμπέρδευε. Θα πέταγε το καπέλο του και θα έφευγε από εκεί. Κοίταξε γύρω. Η Ντέμπορα απόφυγε το βλέμμα του με μια απότομη κίνηση. Ο Κόλιν ήταν σίγουρος ότι τον κοιτούσε για ώρα. Το πρόσωπό του συννέφιασε. Δεν είχαν καμία επαφή ξανά, μετά από το ό,τι έγινε στο Λονδίνο και το ταξίδι του στην Μαρμπέγια. Δεν συζήτησαν ποτέ για το συμβάν και ο χωρισμός ήρθε σαν φυσικό επακόλουθο, παρ' όλο που αυτό τον είχε πικράνει περισσότερο απ' ό,τι θα περίμενε.

Ο Κόλιν κοίταξε ξανά τριγύρω του. Παντού γνώριμα πρόσωπα. Έλαμπαν. Το όνειρό τους είχε γίνει πραγματικότητα. Είχαν αποφοιτήσει και τώρα ξεκινούσε η πραγματική τους ζωή. Δεν ήταν σίγουρος ότι αυτό ήταν το δικό του όνειρο, όμως. Του άρεσε που θα συνέχιζε για μετέπειτα σπουδές στην Ισπανία. Ήταν αυτό που ήθελε πάντα. Τώρα όμως, ένιωθε περισσότερο λυπημένος παρά χαρούμενος. Του έλειπε ο Καρλ. *Την καλύτερη δουλειά έκανε...* ξανασκέφτηκε και μελαγχόλησε ακόμα περισσότερο. Κοίταξε απέναντι αυτή τη φορά. Οι γονείς του, όλο καμάρι, προσπαθούσαν να αποσπάσουν το βλέμμα του. Τους χαμογέλασε με ένα, κάπως, ψυχρό χαμόγελο. Σκέφτηκε πόσο ευτυχισμένους τους είχε κάνει. *Τουλάχιστον έχω ταλέντο στο να κάνω τους άλλους ευτυχισμένους. Για τον εαυτό μου... θέλω δουλειά, αναλογίστηκε σαρκαστικά.*

«... Σήμερα είναι το πρώτο βήμα της ενήλικης ζωής σας. Σήμερα ξεκινάει το ταξίδι σας. Ζήστε τη ζωή σας όπως επιλέξετε εσείς. Καλή επιτυχία σε όλους σας!»

Με τα απαραίτητα κλισέ, ο λόγος του Πρύτανη έφτασε στο τέλος του. Στον Κόλιν φάνηκε ότι κράτησε μόνο πέντε λεπτά. Σχεδόν δεν είχε ακούσει τίποτα. Ήταν φανερό, ότι βρισκόταν μόνο σωματικά εκεί... Η παρέλαση των αποφοίτων για την παραλαβή του πτυχίου τους άρχιζε. Όταν ήρθε η σειρά του,

κινήθηκε νοητικά προς το μέρος που ο Πρύτανης περίμενε με το πτυχίο στο χέρι, τον χαιρέτησε μηχανικά και το παρέλαβε. Γύρισε προς το μέρος των γονιών του και τους έκανε ένα νεύμα, σηκώνοντας ψηλά το πτυχίο και χαμογελώντας. Τον χειροκροτούσαν συγκινημένοι. Η μητέρα του σκούπιζε τα δάκρυα της και χειροκροτούσε με ένταση. Επέστρεψε στη θέση του και περίμενε υπομονετικά να τελειώσει η διαδικασία. Λίγοι ακόμα φοιτητές είχαν μείνει για να περάσουν από το βάθρο. Βυθίστηκε ξανά στις σκέψεις του. Τα γεγονότα που είχαν συμβεί στην Ισπανία περνούσαν σαν φλάσμπακ από το μυαλό του. Σαν να βλέπει μια ταινία στο fast forward.

Δεκάδες καπέλα εμφανίστηκαν στον ουρανό του Κόβεντρι ξαφνικά, σαν να ήταν μπαλόνια από κάποιο πάρτυ. Έβγαλε το δικό του, άλλα δεν το πέταξε. Η τελετή είχε τελειώσει και επίσημα.

«Μεγάλε, αποφοιτήσαμε! Τα καταφέραμε! Το βράδυ όλοι είμαστε καλεσμένοι στο πάρτυ της Σούζαν. Στην έπαυλη της, στο Γουόρικ. Η γκόμενα είναι πολύ πλούσια. Θα μεθύσουμε μέχρι το πρωί. Ναιι!» Ο Ματ, ο –πρώην πλέον- συγκάτοικός του τον είχε αγκαλιάσει, για την ακρίβεια είχε καβαλήσει πάνω του, ενώ ο Κόλιν προσπαθούσε να δείξει ενθουσιασμένος.

«Ναι, τέλεια. Τέλεια. Θα γίνει χαμός».

Ο Κόλιν απαγκιστρώθηκε με προσπάθεια από την αγκαλιά του Μαρ και πήγε προς τους γονείς του, που τώρα ήταν και οι δύο δακρυσμένοι. Δυσκολεύοταν να σκεφτεί αν είχε δει ξανά στη ζωή του τον πατέρα του τόσο συγκινημένο και συναισθηματικό. Ο Άλαν Μείνор, ένας από τους πιο σημαντικούς ανθρώπους στον Λονδίνο, ήταν δακρυσμένος και περήφανος για τον γιο του. Αυτό προκάλεσε στον Κόλιν ένα μούδιασμα στο στομάχι. Πλησίασε και τους αγκάλιασε, ενώ η μητέρα του δεν μπορούσε να συγκρατήσει τη συγκίνησή της με τίποτα πλέον. Έκλαιγε με λυγμούς. Ο Κόλιν ένιωσε πολύ αμήχανα.

«Αγόρι μου! Συγχαρητήρια! Μπράβο! Άλαν, κοίτα το παιδί μας. Απόφοιτος με το πτυχίο του. Θα γίνει ένας επιστήμονας! Ένας καθηγητής...» Η μητέρα του τον είχε αγκαλιάσει και τον φιλούσε, ενώ ο πατέρας του τού έσφιγγε τον ώμο ευτυχισμένος.

«Κόλιν, γιε μου... Μας έκανες πολύ περήφανους σήμερα. Συγχαρητήρια αγόρι μου».

«Ευχαριστώ... Σας ευχαριστώ...» ο Κόλιν ξεχειλίξε από αμηχανία.

Την ίδια στιγμή, όμως, ένιωσε χαρά και περηφάνια που έκανε τόσο ευτυχισμένους τους γονείς του. Ένιωσε περηφάνια και για εκείνον. Αισθανόταν ότι το άξιζε να νιώσει έτσι. Είχε καταφέρει κάτι πολύ σημαντικό και τώρα άρχιζε να το συνειδητοποιεί σιγά - σιγά. Ήταν απόφοιτος της Ισπανικής Φιλολογίας και θα πήγαινε στην Σαλαμάνκα για να κάνει το μεταπτυχιακό του και - ίσως - να δουλέψει και εκεί πάνω σ' αυτό, στο οποίο ήταν ήδη πτυχιούχος. Δεν θα μπορούσε να ζητήσει κάτι καλύτερο, μόλις, στα 22 του χρόνια.

Τελικά, είναι όντως σημαντική ημέρα σήμερα... σκέφτηκε, για πρώτη φορά ικανοποιημένος εκείνο το πρωί. Τώρα, άρχιζε να νιώθει κάπως καλύτερα και αποφάσισε ότι θα πήγαινε τελικά και στο πάρτυ της Σούζαν το βράδυ. Αχ, ρε φιλαράκι, έπρεπε να 'σαι εδώ σήμερα... η σκέψη της απουσίας του Καρλ, μετρίασε πάλι την ικανοποίησή του. Αφού απαλλάχτηκε από την ενοχλητική τήβεννο, έβγαλε το κινητό του από την τσέπη του και έψαξε στις επαφές τον Καρλ. Αποφάσισε να μην περιμένει άλλο, αν θα τον πάρει εκείνος πρώτα και τον κάλεσε αμέσως. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, μια γυναικεία φωνή απάντησε στην κλήση. Ο Κόλιν ξαφνιάστηκε για λίγο και του πήρε μερικές στιγμές να καταλάβει ότι η φωνή, μάλλον, ήταν της Άνα.

«Ε... Άνα; Τι κάνεις; Ο Κόλιν είμαι. Είναι ο Καρλ εκεί;»
Ακουγόταν κάπως νευρικός. Η Άνα δίστασε λίγο να απαντήσει.

«Κόλιν! Καλά είμαι. Εσύ; Όχι... Δεν είναι εδώ. Πήγε... κάπου. Δεν γύρισε ακόμα. Θα του πω να σε πάρει».

«Ναι... ΟΚ... Πές του... Ευχαριστώ. Θα τα πούμε».

«Θα τα πούμε».

Η Άνα, του έκλεισε κάπως απότομα το τηλέφωνο. Η ίδια φάνηκε απότομη. Ο Κόλιν ενοχλήθηκε, *άλλα* δεν τον ένοιαζε και τόσο. Ούτε και το γεγονός ότι δεν του ανέφερε κάτι για την αποφοίτησή του. Δεν πρέπει να γνώριζε καν, ότι ήταν σήμερα. Αυτό που παραξένεψε τον Κόλιν ήταν ότι η Άνα δεν ήξερε που είναι ο Καρλ. *Πήγε κάπου; Και δεν ξέρει καν που είναι; Φίλε, δε πιστεύω να τα έχεις σκατώσει εκεί κάτω...*

Το πρόσωπό του Κόλιν σκοτείνιασε πάλι. Προσπάθησε να απομακρυνθεί κάπως από τους γονείς του για να μην αρχίσουν τις ερωτήσεις και τους χαλάσει την ημέρα με την περίεργη διάθεσή του. Σήμερα ήταν μία από αυτές τις ημέρες που κάθε γονιός λαχταρά να ζήσει και ο Κόλιν ήξερε ότι τους άξιζε να την απολαύσουν. Αποφάσισε ότι δεν θα ξανατηλεφωνούσε

μέχρι να δει αν θα τον έπαιρνε εκείνος πίσω. Δεν ήθελε με τίποτα να ξαναβρεθεί στην αμήχανη θέση να του απαντήσει η Άνα με τον ψυχρό τρόπο που το έκανε νωρίτερα. Την ίδια στιγμή, ένιωσε μια μεγάλη απογοήτευση να τον κυριεύει. Του φαινόταν τόσο παράξενο να μην είναι εκεί, στο πλάι του, ο καλύτερός του φίλος, ο Καρλ. Να μην έχουν αποφοιτήσει μαζί. Μια στιγμή που την περίμεναν και οι δύο τέσσερα ολόκληρα χρόνια. Μπορεί να μην τον ήξερε πολύ καιρό, για την ακρίβεια άρχισαν να κάνουν παρέα από τον δεύτερο χρόνο στο κολλέγιο, άλλα ένιωθε ότι ήταν από πάντα φίλοι. Τον ένιωθε σαν αδελφό του. Τον χρειαζόταν εκεί σήμερα, δίπλα του. Και τώρα δεν ήταν εκεί. Είχε αποφασίσει να ακολουθήσει άλλο δρόμο.

Ο Κόλιν αισθάνθηκε προδομένος. Σαν παιδί που του υποσχέθηκαν κάτι, άλλα αθέτησαν την υπόσχεσή τους. Τον πλημμύρισε το αίσθημα της αδικίας. Θεώρησε ότι ο Καρλ του είχε φερθεί άδικα. Πρώτα στον εαυτό του και μετά σ' εκείνον. Δεν τον είχε πάρει καν τηλέφωνο. Του φάνηκε απίστευτο να είχε ξεχάσει αυτή την ημερομηνία. Αυτή την ημέρα για την οποία αγωνίζονταν και οι δύο, από την πρώτη ημέρα που πέρασαν τις πύλες του πανεπιστημίου του Κόβεντρι. Έμοιαζε αδιανόητο. Από το μυαλό του πέρασαν πολλά. *Αν είχε πάθει*

κάτι; Φοβόταν μήπως η Άνα του έκρυβε κάτι για να μην τον στεναχωρήσει.

Αν... Αν δεν μπορούσε να έχει μαζί του το κινητό του και η Άνα το είχε βρει... εκεί... Όχι!

Σταμάτησε απότομα την κάθε συνέχεια του συλλογισμού του. Ήταν έτοιμος να καταρρεύσει από την απόγνωση, στη σκέψη και μόνο. Ήταν μίλια μακριά και δεν υπήρχε τρόπος να μάθει τι μπορεί να είχε συμβεί. Ευχήθηκε να ήταν απλά ένας τσακωμός μεταξύ του ζευγαριού και – όντως - ο Καρλ να είχε φύγει βιαστικά από το σπίτι για να πάει κάπου μόνος του να ηρεμήσει.

Ναι, αυτό είναι. Τσακώθηκαν. Ίσως χωρίσουν. Σκατά τα έκανε, άλλα... καλύτερα. Μπορεί, έτσι να γυρίσει πίσω και... ίσως να αποφοιτήσει... Αν προσπαθήσει όλο το καλοκαίρι, ναι! Ίσως αποφοιτήσει! Το μυαλό του Κόλιν έτρεχε πολύ μπροστά.

Άρχισε να πλέκει διάφορες ιστορίες, προσπαθώντας να δει την θετική πλευρά. Δεν τολμούσε να σκεφτεί κάτι αρνητικό. Η σκέψη που είχε κάνει πριν του είχε κόψει την ανάσα. Τελικά το πήρε απόφαση. Θα σταματούσε να σκέφτεται οτιδήποτε γύρω από τον Καρλ, το βράδυ θα πήγαινε στο πάρτυ στην έπαυλη της Σούζαν, να ξεχαστεί, να χαλαρώσει και να διασκεδάσει,

μετά από πάρα πολύ καιρό και αύριο θα έκανε άλλη μια προσπάθεια να τηλεφωνήσει. Ίσως αύριο να ήταν καλύτερα τα πράγματα. *Λογικά αύριο θα έχει πάρει το κινητό πίσω. Αποκλείεται να το αφήσει εκεί δύο μέρες. Μάλλον τσακώθηκαν. Μπορεί να μη μιλάνε, άλλα αυτός θα πάει στο σπίτι και θα πάρει το κινητό και σίγουρα θα με πάρει. Είναι αδύνατο να μη θυμάται τη μέρα... Αφού... τόσο καιρό την περίμενε... Α, ρε φίλε...*

Ο Κόλιν τριγύριζε απορροφημένος στις σκέψεις του. Ξαφνικά μέσα στο πλήθος διέκρινε μια λεπτή, γυναικεία σιλουέτα να έρχεται προς το μέρος του. Ήταν η Ντέμπορα. Τον πλησίασε διστακτικά. Ήταν μόνη της. Έδειχνε έτοιμη να του πει κάτι. Ο Κόλιν χλώμιασε.

«Κόλιν... Γεια σου... Τα καταφέραμε, έτσι; Το πετύχαμε...»

«Γεια. Ναι τα καταφέραμε... Μπράβο μας...»

«Ξέρεις, να... δεν είπαμε ποτέ...»

«Ναι ξέρω... όλα ΟΚ... Άστο Ντέμπυ... ΟΚ, πέρασε...»

«Ναι, ΟΚ... Συγνώμη για το θάρρος... Θα πας το βράδυ;»

«Ναι, μάλλον θα πάω... Εσύ;»

«Ναι! Κι εγώ! Οπότε...»

«Τα λέμε εκεί λοιπόν... Θα σε δω μετά».

«Τα λέμε Κόλιν... Γεια...»

Η Ντέμπορα απομακρύνθηκε βιαστικά, κάπως ντροπιασμένη, κάπως ένοχη και έχοντας μετανιώσει για την απόφασή της να του μιλήσει. Το σίγουρο ήταν ότι το βράδυ δεν θα πήγαινε στο πάρτυ της Σούζαν. Αποφάσισε ότι θα ήταν φριχτή ιδέα να βρεθεί εκεί. Μαζί του. Ο Κόλιν γύρισε γρήγορα τη πλάτη του πηγαίνοντας προς τους γονείς του για να τους αποχαιρετήσει πριν πάει στην εστία να μαζέψει όλα του τα πράγματα και να τα μεταφέρει στο προσωρινό του διαμέρισμα. Θα έμενε σε ένα μικρό στούντιο, στο Λονδίνο, που θα νοίκιαζε μέχρι να φύγει για την Ισπανία. Ευχήθηκε να μπορούσε να αποφύγει το βραδινό πάρτυ. Χρειάζοταν μια καλή δικαιολογία και ίσως λίγο... θέατρο, ότι δεν ένιωθε και τόσο καλά. *Μια μικρή δηλητηρίαση από ένα κεμπάμπ συμβαίνει στον καθένα, έτσι δεν είναι;* Χαμογέλασε με την σκέψη.

Χαιρέτησε τους γονείς του που ακόμα έδειχναν υπερβολικά ευτυχισμένοι και κατευθύνθηκε προς την εστία του πανεπιστημίου. Τότε αισθάνθηκε την δόνηση του κινητού στην τσέπη του. Το έβγαλε από εκεί αμέσως και κοίταξε στην οθόνη. Ήταν το νούμερο του Καρλ. Απάντησε μουδιασμένος,

μη ξέρωντας σίγουρα αν ήταν ο ίδιος, αυτός που θα του μιλούσε ή η Άνα.

«Ναι;»

«Με έσβησες κι όλες από τις επαφές σου ρε;» Ο Καρλ ακουγόταν κεφάτος.

«Καρλ! Ρε φίλε! Μα, όχι φυσικά! Όχι... Τι κάνεις; Ανησύχησα!»

«Καλα! Γιατί ανησύχησες;»

«Για το κινητό... Γιατί... Να, σε πήρα πριν... λίγο πριν, για να τα πούμε και... το σήκωσε η Άνα...»

«Η Άνα;» Ο Καρλ έδειχνε απρόσμενα ξαφνιασμένος. Ο Κόλιν μπερδεύτηκε. Παραξενεύτηκε που ο Καρλ ξαφνιάστηκε με το άκουσμα του ονόματος της Άνα.

«Ναι η Άνα. Δεν το ξέχασες στο σπίτι;»

«Ναι το ξέχασα, αλλά... Η Άνα δεν είναι σπίτι σήμερα... Είναι... Είπε ότι είχε μια συνάντηση με κάποιον κριτικό ζωγραφικής στη Μαδρίτη. Έφυγε νωρίς το πρωί. Μα...»

«Ε... δεν... Τι να πω... Ήταν αυτή...» Ο Κόλιν ένιωσε απαίσια για την ακούσια αποκάλυψη που έκανε στον φίλο του.

«Κόλιν, συγνώμη, να σε πάρω πιο μετά;» Ο Καρλ ακουγόταν νευρικός, τώρα. Ο Κόλιν σάστισε για λίγο.

«Ναι, ναι... Όποτε θέλεις παρε με».

«Α, και συγχαρητήρια για το πτυχίο!»

«Ευχαριστώ φίλε...»

Η κλήση διακόπηκε απότομα. Δεν ήταν σίγουρος αν ο Καρλ πρόλαβε να ακούσει το 'ευχαριστώ'. Ο Κόλιν ήταν πολύ προβληματισμένος. Διαισθανόταν ότι κάτι εκεί, στην Ισπανία, είχε πάει πολύ στραβά. Η Άνα, μάλλον, έλεγε ψέματα. Ίσως *απατούσε τον Καρλ*, σκέφτηκε αμέσως. Τα συναισθήματα του ήταν ανάμικτα. Ένιωσε άσχημα για το ότι ήταν ο υπεύθυνος που ο φίλος του έμαθε την αλήθεια και ίσως αυτό να τερμάτιζε τη σχέση του με την Άνα, αλλά ταυτόχρονα, ένιωθε καλά με την συνείδησή του. Έτσι, ίσως να τον προφύλασσε από το να πληγωθεί μελλοντικά, ανακαλύπτοντας ότι η γυναίκα που λάτρευε του έλεγε ψέματα και - πολύ πιθανό - να τον *απατούσε*.

Το άγνωστο συναίσθημα που δεν περίμενε να νιώσει, ήταν αυτό της ευχαρίστησης. Της ικανοποίησης με την ιδέα του πιθανού χωρισμού του Καρλ με την Άνα. Ήταν ζήλεια, αν και δεν τολμούσε να το παραδεχτεί. Αντ' αυτού, έπεισε τον εαυτό του ότι αυτό που ένιωθε ήταν χαρά για το ότι ίσως ο κολλητός του να επέστρεφε στην Αγγλία και να αποφοιτούσε. Ήθελε πολύ να τον ξανασυναντήσει. Ακόμα κι αν αυτό σήμαινε, ότι εκείνος θα είχε χάσει για πάντα τον έρωτα της ζωής του και δεν θα ήταν ποτέ ξανά ο ίδιος. Τελικά αποφάσισε ότι αυτό που ένιωθε ήταν το λογικό συναίσθημα ενός σωστού φίλου. Ήταν λυπηρό να χαλάσει η ευτυχισμένη ζωή που είχε ο φίλος του στην Ισπανία, άλλα και ευχάριστο να τον ξανάβλεπε. Δεν έπρεπε να νιώθει ενοχές.

Οι φίλοι πρέπει να είναι μαζί στα εύκολα άλλα και τα δύσκολα, σκέφτηκε. Και εκείνη την στιγμή ήθελε τον φίλο του δίπλα του. Για να τον βοηθήσει και να βοηθηθεί και ο ίδιος. Αισθάνθηκε καλύτερα. Ένα βάρος έφευγε από πάνω του. Η ελπίδα για όμορφες στιγμές στο μέλλον που ξανοίγονταν μπροστά του, τον έκανε να χαμογελάσει. Σκέφτηκε ότι ήταν καλή ιδέα, τελικά, το πάρτυ της Σούζαν.

*Θα το κάψουμε απόψε. Θα βρούμε και μια... γκομενίτσα, τόσες
θα είναι εκεί, δε μπορεί, και θα κάνουμε και την Ντέμπυ να
τρέχει... Τέλεια!*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Αποφοίτηση. (Μαζί)

Κόβεντρι. 16 Ιουλίου 2004.

Κόλιν και Καρλ.

«Το πιστεύεις ότι ήρθε αυτή η μέρα επιτέλους; Φίλε, νόμιζα ότι δεν θα περνούσα ποτέ τις κωλοεξετάσεις. Ήμουν σίγουρος ότι θα κοπώ. Τα καταφέραμε ρε φίλε...» Ο Κόλιν έδειχνε ενθουσιασμένος.

«Ναι, τα καταφέραμε. Πέρασαν γρήγορα τα χρόνια, έτσι;»

«Πολύ γρήγορα... Πότε ήταν που είχαμε βρεθεί τυχαία στο μάθημα που είχα χάσει. Τότε που μου έδωσες τις σημειώσεις... Σαν χτες, ήταν».

«Σαν χτες... Περνάει ο καιρός. Περνάει γρήγορα και φεύγει...»

Ο Καρλ ακούγονταν πικραμένος. Ο ενθουσιασμός που ξεχειλίζε από όλους, όσους παραβρίσκονταν αυτή την ζεστή ημέρα στο Πανεπιστήμιο του Κόβεντρι, δεν είχε βρει θέση στον Καρλ. Όλα του φαίνονταν ανούσια. Προσπαθούσε να δείχνει έναν ψεύτικο ενθουσιασμό για να αποφύγει τις σχετικές ερωτήσεις, για το τι έχει και φαίνεται τόσο πεσμένος. Δεν είχε καμία όρεξη να απολογείται για τη διάθεσή του.

Ανάμεσα στο πλήθος που περίμενε να ανέβει ο Πρύτανης στο βάθρο και να απαγγείλει τον λόγο του, πριν ξεκινήσουν οι απονομές των πτυχίων, ήταν και οι γονείς του Καρλ. Είχαν ταξιδέψει από τη Γερμανία μόνο γι' αυτό τον λόγο. Ο πατέρας του έστεκε ευθυτανής και αυστηρός. Ο Καρλ θα ορκιζόταν ότι έκανε αγγαρεία με το να βρίσκεται εκεί αυτή την ημέρα, όπως, άλλωστε, έκανε και ο ίδιος. Η μητέρα του έδειχνε συγκινημένη, βγάζοντας κάθε λίγο ένα μικρό μαντήλι από την τσάντα της και σκουπίζοντας τα δάκρυα της, όπως φάνηκε στον Καρλ.

Δίπλα του έστεκε ο Κόλιν. Ήταν σχετικά χαρούμενος και σίγουρα σε πολύ καλύτερη διάθεση από τον ίδιο. Μετά την επιστροφή τους στην Αγγλία και κατά τη διάρκεια των εξετάσεων, οι δύο φίλοι είχαν απομακρυνθεί κάπως. Δεν είχαν τσακωθεί, απλά ο Κόλιν ήθελε να δώσει λίγο χώρο και χρόνο

στον Καρλ, ώστε να ξεχάσει την περιπέτεια της Μαρμπέγια και το κορίτσι που άφησε πίσω και να αφοσιωθεί στον μοναδικό πλέον στόχο της ζωής του, δηλαδή να αποφοιτήσει και να φτιάξει το μέλλον του. Αισθανόταν λίγο ένοχος, για το ότι δεν τον στήριξε, όσο θα έπρεπε, τις τελευταίες δύσκολες μέρες στην Ισπανία, όταν ο Καρλ βασανιζόταν για να διαλέξει το σωστό δρόμο που θα έπρεπε να πάρει.

Ίσως και ο ίδιος να μην ήταν έτοιμος να πάρει θέση σε ένα τόσο κομβικό σημείο της ζωής του καλύτερου του φίλου. Πίστευε ότι έκανε το σωστό, όταν προτίμησε να κρατήσει αποστάσεις, χωρίς να επηρεάσει τον Καρλ. Δεν θα άντεχε να κουβαλάει στην υπόλοιπη ζωή του τις τύψεις ότι αυτός έπαιξε σημαντικό ρόλο στην απόφαση του φίλου του. Δεν θα ήθελε να είναι ο υπεύθυνος αν ο Καρλ, στην πορεία των χρόνων, ανακάλυπτε ότι η απόφαση που πήρε ήταν λάθος και ότι είχε χάσει για πάντα τον έρωτα της ζωής του και την ευκαιρία να ζήσει ευτυχισμένος. Η σημερινή ημέρα, δεν ήταν ακριβώς όπως την ονειρεύοταν ο Κόλιν από την στιγμή που είχε γίνει δεκτός στο κολλέγιο. Αλλιώς την περίμενε αυτή την στιγμή. Ήταν χαρούμενος που επιτέλους, είχε αποφοιτήσει και θα ξεκινούσε η πραγματική του ζωή, άλλα ταυτόχρονα τον βασάνιζαν πολλές σκέψεις στο μυαλό του.

Αυτό ήταν λοιπόν; Γι' αυτή την στιγμή περιμέναμε τέσσερα χρόνια, με τόσο άγχος, να φτάσει η σημερινή μέρα, ντυμένοι μ' αυτή την αηδία και περιμένοντας τον γέρο - τράγο να μας δώσει ένα τυλιγμένο ρολό χαρτί; Άξιζε τον κόπο; Τώρα, μπορώ να λέω ότι είμαι απόφοιτος Ισπανικής Φιλολογίας... Ωραίο ακούγεται. Ίσως ρίξω καμιά γκόμενα έτσι... Οι γονείς πάντως, θα είναι περήφανοι. Απ' ότι βλέπω, κι όλες ο γέρος... κλαίει; Αυτό πρέπει να το φωτογραφίσω. Αυτή είναι σπάνια στιγμή! Ο Γερμανός πάντως, βαστάει γερά. Ακλόνητος. Άραγε τι θα έκανε αν ο Καρλ δεν ήταν εδώ τώρα; Μπορεί να είχε πάει στην Ισπανία να τον φέρει πίσω με το ζόρι. Δε θα 'θελα να το δω αυτό. Ευτυχώς όλα πήγαν καλά... Αυτή άραγε του ξαναμίλησε; Δεν την αναφέρει ποτέ... Λες και θέλει να σβήσει τελείως από το μυαλό του όλη αυτή την ιστορία. Κρίμα... Οι αναμνήσεις είναι το παν στη ζωή, αλλά, μήπως έχει και άδικο ο κακομοίρης; Ούτε εγώ θα άντεχα στη σκέψη της. Τέτοιον έρωτα συναντάς για μία φορά στη ζωή σου. Μπορεί και να μην το ζήσεις ποτέ και να ψάχνεις μια ζωή το άλλο σου μισο... Ναι, φίλε... αυτή ήταν το άλλο του μισό... Άραγε θα ξαναγίνει όπως πριν; Θα ξαναγελάσει ποτέ; Το βράδυ, θα τον τραβήξω με το ζόρι στο πάρτυ. Θα μεθύσουμε μαζί. Θα τον κάνω να διασκεδάσει και να ξαναγελάσει. Του το χρωστάω! Αυτή είναι η μέρα μας και θα μείνει αξέχαστη!

«Κόλιν!» Ο Καρλ σκούνηξε τον φίλο του, δείχνοντάς με το κεφάλι του τη κατεύθυνση των φοιτητών που στέκονταν στην μικρή εξέδρα.

«Τί;» Ο Κόλιν επανήλθε στιγμιαία στην πραγματικότητα.

«Αυτή δεξιά και πίσω σου, όπως κοιτάς, είναι η Ντέμπορα, έτσι; Ομόρφυνε πολύ... Γιατί δεν κάνεις κάτι, να τα ξαναβρείτε; Μην είσαι τόσο σκληρός μαζί της».

«Σκληρός; Θεωρείς ότι της φέρθηκα άσχημα; Τότε τι να πω εγώ για το φέρσιμο της ρε φίλε; Μαζί ήμασταν στο Λονδίνο. Θυμάσαι τι έγινε...»

«Ναι θυμάμαι... Αλλά...»

«Δεν έχει αλλά, φίλε... Δε φέρθηκε καλά. Με πρόδωσε. Εντάξει δεν θα κλάψω κι όλας που την έχασα, απλά με πείραξε ο τρόπος που έγινε. Πίσω από την πλάτη μου. Τουλάχιστον βγήκε κάτι καλό απ' αυτό. Πήγαμε και στην Ισπανία...»

«Ναι... Πήγαμε...»

«Μμμ... Σόρρυ φίλε. Δεν έπρεπε να αναφέρω το θέμα αυτό. Καταλαβαίνω...»

«Όλα καλά...»

Ο Καρλ ήξερε όμως, ότι δεν ήταν καθόλου καλά. Δεν μπορούσε να ξεπεράσει αυτό που είχε ζήσει στην Ισπανία. Το κορίτσι που άφησε εκεί. Την απόφαση που πήρε. Έμοιαζε με τον σταυρό του μαρτυρίου που θα έσερνε για όλη του τη ζωή, όπως έδειχναν τα πράγματα. Ο Κόλιν μετάνιωσε που έφερε τη κουβέντα εκεί, άλλα ήταν αργά. Ορκίστηκε να μην αναφέρει ποτέ ξανά κάτι για το ταξίδι τους στην Μαρμπέγια.

Τουλάχιστον μέχρι να το ξεπεράσει οριστικά ο φίλος του. Άλλωστε πάντα πίστευε ότι ο χρόνος γιατρεύει τα πάντα. Και οι δύο το πίστευαν.

Κακομοίρη Καρλ... Περνάς μεγάλο ζόρι και σε καταλαβαίνω. Δε θα ήθελα να είμαι στη θέση σου. Πως ξεχνάς άραγε μετά απ' αυτό; Ξεχνάς ποτέ; Σιγά μη σβήσεις απ' τη μνήμη σου αυτές τις αναμνήσεις. Αν το έζησες για λίγο, δεν το ξεχνάς ποτέ. Μακάρι να βρει μια καλή κοπέλα. Το αξίζει ο καυμένος. Δεν αντέχεται να τον βλέπεις... Είναι σαν νεκρός. Δεν είναι ο Καρλ μου αυτός...

Ο Κόλιν αναστέναξε με τις σκέψεις. Για να διώξει από το μυαλό του τα σύννεφα, αποφάσισε να κοιτάξει εκεί που του είχε δείξει ο Καρλ, αν όντως ήταν η Ντέμπορα, όπως έλεγε. Γύρισε το κεφάλι του να κοιτάξει και ήταν, όντως, εκείνη. Σκέφτηκε ότι ο Καρλ είχε δίκιο. Είχε ομορφύνει πολύ... Πάντα

ήταν όμορφη, άλλα σήμερα ήταν ειδική περίπτωση και είχε περιποιηθεί πολύ τον εαυτό της. Ο Κόλιν δεν την είχε προσέξει ποτέ ξανά, έτσι. *Είναι όμορφη. Γιατί να είναι τόσο χαζή, ρε γαμώτο; Γιατί να το κάνει αυτό; Θα είμασταν μια χαρά τώρα. Ίσως και να μέναμε χρόνια μαζί. Μπορεί να με νευριάξει, άλλα είχαμε καλή χημεία μαζί. Τώρα δεν γίνεται τίποτα. Δεν θα θέλει. Δεν γίνεται να είμαστε, ξανά μαζί. Καμία τύχη...*

«... Σήμερα είναι το πρώτο βήμα της ενήλικης ζωής σας. Σήμερα ξεκινάει το ταξίδι σας. Ζήστε τη ζωή σας όπως επιλέξετε εσείς. Καλή επιτυχία σε όλους σας!»

Η φωνή του Πρύτανη διέκοψε την ονειροπόληση του Κόλιν. Αμέσως επανήλθε στην πραγματικότητα. Η πραγματικότητα που έλεγε ότι σήμερα ήταν απόφοιτος του Πανεπιστημίου του Κόβεντρι και πτυχιούχος της Ισπανικής Φιλολογίας. Και δίπλα του ο Καρλ. Απόφοιτος Φυσικών Επιστημών, αν θυμόταν καλά. Ο Κόλιν δεν ήταν σίγουρος για την ειδικότητα του φίλου του. Είχε πάρει και μαθήματα Ψυχολογίας. Ίσως κατέληγε και ψυχολόγος...

Απέναντι, οι γονείς τους στέκονταν περήφανοι για τους γιους τους. Όλα έδειχναν τέλεια εκείνη την ημέρα, εκτός από τον εσωτερικό κόσμο των δύο φίλων. Εκεί μέσα τα συναισθήματα

έδιναν τη δική τους μάχη. Κυρίως στον Καρλ, άλλα και ο Κόλιν δεν πήγαινε πίσω. Επαγγελματικά έδειχνε να ήξερε τι θέλει και να είναι έτοιμος να το πετύχει. Στα προσωπικά του θέματα, δεν είχε ιδέα τι να κάνει, όμως... Ήταν απόλυτα μεπερδεμένος, όπως και ο φίλος του. Τον θαύμαζε για το κουράγιο και την αποφασιστικότητα που έδειξε κάνοντας την επιλογή αυτή, θυσιάζοντας μια πιθανή ευτυχία για το επαγγελματικό του μέλλον, κάτι το οποίο ο Κόλιν δεν ήταν σίγουρος ότι θα είχε τη δύναμη να το κάνει.

Σταμάτησε να σκέφτεται, καθώς η διαδικασία της παραλαβής των πτυχίων είχε ξεκινήσει. Οι απόφοιτοι θα πήγαιναν αλφαβητικά να πάρουν τα πτυχία από τον Πρύτανη και ο Καρλ, ήταν από τους πρώτους. Όταν τον φώναξαν από το μικρόφωνο, κατευθύνθηκε με αργό βήμα και παρέλαβε το πτυχίο του. Το σήκωσε προς τους γονείς του που χειροκροτούσαν δυνατά. Ο Κόλιν του έκανε το σήμα της νίκης και ο Καρλ ανταπέδωσε. Ήταν η πρώτη φορά, σε όλη τη διάρκεια της ημέρας που ο Καρλ χαμογελούσε. Λίγο αργότερα ήρθε και η στιγμή του Κόλιν. Κατευθυνόμενος προς το βάθρο, κοίταξε τους γονείς του που χειροκροτούσαν συγκινημένοι. Τους χαμογέλασε, περήφανος που σήμερα τους είχε κάνει ευτυχισμένους. Γυρνώντας στη θέση του το βλέμμα του

διασταυρώθηκε με αυτό της Ντέμπορα. Απότομα και οι δύο γύρισαν αλλού το βλέμμα, νιώθοντας νευρικότητα και πολύ αμηχανία.

«Τα καταφέραμε φίλε. Αποφοιτήσαμε. Έχουμε το χαρτί στο χέρι! Μου φαίνεται απίστευτο. Τώρα καταλαβαίνω τι πετύχαμε, Καρλ...»

«Ναι, πετύχαμε κάτι καλό. Είναι πράγματι σπουδαίο. Αλλά... φέρνει άραγε την ευτυχία; Εννοώ, ότι τώρα έχουμε κάτι που μπορεί να φτιάξει τη ζωή μας όπως εμείς τη θέλουμε. Αρκεί όμως; Αυτό το χαρτί, ορίζει την ευτυχία; Πες μου Κόλιν, είναι έτσι;»

Ο Κόλιν δεν είχε απάντηση. Δεν έβρισκε κάτι σωστό να πει εκείνη τη στιγμή. Ο φίλος του ήταν πληγωμένος. Σίγουρα θα προχωρούσε τη ζωή του, άλλα δεν ήταν σίγουρος πόσο πολύ καιρό θα του έπαιρνε για να επανέλθει. Αναστέναξε.

«Έχεις δίκιο φίλε, άλλα ας μην το σκεφτόμαστε τώρα. Ας χαρούμε τη στιγμή. Την ημέρα μας! Είναι δική μας! Εντάξει, ίσως και... λίγο των γονιών μας!»

Γέλασαν και οι δύο και κατευθύνθηκαν προς τους υπόλοιπους νεαρούς που γιόρταζαν το κατόρθωμά τους με αγκαλιές, φωνές

και σχέδια για το βράδυ. Όλοι μιλούσαν για το πάρτυ της Σούζαν, της πλούσιας συμφοιτήτριας τους, που το βράδυ τους περίμενε, στην έπαυλη των γονιών της, στο Γουόρικ - όχι πολύ μακριά από το Κόβεντρι - για να γλεντήσουν την αποφοίτησή τους. Ο Κόλιν θα πήγαινε και είχε σκοπό να τραβήξει μαζί του και τον Καρλ - ακόμα και με το ζόρι - για να τον κάνει να ξεχαστεί, έστω για μία βραδιά, από τις αβάσταχτες σκέψεις του.

Οι γονείς τους πλησίασαν. Όλο καμάρι και περηφάνια για τους γιους τους. Ο κύριος και η κυρία Μπάντερ αγκάλιασαν τον Καρλ. Για πρώτη φορά από όσο τον θυμόταν, ο πατέρας του ήταν τόσο συγκινημένος και εκδηλωτικός. Ακριβώς το αντίθετο από αυτό που έδειχνε σε όλη τη διάρκεια της τελετής. Οι γονείς του Κόλιν ήταν το ίδιο περήφανοι. Η μητέρα του έκλαιγε. Ο πατέρας του, ο κύριος Μείνορ, ένας από τους πιο πετυχημένους επιχειρηματίες στο Λονδίνο, ήταν κι αυτός συγκινημένος. Επίσης η πρώτη φορά που συνέβαινε, σκέφτηκε ο Κόλιν.

Μετά τις αγκαλιές και τα φιλιά, οι δύο φίλοι κατευθύνθηκαν ξανά προς τους υπόλοιπους, πρώην πλέον, συμφοιτητές τους. Ο Ματ και ο Τζων, ήταν μεσα στη τρελή χαρά. Το μόνο που τους απασχολούσε τώρα ήταν το μεγάλο πάρτυ της Σούζαν. Ο

Κόλιν τους υποσχέθηκε ότι θα ήταν εκεί, κοιτώντας με ένα πονηρό βλέμμα τον Καρλ. Ο Καρλ του χαμογέλασε μηχανικά και έστρεψε το βλέμμα του προς την αντίθετη κατεύθυνση. Μια κοπέλα πλησίαζε προς το μέρος τους. Κοίταξε καλύτερα. Ήταν η Ντέμπορα. Έδειχνε διστακτική.

«Φίλε, έχεις... επισκέψεις. Εγώ σ' αφήνω τώρα. Θα τα πούμε μετά στο σπίτι σου. Πάρε με τηλέφωνο. Αουφίντερζεν!» Ο Καρλ τον χαιρέτησε και έφυγε με γοργό βήμα.

«Περίμενε Καρλ! Μη μου το κάνεις αυτό... Μείνε εδώ!»

Άλλα ο Καρλ είχε ήδη απομακρυνθεί. Ήθελε να τους αφήσει μόνους να μιλήσουν. Ο Κόλιν αισθάνθηκε άσχημα, καθώς η Ντέμπορα είχε ήδη φτάσει μπροστά του.

«Γεια... Είσαι καλά;»

«Γειά σου Ντεμπ. Καλά, εσύ;»

«Καλά, μια χαρά. Τα καταφέραμε λοιπόν. Αποφοιτήσαμε. Το πιστευείς ότι πέρασαν τέσσερα χρόνια;»

«Ναι, τα καταφέραμε. Μπράβο μας. Περνάει ο καιρός, είδες; Δεν το παρνεις είδηση...»

«Όντως... Άκου Κόλιν. Σχετικά με το Λονδίνο... Ήταν άσχημο αυτό που συνέβη. Δεν έγινε τίποτα με τον Μαρκ. Στο ορκίζομαι. Ξέρω ότι...»

«Ντέμπυ... Δε πειράζει. Ό, τι έγινε, έγινε. Δεν κρατάω κακία. Κι εγώ ήμουν κάπως περίεργα τότε...»

«Ναι, μα... Δεν έπρεπε να φερθώ έτσι. Ήμασταν... μαζί».

«Ναι, ήμασταν. Κοίτα Ντεμπ... Ας μην γυρνάμε πίσω στο παρελθόν. Ίσως να μην... ήταν γραφτό. Ίσως καλύτερα έτσι. Δε ξέρεις πως θα ήταν το μέλλον μας μαζί».

«Είχαμε... Έχουμε μέλλον Κόλιν...»

«Ντεμπ... Άστο... Θα σε δω και το βράδυ στο πάρτυ της Σούζαν. Θα έρθεις;»

«Ναι... Μάλλον. Δεν έχω κανονίσει τίποτα. Θα τα πούμε εκεί λοιπόν;»

«Ναι, θα τα πούμε εκεί. Να περνάς καλά Ντέμπ και θυμήσου, ο χρόνος περνάει γρήγορα...»

Ο Κόλιν ευχήθηκε να μην ξεστόμιζε αυτό το *απαίσιο κλισέ*. Η Ντέμπορα απομακρύνθηκε απογοητευμένη, με νευρικό βήμα, μη κοιτώντας πίσω της. Είχε μετανιώσει την ώρα και την

στιγμή που πλησίασε για να μιλήσει. Ο Κόλιν ένιωσε παράξενα. Η ιδέα να ξαναδεί την Ντέμπορα το βράδυ του είχε προκαλέσει ανάμικτα συναισθήματα. Θα 'θελε πολύ να μιλήσουν, άλλα ένιωθε ένα κόμπο στο στομάχι με την ιδέα αυτή. Δεν υπήρχε περίπτωση να μην πάει στο πάρτυ. Ήθελε να ξεσκάσει και να δει μια τελευταία φορά όλους τους φίλους του από το κολλέγιο, πριν ο καθένας πάρει τον δρόμο του. Επίσης ήθελε να πείσει τον Καρλ να τον ακολουθήσει για να του δώσει μια ευκαιρία διασκέδασης που, τόσο πολύ την είχε ανάγκη. Και οι δύο είχαν ανάγκη αυτό το πάρτυ.

Κατευθύνθηκε προς το κολλέγιο για να πάρει τα πράγματα του και να τα μεταφέρει στο σπίτι που θα νοίκιαζε μέχρι να πάει στην Ισπανία. Σε όλο τον δρόμο, σκέφτονταν την κουβέντα με την Ντέμπορα. Παραδεχόταν, ότι ήθελε πάρα πολύ να την δει το βράδυ στο πάρτυ. Ένιωθε ότι κάτι είχαν αφήσει στη μέση. Ο χρόνος περνάει. Οι ευκαιρίες χάνονται, άλλα ήξερε καλά ότι υπήρχε μια ευκαιρία τώρα. Απλά έπρεπε να είναι εκεί η Ντέμπορα, το βράδυ, στο πάρτυ και μετά τα υπόλοιπα, ήταν δική του δουλειά. Ήξερε πολύ καλά τι θα έκανε. Ήταν μια από εκείνες, τις μοναδικές στιγμές στην ζωή του που ήταν απόλυτα σίγουρος για τον εαυτό του.

Απλά να είσαι εκεί το βράδυ, Ντεμπ. Να είσαι εκεί...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Διαλυμένος.

Κάδιθ. 21 Αυγούστου 2004.

Κόλιν και Καρλ.

Ζέστη. Πολλή ζέστη... Ο Κόλιν ανάσανε βαριά, σκουπίζοντας με το πίσω μέρος της παλάμης του το ιδρωμένο του μέτωπο. Ένιωθε να βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Θα μπορούσε να το ονομάσει ένα... μικρό πολιτιστικό σοκ, αν μπορούσε να το περιγράψει. Είχε βρεθεί από τους είκοσι, περίπου, βαθμούς του Κόβεντρι, στους – σχεδόν - 35 της Ανδαλουσίας. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν να βουτήξει στη θάλασσα, αμέσως με το που θα έφτανε στην πόλη. Με το κεφάλι. Έτσι όπως είμαι, μαζί με... τη βαλίτσα μου.

Ο Κόλιν πλησίαζε στο Κάδιθ, με το λεωφορείο που είχε πάρει, έξω από το αεροδρόμιο του Χερέθ, του πιο κοντινού αεροδρομίου προς τον προορισμό του. Σε όλη τη διάρκεια της

διαδρομής, ανησυχούσε για το πώς θα έβρισκε τον Καρλ. Στο τηλέφωνο, άλλα και στα μηνύματα που είχαν ανταλλάξει, ο φίλος του ακουγόταν σαν... ζωντανός - νεκρός. *Σαν ζόμπι*, σκεφτόταν ο Κόλιν μελαγχολικά...

Του φάνηκε δικαιολογημένο να είναι σ' αυτή την κατάσταση ο φίλος του. Αναλογίστηκε ότι κάπως έτσι θα περίμενε να είναι, κάποιος που έχασε την μοναδική αγάπη της ζωής του, λίγο καιρό μετά αφού την είχε βρει. Σκέφτηκε ότι δεν θα θελε να του συμβεί ποτέ κάτι τέτοιο. Η σκέψη αυτή τον μελαγχόλησε ακόμα περισσότερο. Δεν ήξερε πώς να του φερθεί και σίγουρα, δεν μπορούσε να ξέρει αν ο Καρλ θα είχε κέφι για διακοπές, χαλάρωση και διασκέδαση. Ο Κόλιν δεν είχε καταλάβει καλά όλα όσα του είχε πει ο Καρλ από το τηλέφωνο, όταν επιτέλους κατάφερε να τον βρει και να μιλήσουν. Του είχε εκφράσει κάτι που έμοιαζε με παράπονο, ότι εκείνη τον άφησε ή την είχε αφήσει ο ίδιος, καθώς ο Κόλιν δεν ήταν και τόσο σίγουρος για τα ακριβή λόγια του φίλου του. Επίσης, του είχε μιλήσει για έναν μεγάλο τσακωμό. Είχε αναφέρει για τα απρόσμενα σκαμπανεβάσματα της ψυχολογίας της Άνα, που έδειχναν ένα κυκλοθυμικό άτομο, που την μία μέρα μπορούσε να είναι μεσα στη καλή χαρά και την άλλη δεν μιλιόταν από την κακή διάθεση. Αυτό όμως, που είχε κάνει μεγαλύτερη εντύπωση

στον Κόλιν, ήταν η αναφορά του Καρλ σε έναν άντρα που εμφανίστηκε από το παρελθόν της Άνα και μάλλον, είχε παίξει ρόλο στο να φτάσουν στο διαφαινόμενο τέλος... Κάποιος Ντέιβιντ ή Νταβίντε. Ο Κόλιν δεν μπορούσε να θυμηθεί ακριβώς το όνομα του.

Κι ο ίδιος, άλλωστε, δεν είχε και τις καλύτερες αναμνήσεις από την τελευταία φορά που είχε βρεθεί στην Ισπανία. Είχε γυρίσει στην Αγγλία μόνος του και με πολύ άσχημη ψυχολογία. Οι διακοπές τους στην Μαρμπέγια, είχαν πάει εντελώς στραβά. Δεν είχε περάσει καθόλου καλά, σε αντίθεση με τον φίλο του, βέβαια. Ο Καρλ είχε γνωρίσει τον έρωτα της ζωής του στο πρόσωπο της Άνα και αυτός ήταν ο λόγος να πάρει την μεγαλύτερη απόφαση στην ζωή του. Να παρατήσει το κολλέγιο, να μείνει στην Ισπανία μαζί της και έτσι, να μην πάρει ποτέ το πτυχίο του. *Πόσο λάθος...* σκεφτόταν τώρα ο Κόλιν. Παραδεχόταν ότι ίσως να έκανε το ίδιο κι εκείνος, άλλα τώρα με το πτυχίο στο γραφείο του και την προοπτική των περαιτέρω σπουδών, εκεί στην Ισπανία, άλλα και μιας - πολλά υποσχόμενης - καριέρας, ένιωσε αρκετά ικανοποιημένος που, τελικά, διάλεξε αυτό τον δρόμο. Αυτό βέβαια, δεν σήμαινε ότι ο Καρλ είχε πράξει λάθος. Μπορεί εκ των υστέρων να αποδείχτηκε άτυχη η επιλογή του, άλλα ο Κόλιν πίστευε ότι

αν βρισκόταν στο ίδιο δίλημμα με τον καλό του φίλο, μάλλον κι εκείνος θα είχε διαλέξει τον ίδιο δρόμο. Τον δρόμο της καρδιάς.

Οι δυο τους διατηρούσαν επικοινωνία, μέσω email και ο Καρλ τού είχε αναφέρει ότι ζούσε σε έναν... φάρο. Αυτό, είχε φανεί στον Κόλιν, πολύ περίεργο και αλλόκοτο. Συνάμα όμως, τον έτρωγε η περιέργεια να δει αν αυτό ήταν, όντως, αλήθεια. Σε κάποιο άλλο μήνυμα, ο Κόλιν του είχε προτείνει να πάνε στη Σαλαμάνκα, *έστω για μία ημέρα* ώστε να δούνε την πόλη, της οποίας το πανεπιστήμιο είχε επιλέξει ο ίδιος για τις σπουδές στο μεταπτυχιακό του. Τώρα όμως του φαινόταν κακή ιδέα. Αφενός η Σαλαμάνκα ήταν αρκετά μακριά από το Κάδιθ - όπως διαπίστωνε και στον χάρτη - αφ'ετέρου, ο Κόλιν δεν ήταν σίγουρος κατά πόσο ο Καρλ θα είχε την όρεξη και την ψυχολογική αντοχή για ένα ταξίδι. Αποφάσισε ότι θα έκανε την προσπάθεια να του το προτείνει, αρκεί να τον έβλεπε με κάπως καλύτερο κέφι, απ' ότι τον είχε ακούσει στο τηλέφωνο.

Είχε σχεδόν μεσημεριάσει, όταν έφτασε ο Κόλιν στην πόλη και ο ήλιος έκαιγε πάνω από το κεφάλι του, στον καταγάλανο και ανέφελο ουρανό. Σε μια πόλη όπως το Κάδιθ, με τόσες πολλές ώρες ηλιοφάνειας, την ημέρα, ο καυτός ήλιος του Αυγούστου φάνταζε ανυπόφορος. Ο Κόλιν κοίταξε γύρω του, άλλα ο Καρλ

δεν είχε φανεί ακόμα. Το κινητό του είχε αποφορτιστεί εδώ και ώρα και δεν υπήρχε καμία περίπτωση να βρει εκείνη τη στιγμή κάποια διαθέσιμη πρίζα για να το φορτίσει. Έτσι ήταν αναγκασμένος να περιμένει. Το ραντεβού ήταν δίπλα στον σταθμό των λεωφορείων κι έτσι ο Κόλιν δεν θα μπορούσε να το κουνήσει από εκεί, καθώς χωρίς κινητό θα ήταν αδύνατο να εντοπίσει ο ένας τον άλλον. Η αναμονή θα παρέτεινε κι άλλο το μαρτύριο της ζέστης, αλλά ο Κόλιν ήταν αποφασισμένος να περιμένει όσο χρειαστεί.

Η ώρα περνούσε και ο Καρλ δεν είχε εμφανιστεί. Ο Κόλιν κοίταξε το ρολόι του. Ήταν σχεδόν μία. Αναστέναξε. Δεν θα μπορούσε να περιμένει για πολύ ακόμα. Έψαξε να βρει ένα μπαρ για να πει ένα καφέ και να γλυτώσει λίγο από την ζέστη. Μπαίνοντας μέσα στο κοντινότερο μπαρ που βρήκε, ώστε να μην απομακρυνθεί τελείως από το σημείο συνάντησης, η μυρωδιά της φρέσκιας μπύρας τον δέλεασε ώστε να παραγγείλει ένα ποτήρι Κρουθκάμπο μαζί με μερικά τάπας για συνοδεία. Επέλεξε τα μεζεδάκια της αρεσκείας του και κάθισε στο τραπέζακι με θέα τον δρόμο από τον οποίο, πιθανότατα, θα εμφανιζόταν ο Καρλ. *Αν ποτέ το αποφάσιζε...*

Είκοσι περίπου λεπτά μετά, ο Καρλ εμφανίστηκε κατευθυνόμενος προς τον σταθμό. Το θέαμα από μακριά ήταν

θλιβερό. Ο Καρλ έμοιαζε με ζητιάνο. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμμένα και τα ρούχα του έδειχναν, τουλάχιστον, τριών ημερών πάνω του. *Άραγε από πότε έχει να κάνει μπάνιο*, σκέφτηκε θλιμμένα, ο Κόλιν... Η εικόνα του φίλου του τον σόκαρε και τον στεναχώρησε. Του κόπηκε κάθε διάθεση να συνεχίσει να πίνει την μύρα του. Βγήκε αμέσως έξω από το μπαρ και του φώναξε δυνατά. Ο Καρλ γύρισε βαριεστημένα και τον είδε. Τον χαιρέτησε και έκανε να έρθει προς το μέρος του. Ένα μηχανάκι παραλίγο να πέσει πάνω του. Ο οδηγός τον έβρισε στα ισπανικά και έφυγε πατώντας το γκάτσι. Ο Καρλ ούτε που ενδιαφέρθηκε. Λίγα δευτερόλεπτα πριν παραλίγο να είχε τραυματιστεί άσχημα άλλα αυτό δεν έδειχνε να τον είχε προβληματίσει ούτε στο ελάχιστο. Ο Κόλιν τον κοιτούσε έκπληκτος με την ψυχραιμία που έδειχνε. Μάλλον, την αδιαφορία για τα πάντα που κινούνταν γύρω του.

«Γεια σου ρε φιλαράκι...» Ο Καρλ μασούσε σχεδόν, τις λέξεις. Ένα αγνό χαμόγελο φαινόταν στο πρόσωπό του. Πάσχιζε να δείξει ότι ήταν χαρούμενος. Δεν τα κατάφερε.

«Γεία σου φίλε μου! Πως είσαι;» Ο Κόλιν προσπάθησε να δείξει λίγο παραπάνω ενθουσιασμό, άλλα η θλιβερή εμφάνιση του φίλου του τον είχε επηρεάσει πολύ.

«Καλά... Εε, συγγνώμη που άργησα... Ξεχάστηκα...»

«Κανένα πρόβλημα ρε φίλε. Δε πειράζει, εδώ αραχτός ήμουνα. Θες να καθίσουμε εδώ ή να πάμε κάπου αλλού;»

«Όχι, πάμε να φύγουμε. Πάμε στην παραλία».

«ΟΚ φίλε, πάμε...» Ο Κόλιν έβγαλε τα λεφτά, τα άφησε στο τραπέζι, δίπλα στο μισοάδειο ποτήρι με την μπύρα του και το πιατάκι με τις δύο κροκέτες και ακολούθησε, σχεδόν τρέχοντας, τον Καρλ.

Σε όλη τη διαδρομή προς την παραλία ο Καρλ δεν έβγαλε λέξη. Κοιτούσε γαλήνια τον ωκεανό και έδειχνε να χάνεται. Ο Κολιν προσπαθούσε να του αποσπά την προσοχή με διάφορα θέματα, από τον καιρό, μέχρι τα ποδοσφαιρικά νέα στην Αγγλία. Τον ενημέρωσε για την μεγάλη έκπληξη που είχε πετύχει η εθνική Ελλάδας στο Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα ποδοσφαίρου, περίπου ένα μήνα πριν, κατακτώντας το τρόπαιο, κάτι που έκανε τον Καρλ να δείξει ένα ελάχιστο, έστω ενδιαφέρον πριν 'ξαναχαθεί' με το βλέμμα στον ωκεανό. Ο Κόλιν συνέχισε, λέγοντας στον Καρλ ιστορίες και αστεία γεγονότα από την αποφοίτηση στο κολλέγιο. Φάνηκε σαν να είχε χτυπήσει στο ευαίσθητο σημείο του Καρλ. Το βλέμμα του τσάκισε σε κάθε αναφορά της αποφοίτησης. Έδειχνε σαν να

είχε μετανιώσει για την απόφαση που πήρε. Παρ'όλα αυτά δεν έβγαζε κουβέντα από το στόμα του πέρα από κάποια τυπικά νεύματα με το κεφάλι του, για να δείξει στον Κόλιν ότι πρόσεχε αυτά που του έλεγε.

Όταν πια έφτασαν στην παραλία, μετά από πολύ περπάτημα και με τον καυτό ήλιο να τους έχει εξουθενώσει, ο Καρλ διάλεξε ένα σκιερό μπαράκι, πάνω σχεδόν στην άμμο και κάθησε δείχνοντας πολύ κουρασμένος και άπνους. Ο Κόλιν ακολούθησε κι αυτός. Φώναξε τον σερβιτόρο στα ισπανικά, και παράγγειλε δυο μύρες. Ο Καρλ πάντα πείραζε τον Κόλιν όταν αυτός μιλούσε ισπανικά, αλλά αυτή τη φορά έδειχνε να βρίσκεται κάπου αλλού. Κοιτούσε ατάραχα την θάλασσα μπροστά του. Ο Κόλιν ήθελε τόσο να σπάσει τον πάγο μεταξύ τους, άλλα δεν έβρισκε τίποτα κατάλληλο για να κάνει τον φίλο του να συμμετέχει στην κουβέντα και να ξεχαστεί από αυτά που τον βασάνιζαν.

Κάποια στιγμή ο Καρλ άρχισε να μιλάει για τους μήνες που πέρασε στην Ισπανία, όταν ο Κόλιν επέστρεψε στο Κόβεντρι. Η κουβέντα ήρθε στην Άνα. Ο Καρλ τσάκιζε. Η φωνή του έσπαγε. Ο Κόλιν το κατάλαβε και προσπάθησε να αλλάξει θέμα συζήτησης, όσο μπορούσε πιο έξυπνα χωρίς να προσβάλλει τον φίλο του.

«Έπρεπε να δεις τι έγινε στην Αθήνα φίλε, όταν πήρε το Ευρωπαϊκό η Ελλάδα. Θα 'θελα πολύ να είμασταν εκεί! Θα γούσταρες πολύ! Πω πω, αν το πέρναμε εμείς, θα γινόταν το ίδιο άραγε στην Αγγλία; Ή αν το πέρνατε εσείς...» Ο Κόλιν προσπαθούσε να παρασύρει τον Καρλ στην κουβέντα του, αλλά εκείνος τον διέκοψε απότομα.

«Έπρεπε να το είχα φανταστεί όσο ήταν νωρίς...» Ο Καρλ δεν είχε ακούσει καν τα λόγια του Κόλιν... Μονολογούσε ατάραχος και θλιμμένος. Ο Κόλιν αναστέναξε. Δεν υπήρχε περίπτωση να αποφύγει αυτή την πικρή συζήτηση σήμερα.

«Ρε φίλε... μακάρι να μπορούσα, ξέρεις...» Δεν έβρισκε τα σωστά λόγια. Τα λόγια που λέγονται σ' αυτές τις περιπτώσεις.

«Όλα καλά φίλε... Δε τρέχει τίποτα... Δικά μου θέματα... Δική μου η ευθύνη...» Ο Καρλ άπλωσε το χέρι να πιάσει τη μύρα του άλλα ο Κόλιν πρόλαβε να δει ότι έτρεμε. Τα μάτια του ήταν κατακκόκινα, δείγμα ότι δεν πρέπει να κοιμήθηκε ούτε λεπτό το προηγούμενο βράδυ. Μύριζε ιδρώτα. Η εικόνα του πίκρανε τον Κόλιν.

«Έλα, στην υγεία μας φίλε. Χαίρομαι πολύ που σε ξαναβλέπω!» Ο Κόλιν προέτεινε το ποτήρι του κάνοντας μια

μίνι πρόποση. Ο Καρλ σήκωσε ελαφρά τη μύρα του κάνοντας ένα νεύμα με το μάτι του και ήπιε μια μικρή γουλιά.

«Κολιν...φίλε... ευχαριστώ που ήρθες».

«Ούτε να το συζητάς φιλαράκο. Χαίρομαι που ήρθα εδώ και σε βλέπω ξανά».

«Με άφησε...»

«Τί... τί εννοείς; Η Άνα;»

Στο άκουσμα του ονόματος της Άνα ο Καρλ μούδιασε. Εδειχνε πιο κουρασμένος από ποτέ.

«Ναι. Έγιναν πολλά...»

Ο Καρλ άρχισε να του εξιστορεί τα πάντα... Το διάστημα του ονειρεμένου έρωτά τους στο Κάδιθ, την άτυχη επιλογή του ταξιδιού στην Ταρίφα, την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά της Άνα όταν γύρισαν πίσω, άλλα και τα πολλά ψέματα που του έλεγε, ακόμα και για τον απλούστερο λόγο. Του ανέφερε για την επιμονή της να πάνε στη Σεβίλλη και τον παράξενο άνδρα που εμφανίστηκε από το πουθενά, τον Νταβίδ, κάνοντας τα πάντα να διαλυθούν στα καλά καθούμενα, αλλά και για τους ομηρικούς καυγάδες τους, μέχρι την μέρα που τέλειωσαν όλα.

Την ημέρα που αποφάσισαν να χωρίσουν. Ο Καρλ κρατιώνταν για να μην κλάψει μπροστά στον φίλο του και τώρα είχε αρχίσει να πίνει την μία μπίρα μετά την άλλη. Ο Κόλιν θυμήθηκε τον εαυτό του λίγους μήνες πριν, όταν είχε ζήσει εκείνο το εφιαλτικό βράδυ στο Πουέρτο Μπανούς και η καρδιά του σφίχτηκε.

«Και δεν την ξαναείδες;»

«Όχι».

«Εδώ μένει;»

«Έτσι νομίζω... Είχα περάσει προχθές από το ξενοδοχείο που μένει... που μέναμε... Ήθελα να της μιλήσω! Μου χρωστάει μια εξήγηση. Της χτυπούσα την πόρτα. Της φώναζα. Παραλίγο να έρθει η αστυνομία. Δεν βγήκε να με δει. Ούτε καν, άνοιξε το παράθυρό της...»

«Λυπάμαι πολύ φίλε... Δεν ξέρω τι να πώ».

«Μην πεις... Πιες! Πες να μας φέρουν άλλες δυο μπίρες... Μίλα τους ισπανικά ή φωνάζω εγώ αυτόν τον μαλάκα και τ' ακούει καλά, που φέρνει ζεστές μπίρες, ο βλάκας! Έυ... ηλίθιε! Αμίγκο! Μπίρα! Σερβέζα!» Ο Καρλ φώναζε, κάνοντας

τους δυο - τρεις ανθρώπους που βρίσκονταν στο μπαρ να γυρίσουν να τον κοιτάξουν. Ήταν μισομεθυσμένοι.

«Ηρέμησε Καρλ. Πάω εγώ να φέρω τις μπύρες. Ηρέμησε φιλαράκο, μην κάνεις τίποτα. Όλα ΟΚ!» Ο Κόλιν προσπαθούσε να τον ηρεμήσει.

Πηγαίνοντας προς το μπαρ, ο Κόλιν ένιωσε απέραντη λύπη και συμπόνοια για τον κολλητό φίλο του. Στην ίδια θέση είχε βρεθεί τον Απρίλη όταν μέθυσε για χάρη μιας άγνωστης πόρνης. *Πόσο μάλλον να σε έχει αφήσει ο έρωτας σου, σκεφτόταν. Δεν ήξερε αν θα είχε την αντοχή του Καρλ. Κακόμοιρε φιλαράκο...* Του φάνηκε κάπως κακή ιδέα να πιουν κι άλλες μπύρες, έτσι όπως είχε αρχίσει να ξεφεύγει η κατάσταση με τον Καρλ, άλλα δεν τολμούσε να του πει να φύγουν. Δεν ήξερε πως θα αντιδρούσε ο φίλος του. Φυσικά η ιδέα για να πάνε Σαλαμάνκα άρχιζε να του φαίνεται εντελώς άκυρη, τώρα. Όμως, θα του το πρότεινε κάποια στιγμή. Ίσως αύριο. Μπορεί ένα ταξίδι, να τον βοηθούσε τελικά να ξεχαστεί και να τον έκανε να νιώσει καλύτερα.

Επιστρέφοντας στο τραπεζάκι που κάθονταν, ο Κόλιν παρατήρησε ότι η καρέκλα του Καρλ ήταν άδεια. Εκείνος έλειπε. Είχε φύγει. Ο Κόλιν σάστισε. Άφησε τις μπύρες πάνω

στο τραπέζι και άρχισε να τον ψάχνει. Ένιωθε χάλια. Ο φίλος του είχε ξεφύγει. Ήταν σε άσχημη κατάσταση και, λογικά, αρκετά μεθυσμένος. Ήταν οργισμένος και ανεξέλεγκτος. Θυμήθηκε πως είχε καταλήξει εκείνος τότε, χτυπημένος και παρατημένος στον δρόμο και τρομοκρατήθηκε. Δεν μπορούσε να αφήσει να συμβεί κάτι ανάλογο στον Καρλ. Είχε την ευθύνη του στην κατάσταση που ήταν εκείνος, τώρα. Αισθάνθηκε ευγνώμων που δεν είχε πει πολύ, τόσο ώστε να είχε ζαλιστεί και αυτός και να μην είχε έλεγχο της κατάστασης και άρχισε να ψάχνει κατά μήκος της παραλίας. Σκέφτηκε ότι το πιθανότερο ήταν να είχε πάει σε κάποιο άλλο παραλιακό μπαρ για να πει κι άλλο.

Έτσι ο Κόλιν έψαχνε τώρα, σπιθαμή προς σπιθαμή, την παραλία της Σάντα Μαρία δελ Μαρ. Περπατούσε με βαριά βήματα πάνω στην χρυσαφένια άμμο που έμοιαζε να φλέγεται από τη ζέστη, ψάχνοντας κάθε πιθανό σημείο που θα μπορούσε να ήταν ο Καρλ. Στην σκέψη να κοιτάξει και προς την θάλασσα ανατρίχιασε... *Όχι ρε φίλε μου... Μη μου το κάνεις αυτό. Δεν το έχεις κάνει, δεν γίνεται! Όχι!*

Η σκέψη να είχε κάνει ο Καρλ αυτό που φάνταζε σαν το χειρότερο σενάριο, είχε τσακίσει τον Κόλιν. Ένιωθε δύσπνοια. Η ζέστη και η απόγνωση τον έκαναν να ζαλίζεται και να

προσπαθεί να πάρει βαθιές ανάσες με μεγάλη δυσκολία. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, που του φάνηκαν αιώνες, παρατήρησε έναν άνδρα, γυμνό από τη μέση και πάνω ξαπλωμένο στην άμμο. Πλησίασε. Ήταν ο Καρλ. Η καρδιά του ξαναμπήκε στην θέση της. Το χρώμα του επανήλθε. Η αναπνοή του πήρε πάλι τον κανονικό της ρυθμό. Ο Καρλ ήταν σε άθλια κατάσταση. Είχε βγάλει το μπλουζάκι του και κρατούσε το κεφάλι του για να προφυλαχτεί από τον ήλιο. Επίσης, έκλαιγε. Ο Κόλιν τον πλησίασε και έκατσε δίπλα του. Προσπάθησε να τον σηκώσει και του έβαλε την μπλούζα με πολύ δυσκολία. Ο Καρλ είχε καταρρεύσει.

«Συγγνώμη φίλε... Συγγνώμη που έφυγα... Συγγνώμη γι' αυτό!»
Ο Καρλ μιλούσε κλαίγοντας, με τα αναφιλητά να μπερδεύονται με τις λέξεις. Τα κατακόκκινα, δακρυσμένα του μάτια, τρυπούσαν την καρδιά του Κόλιν.

«Μην λες τίποτα. Όλα είναι καλά φίλε. Έλα σήκω να πάμε στο... πού μένεις; Σε ξενοδοχείο;»

«Στον φάρο».

«Στον φάρο; Ποιον φάρο; Αυτόν... εκεί πέρα;» Ο Κόλιν έδειξε με το χέρι του, έκπληκτος, έναν φάρο που αχνοφαινόταν από μακριά. Σίγουρα δεν μπορούσαν να πανε με τα ποδια εκεί.

«Ναι αυτόν...»

Ο Κόλιν ξεροκατάπιε... «Εντάξει φίλε. Πάμε στον φάρο. Θα καλέσω ταξί».

Ο Καρλ έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι του ότι συμφωνούσε και περπάτησε ως το σημείο που ο ωκεανός έγλυφε τη παραλία. Ο Κόλιν τρομοκρατήθηκε βλέποντάς τον, αλλά ηρέμησε όταν τον είδε να ρίχνει, απλά, νερό στο κεφάλι του και να τινάζει πίσω τα μπλεγμένα μαλλιά του.

Ο φάρος ήταν πιο κοντά από ότι είχε φανεί του Κόλιν, άλλα η απόσταση χρειαζόταν πολύ περπάτημα για να καλυφθεί. Η ιδέα του ταξί ήταν η πιο λογική που θα μπορούσε να σκεφτεί εκείνη την στιγμή. Λίγα λεπτά μετά, ήταν εκεί. Ο Κόλιν πλήρωσε τον οδηγό και βοήθησε τον Καρλ να βγει από το αμάξι. Φτάνοντας στον φάρο, ο Κόλιν βοήθησε, ξανά, τον Καρλ να ανέβει τις σκάλες. Στο τέρμα της σκάλας, υπήρχε ένας όροφος με μια πόρτα. Ανοίγοντάς την ο Καρλ, αντίκρισε ένα μικρό δωματιάκι. Ήταν πολύ λιτά επιπλωμένο, μόνο με ένα κρεβάτι, ένα γραφείο, μια καρέκλα και μία μικρή τουαλέτα. Το ένα και μοναδικό παραθυράκι του κοίταζε προς τον ωκεανό.

«Αυτό είναι το σπίτι μου. Πως σου φαίνεται;» Ο Καρλ έδειχνε περήφανος.

«Καλό... Πολύ...»

«Μικρό; Δεν χρειάζομαι κάτι μεγαλύτερο... Είναι μια χαρά... Μου το έχει αφήσει ο φύλακας, αρκεί να ανάβω το φως του φάρου κάθε βράδυ και να το σβήνω το πρωί. Κάνω τη δουλειά του και μου δίνει λεφτά. Δεν είναι πολλά, άλλα δεν έχω έξοδα. Το ποτό και το φαγητό μου, μονάχα... Δεν τρώω και πολύ.»

«Όντως ρε φίλε, φαίνεται... Πόσα κιλά έχεις χάσει;»

«Δεν ξέρω... Αρκετά μάλλον. Δεν τα μετρώ...»

«Το βράδυ θα πάμε να φάμε μεζεδάκια. Θα κεράσω εγώ.»

«Ευχαριστώ. Θα δούμε...»

«Έλα τώρα ρε φίλε. Αφού ήρθα εδώ θα περάσουμε καλά. Θα σου κάνει καλό λιγη χαλάρωση.»

«Θα δούμε...»

Ο Κόλιν ήδη ένιωθε ότι είχε πιέσει παραπάνω από ότι έπρεπε τον φίλο του. Καταλάβαινε ότι δεν είχε όρεξη για τίποτα παραπάνω από τα βασικά της καθημερινής επιβίωσης του. Δεν

ήταν ο Καρλ αυτός, όμως. Ήταν ένα φάντασμα του εαυτού του. Στη σκέψη αυτή, αισθάνθηκε μίσος για την Άνα. *Πως μπόρεσε να του φερθεί έτσι... Την αγάπησε. Θυσίασε το μέλλον του γι' αυτήν. Αν ήταν εδώ τώρα... Θα έπρεπε να περνάει τα ίδια!* Ο Κόλιν ήταν οργισμένος, άλλα κράτησε για τον εαυτό του την οργή αυτή. Δεν χρειαζόταν να φορτώσει τύψεις στον φίλο του. Συνειδητοποίησε ότι θα ήταν μάταιο να επιμείνει για κάτι παραπάνω, για το βράδυ. Θα τον άφηνε να ξεκουραστεί και ίσως αργότερα αν ένιωθε καλύτερα να μπορούσε να τον πείσει να πάνε μια βόλτα, να τον κεράσει κάτι να φάει και ίσως να έπινε ένα - δύο μπύρες, με πολλή προσοχή βέβαια. *Και γιατί να μην...* Η ιδέα του ήρθε σαν αστραπή.

«Λοιπόν Καρλ έχω μια καλή ιδέα! Τι θα 'λεγες αύριο ή μεθαύριο, όταν έχεις κέφι, να πάμε ένα ταξιδάκι στη Σαλαμάνκα; Με το τρένο δεν είναι πολύ μακριά. Ξέρεις, αποφάσισα να κάνω εκεί ένα χρόνο σπουδών για το μεταπτυχιακό μου και θα ήταν τέλεια να περάσουμε μια μέρα εκεί. Να ξεσκάσεις κι εσύ λιγάκι...» Ο Καρλ τον κοιτούσε με άδειο βλέμμα. Εκείνη τη στιγμή ο Κόλιν ευχήθηκε να μην είχε κάνει ποτέ αυτή την πρόταση. Ο Καρλ, ξεροκατάπιε και κοίταξε έξω από το παραθυράκι.

«Πάμε...»

Η απάντηση του έκανε τον Κόλιν να μην πιστεύει στα αυτιά του. Ενθουσιάστηκε. Έτσι, ίσως κατάφερνε να κάνει τον φίλο του να περάσει λίγο καλά. Να ξεχαστεί από τις μαρτυρικές του σκέψεις. Και θα ήταν και μια καλή ευκαιρία να απομακρυνθεί και από την πιθανότητα μιας συνάντησής του με την Άνα. Θα ήταν ό,τι χειρότερο να συμβεί αυτό, στην κατάσταση που ήταν.

«Έτσι μπράβο φιλαράκι! Θα την γουστάρεις πολύ αυτή την εκδρομή! Πίστεψέ με...» Ο Κόλιν του έδωσε το χέρι για ένα χάι - φαιβ. Ο Καρλ ανταποκρίθηκε στον φίλο του και για πρώτη φορά από τη στιγμή που είχανε συναντηθεί, ένα μικρό χαμόγελο έσκαγε στα χείλη του.

Ο Κόλιν κατευθύνθηκε προς το παράθυρο του φάρου. Η θέα προς τον απέραντο ωκεανό, εκεί που η άκρη του έβρισκε την άκρη του ουρανού ήταν μαγική. Σκέφτηκε πως το μέρος αυτό θα ήταν το ιδανικό για έναν διαλυμένο και πληγωμένο άνθρωπο για να ξεχαστεί και να επανέλθει. Από την άλλη όμως ήταν και το ιδανικό μέρος για να χαθεί τελείως στις αναμνήσεις του, και να κλειστεί για πάντα στον εαυτό του. Γύρισε και κοίταξε πάλι τον Καρλ που είχε ξαπλώσει στο μικρό κρεβάτι του και προσπαθούσε να ηρεμήσει. Μάλλον τον είχε πάρει ο ύπνος. Ό,τι καλύτερο, σκέφτηκε ο Κόλιν, μετά από τόσο αλκοόλ. Τουλάχιστον θα ξυπνούσε νηφάλιος και σε

καλύτερη διάθεση. Πλησίασε και του έβγαλε τα παπούτσια σιγά - σιγά χωρίς να τον ενοχλήσει. Η θέα του τσακισμένου φίλου του τον λύγισε. Ένωσε χάλια. Προσπαθούσε να φανταστεί τον πόνο και την απέραντη θλίψη που έζησε - και ζει - ο καλύτερος του φίλος, από τη στιγμή που έχασε την γυναίκα που αγάπησε όσο τίποτα στη ζωή του. Το συναίσθημα του ήταν άγνωστο. Δεν είχε αγαπήσει ποτέ καμιά έτσι. Δεν ήξερε πως ήταν. Δεν μπορούσε να φανταστεί πως είναι να χάνεις το άλλο σου μισό. Προσπάθησε να πλησιάσει έστω λίγο στην ψυχολογία του φίλου του και τρόμαξε. Η ιδέα και μόνο τον τρομοκράτησε. Δεν μπορούσε καν να φανταστεί τι θα μπορούσε να νιώθει, ζώντας αυτόν τον εφιάλτη.

Ξαναπλησίασε στο παράθυρο. Η θάλασσα ήταν πολύ ήρεμη. Ο ωκεανός ήταν σαν χαλί που απλώνονταν μπροστά στα πόδια τους. Αποφάσισε να αφήσει τον φίλο του να ξεκουραστεί και να κάνει μια βόλτα στην παραλία και την πόλη, να ξεχαστεί κι αυτός λίγο και να εξερευνήσει το μέρος. Θα επέστρεφε αργότερα, που πιθανόν θα είχε ξυπνήσει ο Καρλ και αν αισθανόταν καλύτερα, θα τον έβγαζε έξω για μια βραδινή βόλτα. Θα έπεφταν νωρίς για ύπνο, γιατί το πρωί θα έπρεπε να σηκωθούν και να πάνε στον σταθμό των τρένων για να κλείσουν εισιτήρια για την Σαλαμάνκα. Δεν ήταν σίγουρος ότι

υπήρχε απ' ευθείας τρένο, οπότε ίσως να χρειάζονταν να πάνε πρώτα στη Μαδρίτη και μετά να πάρουν άλλο τρένο από εκεί, έτσι σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να ξεκινήσουν νωρίς το ταξίδι. Ήταν σίγουρος ότι η Σαλαμάνκα θα έκανε καλό και στους δυο. Κυρίως στον Καρλ, που είχε απεγνωσμένα ανάγκη αλλαγής περιβάλλοντος, έστω και για μια ημέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Διαλυμένη.

Κάδιθ. Αύγουστος 2004.

Άνα.

Σκατά! Ποιο σκατά δεν γίνεται... Τελικά είμαι καταραμένη!

Καταραμένη και καταδικασμένη να ζω μια ζωή στην θλίψη.

Αλλά δεν μου φταίει κανείς. Εγώ φταίω. Ναι, εγώ! Τα είχα όλα και τα πέταξα στα σκουπίδια. Για τον εγωισμό μου... Για αυτόν τον γαμημένο τον εγωισμό μου!

Είναι ακόμα εδώ. Ζει εδώ. Δεν ξέρω τι να κάνω. Δεν θέλω να φύγω, ούτε να τον παρατήσω για πάντα. Αλλά δεν θέλω να τον δω. Δεν μπορώ να τον δω, γαμώτο! Εγώ φταίω! Εγώ τα κατέστρεψα όλα... Τα γάμησα όλα! Ποτέ να μην έκανα αυτό το καταραμένο ταξίδι στην Ταρίφα. Γιατί να το κάνω; Ποιος ο λόγος να ξαναβάλω αυτόν στη ζωή μου, την ζωή μου που

*πήγαινε τέλεια! Πήγαινε τόσο καλά και εγώ την διέλυσα ξανά!
Για τον Νταβίδ! Γι' αυτόν τον... μπάσταρδο!*

*Και έχασα τον Καρλ. Ναι, τον έχασα. Τον έδιωξα! Εγώ τον
έδιωξα γιατί δεν είμαι ικανή να αγαπηθώ και να αγαπήσω
κανέναν! Είμαι καταραμένη! Καταραμένη!*

*Δεν ξέρω τι να κάνω... Δεν θέλω να πάω πίσω στη Σεβίλλη. Δεν
το αντέχω... Στη Μαδρίτη... ούτε εκεί μπορώ να πάω... Δεν έχω
δουλειά εκεί, ειδικά τώρα! Θα μείνω εδώ και θα το
αντιμετωπίσω. Θα το παλέψω ακόμα και αν αναγκαστώ να τον
συναντήσω... Αχ, πώς να τον συναντήσω...*

*Θα μείνω εδώ, ακόμα κι αν έρχεται κάθε βράδυ και μου χτυπάει
την πόρτα όπως προχτές... Δεν μπορώ να ανοίξω. Είμαι πολύ
δειλή. Δεν έχω τα κότσια να τον αντικρύσω. Δεν μπορώ να τον
συναντήσω... Τι να του πω; Ότι επέμενα να πάμε στην Ταρίφα
για να συναντήσω τον Νταβίδ, αυτόν τον γελοίο που με είχε
χωρίσει, έτσι εύκολα; Τι να του πω; Ότι είμαι τόσο χαζή; Τόσο
ηλίθια που πέταξα στα σκουπίδια έναν έρωτα που, ίσως, να μην
συμβαίνει ποτέ στην ζωή, για έναν ανεύθυνο μαλάκα σαν τον
Νταβίδ; Και τί άλλο να εξηγήσω στον Καρλ; Ότι ήθελα να πάμε
στην Σεβίλλη γιατί πίστευα, ναι, πίστευα η ηλίθια, ότι ίσως να τα*

Ξαναέβρισκα με τον Νταβίδ; Και ο Καρλ; Τόσο εύκολα πέταξα τον Καρλ;

Όχι, δεν γίνεται να τον συναντήσω. Δεν είμαι τόσο γενναία... Φοβάμαι! Τρέμω την συνάντηση. Πώς να τον δω; Πώς να αντικρύσω αυτό το βλέμμα του; Πρέπει να φύγω... Πρέπει να τα μαζέψω και να φύγω από δω, από αυτό το καταραμένο μέρος.

Ήμασταν τόσο ευτυχισμένοι μαζί... Δεν υπήρχε λόγος να πάμε στην Ταρίφα. Αχ, γιατί με πήρες τηλέφωνο; Γιατί το σήκωσα; Γιατί Νταβίδ; Γιατί δεν εξαφανίστηκες από τη ζωή μου; Γιατί δεν... πέθανες; Μακάρι να ήσουν νεκρός! Μακάρι να πεθάνεις! Δεν θέλω να ξανακούσω το παραμικρό για σένα, γαμημένη Νταβίδ! Πέθανε! Πέθανε! Άφησε με ήσυχη! Μου στέρησες τον έρωτα μου... Τον μοναδικό μου έρωτα!

Αλλά κι εσύ... Εσύ! Γιατί να είσαι τόσο επίμονος; Τόσο πιεστικός; Γιατί; Περνούσαμε τόσο όμορφα στη Μαρμπέγια... Τόσο ωραία περνούσαμε... Γιατί ήθελες περισσότερα; Γιατί δεν σου αρκούσαν αυτά που σου έδινα; Που θα σου έδινα; Γιατί να είσαι τόσο εγωιστής; Γιατί; Έπρεπε πάντα να θες κάτι; Έπρεπε πάντα να θες να κάνεις αυτό που έλεγα; Δεν είχες εγωισμό; Δεν ήσουν άντρας εσύ;

*Θεε μου, τι λέω; Δεν είμαι καλά... Νιώθω να τρελαίνομαι.
Νιώθω να καταρρέω... Πού να πάω; Πού; Σε ποιο μέρος; Δεν
μπορώ να βγω έξω! Δεν μπορώ να σε αντικρύσω ρε Καρλ δεν
μπορώ... Δεν μπορώ!*

*Όταν φύγαμε από την Μαρμπέγια για να έρθουμε εδώ στο
Κάδιθ, πίστευα ότι αυτό θα ήταν το μεγάλο μας βήμα για τον
έρωτά μας. Ύστερα μου είπες ότι αποφάσισες να μείνεις εδώ και
να μην επιστρέψεις στην Αγγλία, στο κολλέγιο σου. Και εγώ
τρελάθηκα από την χαρά μου! Ένιωθα τόσο ευτυχισμένη... Και
μετά πήρε τηλέφωνο αυτός. Εμφανίστηκε αυτός...*

*Όχι Καρλ μου, όχι αγάπη μου... Δεν τον αγαπώ! Δεν τον
θυμάμαι! Δεν τον νοσταλγώ... Τον μισώ! Ναι, τον μισώ! Δεν
ξέρω γιατί έπρεπε να σου προτείνω να πάμε εκεί και δεν ξέρω
γιατί το δέχτηκες... Αχ, πάντα ήθελες να μου κάνεις τα χατήρια.
Όλα τα χατήρια. Πήγαμε εκεί, στην Ταρίφα. Τον συνάντησα.
Κρυφά, ναι το παραδέχομαι, αλλά δεν κατάφερα να σε πείσω ότι
δεν συνέβαινε τίποτα. Τα κατάλαβες όλα. Πάντα ήσουν έξυπνος.
Πάντα διάβαζες το μυαλό μου. Πάντα καταλάβαινες τα πάντα...*

*Δεν ήθελα να φτάσουμε ως εδώ... Παρασύρθηκα. Είμαι
αδύναμος άνθρωπος. Είμαι δειλή. Όταν μου τηλεφώνησε ήθελα
να τον ξαναδω, δεν ξέρω γιατί. Μη με ρωτάς αγάπη μου, δεν*

ξέρω. Ήθελα τόσο να τον δω. Ήθελα τόσο να μην σε χάσω, αλλά σε έχασα. Με ανάγκασες να φύγω. Ναι, εσύ φταις, τόσο εγωιστής είσαι. Όχι, εγώ σε άφησα, εγώ φταίω, αλλά δεν μου άφησες περιθώριο.

Θέε μου δεν ξέρω τι να κάνω... Όλα είναι τόσο μπερδεμένα... Γιατί να είναι τόσο μπερδεμένα; Θα 'πρεπε να είναι απλά. Όταν δύο άνθρωποι αγαπιούνται θα 'πρεπε να καταλαβαίνει ο ένας τον άλλον! Να συγχωρεί ένα λάθος που ίσως κάνει ο ένας από τους δύο. Να δίνει ευκαιρίες! Δεν μου έδωσες ευκαιρία. Δεν μου έδωσες επιλογή Καρλ, αγάπη μου! Ίσως να μην σου έδωσα ευκαιρία εγώ, ίσως να φταίω εγώ... Τώρα όλα τέλειωσαν... Δεν γίνεται τίποτα πια. Είμαι καταραμένη! Είναι γραφτό μου να απομακρύνω τους πάντες από δίπλα μου! Είναι γραφτό να φεύγουν όλοι από κοντά μου! Να πεθαίνει κάθετι που αγγίζω... Αυτή είμαι... Μια καταραμένη γυναίκα!

Καταραμένη! Καταραμένη! ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Ξενοδοχείο Άντλον.

Βερολίνο. 9 Σεπτεμβρίου 2006.

Καρλ.

Το ξενοδοχείο Άντλον στο Βερολίνο, στον αριθμό 1 της λεωφόρου Ούντερ ντεν Λίντεν, είχε αρχίσει να δέχεται τους πρώτους καλεσμένους. Στο πολυτελές λόμπι του επικρατούσε θόρυβος από ομιλίες, γέλια και τσουγκρίσματα από ποτήρια με σαμπάνια. Υπήρχαν σίγουρα πάνω από εκατό άτομα. Ίσως και 150 με 200 άνθρωποι, με έναν πρόχειρο υπολογισμό.

Ο Καρλ θα μπορούσε να πει ένα ολόκληρο κουτί με ηρεμιστικά προκειμένου να βρει την δύναμη να σταθεί μπροστά τους και να βγάλει τον απαραίτητο λόγο που απαιτούσαν οι περιστάσεις της βραδιάς. Εκείνο το βράδυ ένα όνειρο γίνονταν πραγματικότητα για τον νεαρό Γερμανό

επιστήμονα, με το τόσο λαμπρό μέλλον, για το οποίο όλοι όσοι τον ήξεραν θα ορκίζονταν σε αυτό. Δύο μόλις χρόνια μετά την αποφοίτησή του από το πανεπιστήμιο του Κόβεντρι, στη Βρετανία, θα παρουσίαζε σε ένα κοινό διακεκριμένων ανθρώπων της επιστήμης, την πρώτη του εκδοτική απόπειρα που συνδύαζε την μελέτη του πάνω στην Αρχαία Ελλάδα, τους Θεούς των Αρχαίων Ελλήνων, την Φυσική και την Ψυχολογία.

‘Από τον Σωκράτη στον Νίτσε’ ήταν ο τίτλος του βιβλίου. Επιλογή αποκλειστικά του Καρλ. Το είχε ολοκληρώσει μέσα σε ένα μόνο χρόνο και ήταν, δικαιολογημένα, περήφανος γι’ αυτό. Αυτό που συνέβαινε ξεπερνούσε ακόμα και τα πιο τρελά του όνειρα, όταν ξεκινούσε, έξι χρόνια πριν, για την Αγγλία, για να σπουδάσει. Όλα του τα όνειρα φαίνονταν να γίνονται πραγματικότητα, τώρα, όταν λίγα χρόνια μόλις πριν ο ίδιος δεν ήξερε καν αν θα συνέχιζε τις σπουδές του και που θα κατέληγε. Όταν τα πράγματα έμοιαζαν να παίρνουν μια τροπή εντελώς διαφορετική απ’ ότι ο Καρλ είχε φανταστεί, ξεκινώντας το μεγάλο ταξίδι της ζωής του σε μια ξένη χώρα. Κι όμως, παράξενη που είναι η ζωή, τα πράγματα πήγαν πολύ καλύτερα απ’ ότι θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί. Δύο χρόνια λοιπόν, μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του, ο Καρλ

θεωρούνταν ήδη ένας ελπιδοφόρος επιστήμονας στην χώρα του.

Δεν ήταν ακριβώς... ‘παιδί-θαύμα’ στα 24 του, αλλά σ’ αυτή την ηλικία ελάχιστοι είχαν να επιδείξουν ένα επιστημονικό βιβλίο, και μια μόνιμη δουλειά δίπλα σε καταξιωμένους γιατρούς, στον τομέα της ψυχολογίας στο φημισμένο πανεπιστήμιο της Χαιδελβέργης. Έτσι, είχε πλέον φτάσει και η στιγμή να παρουσιάσει το έργο του μπροστά σε μερικούς από τους, πλέον, αξιοσέβαστους επιστήμονες και καθηγητές της Γερμανίας, άλλα και άλλων χωρών. Η επιλογή του ξενοδοχείου, όπως και της πόλης που θα γίνονταν η τελετή, ήταν προσωπικό θέμα του μέντορά του στο Πανεπιστήμιο της Χαιδελβέργης, του 65χρονου Φυσικού και Λέκτορα στο Πανεπιστήμιο, Χανς Γκούντερ, του ανθρώπου που τον είχε βοηθήσει τα μέγιστα στο να γίνει πραγματικότητα αυτό το βιβλίο έχοντας, μάλιστα, ο ίδιος αναλάβει ακόμα και τα έξοδα της έκδοσής του. Ο αξιοσέβαστος κύριος Γκούντερ ήταν κάτι σαν δεύτερος πατέρας για τον Καρλ (ίσως και... πρώτος, θα απαντούσε ο Καρλ αν τον ρωτούσε κανείς) και πίστευε απεριόριστα στις δυνατότητες του νεαρού επιστήμονα. Και ο ίδιος ο Καρλ όμως, τον σεβόταν και τον συμβουλευόταν σε

οποιοδήποτε ζήτημα χρειαζόταν τη γνώμη ενός έμπειρου και – πραγματικά - σοφού ανθρώπου.

Απόψε θα ήταν φυσικά εκεί, στο χλιδάτο ξενοδοχείο Άντλον, στο Βερολίνο, το διάσημο ξενοδοχείο που επιβίωσε σχεδόν άθικτο από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, και τώρα έμελε να γίνει ένα από τα σημαντικότερα μέρη στη ζωή του Καρλ. Στην αίθουσα συνεδρίων, όπου θα λάβαινε χώρα η παρουσίαση, ανάμεσα σε επιστήμονες και κάθε λογής ανθρώπους του κοινωνικού, πολιτικού και καλλιτεχνικού χώρου της Γερμανίας, σίγουρα θα ήταν και η οικογένειά του, σκέφτηκε, ενώ έκανε πρόβα για άλλη μια φορά τα λόγια με τα οποία θα υποδέχονταν τους προσκεκλημένους του. Ο Καρλ ένιωθε αφόρητη νευρικότητα. Άρχισε να βυθίζεται σε σκέψεις... Ο χερ Ρολφ, ο πατέρας του θα ήταν αυτή τη φορά περήφανος για τον γιο του. Όπως και η μητέρα του. Ο Καρλ όμως, αδιαφορούσε γι' αυτό. Το να προσπαθεί να κάνει περήφανο τον πατέρα του με τα επιτεύγματα του ήταν κάτι που είχε πάψει να τον απασχολεί από την εποχή που πήρε την απόφαση να σπουδάσει στην Αγγλία, πραγματοποιώντας αυτό που πραγματικά επιθυμούσε στη ζωή του. Είχε ορκιστεί στον εαυτό του ότι ποτέ ξανά στη ζωή του δεν θα υπέκυπτε στα 'θέλω' των άλλων, ακόμα κι αν αυτοί οι άλλοι ήταν η ίδια του

η οικογένεια ή οι φίλοι του. Θα προχωρούσε στη ζωή του προσπαθώντας να κάνει πάντα αυτό που προστάζει η καρδιά του, με αξιοπρέπεια και μοναδικό του στόχο να πραγματοποιεί τα όνειρα του.

Σκέφτηκε ότι ήδη είχε κάνει ένα καλό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση, αν μη, τι άλλο... Το μυαλό του δούλευε ακατάπαυστα καθώς όλο και περισσότερες σκέψεις γέμιζαν το, ήδη παραφορτωμένο, κεφάλι του. Θα ήταν και ο Κόλιν εκεί, άραγε, αναρωτήθηκε σιωπηρά. Αυτή η σκέψη τον τάραξε. Είχε να τον δει από τότε που αποφοίτησαν από το κολλέγιο, το καλοκαίρι του 2004. Δύο περίπου χρόνια πριν. Το πιο ξεχωριστό και αξέχαστο συνάμα, καλοκαίρι της ζωής του. Το καλοκαίρι που ένωσε για πρώτη φορά ενήλικας. Ίσως ο Κόλιν να ερχόταν παρέα με κάποια καινούρια του κατάκτηση, συλλογιζόταν ο Καρλ. Δεν ήταν σίγουρος, καν, ότι θα ήταν εκεί, στο Βερολίνο. Δεν ήξερε αν θα τον ξανάβλεπε, παρόλο που είχαν μιλήσει μερικές, σκόρπιες φορές στο τηλέφωνο περί ανέμων και υδάτων. Ο Καρλ δεν είχε ιδέα που θα μπορούσε να είναι τώρα ο φίλος του. Την τελευταία φορά που είχαν μιλήσει, ο Κόλιν του είχε πει ότι είχε τελειώσει το μεταπτυχιακό του στην Ισπανία και θα γυρνούσε στην Αγγλία. *Η μήπως είχε ξαναφύγει για την Ισπανία;* Δυσκολεύονταν να θυμηθεί.

Τα χρόνια του κολλεγίου φάνταζαν σαν να απείχαν αιώνες, τώρα πια. Όλα όσα είχε κάνει σαν φοιτητής εκείνα τα τέσσερα χρόνια στο Κόβεντρι, τα πάρτυ στο Λονδίνο, οι φιλίες, οι έρωτες, το ταξίδι στην Ισπανία, όλα του έμοιαζαν τόσο μακρινά... Σαν αναμνήσεις μιας προηγούμενης ζωής. Κι όμως εκείνο το καλοκαίρι του 2004 τον είχε σημαδέψει ανεξίτηλα. Είχε γραφτεί για πάντα στο βιβλίο της ζωής του. Όχι γιατί η αγαπημένη του χώρα, η Ελλάδα είχε κάνει την έκπληξη του... αιώνα, κερδίζοντας το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα στο ποδόσφαιρο, (άλλωστε ο Καρλ δεν ήταν και ιδιαίτερα φίλος του ποδοσφαίρου), ούτε γιατί είχε σχεδιάσει να πάει στην Αθήνα για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, κάτι το οποίο τελικά δεν κατάφερε και αυτό τον είχε πικράνει τότε, πολύ. Εκείνο το καλοκαίρι τον είχε σημαδέψει για διαφορετικό λόγο.

Τον είχε σημαδέψει για τις αποφάσεις που πήρε στο πρώτο μεγάλο σταυροδρόμι της ζωής του, που ανοίχτηκε μπροστά του, αρκετά νωρίς. Στα 22 του μόλις χρόνια. Ο Καρλ δεν ήταν ο τύπος που μετάνιωνε για τις επιλογές του. Από πολύ νεαρή ηλικία είχε μάθει να επιλέγει κατά βούληση και να αποδέχεται τις συνέπειες των επιλογών του. Είτε θετικές ήταν αυτές, είτε αρνητικές. Όμως κάτι τον έτρωγε μέσα του τον τελευταίο καιρό. Δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Ήξερε, μάλλον

φантаζόταν τι ήταν άλλα δίσταζε να το παραδεχτεί.

Προσπάθησε να επικεντρωθεί στο παρόν.

Στο μικρό διαμέρισμα που έμενε τώρα, στο Βερολίνο, στην Τιεργκάρτεν Στράσε, κοντά στο ‘ομορφότερο πάρκο της Γερμανίας’ όπως το αποκαλούσε ο ίδιος, το βράδυ θα τον περίμενε η κοπέλα του, η Μπεατρίς, με την οποία συζούσαν το τελευταίο εξάμηνο και ήδη είχε αρχίσει να σκέφτεται πολύ σοβαρά το μέλλον μαζί της. Σκεφτόνταν την πιθανή αντίδραση του Κόλιν, όταν θα τον συναντούσε και η σκέψη τον έκανε να χαμογελάσει, διώχνοντας για λίγο, το άγχος που τον έπνιγε. *Μια χαρά τα κατάφερες ρε μπαγάσα... Καλή δουλειά, καλά λεφτά, βιβλίο που θα παρουσιάσεις μπροστά σ'ένα τσούρμο γέρους επιστήμονες και μια ζανθιά γερμανίδα να σε περιμένει σπίτι. Και μένεις και στο Βερολίνο. Σε ζηλεύω ρε συ, αλλά το αξίζεις ρε μάγκα!*

Ο Καρλ, μπορούσε σχεδόν να τον ακούσει να το λέει. Θα του απαντούσε ότι δεν έχει παράπονο από την ζωή του. Άλλα, πρώτα, θα ήθελε να τον ρωτήσει κάτι... Τι θα είχε γίνει, αν είχε αποφασίσει αλλιώς εκείνο το καλοκαίρι; Πόσο μπορεί να αλλάξει ολόκληρη τη ζωή ενός ανθρώπου, μία απειροελάχιστη στιγμή, η στιγμή που κάνουμε μια επιλογή αν θα διασχίσουμε τον έναν ή τον άλλο δρόμο που ανοίγεται μπροστά μας; Πόσο

διαφορετικά μπορούν να γίνουν τα πράγματα από μια απόφαση που διαρκεί όσο ένα... φτερούγισμα μιας πεταλούδας; Αν μπορούσε να πάει τον χρόνο πίσω και να αλλάξει εκείνη την απόφαση του, τώρα πως θα ήταν τα πράγματα στη ζωή του; Τον βασάνιζαν αυτά τα ερωτήματα σχεδόν κάθε μέρα και νύχτα το τελευταίο διάστημα.

Της άρεσε να ζωγραφίζει φάρους και τοπία. Ακρωτήρια και φουρτουνιασμένες θάλασσες. Ζωγράφιζε την πόλη της. Το Κάδιθ. Γιατί, αν και ήταν από τη Σεβίλλη, το Κάδιθ είχε στην καρδιά της. Τον φάρο που στέκονταν στο θαλασσοδερμένο από τον Ατλαντικό, ακρωτήριο. Εκείνο τον φάρο που ήθελε να αγοράσει και να ζήσει εκεί, αν έβρισκε λεφτά. Μάλλον, αν γίνονταν πλούσια από την τέχνη της. Από τους πίνακες που θα πουλούσε όταν θα ήταν μια διάσημη ζωγράφος. Και θα ζούσαμε εκεί μαζί. Για πάντα. Μπορεί να κάναμε και παιδιά, αν και δεν την ενθουσίαζε πολύ αυτή η ιδέα...

Ήθελε να ταξιδεύουμε μαζί στην χώρα, εκείνη να εκθέτει τους πίνακες της, και να αντλεί έμπνευση από τα τοπία της Ισπανίας, κι εγώ να μελετώ τον κόσμο, να γράψω για τους Αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους, να ανακαλύψω τα μεγαλύτερα μυστήρια της αρχαιότητας και να χρησιμοποιήσω τη Φυσική για να δώσω

εξηγήσεις. Να ψυχολογήσω τον κόσμο γύρω μου. Αλλά και εκείνη...

Ήταν δύσκολη. Υπήρχαν ημέρες που το πρωί θύμιζε μια παραδεισένια εξωτική παραλία μέσα στο κατακαλόκαιρο και το βράδυ, το πιο απόκρυμνο, σκοτεινό και χιονισμένο βουνό των Ιμαλαίων. Όμως όταν ζωγράφιζε, ήταν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Λάτρευα να την βλέπω να δημιουργεί. Οι πίνακες της δεν είχαν τον σουρεαλισμό του Νταλί, ούτε έφτιαχνε τα πορτραίτα του Βελάθκεθ, άλλα αποτύπωναν πιστά την ψυχολογία της την στιγμή που έπιανε το πινέλο. Αγαπούσε όμως και τα ταξίδια. Ήταν το άλλο μεγάλο της πάθος.

Ήθελε να γνωρίσει όλη την χώρα. Να γυρίσει την Ανδαλουσία, να ζήσει στη Βαρκελώνη, να ταξιδέψει μέχρι τα ηφαίστεια, στα Κανάρια Νησιά, να διασκεδάσει ως το πρωί στην Ίμπιθα, να διασχίσει τους καταπράσινους λόφους στην χώρα των Βάσκων και να κολυμπήσει στις παραλίες της Γαλικίας. Και ήθελε να την ακολουθήσω σε όλα. Να είμαι εκεί, πλάι της σε κάθε κάθε μέρος και κάθε στιγμή... Ναι, θα ήμουν εκεί. Θα ήμουν εκεί δίπλα της για πάντα. Δεν θα σπαταλούσα ούτε ένα δευτερόλεπτο μακριά της αν αυτή το ήθελε. Θα την στήριζα και θα ήμουν εκεί για όσο με ήθελε. Τίποτα άλλο δεν θα είχε νόημα στη ζωή μου αν αυτή

δεν ήταν δίπλα μου. Και θα καταφέρναμε τα πάντα μαζί. Τίποτα δεν θα ήταν αδύνατο αν ήμασταν μαζί. Τίποτα...

Το χτύπημα της πόρτας διέκοψε απότομα τις σκέψεις του Καρλ. Ένιωσε να ξυπνάει από μια ατέλειωτη ονειροπόληση. Έτριψε τα μάτια του και κοίταξε γύρω. Επανήλθε αμέσως στην πραγματικότητα. Το δωμάτιό ήταν κι αυτό πολυτελές όπως, φυσικά και ολόκληρο το ξενοδοχείο. Είχε περάσει εκεί τη προηγούμενη νύχτα, αλλά και όλο το επόμενο πρωί και τώρα σε λίγη ώρα, απόγευμα πλέον, θα κατέβαινε στην αίθουσα για να παρουσιάσει το δημιούργημά του. Πρώτα όμως, έπρεπε να δει ποιος τον ζητούσε. Ποιος ήταν η αιτία να διακόψει τις σκέψεις και τις αναμνήσεις στις οποίες έδειχνε να έχει βυθιστεί, ξανά...

Πλησίασε μέχρι το ματάκι της πόρτας και ένιωσε να μουδιάζει με το θέαμα. Ήταν ο πατέρας του. Ο – πάντα αυστηρός - χερ Ρολφ στέκονταν σε μικρή απόσταση από την πόρτα, κουστουμαρισμένος και άψογος, ετοιμος να ξαναχτυπήσει, εκνευρισμένος που κανείς δεν είχε ανταποκριθεί ακόμα. Το στομάχι του Καρλ σφίχτηκε. Αν δεν έκανε εμετό εκείνη την στιγμή, τότε δεν μπορούσε να φανταστεί να το κάνει ποτέ ξανά

στην ζωή του. Δίστασε προς στιγμή. Πήρε μια ανάσα και άνοιξε την πόρτα. Ο πατέρας του στέκονταν ευθυτενής και μεγαλοπρεπής, αν και ελαφρώς πιο γερασμένος, όπως παρατήρησε αμέσως. Φορούσε το καλό του κουστούμι, που χρησιμοποιούσε πάντα σε τέτοιες περιστάσεις. Όπως πάντα έδειχνε ψυχρός. Ο Καρλ διέκρινε κάποιες στάλες ιδρώτα στο μέτωπο του πατέρα του. Ήταν άραγε αγχωμένος; Αγωνιούσε, κι ας μην ήθελε να το φανερώσει, για την μεγάλη βραδιά του γιού του; Αναστέναξε με τις σκέψεις.

«Πατέρα! Χαίρομαι που σε βλέπω. Έλα πέρασε μέσα. Που είναι η μητέρα;» προσπάθησε να φανεί ενθουσιασμένος, αλλά δεν έπειθε. Έκανε να κοιτάξει πίσω από τον μεγαλόσωμο άντρα, μήπως διακρίνει την λεπτή φιγούρα της μητέρας του, αλλά γρήγορα εγκατέλειψε την προσπάθεια.

«Καρλ, γιε μου, χαίρομαι κι εγώ που σε βλέπω. Η μητέρα σου δυστυχώς, δεν μπορούσε να έρθει. Είχε μια υποχρέωση που δεν μπορούσε να αναβάλλει. Ένα σημαντικό ραντεβού. Θα τα πούμε αργότερα, ούτως ή άλλως. Είναι μεγάλη η βραδιά σήμερα. Εσύ πώς είσαι;» Ο πατέρας του έδειχνε πραγματικά χαρούμενος που έβλεπε τον γιο του. *Αυτό κι αν ήταν έκπληξη.* Ο Καρλ ξεροκατάπιε και βυθίστηκε πάλι στις σκέψεις του.

Πόσο σημαντικότερη θα μπορούσε να ήταν αυτή η υποχρέωσή της. Τουλάχιστον απόψε θα έπρεπε να ήταν εδώ! Ούτε ο Κόλιν θα έρθει φυσικά. Και ο πατέρας, θα... θα σκότωνε για να το αποφύγει. Μάλλον ξέμεινε από δικαιολογίες... Πόσο υποκριτής... Στο διάλογο λοιπόν όλοι! Ο Καρλ έβραζε από θυμό. Το κεφάλι του έμοιαζε με ηφαίστειο λίγο πριν την έκρηξη και ο πατέρας του το κατάλαβε αμέσως. Δεν το άφησε να φανεί όμως.

«Γιε μου, είσαι καλά; Είσαι έτοιμος για την τελετή. Θέλω να ξέρεις ότι με κάνεις περήφανο απόψε. Και την μητέρα σου. Σου στέλνει τα χαιρετίσματά της. Και ζητάει συγγνώμη που δεν ήρθε. Καρλ, αγόρι μου, είμαστε περήφανοι για σένα. Αυτό πρέπει να το ξέρεις».

Περήφανοι... Κατάφερα να σε κάνω περήφανο λοιπόν κύριε Ρολφ Μπαντερ; Αν αυτό το αναθεματισμένο βιβλίο δεν είχε εκδοθεί, άραγε θα ερχόσουν εδώ απόψε; Ή μήπως θα ερχόσουν απλά και μόνο για να με... πυροβολήσεις; Μήπως θα με αποκλήρωνες από γιο σου αν είχα μείνει εκεί, πρόπερσι; Ο Καρλ ήταν εξοργισμένος. Δεν μπορούσε πλέον να κρατηθεί. Ότι έκανε ως τώρα, το έκανε για τον εαυτό του και την δική του ικανοποίηση. Δεν είχε ανάγκη κανέναν έπαινο, ούτε από τους γονείς του ούτε από τους φίλους του, ούτε από την

κοπέλα του. Ούτε από οποιονδήποτε άλλο. Δεν ένιωθε να χρωστάει τίποτα και σε κανένα. Δεν είχε ανάγκη να φορέσει την ταμπέλα του ‘επιτυχημένου’ η οποία πολύ εύκολα θα άλλαζε σε ‘αποτυχημένος’ την επόμενη στιγμή, βάση της... κλίμακας μέτρησης που είχε θεσπίσει η σύγχρονη κοινωνία και - ειδικά στην περίπτωση - οι γονείς του. Ή, μάλλον, ο πατέρας του.

«Πατέρα, πρέπει να ετοιμαστώ. Χρειάζομαι λίγο χρόνο για μια τελευταία πρόβα αυτών που έγραψα. Θα σε πείραζε...;» Ήταν περισσότερο μια απαίτηση, παρά παράκληση. Ο χερ Ρολφ το κατάλαβε αμέσως.

«Φυσικά γιέ μου. Θα σε δω κάτω. Καλη επιτυχία και να είσαι δυνατός! Να με κάνεις περήφανο πάντα!» Τού χτύπησε εγκάρδια την πλάτη, και έφυγε με ταχύ βήμα προς την έξοδο.

Ο Καρλ ένιωθε αηδιασμένος. Σκέφτηκε να τα παρατήσει όλα και να φύγει εκείνη την στιγμή από το ξενοδοχείο. Να πάει στο διαμέρισμά του στο Τιεργκάρτεν, να κάνει μια βόλτα στο πάρκο και να ηρεμήσει. Να δει την Μπεατρίς. Αν και η Μπεατρίς θα ήταν κι αυτή εδώ απόψε, στην αίθουσα για να τον καμαρώσει. Όπως το έβλεπε, δεν υπήρχε καμία διέξοδος... Τότε άκουσε το κινητό του να χτυπά. Δεν ήταν κλήση. Ήταν ο

γνώριμος ήχος του εισερχομένου μηνύματος. Με βαριά βήματα πήγε στο κομοδίνο και κοίταξε. Ήταν ο Κόλιν. Δεν τηλεφώνησε καν, απλά του έστειλε ένα SMS. Έσκυψε να δει.

Φίλε μου καλή επιτυχία. Δεν μπόρεσα να έρθω, θα σου τηλεφωνήσω όμως. Να σκίσεις απόψε.

Έκλεισε το κινητό και το έβαλε στη τσέπη του παντελονιού του. Πήρε το χαρτί που είχε γράψει τον λόγο του και άρχισε να τον αποστηθίζει ξανά. Κάτι δεν του άρεσε, άλλα ήταν πολύ αργά για αλλαγές. Το μυαλό του άρχισε πάλι να ταξιδεύει...

Είχε ήλιο κάθε μέρα. Η πόλη αυτή ήταν λουσμένη στο φως. Γι' αυτό την έχουν αποκαλέσει μαργαριτάρι του Ατλαντικού... Ήταν πραγματικά ευλογημένη από τον Θεό Ήλιο. Κι εκείνη προσπαθούσε να τον ζωγραφίσει. Ήθελε να συλλάβει κάθε λεπτομέρεια και να τη μεταφέρει στον καμβά. Ακόμα και τις νύχτες ήξερες ότι ο ήλιος ήταν εκεί, πίσω από το μαύρο πέπλο του ουρανού λες και περίμενε υπομονετικά να έρθει η ώρα του, για να λάμψει ξανά.

Όταν έπεφταν πάνω της οι ακτίνες του, τα μαλλιά της έμοιαζαν χρυσά. Σαν να τα είχε βάψει με χρυσή μπογιά. Και τα μάτια της... Πράσινα ή γαλάζια, ανάλογα τη διάθεσή της. Πώς να την ψυχολογήσει κανείς; Το πιο όμορφο και τρομακτικό μαζί,

μυστικό της. Χίλια χρόνια σπουδών και χίλια βιβλία ψυχολογίας δεν θα ήταν αρκετά να βρουν τη λύση. Άλλα θα μπορούσα να περιμένω χίλια χρόνια εκεί, για εκείνη...

Θα μπορούσα να περάσω όλες τις δοκιμασίες που πέρασε η Ψυχή για να βρεθεί ξανά στην αγκαλιά του Θεού Έρωτα και να ενωθεί μαζί του, ολοκληρωτικά και επί ίσοις όροις για πάντα. Ναι, θα το έκανα γι' αυτήν. Θα κατέβαινα ζωντανός έως τον Άδη και θα ξαναγυρνούσα πίσω στον πάνω κόσμο για να την ψάξω. Μόνο αυτήν. Μόνο γι' αυτήν.

Ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό του και ένιωσε το στομάχι του να σφίγγεται. Πήγε στην τουαλέτα και έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του για να ηρεμήσει. Δεν ήταν όμως το άγχος της τελετής που τον έπνιγε πλέον. Οι αναμνήσεις είχαν ξυπνήσει ένα κομμάτι που πίστευε ότι είχε καταφέρει να κρατήσει θαμμένο στα έγκατα του μυαλού του. Όμως είχε κάνει λάθος. Ο Καρλ είχε ξεθάψει τα πάντα και τώρα ήταν όλα μπροστά του. Μόλις είχε μπει σ' ένα λαβύρινθο σκέψεων και δεν υπήρχε διέξοδος πουθενά. Είχε, πράγματι, κατέβει στον... Άδη, άλλα δεν έβρισκε τον δρόμο για να γυρίσει πίσω. Θα έδινε τα πάντα για να γυρίσει τον χρόνο πίσω, δύο περίπου χρόνια πριν, στην Ισπανία, στο Κάδιθ, για να αλλάξει μια μικρή λεπτομέρεια. Μια απόφαση. Έναν δρόμο που πήρε. Ένα φτερούγισμα της

πεταλούδας... Ήταν όμως αδύνατο. Και το ήξερε πολύ καλά αυτό. Καλύτερα από τον καθένα. Ακόμα κι αν κατάφερνε στο μέλλον να... εφεύρει την μηχανή του χρόνου, δε θα μπορούσε να γυρίσει εκεί. Έτρεμε στην ιδέα ότι θα ξαναζούσε τα πάντα και, στο τέλος, θα έκανε και πάλι την ίδια επιλογή. Ίσως είχε έρθει η ώρα να συμβιβαστεί – επιτέλους - με αυτή την επιλογή του και να βαδίζει πια, προς το μέλλον. Το παρόν και το μέλλον και όχι το παρελθόν. Να ζήσει την ζωή του, να σεβαστεί την απόφαση του και να συμβαδίσει με αυτήν από δω και στο εξής.

Το τηλέφωνο του δωματίου χτύπησε δυνατά και ο Καρλ πετάχτηκε από την τουαλέτα με το πρόσωπό του υγρό από το νερό και τα δάκρυα, κρατώντας μια πετσέτα στο ένα χέρι και προσπαθώντας να προλάβει το ακουστικό με το άλλο.

«Παρακαλώ;»

«Καρλ, αγόρι μου, είσαι καλά;» Ήταν ο κύριος Γκούντερ.

«Κύριε καθηγητά... Ναι, καλά είμαι, είναι...;»

«Ναι, γιε μου, ήρθε η στιγμή. Η μεγάλη στιγμή σου. Όλα είναι έτοιμα. Όλοι είμαστε έτοιμοι. Είναι σχεδόν εννέα. Σε πέντε

λεπτά θα πρέπει να κατέβεις. Καρλ, σου εύχομαι καλή επιτυχία!».

«Ε... ευχαριστώ κύριε... Κατεβαίνω αμέσως... Θα σας δώ κάτω...»

Έκλεισε το ακουστικό και ετοιμάστηκε βιαστικά.

Αναρρωτήθηκε πότε έφτασε κι όλας η ώρα. Ο χρόνος τελευταία ήταν σχετικός, και το ήξερε πολύ καλά αυτό. Είχε έρθει, λοιπόν, η στιγμή. Η ‘στιγμή του’. Τα όνειρα και οι αναμνήσεις του παρελθόντος έπρεπε να μπουν στην αναμονή για λίγο. Τώρα είχε σειρά το παρόν. Είχε μπροστά του μία υποχρέωση να διεκπαιρέώσει και ένα κοινό που δεν έπρεπε να απογοητεύσει. Ήταν η στιγμή που θα έπρεπε να φανεί αντάξιος των απαιτήσεων σαν πραγματικός ενήλικας πλέον.

Κοίταξε ξανά το ρολόι του. Εννέα παρά δύο. Βγήκε από το δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα πίσω του δυνατά. Από το ανοιχτό παράθυρο, φύσηξε παγωμένος αέρας και έριξε στο πάτωμα το χαρτί με τον προχειρογραμμένο λόγο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Έκθεση Ζωγραφικής.

Κάδιθ. 9 Σεπτεμβρίου 2006.

Καρλ και Άνα.

Η ζέστη ήταν αφόρητη. Αν και είχε μπει ο Σεπτέμβρης, το καλοκαίρι στην Ανδαλουσία συνέχιζε ακάθεκτο και για όσους δεν ήταν συνηθισμένοι στην ατέλειωτη ηλιοφάνεια και ζέστη της μέρας και την υγρασία της νύχτας, ήταν μια πραγματική δοκιμασία. Ήταν, όμως, μια όμορφη βραδιά. Η πανσέληνος καθρεφτιζόταν στον ωκεανό, δημιουργώντας ένα φυσικό προβολέα που επισκίαζε κάθε φως κατά μήκους της παραλίας, κάνοντας την άμμο να φαίνεται ακόμα πιο χλωμή, ενώ ο Ατλαντικός θύμιζε ένα μαύρο πέπλο που ξεκινούσε μερικά μέτρα μετά και απλωνόταν απέραντος, ως εκεί που πήγαινε το μάτι.

Το Κάδιθ το βράδυ ήταν μαγευτικό. Ο Καρλ το ήξερε πλέον από πρώτο χέρι. Δύο σχεδόν χρόνια διαμονής εκεί, ήταν αρκετά για να τον κάνουν να νιώθει πλέον σαν να είχε γεννηθεί εκεί. Σαν ντόπιος. Όμως, εκείνο το βράδυ του είχε ξυπνήσει αναμνήσεις και συναισθήματα που είχε βαθιά θαμμένα στο χρονοντούλαπο του μυαλού του. Η ημερομηνία του θύμιζε μια – ανεπίσημη - πικρή επέτειος που δεν θα ήθελε να θυμάται για το υπόλοιπο της ζωής του και, ταυτόχρονα, μια γλυκεία προσμονή που τον κρατούσε ακόμα εκεί. Στην Ισπανία.

Το αγαπημένο του μπαρ, η παμπ Boccan, στέκι του εδώ και περίπου ένα χρόνο, ήταν γεμάτο εκείνο το βράδυ, έτσι προτίμησε να πάρει μια μπύρα στο χέρι και να αράξει, απέναντι στην παραλία της Βικτώρια, στο σημείο που τελειώνει η άμμος και άρχιζε ο παραλιακός πεζόδρομος, με θέα τον σκοτεινό ωκεανό και την ατέλειωτη σειρά από φοινικόδεντρα που υπήρχαν σε όλο το μήκος του δρόμου. Ο κόσμος ήταν λιγοστός, κάποια παιδιά έπαιζαν εκεί γύρω, άλλα τίποτα δεν θύμιζε την πολύβουη παραλία των ημερών του καλοκαιριού. Ο Καρλ παρατηρούσε τους πάντες σαν να ήθελε να μπει στο μυαλό τους και να μάθει τις σκέψεις τους. Παρ' όλο που είχε περάσει πολλά τα τελευταία δύο χρόνια, κάνοντας σωστές ή λάθος επιλογές – αν και για τον ίδιο καμία επιλογή στην ζωή

δεν ήταν λάθος, θεωρώντας ότι ήταν διαφορετικοί δρόμοι που επέλεγε να ακολουθήσεις - εντούτοις δεν είχε χάσει το έμφυτο ταλέντο της παρατήρησης και... αποκρυπτογράφησης των ανθρώπων. Ήταν η δεύτερη φύση του, και το ιδιαίτερο ταλέντο του τον βοηθούσε να μην πέφτει σχεδόν ποτέ έξω. Αυτή τη φορά όμως, όλα έμοιαζαν να έχουν πάει στραβά... Δεν μπορούσε να ψυχολογήσει κανέναν και τίποτα. Ένιωθε νευρικός και ανυπόμονος. Κάτι φαίνονταν να τον απασχολούσε άλλα δεν ήταν ξεκάθαρο τι ήταν αυτό. Κοίταξε γύρω του. Ήταν Σάββατο βράδυ και όμως έμοιαζε σαν μια οποιαδήποτε καθημερινή βραδιά. Εκτός από τα μπαρ και τα εστιατόρια που ήταν σχετικά γεμάτα, ο κόσμος έξω ήταν ελάχιστος. Η παραλία ήταν σχεδόν ερημική. Ο Καρλ άναψε την πίπα του, μια συνήθεια που είχε ξεκινήσει τους τελευταίους μήνες, και ήπιε δυο μεγάλες γουλιές από την μύρα του. Ήταν παγωμένη και η αντίθεση με την υγρή ζεστή νύχτα, του προκάλεσε μια προσωρινή ευχαρίστηση. Δεν κατάφερε όμως, να τον οδηγήσει έξω από τον λαβύρινθο των αναμνήσεων που είχε παγιδευτεί εκείνο το βράδυ.

Είχε καιρό ν'ακούσει νέα της. Πολύ καιρό. Πάνω από ένα χρόνο για την ακρίβεια. Είχαν κρατήσει κάποιες σχεδόν τυπικές επαφές, άλλα τον τελευταίο χρόνο είχαν χαθεί τελείως.

Αυτό τον πλήγωνε πολύ. Έτρεμε και μόνο με την ιδέα ότι δεν θα ξαναμάθαινε ποτέ τί κάνει και πού είναι. Ότι δεν θα την ξανάβλεπε ποτέ, δεν θα της μιλούσε ποτέ ξανά, ούτε καν μέσω τηλεφώνου. Όλα αυτά τον είχαν αγχώσει υπερβολικά.

Σκεφτόταν την έκθεση ζωγραφικής που του είχε πει ότι θα κάνει. Δεν θυμόταν πότε ήταν. Άραγε να είχε ετοιμάσει τον πίνακα που του είχε υποσχεθεί τότε, αναρωτήθηκε. Υπολόγιζε ότι μέσα στη χρονιά θα είχε έτοιμο το έργο της και σίγουρα πριν τα Χριστούγεννα, θα είχε ανοίξει την γκαλερί και θα έκανε την πρώτη της έκθεση μπροστά στο κοινό. Ήλπιζε, ήταν σίγουρος μάλλον, ότι θα ήταν εκεί μαζί της έστω και σαν απλός φίλος, να της συμπαρασταθεί στην πιο σημαντική στιγμή της ζωής της. Εκείνη θα πραγματοποιούσε ένα όνειρο ζωής και το λιγότερο που θα όφειλε ο ίδιος να κάνει, θα ήταν να είναι εκεί στο πλαί της, εκείνη την ημέρα. Να της δώσει κουράγιο και να την ενθαρρύνει να συνεχίσει να κυνηγάει το όνειρό της. Μετά θα ξαναγύριζε στην μοναχική του ζωή, στον φάρο, αγναντεύοντας τον ωκεανό, ‘τιμώντας’ τον Θεό Ήλιο που πρόσφερε το φως και τη ζεστασιά του απλόχερα, καθημερινά σ’ αυτή την πόλη και φυσικά, μελετώντας τους αγαπημένους του αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους.

Η μελέτη της αρχαίας Ελλάδας, των μυστηρίων, της Μυθολογίας, και των Θεών της, ήταν πλέον η μοναδική του δραστηριότητα. Το μόνο που τον κρατούσε σε εγρήγορση και του έδινε έστω ένα υποτυπώδες ενδιαφέρον στην ανούσια καθημερινότητά του. Έναν λόγο για να ξυπνάει το πρωί και να συνεχίζει την αδιάφορη ζωή του... Ο Καρλ, όλο αυτό το διάστημα ήταν χαμένος στον κόσμο του. Δεν απαντούσε πλέον ούτε στα τηλέφωνα, ειδικά του Κόλιν, ούτε διάβαζε καν τα e-mail του. Μια πρόχειρη ανάγνωση των τίτλων τους, όταν άνοιγε το λάπτοπ του, αρκούσε για να μην ασχοληθεί παραπάνω. Όσο το όνομα Άνα Ντελγάδο απουσίαζε από τη λίστα των εισερχομένων, μαζί απουσίαζε και κάθε διάθεση να ασχοληθεί με την αλληλογραφία του ή οτιδήποτε σχετικό. Με τη σκέψη της Άνα, πάγωσε απότομα. Έμοιαζε να τον είχε περιλούσει ένα κύμα κατευθείαν από τον ωκεανό. Αυτό που γεννήθηκε στο μυαλό του, στιγμιαία, του προκάλεσε πανικό. *Κι αν είχε ήδη κάνει την έκθεση;*

Η σκέψη να μην τον είχε προσκαλέσει καν, τον σκότωνε. Δεν μπορούσε να φανταστεί με ποιον τρόπο και σε ποιον να απευθυνόταν ώστε να μάθει τι είχε συμβεί τελικά. Κύματα θλίψης είχαν αρχίσει να τον καταπίνουν, όταν συνειδητοποίησε ότι, ίσως δεν είχε πλέον καμία θέση στη ζωή

της, στην καθημερινότητά της κι ότι το όνομά του δεν θα ήταν πια, ούτε στις επαφές του κινητού της. Άλλωστε δεν την είχε πετύχει στο Κάδιθ, ούτε μία φορά τον τελευταίο χρόνο. Δεν έβρισκε ούτε ένα λόγο να ελπίζει ότι θα επέστρεφε. *Και γιατί να έρχοταν σε επαφή μαζί μου, αν...* Λύγισε και μόνο στην σκέψη. Πονούσε το κεφάλι του μόνο και μόνο με την πρόταση που σκέφτηκε και είδε γραμμένη μπροστά του, κλείνοντας τα μάτια του. ... *Αν είχε παντρευτεί και είχε κάνει τη δική της οικογένεια...*

Το απόλυτο κενό που βασίλευε εκείνη την στιγμή στο μυαλό του Καρλ, έσπασε μια κουβέντα δύο νεαρών, λίγο πιο πέρα από το μικρό ύψωμα του δρόμου που είχε καθήσει. Η γλώσσα που μιλούσαν τού ήταν γνώριμη και οικεία. Ήταν Γερμανοί. Δεν χωρούσε αμφιβολία. Δεν ήταν όμως, σίγουρος γι' αυτό που άκουσε να λένε. Μιλούσαν για μια έκθεση. Έκθεση ζωγραφικής, απ' ότι κατάφερε να κλέψει απ' την κουβέντα τους. Αλλά δεν ήταν και απόλυτα βέβαιος, ότι αυτό συνέβαινε στην πραγματικότητα και δεν ήταν, απλά ένα ακόμα δημιούργημα του μυαλού του. Φοβήθηκε ότι άρχιζε να τα χάνει. Ρίγησε με την ιδέα ότι άρχιζε να ακούει δυνατά τις σκέψεις του. Αποφάσισε να το ρισκάρει και πλησίασε λίγο πιο κοντά, γεμάτος λαχτάρα και περιέργεια.

Πράγματι, οι δύο νεαροί μιλούσαν, στα γερμανικά, για μια έκθεση ζωγραφικής στο Κάδιθ. Για μια νεαρή ζωγράφο. Μια ταλαντούχα Ισπανίδα ζωγράφο. Η καρδιά του ήταν έτοιμη να ξεκολλήσει από το στήθος του. Αν όντως δεν ήταν δημιούργημα της φαντασίας του, τότε το λιγότερο που όφειλε να κάνει ήταν να μάθει αμέσως τα πάντα. Και αυτό θα έκανε, πάση θυσία. Οι δύο άνδρες, τελικά μπήκαν στην παμπ Buccan, το μέρος που σύχναζε ο Καρλ. Τους ακολούθησε σχεδόν τρέχοντας. Όταν μπήκε, είχαν ήδη καθίσει στην μπαρα και παράγγελναν μπίρες. Ο Καρλ δεν είχε πλέον κανένα δισταγμό. Έπρεπε να μάθει. Το όφειλε στον εαυτό του και σ'εκείνη. Ήταν η τελευταία του ευκαιρία - *μια ευκαιρία σταλμένη από τους δώδεκα Θεούς του Ολύμπου μαζί* - σκέφτηκε, για να την δει. Ο μοναδικός λόγος που είχε παραμείνει εκεί, στην Ισπανία, ήταν η Άνα. Ευχόταν απλά να μπορέσει να την δει, έστω για μια στιγμή. Έπειτα, θα έφευγε για πάντα από την Ισπανία. Θα γυρνούσε στην Αγγλία. Η πατρίδα του δεν τον γέμιζε πλέον και δεν είχε κανένα σκοπό να ξαναγυρίσει στο πατρικό του στο Αμβούργο, τουλάχιστον όχι πριν τα γεράματά του. Ο Καρλ πλησίασε στην μπάρα που κάθονταν οι δύο Γερμανοί και τους διέκοψε απότομα από την χαλαρή τους κουβέντα. Αναρωτήθηκε, πότε να ήταν η

τελευταία φορά που μίλησε γερμανικά πριν ξεκινήσει τον χείμαρρο των ερωτήσεων.

«Εμμ... γεια σας! Πείτε μου σας παρακαλώ κάτι... Μιλούσατε για μια... έκθεση, έτσι; Συ... συγνώμη για το θράσος μου. Είστε Γερμανοί; Κι εγώ Γερμανός είμαι. Με λένε Καρλ. Καρλ Μπάντερ. Σας πειράζει να σας ρωτήσω μερικά πράγματα; Θέλω να μάθω κάτι...» Ο Καρλ παραληρούσε, τυφλωμένος από τη λαχτάρα να μάθει έστω ένα κόκκο πληροφορίας για εκείνη.

Οι δύο νεαροί τα έχασαν. Το τελευταίο που περίμεναν ήταν να συναντήσουν ένα συμπατριώτη τους, Σεπτέμβρη μήνα, σ'ένα παραθαλάσσιο μπαρ στο νότιο άκρο της Ευρώπης, μια βραδιά που ούτε καν οι ντόπιοι δεν κυκλοφορούσαν. Ο ένας από τους δύο προσπάθησε να φανεί φιλικός.

«Γεια σου φίλε. Ναι Γερμανοί είμαστε. Με λένε Τιμ, και τον φίλο μου, από 'δω, Γιαν. Χαρήκαμε πολύ. Έλα κάτσε να σε κεράσουμε μια μπύρα και να τα πούμε, να μας πεις και τι είναι αυτό που σε απασχολεί...»

«Γεια σου φίλε!», φώναξε ο άλλος, ο Γιαν, σηκώνοντας ψηλά το ποτήρι με την μπύρα του.

«Ναι, ναι... καλή ιδέα. Χάρηκα πολύ κι εγώ!» Ο Καρλ τράβηξε την καρέκλα προς το μέρος τους. Είχε ιδρώσει. Ένιωθε το κορμί του να τρέμει, σαν να τον διαπερνούσε ηλεκτρικό ρεύμα. Ένιωθε ταυτόχρονα έξαψη, αγωνία, τρόμο και σφοδρή επιθυμία να μάθει που είναι. Η έκθεση. Η Άνα. Παράγγειλε μια Φίσερ. Η αγαπημένη του ΜακΦάρλαντ ήταν σε έλλειψη εκείνο το βράδυ. Δεν τον ενδιέφερε καθόλου αυτό, όμως. Κρεμόταν από τα χείλη των νεαρών που έπιναν ήρεμα τις μπύρες τους και ήταν πρόθυμοι να τον βοηθήσουν σε ό,τι και να ζητούσε. Ένιωσε τυχερός. Οι τύποι ήταν φιλικοί και - τουλάχιστο - πολύ καταδεχτικοί στο να βοηθήσουν.

Ο Καρλ πάντα θεωρούσε πολύ ενδιαφέρον και αξιοθαύμαστο το γεγονός της 'μεταμόρφωσης' των ανθρώπων που βρίσκονται σε μια ξένη χώρα και συναντούν τυχαία, κάποιον συμπατριώτη τους. Τον διασκέδαζε αυτή η προθυμία και καλοσύνη που έδειχναν, μόνο και μόνο γιατί βρίσκονταν σε ξένο μέρος και η παρουσία κάποιου ομοεθνή τους, προκαλούσε μια μικρή... ανακούφιση και χαρά, συνάμα. Πίσω στις πατρίδες τους θα ξαναγίνονταν οι ψυχροί άνθρωποι που δεν δίνουν δεκάρα για τον διπλανό τους. Αυτό όμως δεν τον ένοιαζε καθόλου την παρούσα στιγμή. Φλεγόταν από λαχτάρα να μάθει για την Άνα.

«Λοιπόν, για να μπούμε στο ψητό, άκουσα κατά τύχη να μιλάτε για μια έκθεση ζωγραφικής μιας νεαρής Ισπανίδας ζωγράφου, εδώ στη πόλη. Ισχύει αυτό;» Ο Καρλ μιλούσε αποκλειστικά στον Τιμ. Του φάνηκε ο εξυπνότερος από τους δύο και έπεσε μέσα. «Ξέρεις, είναι πιθανό να μιλάμε για μια παλιά μου φίλη που είναι ζωγράφος και θα έκανε την πρώτη της έκθεση εδώ, στο Κάδιθ» συνέχισε απτόητος. «Έχω να την δω χρόνια και πραγματικά θα ήταν μοναδική ευκαιρία να την ξαναδώ, αν όντως είναι αυτή για την οποία μιλούσατε». Ο Καρλ δεν έπαιρνε ανάσα. Η ζωή του όλη, έδειχνε να εξαρτάται από την απάντηση που θα έπαιρνε. Ο Τιμ ήπια ήρεμα μια γουλιιά από την μπύρα του και χαμογέλασε. Ο Γιαν έδειχνε απασχολημένος με μια παρέα από νεαρές Ισπανίδες που παράγγελναν τα ποτά τους, δίπλα του.

«Φίλε μου σοβαρά μιλάς; Τότε είσαι τυχερός. Ναι, είναι μια κοπέλα που κάνει μια έκθεση εδώ, ζωγραφίζει πολύ περίεργους, αλλόκοτους πίνακες. Ούτε να ήταν ο Νταλί! Κάτσε να δεις... λέγεται Άνα Ντελγκάντο, Ντελγκάδο ή κάπως έτσι, με μπερδεύουν λίγο τα ισπανικά... Και τα μιλάνε και κάπως περίεργα εδώ κάτω οι άτιμοι! Χαχα...» Ο Τιμ, κόντεψε να πνιγεί λέγοντας τα τελευταία λόγια, ενώ κατέβαζε μια μεγάλη γουλιιά μπύρας. Ο Καρλ όμως, δεν άκουγε πλέον

τίποτα άλλο από αυτά που του έλεγε ο συμπατριώτης του. Αφησε ένα χαρτονόμισμα των δέκα ευρώ στη μπάρα και έφυγε, σχεδόν τρέχοντας.

«Ει, στάσου! Έχεις ρέστα! Περίμενε, δεν ξέρεις που είναι η γκαλερί. Πως θα την βρεις;» φώναξε γελώντας ο Τιμ. Ο Γιαν μάζεψε το χαρτονόμισμα και το κούνησε στον φίλο του.

«Να κεράσω άλλο έναν γύρο;» ρώτησε και ξέσπασαν και οι δύο σε δυνατά γέλια.

Ο Καρλ είχε ήδη πάρει τον δρόμο προς την παλιά πόλη του Κάδιθ. Εκεί που δύο χρόνια πριν, η Άνα κι εκείνος, αγκαλιασμένοι σ' ένα καφέ της πλατείας, έκαναν σχέδια για την γκαλερί και την πρώτη της έκθεση. Άρα, είχε κάνει εκεί την γκαλερί, στην παλιά πόλη, αναλογίστηκε. Οι ελπίδες του αναπτερώθηκαν καθώς πλησίαζε. Ένιωθε σαν ένα μικρό παιδί που μόλις του είχαν αγοράσει ένα παιχνίδι και έτρεχε να το πάρει για να αρχίσει να παίζει αμέσως μ' αυτό. Η καρδιά του ήταν έτοιμη να σπάσει. Διέσχισε τρέχοντας την Αβενίδα Αμιλκάρ Μπάρκα και μέσω της Αβενίδα Ανδαλουθία έφτασε σε χρόνο - ρεκόρ στην Πουέρτα δε Τιέρρα, την πύλη από τα αρχαία τείχη που κάποτε ήταν η είσοδος για την πόλη. Χαμένος μέσα στα στενά δρομάκια της παλιάς πόλης, που

ακόμα δεν είχε καταφέρει να μάθει τόσο καλά, ώστε να μην χάνεται, αντίκριζε από μακριά τον φημισμένο κίτρινο τρούλο του καθεδρικού ναού του Κάδιθ. Του ναού που είναι ορατός σχεδόν άπο κάθε γωνιά της πόλης. Έτρεχε στα στενά σοκάκια αδιαφορώντας για τα βλέμματα των λιγοστών περαστικών. Το μόνο που υπήρχε στην σκέψη του ήταν εκείνη.

Αν έκανε την γκαλερί, θα την έκανε στην πλατεία του Καθεδρικού. Όπως έλεγε... Οι σκέψεις τού τρυπούσαν το κεφάλι. Τελικά έλυσε τον γόρδιο δεσμό των στενών δρόμων και έφτασε στην πλατεία του Καθεδρικού, με τα φοινικόδεντρα και τα λιγοστά τραπεζάκια από τα καφέ που είχαν αρχίσει να μαζεύουν οι σερβιτόροι. Αντίκρισε τον επιβλητικό καθεδρικό ναό Σάντα Κρουθ του Κάδιθ να υψώνεται αγέροχα μπροστά του. Τον είχε ξαναεπισκεφτεί στο παρελθόν κάποιες φορές. Εκείνο όμως το βράδυ, λαμπερός από τα φώτα και την πανσέληνο, του φάνηκε τόσο τεράστιος και μεγαλοπρεπής, άλλα και τόσο απόκοσμος.

Ξαφνικά, το μάτι του Καρλ έπεσε σ'ένα στενό της πλατείας, όπου διέκρινε να υπάρχει μια κάποια κίνηση, εκείνο το - σχεδόν έρημο από κόσμο - βράδυ. Κοίταξε πιο προσεκτικά. Υπήρχε κάτι σαν στούντιο με μια σκοτεινή επιγραφή, να υψώνεται. Έτρεξε κοντά. Τα πόδια του και η ανάσα του

κόπηκαν μονομιάς. Η φωτεινή επιγραφή που, μόλις πριν λίγο είχε σβήσει, έγραφε με καλλιτεχνικά γράμματα ‘Galería Delgado.’ Μπροστά ακριβώς, υπήρχε μια πρόχειρα τοποθετημένη πινακίδα, που ενημέρωνε τον κόσμο ότι το απόγευμα υπήρχε έκθεση ζωγραφικής της Ισπανίδας καλλιτέχνης Άνα Ντελγάδο. Κρύος ιδρώτας τον περιέλουσε. Κοιτούσε γύρω του σαν τρελός για κάτι που θα του ζωντάνευε την ελπίδα να την δει. Δεν υπήρχε, όμως, τίποτα.

Από τα μεγάλα παράθυρα του κτηρίου, φαίνονταν κάποιοι πίνακες να είναι κρεμασμένοι στους στενούς τοίχους και κάποιος μεγαλόσωμος άντρας, που έμοιαζε με σεκιούριτι, καθάριζε τον χώρο, ελέγχοντας τα πάντα μέσα και γύρω από το στούντιο. Ο Καρλ πλησίασε. Σκέφτηκε ότι αυτός ο άντρας, μάλλον ήταν η μοναδική του ελπίδα πλέον. Έκανε να μπει, σπρώχνοντας την πόρτα, άλλα ο μεγαλόσωμος άντρας τον σταμάτησε.

«Adónde vas señor?» είπε με άπταιστη ανδαλουσιανή προφορά. Ο Καρλ κατάλαβαινε αρκετά τα ισπανικά πλέον, ειδικά απλές φράσεις σαν αυτή που τον ρωτούσε ο φύλακας, προσπαθώντας να μάθει που πηγαίνει. Απλή άλλα αρκετή για να του γκρεμίσει κάθε όνειρο να δει την Άνα.

«Γί... γίνεται... μια έκθεση εδώ απόψε; Έκθεση ζωγραφικής; Una exposición? Ρώτησε μπερδεύοντας αγγλικά με ισπανικά, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να τον καταλάβει ο γιγαντόσωμος άνδρας. «Pinturas?» ρώτησε ξανά, ο Καρλ, κάνοντας με το χέρι του μια κίνηση, σαν να ζωγραφίζει κάτι. Ίσως έτσι ο φύλακας να καταλάβαινε τι ήθελε να τον ρωτήσει, σκέφτοταν, απεγνωσμένος. Ο άνδρας έπιασε το νόημα και του έδειξε με το δάχτυλό του την ταμπέλα που ήταν κρεμασμένη στην πόρτα. Ο Καρλ κατάλαβε ότι η έκθεση είχε τελειώσει, ώρα πριν. Η ταμπέλα έγραφε ώρες λειτουργίας 5-8. Κοίταξε το ρολόι του. 10:10... Οι ελπίδες του εξανεμίζονταν σαν τον άνεμο που είχε αρχίσει να δυναμώνει...

«Madrid» του είπε ο φύλακας. «Estará en Madrid, la semana que viene».

Τα φτωγά ισπανικά του Καρλ ήταν αρκετά για να καταλάβει ότι η έκθεση θα συνέχιζε στην Μαδρίτη για την εβδομάδα που έρχοταν.

«Este Lunes?» τον ρώτησε ο Καρλ, με αγωνία. Ο άντρας κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Την Δευτέρα, λοιπόν, η Άνα θα ήταν στην Μαδρίτη. Ο Καρλ ένιωσε να παραλύει. Πώς θα μπορούσε, άραγε να βρει το μέρος, την γκαλερί και τις ώρες

που θα λειτουργούσε, σε μια αχανή πόλη σαν τη Μαδρίτη... Κοίταξε τον μεγαλόσωμο φύλακα. Αναστέναξε. Δεν υπήρχε ελπίδα να μπορέσει να συννενοηθεί για να μάθει παραπάνω λεπτομέρειες. Δεν ήξερε τόσο καλά ισπανικά και ο άντρας, προφανώς, δεν ήξερε ούτε λέξη αγγλικά.

«Gracias» αναφώνησε ο Καρλ με μια πνιχτή φωνή που μόλις έβγαινε και απομακρύνθηκε με το κεφάλι σκυφτό και τις σκέψεις να του τρυπάνε για άλλη μια φορά το μυαλό. Κινήθηκε ξανά προς τα στενά δρομάκια της παλιάς πόλης, με σκοπό να βρει κάποιο μέρος, κάποιο μπαρ ίσως, για να χαλαρώσει και να ξεχαστεί. Να αποδεχτεί την ήττα του. Να πάρει απόφαση ότι έπρεπε να σταματήσει να βασανίζεται με τα φαντάσματα του παρελθόντος. Να βάλει ένα τέλος και να σηκωθεί να φύγει από αυτή την πόλη που τον στοίχειωνε μέρα με την μέρα. Είχε καταλάβει πλέον, ότι δεν θα έβλεπε την Άνα ποτέ ξανά. Ή έστω, για πολύ καιρό ακόμα. Εκτός αν... έστηνε καρπούλι έξω από την γκαλερί για όλο το υπόλοιπο της ζωής του, μέχρι αυτή να εμφανιστεί. Η σκέψη αυτή, τον έκανε να απελπιστεί ακόμα περισσότερο. Υπέθεσε ότι αν η Άνα γίνονταν αρκετά διάσημη, στα επόμενα χρόνια, κάποια στιγμή θα μάθαινε γι' αυτήν από την τηλεόραση, πίσω στην Αγγλία και θα έψαχνε τον μάνατζερ της για να του κανονίσει ένα

ραντεβού. Χιλιάδες σκέψεις τον σφυροκοπούσαν τώρα. Σήκωσε το βλέμμα του. Ήταν κοντά στο αρχαίο ρωμαϊκό θέατρο, που τον είχε συναρπάσει τόσο πολύ την πρώτη φορά που το είχε επισκευθεί μαζί της. Έμοιαζε σαν να είχαν περάσει χίλια χρόνια από τότε...

Λίγο πιο πέρα, σε μια στενή οδό, είδε ένα μπαράκι. Κοντοστάθηκε. Αποφάσισε να μπει για να σβήσει τον πόνο του στο αλκοόλ. Το μπαρ ήταν μικρό άλλα γεμάτο κόσμο και πολύ φασαριόζικο. Υπήρχαν άνθρωποι που στριμώχνονταν στη μπάρα άλλα και έξω, στην πόρτα του μπαρ, δίπλα από μεγάλα ξύλινα βαρέλια, με τα ποτά και τα τσιγάρα τους στο χέρι. Προτίμησε να καθήσει μέσα, βρίσκοντας μια, σχετικά, πιο άνετη γωνιά στην μπαρα και παράγγειλε ένα μεγάλο ποτήρι μύρα. Άρχισε να σκέφτεται τί πιθανότητες είχε αν πήγαινε τη Δευτέρα στην Μαδρίτη. Θα έπαιρνε κάποιο περιοδικό ή κάποια εφημερίδα και θα έψαχνε τις καλλιτεχνικές στήλες. Τουλάχιστον θα προσπαθούσε και δεν θα παραδίδοταν αμαχητί. *Ίσως να είναι καλή ιδέα, τελικά*, κατέληξε στο μυαλό του.

Βασανισμένος από τις σκέψεις, και αφού ήπια σχεδόν μονορούφι την μύρα του, έσκυψε προς τη μπαρα για να παραγγείλει άλλη μια μύρα, όταν άκουσε μια φωνή που θα

αναγνώριζε σε οποιοδήποτε σημείο του πλανήτη, οποιαδήποτε στιγμή της ζωής του. Ήταν εκείνη. Ήταν απόλυτα σίγουρος γ' αυτό. Δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία.

Δεν τόλμησε να γυρίσει να κοιτάξει. Ήθελε να ακούσει λίγο ακόμα την φωνή της. Το είχε ανάγκη, πριν βρει το θάρρος να σηκώσει το βλέμμα του και να την αντικρίσει. Δεν το έκανε για να σιγουρευτεί. Ήταν ήδη σίγουρος. Ζητούσε απλά λίγα δευτερόλεπτα να την αποτυπώσει ξανά μέσα του. Μάζεψε όση δύναμη μπορούσε και γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος της. Δεν ήταν η φαντασία του. Ήταν όντως εκείνη, περιτριγυρισμένη από μια παρέα νεαρών, καλλιτεχνών απ' ότι πρόλαβε να μαντέψει ο Καρλ, ντυμένων πρόχειρα, κάτι που την έκανε να λάμπει ανάμεσα τους με τα κομψά της ρούχα και την, άψογα προσεγμένη, εμφάνισή της. Ήταν πιο αστραφτερή και από το γεμάτο φεγγάρι που έλαμπε, ψηλά από πάνω τους μέσα στη νύχτα. Τα όμορφα μακριά καστανόξανθα μαλλιά της, τα γαλαζοπράσινα μάτια της, που – για κάποιον ανεξήγητο λόγο, έπαιρναν ανάλογα την διάθεσή της το γαλάζιο ή το πράσινο χρώμα, ήταν όπως ακριβώς τα θυμόταν την τελευταία φορά που είχαν συναντηθεί. Τόσο καιρό πριν.

Η Άνα γελούσε και μιλούσε φωναχτά. Με την σεβιλιάνικη προφορά της, που ο Καρλ λάτρευε να ακούει και τον

δυσκόλευε τόσο πολύ να την καταλάβει. Την κοιτούσε μαγεμένος. Ο μπαρμαν γέμισε ένα δεύτερο ποτήρι μπύρα και το ακούμπησε μπροστά του. Δεν γύρισε να κοιτάξει. Όλα όσα τον ενδιέφεραν εκείνη τη στιγμή στην ζωή του, ήταν μπροστά του. Τα πάντα που αφορούσαν την ύπαρξή του, ολόκληρο το 'είναι' του, ήταν εκεί λίγα μέτρα μακριά του. Ένιωθε πλέον το μπαρ άδειο. Δεν άκουγε καμία άλλη φωνή, εκτός από τη λεπτή, μελωδική φωνή της που ηχούσε στα αυτιά του σαν η ομορφότερη μουσική που είχε ποτέ ακούσει στη ζωή του. Το γέλιο της του προκαλούσε ρίγος. Η καρδιά του χτυπούσε τόσο πολύ δυνατά και ανεξέλεγκτα που έμοιαζε σαν να ετοιμαζόταν να ξεκολλήσει από το στήθος του και να εκραγεί. Σήκωσε το ποτήρι με την μπύρα και το άδειασε σχεδόν μονορούφι. Έσταζε από τον ιδρώτα, άλλα δεν τον πείραζε καθόλου. Το συναίσθημα που τον πλημμύριζε δεν μπορούσε να περιγραφεί με λόγια. Σε καμία γλώσσα. Ούτε στη μητρική του.

Ο Καρλ πήρε την απόφαση. Πλησίασε και την άγγιξε απαλά στη πλάτη, ένα κλάσμα του δευτερολέπτου πριν σκεφτεί να κάνει μεταβολή και να φύγει τρέχοντας από το μπαρ. Όμως δεν το έκανε. Έμεινε εκεί και τώρα έστεκε μπροστά της. Η Άνα γύρισε και τον κοίταξε στα μάτια. Δεν μιλούσε κανείς τους. Και οι δύο στέκονταν ακίνητοι, αποκομμένοι από όλο τον

υπόλοιπο κόσμο που τους περιτριγύριζε, αφοσιωμένοι μόνο ο ένας στα μάτια του άλλου και ανέκφραστοι. Δίχως να φανερώνουν το παραμικρό από τα εκατομμύρια συναισθήματα που τους κατέκλυζαν εκείνη την στιγμή. Και τότε η Άνα τον αγκάλιασε σφιχτά. Ο Καρλ ήταν άκαμπτος σαν άγαλμα. Ο κόσμος είχε χαθεί από μπροστά του, τα πάντα ήταν σκοτεινά, εκτός από την μορφή της Άνα. Σκέφτηκε ότι ίσως τελικά να είχε πεθάνει και να ήταν στον παράδεισο. *Αν αυτός είναι ο παράδεισος, τότε αξίζει να πεθαίνει κανείς*, αναλογίστηκε για κλάσματα του δευτερολέπτου, πριν η φωνή της Άνα τον επαναφέρει στον... κόσμο των ζωντανών.

«Καρλ! Ω Θεε μου! Είναι απίστευτο. Είσαι εδώ! Τι κάνεις εδώ; Δεν έφυγες;» Ήταν έτοιμη να του κάνει χιλιάδες ερωτήσεις, αλλά φοβήθηκε ότι θα τον τρόμαζε και θα το έβαζε στα πόδια. Δεν ήταν σίγουρη, όμως, αν ο Καρλ ήταν αυτός που θα έφευγε πρώτος... «Πάμε έξω να τα πούμε», του φώναξε για να ακουστεί μέσα στην φασαρία του πλήθους. Οι φίλοι της δεν έδειχναν να ασχολούνται με τον απρόσμενο επισκέπτη στη παρέα. Γελούσαν και μιλούσαν σαν να μην υπήρχε κανείς άλλος κοντά τους.

«Άνα...» Ο Καρλ ξεροκατάπιε και ξαναμάζεψε όλη του την δύναμη για να της μιλήσει. Την ακολούθησε έξω σχεδόν

μαγεμένους. «Άνα, δεν έφυγα. Είμαι εδώ. Μένω εδώ από τότε που... Μένω εδώ δύο χρόνια, ίσως παραπάνω, δεν είμαι σίγουρος». Μιλούσε μηχανικά. Ήθελε τόσο πολύ να την αγκαλιάσει ξανά, άλλα δεν ήξερε πως θα αντιδρούσε εκείνη. Η Άνα χαμογέλασε, μ' εκείνο το χαμόγελο που ο Καρλ δεν θα ξεχνούσε ποτέ για την υπόλοιπη ζωή του. Τον τράβηξε λίγο πιο πέρα από το μπαρ σε ένα στενό, άλλα φωτισμένο από την πανσέληνο, σοκάκι. Ο Καρλ ακολούθησε. Είχε πλέον παραδοθεί.

«Καρλ, δεν ξέρω τι να πω... Είμαι πολύ χαρούμενη που σε βλέπω. Ξέρεις, σήμερα ήταν η τελευταία μέρα της έκθεσής μου στο Κάδιθ. Έκθεση ζωγραφικής. Το πιστεύεις; Τελικά τα κατάφερα. Μακάρι να προλάβαινες να έρθεις. Τη Δευτέρα θα πάω στη Μαδρίτη. Θα μεταφέρουμε εκεί την έκθεση για όλη την επόμενη εβδομάδα...» Έδειχνε τόσο ενθουσιασμένη. Έμοιαζε να τρέμει από τη συγκίνηση, καθώς του εξηγούσε. Ο Καρλ την άκουγε συγκλονισμένος. Δεν μιλούσε. Του αρκούσε απλά και μόνο να την ακούει. Δεν ήξερε άλλωστε τι να της πει. Δεν είχε ιδέα τι θα μπορούσε να της πει. *Έφταιγε αυτή για ότι είχε γίνει.* Αυτό το πίστευε, ακόμα κι αν τον πονούσε, άλλα *έφταιγε* κι αυτός, *χωρίς αμφιβολία*. Ο Καρλ το συνειδητοποιούσε εκείνη την στιγμή. Άλλωστε, ποτέ στη ζωή

του δεν απέφυγε τις ευθύνες του. Έτσι είχε μάθει από μικρό παιδί, να κάνει.

«Γιατί δεν έρχεσαι;» του είπε ξαφνικά η Άνα, κοιτάζοντας τον με εκείνο το βλέμμα. Το ίδιο βλέμμα που τον κοίταζε σχεδόν δύο χρόνια πριν. Αυτό το βλέμμα που τον έκανε να λιώνει. Ο Καρλ σάστισε. Θα έδινε τα πάντα για να μάθει αν όντως η πρόσκληση της Άνα ήταν ειλικρινής και όχι μια κίνηση ευγενείας. Το χειρότερο που του είχε προκαλέσει η απουσία της τα δύο αυτά χρόνια, ήταν αυτό ακριβώς που ένιωθε τώρα. Έλλειψη εμπιστοσύνης. Ο Καρλ δεν μπορούσε να είναι σίγουρος πλέον για τίποτα. Φοβόταν ακόμα και να την ρωτήσει αν είναι μόνη της εδώ, ή στην Μαδρίτη. Έτρεμε την απάντησή.

«Να έρθω που; Στην Μαδρίτη; Μαζί σου; Άνα δεν ξέρω αν είναι καλή ιδέα...» Ο Καρλ ένιωθε τον κόμπο στο λαιμό του να τον πνίγει. Το πρόσωπο της Άνα σκοτείνιασε για λίγο. Ίσως σκεφτόταν ό,τι ακριβώς κι εκείνος κι ας μην ήθελε να το δείξει. Τουλάχιστον όχι μπροστά του...

«Ναι, στη Μαδρίτη. Να επισκευθείς την γκαλερί που θα γίνει η έκθεση μου. Γιατί σου φαίνεται κακή ιδέα;» Η Άνα χλώμιασε προς στιγμή. Ο τόνος της φωνής της μόλις που ακουγόταν. Έμοιαζε σχεδόν σαν να τον εκλιπαρούσε. Ίσως και να ήθελε

να το κάνει, αυτό. Ο Καρλ ήταν έτοιμος να λυγίσει. Πριν από λίγα λεπτά θα έδινε ολόκληρη την ζωή του, θα αντάλλαζε όλο τον χρόνο που του απομένει, για λίγα μόνο λεπτά με την Άνα. Και τώρα στεκόταν απέναντί της και δεν είχε ιδέα τι να κάνει. Τι να της πει. Δεν θα επέτρεπε, όμως, στον εαυτό του να λυγίσει, εκεί, μπροστά της. Αν μη τι άλλο, η περηφάνεια του δεν θα τον άφηνε. Ήταν ιδρωμένος. Το μυαλό του είχε αδειάσει εντελώς και η μόνη σκέψη του, σκέψη που τον τρέλαινε τώρα, ήταν να την αγκαλιάσει και να την φιλήσει. Και μετά να χαθεί. Να εξαφανιστεί για πάντα από τη ζωή της. Να μην την ξαναενοχλήσει ποτέ. Πρώτα όμως ήθελε να την νιώσει για μια τελευταία φορά. Να έχει μια δυνατή ανάμνηση για την υπόλοιπη ζωή του.

Ξαφνικά, το στενό δρομάκι γέμισε κόσμο και φωνές. Ο Καρλ ένιωσε σαν ένα ξυπνητήρι να τον επαναφέρει στην πραγματικότητα μετά από ένα όμορφο και αγωνιώδες όνειρο. Την στιγμή που δεν ήθελε να ξυπνήσει. Δεν ήθελε να γυρίσει πίσω στην αληθινή ζωή... Η παρέα της Άνα ήταν εκεί, και σχεδόν την τραβούσαν μαζί τους στο πάρτυ που θα πήγαιναν για να γιορτάσουν την λήξη της έκθεσης ζωγραφικής στο Κάδιθ. Η Άνα έδειχνε να τα έχει χαμένα. Όλα γίνονταν αστραπιαία... Λίγο πριν απομακρυνθεί μαζί με το τσούρμο των

μισομεθυσμένων φίλων της, πρόλαβε να φωνάξει στον Καρλ, υπενθυμίζοντάς του να της τηλεφωνήσει. Έκανε νεύμα με το χέρι της, του έστειλε ένα φιλί και έφυγε μαζί τους.

Στον Καρλ φάνηκε ότι τα μάτια της έλαμπαν, άλλα δεν ήταν σίγουρος αν έφταιγε η λαμπερή της ομορφια, το φεγγάρι ή τα δάκρυα... Δεν ήταν πια σίγουρος για τίποτα στη ζωή του.

Έμεινε ακίνητος. Έστεκε εκεί και την έβλεπε να χάνεται στην ζεστή και υγρή νύχτα, μαζί με τους φίλους της, που με τις φωνές και τα τραγούδια τους, λες και έκαναν την μισοάδεια παλιά πόλη να σείεται. Έμεινε εκεί μέχρι που η Άνα χάθηκε τελείως από τα μάτια του. Διαισθάνθηκε ότι ήταν η τελευταία φορά που την έβλεπε. Ένιωσε να λυγίζει. Να καταρρέει. Λίγο πριν βάλει τα κλάματα, έσκυψε το κεφάλι και πήρε τον δρόμο από την πλατεία του Καθεδρικού, για να χαθεί στα στενά σοκάκια του Κάδιθ παρέα με την πίπα του και εκατομμύρια συναισθήματα και σκέψεις, να έχουν στήσει έναν τρελό χορό στο κεφάλι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Έρωτας.

Μπιλμπάο. 9 Σεπτεμβρίου 2006.

Κόλιν.

Το πρωινό του Σαββάτου, έβρισκε τον Κόλιν καθισμένο στο μπαρ Βίκτορ Μόντες, στην Πλάθα Νουέβα, στην παλιά πόλη του Μπιλμπάο, στη χώρα των Βάσκων, να πίνει ένα καφέ cortado και να τσιμπάει μερικά πίντσος, χαζεύοντας τους ντόπιους που έτρεχαν να προφυλαχθούν από την βροχή. Δεν είχε σταματήσει να βρέχει ούτε μία ημέρα, ολόκληρη την βδομάδα που ήταν στη πόλη και ο Κόλιν, ήδη, είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. Ήξερε πως η βροχή είναι συχνό φαινόμενο στην βόρεια Ισπανία, άλλα ο... αγγλικός καιρός που, λες και είχε φέρει μαζί του, το είχε πλέον παρακάνει. Θυμήθηκε την φράση

του Κοέλιο 'Βρέχει στο Μπιλμπάο, βρέχει σ' όλο τον κόσμο'
και αναστέναξε...

Στην ερημική πλατεία πλέον δεν κυκλοφορούσε κανείς, αν και ήταν περίπου 11 το πρωί και ο κόσμος θα έπρεπε, ήδη, να έχει βγει για την σαββατιάτικη βόλτα του και τα απαραίτητα ψώνια. Το μέρος θα έπρεπε να σφύζει από ζωή. Αντ' αυτού, ο Κόλιν παρατήρησε μερικούς τουρίστες που, προφανώς, είχαν ξεμείνει από την καλοκαιρινή περίοδο και ένα - δύο ηλικιωμένους ντόπιους που έπιναν τον καφέ τους στο ίδιο μπαρ. Ο Κόλιν μελαγχόλησε. Είχε φανταστεί αλλιώς την προοπτική της μόνιμης εγκατάστασης στην Ισπανία. Μετά τον ένα χρόνο που έμεινε στη Σαλαμάνκα, κάνοντας το μεταπτυχιακό του και εκπληρώνοντας έτσι ένα όνειρο ζωής, να ζήσει και να σπουδάσει στην αγαπημένη του χώρα, είχε επιστρέψει στην Αγγλία, στο Λονδίνο για να βρει δουλειά. Τα πράγματα όμως δεν ήταν καθόλου εύκολα. Το αντίθετο, μάλιστα. Το πτυχίο του δεν έδειχνε να συγκινεί κανέναν από τους υποψήφιους εργοδότες που είχε επισκευθεί κατά την περίοδο των ατέλειωτων συνεντεύξεων και αποστολής βιογραφικών. Και φυσικά δεν άκουγε ούτε κουβέντα, για την προοπτική να δουλέψει στην εταιρία που εργαζόταν και ο πατέρας του. Ο

Κόλιν δεν δεχόταν ούτε να σκεφτεί την πιθανότητα να του προσφέρει θέση ο πατέρας του, έστω και προσωρινά.

Για τον Κόλιν το διάστημα αυτό ήταν ένα δύσκολο και σκληρό εξάμηνο αναζήτησης και άγχους και έτσι, λίγους μήνες μετά, πήρε την απόφαση να ξαναδοκιμάσει την τύχη του στην Ισπανία και – γιατί όχι; - αν όλα πήγαιναν κατ' ευχήν, σκόπευε να μείνει μόνιμα εκεί. Τουλάχιστον ήταν αυτό που ονειρευόταν, ολόκληρη τη ζωή του. Η περιπλάνηση του, όμως, στην γνώριμη του Καστίλλη, την Βαλένθια, την Ανδαλουσία, την Μαγιόρκα (μόνο για... διακοπές) και μία ολόκληρη εβδομάδα στη Βαρκελώνη, αποκλειστικά για αναζήτηση δουλειάς, δεν είχε καταλήξει πουθενά. Λίγο πριν, όμως, αποφασίσει να εγκαταλείψει μια για πάντα το όνειρο της μόνιμης διαμονής στην Ισπανία, η τύχη του χαμογέλασε. Μια τυχαία αγγελία για αποφοίτους ισπανικής γλώσσας, κουλτουρας και πολιτισμού - δηλαδή ό,τι ακριβώς είχε σπουδάσει ο Κόλιν - που θα ήθελαν να δουλέψουν, κάνοντας – αρχικά – πρακτική δίπλα σε καθηγητές στο Πανεπιστήμιο του Ντεούστο, στο Μπιλμπάο, αναπτέρωσε μονομιάς όλες του τις ελπίδες. Έδειχνε ως η μεγάλη ευκαιρία να πραγματοποιήσει, επιτέλους, όσα επιθυμούσε. Όσο υπερβολικό κι αν

ακούγονταν, ο Κόλιν ένιωθε σαν κάποιος να του έδινε μια τελευταία ευκαιρία, από το πουθενά.

Αφού έγινε δεκτός, πράγμα καθόλου εύκολο για έναν αλλοδαπό, ξεκίνησε να δουλεύει, αφιλοκερδώς, κάνοντας ένα είδος πρακτικής, κάτι σαν βοηθός καθηγητή στο πανεπιστήμιο. Για να βγάζει τα καθημερινά του έξοδα, έπιασε δουλειά, τρεις φορές την εβδομάδα, σαν σερβιτόρος και βοηθός μπάρμαν στο Καφέ - Μπαρ Μπιλμπάο, στην κεντρική πλατεία της παλιάς πόλης, την Πλάθα Νουέβα.

Το Μπιλμπάο τον είχε ενθουσιάσει. Η κουλτούρα των Βάσκων, τόσο διαφορετική από τις υπόλοιπες περιοχές της Ισπανίας που είχε επισκευθεί, τον είχε γοητεύσει. Στις ελεύθερες ώρες του, όταν δεν έτρεχε να προλάβει τις υποχρεώσεις του στο πανεπιστήμιο, και τη δουλειά στο μπαρ, έκανε βόλτες στην πόλη. Επισκεύθηκε το εντυπωσιακό Μουσείο Γκούγκενχαιμ, που ήταν σχεδόν απέναντι από το κτήριο του πανεπιστημίου, βόλταρε κατά μήκος του ποταμού Νερβιόν που διασχίζει την πόλη, καταλήγοντας στον Ατλαντικό, περπάτησε στα στενά δρομάκια της παλιάς πόλης, του casco viejo και παραβρέθηκε ακόμα και σε ποδοσφαιρικό αγώνα της τοπικής ομάδας, της φημισμένης Αθλέτικ Μπιλμπάο, στο Σαν Μαμές. Ένιωθε να είχε βρει, επιτέλους, το

νόημα στη ζωή του. Κάθε ημέρα, κάθε εβδομάδα και μήνας στη χώρα των Βάσκων ήταν μια μοναδική εμπειρία για τον Κόλιν. Είχε προλάβει ακόμα και να κάνει κάποια μίνι - ταξίδια σε άλλες κοντινές πόλεις, όπως το Σαν Σεμπασιάν, τη Παμπλόνα, άλλα και την Γκερνίκα, την πόλη που αποτέλεσε την έμπνευση για τον, ομώνυμο και διασημότερο πίνακα του Πικάσο. Το Μπιλμπάο, έμοιαζε να είναι κυριολεκτικά το... λιμάνι του, πλέον. Ένιωθε γεμάτος και, μετά από πάρα πολύ καιρό, ευτυχισμένος.

Κατά ένα περίεργο τρόπο, ο Κόλιν δεν είχε ενδιαφερθεί ιδιαίτερα για το αντίθετο φύλλο. Η φήμη του γυναικοκατακτητή που τον συνόδευε στα χρόνια του κολλεγίου, άλλα και στον ένα χρόνο που είχε σπουδάσει στην Ισπανία, είχε αρχίσει να ξεθωριάζει πλέον. Ο Κόλιν, ένιωθε καλά και δεν χρειαζόνταν καμία γυναίκα πλάι του για να τον κάνει ευτυχισμένο. Όχι πια...

Γυρνώντας πίσω στο - όχι και τόσο μακρινό - παρελθόν, όλα του έμοιαζαν τόσο ξεπερασμένα. Οι εποχές των σαββατιάτικων πάρτυ στο Λονδίνο, η Ντέμπορα, η Μόλι και όσες ακόμα κατακτήσεις του, είχαν πάρει θέση στη λίστα των ερωμένων του, έμοιαζαν τόσο μακρινές τώρα. Ο Κόλιν είχε ωριμάσει πολύ απότομα και γρήγορα, και τώρα στα 24 του,

έμοιαζε εντελώς διαφορετικός, σαν ένας άλλος άνθρωπος, τόσο αλλιώτικος από τον 22χρονο, αυθόρμητο και παρορμητικό Κόλιν που, ένα Σάββατο βράδυ στο Λονδίνο, αποφάσισε να πάρει τον κολλητό του φίλο, τον Καρλ και να ταξιδέψει το επόμενο πρωί για την Ισπανία.

Με τη σκέψη του Καρλ, μελαγχόλησε... *Άραγε, τι να έκανε τώρα ο μυστηριώδης και απόμακρος Γερμανός, φίλος του,* σκεφτηκε ο Κόλιν. Του έλειπε... Ένωσε μια επιθυμία να τον ξαναδεί. Θα είχε τόσα πολλά να του πει. Είχε να τον δει σχεδόν δύο χρόνια, από εκείνο το τελευταίο ανέμελο και τρελό καλοκαίρι, εκεί στην Ισπανία, στην Κόστα δελ Σολ, τότε που ο νεανικός τους ενθουσιασμός τους οδηγούσε χωρίς να σκέφτονται το μέλλον. Τότε που κάθετι που έκαναν ήταν μια περιπέτεια, δίχως άυριο. Δίχως να νοιάζονται για τις συνέπειες, ούτε να σκέφτονται την επόμενη ημέρα. Ένωθε να του λείπουν αυτές οι ημέρες. Αν και πλέον είχε βάλει σε μια τάξη τη ζωή του, ήταν στιγμές που νοσταλγούσε τα ανέμελα φοιτητικά χρόνια και εκείνες τις τελευταίες ξένοιαστες διακοπές στην Μαρμπέγια.

Πόσα είχαν αλλάξει από τότε... Πόσο κομβικό ήταν εκείνο το ατέλειωτο καλοκαίρι του 2004, για τον ίδιο άλλα και τον Καρλ. Κυρίως για τον Καρλ, σκέφτηκε. Ένωθε να

πλημμυρίζει από νοσταλγία. Επανήλθε γρήγορα στην πραγματικότητα, λίγο πριν οι σκέψεις του τον απορροφήσουν εντελώς. Τέλειωσε τον καφέ του και κοίταξε το κινητό του. Ήταν 9 Σεπτεμβρίου. Ένα ρίγος τον διαπέρασε. Ήταν η μεγάλη ημέρα του φίλου του, η σημαντικότερη ως τώρα στιγμή της ζωής του. Απόψε το βράδυ, θα παρουσίαζε στη Γερμανία, στη χώρα του, το πρώτο του βιβλίο, ένα επιστημονικό βιβλίο που είχε γράψει ο ίδιος, μόλις στα 24 του. Αναστέναξε.

Μεγάλη υπόθεση φίλε. Μακάρι να φτάσω κάποτε να κάνω κι εγώ κάτι μεγάλο στη ζωή μου. Αν και δεν το βλέπω να γίνεται σύντομα, σκέφτηκε για λίγο, πριν πάρει το κινητό του για να γράψει ένα μήνυμα και να το στείλει στον Καρλ. Στην αρχή δίστασε... Τι να του έλεγε; Είχε να του μιλήσει σχεδόν από τότε, στην Μαρμπέγια, δύο χρόνια πριν. Είχε εξαφανιστεί. Είχε βγει έξω από τη ζωή του. Είχε κάνει τις επιλογές του και δεν υπήρχε γυρισμός. Δεν μετάνιωνε, αλλά κάπου βαθιά μέσα του ένιωθε ένοχος. Ένοχος γιατί είχε επιλέξει να απομακρυνθεί από την ζωή του, άλλοτε κολλητού του φίλου, του αδελφού του, όπως του άρεσε να τον αποκαλεί. Ο Κόλιν κοίταξε το ρολόι του. Κόντευε 12. Ακόμα και να ήθελε να πάει στη Γερμανία, με την πρώτη πτήση που θα έβρισκε, δεν θα προλάβαινε να είναι εκεί, δίπλα στον φίλο του για να του

συμπαρασταθεί, σ' αυτή την ξεχωριστή ημέρα. Και εκτός των άλλων σήμερα δούλευε. Δεν είχε, καν, ρεπό. Έψαξε τις επαφές στο κινητό του. Τον είχε ακόμα αποθηκευμένο, άλλα δεν τολμούσε να τον καλέσει. Έτσι αποφάσισε να γράψει ένα μήνυμα και να του στείλει, αργότερα μέσα στην ημέρα. Ευχήθηκε να μην το πάρει στραβά και ξεκίνησε να γράφει.

Φίλε μου καλή επιτυχία. Δεν μπόρεσα να έρθω, θα σου τηλεφωνήσω όμως. Να σκίσεις απόψε.

Δεν του άρεσε. Του φάνηκε κενό, απρόσωπο και αρκετά ψυχρό, άλλα αποφάσισε να το αποθηκεύσει και να του το στείλει αργότερα. Το βράδυ, λίγο πριν ο Καρλ βγει μπροστά στο κοινό του για να παρουσιάσει το έργο του. Ένιωσε περήφανος για το παλιό του φιλαράκι. Υποσχέθηκε στον εαυτό του να τον επισκευθεί με την πρώτη ευκαιρία και να τα ξαναπούνε όπως παλιά σαν φίλοι, όπως εκείνο το καλοκαίρι δυο χρόνια πριν. Το τελευταίο ξένοιαστο καλοκαίρι τους. Το καλοκαίρι της ενηλικίωσής τους. Σηκώθηκε και πήγε προς το μπαρ για να πληρώσει. Η βροχή έξω είχε δυναμώσει. Έβρισε τον εαυτό του που πάλι δεν θυμήθηκε να πάρει μαζί την ομπρέλα και κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

Τα σαββατόβραδα στο Μπιλμπάο ήταν πολύ διαφορετικά από τα σαββατόβραδα των φοιτητικών χρόνων του Κόλιν. Πλέον, δεν υπήρχαν ταξιδάκια στο Λονδίνο, αχαλίνωτα πάρτυ σε διάφορα σπίτια και ξενύχτια σε πριβέ κλαμπ ως τα ξημερώματα, παρέα με άλλους φοιτητές, άλλα και ένα σωρό κοπέλες που γνώριζε κάθε φορά, ανάλογα το πάρτυ που παρεβρισκόταν. Τη θέση τους είχαν πάρει τα... ποτήρια και τα πιάτα που ο Κόλιν έπλενε για να είναι πεντακάθαρα, πριν σερβίρει κάποιον πελάτη, στο μπαρ που δούλευε για να βγάλει τα έξοδα της διαμονής του στη πόλη. Κάπου - κάπου, έκανε και τον σερβιτόρο όταν ο βασικός μπαρμαν ήταν πολύ απασχολημένος, όπως εκείνο το βράδυ, άλλα και κάθε Σάββατο βράδυ στο, πάντα γεμάτο από κόσμο, Καφέ - Μπαρ Μπιλμπάο.

Ήταν περίπου 7 το απόγευμα και, ήδη στο μπαρ είχε αρκετή κίνηση. Πολλοί ντόπιοι και μερικοί τουρίστες, κάθε ηλικίας, έπιναν τα ποτά τους και έτρωγαν πίντσος, τα περίφημα βάσκικα μεξεδάκια, που διάλεγαν από τη βιτρίνα που υπήρχε στο μπαρ. Ο Κόλιν ήξερε ότι είχε μπροστά του τουλάχιστον πέντε ακόμα ώρες δουλειάς, αφού δύσκολα θα έφευγε πριν τα μεσάνυχτα, ειδικά με τη βροχή να έχει σταματήσει και τον κόσμο να αρχίζει σιγά - σιγά να γεμίζει την πλατεία, άλλα και

τα γύρω καφέ και μπαράκια. Κοίταξε το κινητό του. Δεν είχε στείλει ακόμα το μήνυμα στον Καρλ. Θα το έκανε αργότερα, αφού υπολόγιζε ότι η τελετή θα ξεκινούσε γύρω στις οκτώ με εννέα το βράδυ και ήθελε να του ευχηθεί ακριβώς την κατάλληλη στιγμή. Το ξανάβαλε στην τσέπη του και πήγε στην κουζίνα για να πλύνει μερικά ακόμη, ποτήρια μύρας.

Χάζευε απ' το μικρό παράθυρο της κουζίνας. Ο ουρανός ήταν πάλι συννεφιασμένος και ο Κόλιν εναπέθεσε εκεί τις ελπίδες του. Μια δυνατή βροχή που θα κρατούσε για πολλές ώρες, ίσως ανάγκαζε τον κόσμο να αποφύγει την βραδινή έξοδο και, αν το μπαρ δεν είχε σχεδόν καθόλου πελάτες, γύρω στις δέκα, δέκα και μισή, ίσως μπορούσε να φύγει. Θα έκανε μια μικρή βόλτα στη παλιά πόλη και θα πήγαινε κατευθείαν να πάρει ταξί για την εστία του πανεπιστημίου, όπου έμενε προσωρινά, μέχρι να βρει ένα φθηνό διαμέρισμα να νοικιάσει. Δεν είχε καμία όρεξη για ξενύχτια και ξεσαλώματα. Όλα αυτά ανήκαν στο παρελθόν. Η ζωή του ήταν πλέον προβλέψιμη και ήσυχη. Και αυτό το σαββατόβραδο δεν υπήρχε καμία ένδειξη ότι θα άλλαζε η ρουτίνα.

«Ei amigo! Κολιν;» Ο Σέρχιο, ο μπαρμαν που δούλευε εκείνο το βράδυ, τον φώναξε. Ο Κόλιν δεν συμπαθούσε ιδιαίτερα τον Βάσκο μπάρμαν και δεν ήθελε πολλά πάρε - δώσε μαζί του. Ο

Ινιάκι, ο έταίρος μπάρμαν με τον οποίο είχε καλές σχέσεις, είχε άδεια αυτή την εβδομάδα.

«Έρχομαι Σέρχιο. Τελειώνω τη λάντζα και έρχομαι. Γέμισε κι όλας με κόσμο;» Ο Κόλιν του απάντησε, ρωτώντας πικρόχολα. Κρατήθηκε για να μην τον ειρωνευτεί. Δεν θα άντεχε να ξεκινήσει μια διένεξη που θα κρατούσε για όλο το υπόλοιπο της βάρδιάς του και από την άλλη, ήξερε ότι ο Σέρχιο μπορούσε να γίνει πολύ κουραστικός και να του σπάσει τα νεύρα, μέχρι να φτάσει η πολυπόθητη ώρα που θα έκλεινε το μπαρ και θα έφευγε από εκεί.

«Si, si! Είναι μια κοπέλα που μιλάει μόνο αγγλικά. Εγώ δε μπορώ να συννενοηθώ μαζί της. Έλα εσύ να βγάλεις άκρη, Άγγλος είσαι. Ευκαιρία να φανείς χρήσιμος...» γρύλισε ο Σέρχιο με τη βάσκικη προφορά του. Ο Κόλιν εξοργίστηκε. *Γιατί στον διάολο πρέπει να μου πετάει ότι είμαι Άγγλος λες και είναι βρισιά. Αν θέλει διερμηνέα για να εξυπηρετήσει τον κόσμο, να κάτσει να μάθει πέντε βασικές λέξεις στα αγγλικά! Σκατά!* Βγήκε από την κουζίνα τσατισμένος. Πέταξε κάτω την πετσέτα του και πήγε στην πλευρά του μπαρ που στέκονταν η κοπέλα που μιλούσε μόνο αγγλικά. Πλησίασε και έμεινε για λίγο ακίνητος, χάνοντας τα λόγια του... Ήταν σαν να τον είχε τινάξει ηλεκτρικό ρεύμα. Μπροστά του στεκόταν μια

πανέμορφη κοπέλα, η *ομορφότερη γυναίκα* που είχε δει ποτέ στη ζωή του, σκέφτηκε και ξεροκατάπιε μέχρι να καταφέρει να αρθρώσει λέξη. Πριν όμως, προλάβει να την ρωτήσει οτιδήποτε, η νεαρή γυναίκα άρχισε να του μιλάει σε άπταιστα αγγλικά με αμερικάνικη προφορά. Ο Κόλιν την κοιτούσε μαγεμένος. Είχε ξεχάσει να πάρει ανάσα.

«Καλησπέρα. Μιλάτε αγγλικά εσείς; Δεν μπορώ να συννενοηθώ γιατί, δυστυχώς, δεν μιλάω καθόλου ισπανικά. Θέλω απλά να μάθω τι έχουν αυτά τα σαντουιτσάκια και να παραγγείλω...»

Ο Κόλιν ένιωσε ένα κόμπο στο στομάχι. Η μελωδική φωνή της τον είχε σαγηνεύσει. Την κοιτούσε κατευθείαν μέσα στα υπέροχα καστανά της μάτια και αφαιρέθηκε τελείως. Τότε ένιωσε τον αγκώνα του Σέρχιο στα πλευρά του. Συνήλθε μονομιάς.

«Εεε... Buenas tardes, εε... δηλαδή καλησπέρα. Πώς να σας εξυπηρετήσω; Ναι μιλάω αγγλικά. Είμαι Άγγλος, εσείς; Θέλετε να σας δείξω τι έχουν τα πίντσος; Τι θα πιείτε;» Ο Κόλιν μπερδεύει τα λόγια του. Μιλούσε χωρίς να παίρνει ανάσα. Η κοπέλα γέλασε, και κοίταξε απευθείας στα μάτια τον

Κόλιν. Ο Κόλιν τα έχασε και της ανταπέδωσε το ζεστό χαμόγελο, έστω και σχεδόν τρέμοντας.

«Είμαι Αμερικανίδα. Χαίρομαι πολύ που επιτέλους ένας άνθρωπος εδώ μιλάει αγγλικά. Ναι θα ήθελα να μάθω τι έχουν μέσα αυτά τα... πιν... πώς τα είπατε ακριβώς; Αυτά τα μικρά σαντουιτσάκια. Τάπας δεν λέγονται; Έτσι είχα διαβάσει κάπου. Α! θα ήθελα και ένα ποτήρι κρασί. Κόκκινο κρασί παρακαλώ. *Vino... Tinto*; Σωστά το λέω;» Του χάρισε ξανά ένα ζεστό χαμόγελο. Ο Κόλιν είχε χαθεί στο βλέμμα της. Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι καμία από τις πρώην κοπέλες του, στο κολλέγιο δεν θα έφτανε ποτέ σε ομορφιά και χάρη αυτή την Αμερικανίδα τουρίστρια που στέκονταν απέναντί του και περίμενε να την σερβίρει. Αναστέναξε. Έκανε προσπάθεια να μην χάσει πάλι τα λόγια του.

«Χαίρομαι κι εγώ! Βαρέθηκα να μιλάω ισπανικά όλη μέρα.. χαχα! Λοιπόν, αυτά είναι πίντσος. Είναι τα τάπας, των Βάσκων. Δηλαδή η βάσκιχη εκδοχή τους ας πούμε... Αυτή η πιατέλα είναι σαντουιτσάκια με γαρίδες και μαγιονέζα, εκείνη είναι με τυρί, ισπανικό ζαμπόν, χαμόν δηλαδή, ή κάτι τέτοιο, και εκείνα εκεί στην άκρη, είναι με κοτόπουλο και τυρί». Ο Κόλιν ένιωθε πολύ αμήχανος... Η κοπέλα χαμογέλασε ξανά, του έδειξε την πιατέλα με τα σαντουιτς με κοτόπουλο και τυρί.

Δύο, έκανε νόημα με τα δάχτυλά της και πήγε να καθήσει σ'ένα από τα λίγα άδεια τραπεζάκια του μπαρ.

Ήταν μόνη. Ο Κόλιν άρχισε να κατακλύζεται από σκέψεις. Δεν θα άφηνε την ευκαιρία να πάει χαμένη. Δεν είχε ασχοληθεί με καμία κοπέλα, όλο το διάστημα που ήταν στο Μπιλμπάο. Είχε μια μικρή περιπετειούλα με μια φοιτήτρια στη Σαλαμάνκα, το περασμένο χειμώνα, άλλα δεν το θεωρούσε άξιο αναφοράς. Μετά τη σχέση με την Ντέμπορα δεν είχε ασχοληθεί σοβαρά με άλλη γυναίκα. Τώρα όμως ένιωθε ότι κάποιος του έδινε μια ευκαιρία και δεν έπρεπε να την σπαταλήσει. Ήθελε πολύ να μιλήσει στην όμορφη Αμερικανίδα, να την γνωρίσει και να προσπαθήσει να την κάνει δική του. Έστω για όσο διάστημα θα έμενε αυτή στην Ισπανία, μέχρι να τελειώσουν οι διακοπές της και να επιστρέψει πίσω στη χώρα της. Θα ήταν αρκετό για να περάσει καλά. Και άλλωστε κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει το μέλλον. Ίσως και να προέκυπτε κάτι καλό... Ίσως τελικά αυτό το σαββατόβραδο να ήταν – επιτέλους - ξεχωριστό.

Ο Κόλιν πήρε το πιατάκι και έβαλε δύο από τα πίντσος που είχε διαλέξει η κοπέλα. Γέμισε και ένα ποτήρι με κόκκινο κρασί και τα ακούμπησε όλα μαζί στη μπάρα. Με την άκρη του ματιού του παρατήρησε ότι από το τραπεζάκι που

κάθονταν εκείνη, μόνη της, τον κοιτούσε. Ο Κόλιν κοκκίνισε και έστρεψε αλλού το βλέμμα του. Πρώτη φορά ένιωθε τόση αμηχανία μπροστά στην θέα μιας όμορφης κοπέλας. *Τί συνέβαινε, σκεφτόταν. Μήπως ήταν αυτό το συναίσθημα που δεν είχε νιώσει ποτέ του ως τώρα στη ζωή του, με καμία από όσες γυναίκες είχε σχέση; Μήπως ήταν... έρωτας;* Με τη σκέψη και μόνο αυτής της λέξης το στομάχι του σφίχτηκε κόμπο. Ο Σέρχιο παρατήρησε ότι ο Κόλιν είχε χαθεί στον κόσμο του. Τον εκνέυριζε πολύ όταν συνέβαινε αυτό.

«Amigo! Τι θα γίνει; Θα περιμένεις να σηκωθεί και να έρθει να τα πάρει αυτή; Είναι ξένη, imbecil! Οι ξένοι δεν έρχονται να σερβιριστούν στο μπαρ, περιμένουν στο τραπέζι τους για να τους σερβίρεις εσύ». Ο Σέρχιο έκλεισε πονηρά το μάτι στον Κόλιν, κάνοντας του νεύμα με το κεφάλι του, ώστε να πάει στο τραπέζι της Αμερικανίδας για να την σερβίρει ο ίδιος. Ο Κόλιν σάστισε, κατάλαβε ότι ο μπαρμαν τον είχε πει ηλίθιο αλλά δεν νευρίασε καθόλου. Πήρε το μικρό πιάτο και το ποτήρι και κατευθύνθηκε προς το τραπεζάκι που κάθονταν η πανέμορφη τουρίστρια. Το στομάχι του είχε αρχίσει να σφίγγεται ακόμα περισσότερο. Πλησίασε και φόρεσε το καλύτερο χαμόγελό του ενώ ακουμπούσε, τρέμοντας, το πιατάκι και το ποτήρι με το κρασί μπροστά της, στο τραπέζι.

«Ορίστε λοιπόν... το κρασί σας και τα πίντσος σας...» Ένωθε σαν χαζός. Εκείνη τον κοιτούσε με τα υπέροχα καστανά της μάτια και ο Κόλιν τα έχανε ακόμα περισσότερο. Για άλλη μια φορά είχε ξεχάσει να αναπνεύσει.

«Ευχαριστώ! Τί χρωστάω;» Δεν είχε πάρει το βλέμμα της καθόλου από τα μάτια του. Αυτό τον τρέλαινε.

«Εμ... μετά... Θα έρθω μετά για το λογαριασμό. Καλή διασκέδαση. Μάλλον... Αν μου... Αν μου επιτρέπετε, πώς σας λένε; Είμαι ο Κόλιν!» της πρότεινε το χέρι του για να την χαιρετήσει, ενώ μπέρδευε και πάλι τα λόγια του.

«Άλισον. Άλλα όλοι σχεδόν με φωνάζουν Άλις». Έπιασε το χέρι του και του έκανε μια ζεστή και σφιχτή χειραψία. Ο Κόλιν πλέον είχε παραδοθεί. Είχε σαγηνευθεί εντελώς. Η Άλις χαμογελούσε με το πιο λαμπερό χαμόγελο που μπορούσε να φανταστεί ποτέ ο Κόλιν. Αμέσως, ένιωσε φοβερή αμηχανία και νευρικότητα, άλλα και έξαψη, πάθος και έρωτα γι' αυτή την άγνωστη Αμερικανίδα τουρίστρια που βρέθηκε στην άλλη γωνιά της Ευρώπης, σ' ένα μπαρ του ισπανικού βορρά, για να τον συγκλονίσει, σε μια βραδιά που έδειχνε να είναι από τις πλέον βαρετές και άχρωμες στη ζωή του...

«Χάρηκα πολύ Άλις!» της ανταπέδωσε το χαμόγελο, μην έχοντας πάρει λεπτό τα μάτια του από τα μάτια της και άφησε το χέρι της, πηγαίνοντας πίσω στο μπαρ, τρεκλίζοντας. Ο Σέρχιο γελούσε πίσω από τη μπάρα.

Ήταν περίπου οκτώ τώρα, η μία ώρα που είχε μεσολαβήσει από τη στιγμή που ο Κόλιν είδε την Άλις στο μπαρ, είχε φύγει σαν καπνός. Καθ' όλη την διάρκεια που εκείνη έπινε το κρασί της δεν είχε σταματήσει να τον κοιτάει, αλλά και ο Κόλιν δεν είχε μυαλό και μάτια για τίποτα άλλο. Σταματούσε να την κοιτάει και να την σκέφτεται μόνο τις στιγμές που έπαιρνε κάποια παραγγελία από τους πελάτες ή όταν πήγαινε στην κουζίνα για να βοηθήσει στο πλύσιμο. Δεν είχε τολμήσει όμως να πάει ξανά στο τραπέζι της και να της μιλήσει. Να της πιάσει κουβέντα και να της προτείνει να βρεθούνε κάποια μέρα από αυτές ώστε να γνωριστούνε καλύτερα. Να βρει το θάρρος να της εξομολογηθεί τον έρωτα που ξαφνικά, ενιωθε για εκείνη.

Ναι, τελικά ήταν έρωτας. Το είχε παραδεχθεί. Δεν υπήρχε λόγος πια να το κρύβει. Ποτέ του δεν είχε πιστέψει στον κεραυνοβόλο έρωτα και να που του συνέβαινε τώρα, στα καλά καθούμενα. Από το πουθενά. *Πως είναι δυνατόν να κολώνω έτσι τώρα; Εγώ δεν μασούσα ποτέ και με καμία. Μισώ τον εαυτό μου. Ξύπνα γαμώτο! Ξύπνα και κάνε κάτι! Θα φύγει σε λίγο. Δεν*

θα την ξαναδείς ποτέ! Ο Κόλιν μονολογούσε μέσα του, σε ένα εσωτερικό διάλογο με τον εαυτό του. Δεν θυμόνταν ποτέ ξανά να νιώθει τόσο αδύναμος και νευρικός μπροστά σε μια κοπέλα που του άρεσε. Ποτέ ξανά στο παρελθόν δεν είχε πρόβλημα να πλησιάσει και να κάνει δικιά του οποιαδήποτε γυναίκα του έκανε κέφι. *Αυτός όμως, δεν είναι ο έρωτας; Αυτά δεν προκαλεί; Έτσι λένε όλοι...* Συλλογιζόταν.

Ξαφνικά πάγωσε. Με την άκρη του ματιού του είδε την Άλις να σηκώνει το χέρι και να του κάνει νόημα ότι ήθελε να πληρώσει. Ήταν λοιπόν η ευκαιρία που περίμενε. Τώρα δε χωρούσαν δειλίες και άγχη. Τώρα έπρεπε να παίξει το παιχνίδι του, αυτό στο οποίο ήταν καλός. Να την γοητεύσει. *Η τώρα ή ποτέ!* Κινήθηκε αποφασιστικά προς το τραπέζι της και την ρώτησε ευγενικά χαμογελώντας, τι ήθελε. Εκείνη δεν σταματούσε να του χαμογελάει.

«Μπορώ να πληρώσω;»

«Είναι κερασμένα. Κερασμένα από... εμένα...»

«Μα... δεν είναι σωστό. Ειλικρινά, πόσο κάνουν;»

«Τίποτα! Δέξου το σαν ένα ευχαριστώ που επιτέλους βρέθηκε ένας άνθρωπος που μιλάει την γλώσσα μου και... ίσως... ίσως έχεις την ευκαιρία να ανταποδώσεις μια άλλη φορά... Αν...»

Ο Κόλιν σταμάτησε να μιλάει και απλά χάθηκε στο βλέμμα της. Δεν ήξερε τι άλλο να πει. Αν της πρότεινε αυτό που σκέφτονταν ίσως να τρόμαζε και να έφευγε. Αν όμως δεν της έλεγε ότι ήθελε να την ξαναδεί και να πάνε κάπου μαζί, μια βόλτα έστω, πάλι θα έφευγε χωρίς να το μάθει ποτε. Και ίσως δεν την ξαναέβλεπε ποτέ. Ίσως έχανε για πάντα την μία και μοναδική του ευκαιρία...

«Νομίζω πως θα στο χρωστάω. Πρέπει να στο ανταποδώσω, να σε κεράσω κι εγώ κάτι». Η Άλις είχε μόλις διαβάσει την σκέψη του. Τον είχε βγάλει από τη δύσκολη θέση. Ο Κόλιν σάστισε και πάλι, άλλα την ίδια στιγμή ένιωθε μια μεγάλη ανακούφιση. Ήξερε εκείνη την στιγμή ότι και η Άλις ανταποκρινόταν.

«Μμ... ξέρεις, άυριο έχω ρεπό και... Μια στιγμή!» ο Σέρχιο πίσω από τη μπάρα του έκανε νόημα να έρθει αμέσως εκεί. Ο Κόλιν αναστέναξε και πήγε προς το μπαρ. Ο Σέρχιο τώρα έδειχνε πραγματικά οργισμένος.

«Μικρέ, ΟΚ, σε καταλαβαίνω, σε νιώθω, η τύπισσα είναι καυτή... Είναι πολύ καυτή. Muy caliente! Αλλά δεν έχω σκοπό να βγάλω και την δική σου βάρδια εδώ απόψε μόνος μου. Χαιρέτησέ την και έλα πιάσε δουλειά. Δεν θα το ξαναπώ!»

Ήταν απότομος. Ο Κόλιν ένιωθε μια μεγάλη επιθυμία να του σπάσει τα μούτρα, να παραιτηθεί και να πάρει την Άλισον, να φύγουν μαζί από εκεί, άλλα συγκρατήθηκε. Είχε ανάγκη τη δουλειά, τα λεφτά και στο κάτω - κάτω μπορούσε να συναντηθεί αύριο μαζί της. Τώρα ήξερε ότι και εκείνη θα το ήθελε αυτό, και η σκέψη του έδινε δύναμη. Τον έκανε να πετάει.

«Μην ανησυχείς, δεν θα σε κρεμάσω... μεγάλη. Μόλις της πάω τα ρέστα έρχομαι να κάνω ό,τι θέλεις». Δεν τόλμησε να του πει ότι την είχε κεράσει. Δεν είχε καμία όρεξη να πιαστούν στα χέρια μέσα στο μαγαζί και ειδικά μπροστά στην Άλις. Γύρισε το κεφάλι του και η Άλις ήταν εκεί, απέναντι του. Στην μπάρα. Έσκυψε και είπε κάτι στο αυτί του. Ο Κόλιν ένιωθε να φλέγεται. Αύριο το βράδυ θα την συναντούσε εκεί, στην πλατεία. Θα έβγαιναν μαζί ραντεβού και ποιος ξέρει, ίσως κατέληγε κάπου καλά όλο αυτό. Πήρε το κινητό της από το χέρι της και έγραψε βιαστικά το νούμερο του κάνοντας μια αναπάντητη κλήση στον εαυτό του. Της το έδωσε πίσω, ενώ τα

χέρια του ήταν ιδρωμένα και παγωμένα. Φλεγόταν από πάθος για εκείνη.

Η Άλις το έβαλε στην τσέπη της, του χαμογέλασε γλυκά και τον φίλησε στο μάγουλο. Ύστερα βγήκε από το μπαρ και απομακρύνθηκε προς τα στενά της παλιάς πόλης. Ο Κόλιν γύρισε πίσω στη δουλειά σχεδόν τρέμοντας ολόκληρος, αγγίζοντας το μάγουλό του. Ένας μισομεθυσμένος ντόπιος γύρω στα 60-65 ήθελε μπύρα. Ο Κόλιν έπιασε ένα ποτήρι να του βάλει άλλα δεν σκεφτόνταν τίποτα άλλο παρά το χαμόγελο της Άλισον. Τα μάτια της και το φιλί που του έδωσε στο μάγουλο. Ήταν ερωτευμένος. Και συνέβαινε για πρώτη φορά στη ζωή του.

Τελικά έχουν δίκιο, σκέφτηκε. Είναι το ωραιότερο συναίσθημα στον κόσμο. Πού ήταν κρυμμένο τόσο καιρό; Κοίταξε ξανά το κινητό του με τον αριθμό του τηλεφώνου της γραμμένο στην μνήμη. Κοίταξε την ώρα. 20:52. Διάβολε! Ο Καρλ! Δεν του το έστειλα. Είχε ξεχάσει να στείλει το SMS. Τώρα ήταν αργά. Ίσως μιλούσε ήδη στο ακροατήριο, ίσως είχε τελειώσει, ή μπορεί να είχε κλειστό το κινητό του και να μην το έβλεπε ποτέ, παρά μόνο αργά μετά την τελετή, οπότε θα ήταν άχρηστο. Ο Κόλιν έβριζε τον εαυτό του. Πάτησε βιαστικά την

Γιώργος Ζερβούδης

Ένα Ταξίδι

αποστολή μηνύματος και το έβαλε πίσω στην τσέπη του
βρίζοντας ξανά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Μεγάλη βραδιά.

Λισαβόνα. 10 Φεβρουαρίου 2010.

Άνα.

Το κρύο ήταν τσουχτερό, αλλά ο ήλιος που έλαμπε ψηλά στον ανέφελο ουρανό, και το αεράκι που ερχόταν από την θάλασσα, έδινε μια μοναδική αίσθηση άνοιξης, έστω και στην καρδιά του χειμώνα. Η Άνα ανηφόριζε τα στενά δρομάκια από τον Καθεδρικό ναό Se Patriarcal, την παλαιότερη εκκλησία της Λισαβόνας, κατευθυνόμενη προς την πιο ιστορική, αλλά και ρομαντική συνοικία της πόλης, την Αλφάμα, το πιο παλιό κομμάτι της πρωτεύουσας της Πορτογαλίας. Καθώς διέσχιζε την πολυσύχναστη ρούα Σάου Πέδρο με τα μικρά μαγαζάκια και τις γραφικές ταβέρνες που, τώρα στις νυχτερινές ώρες, αποκάλυπτε όλη την ομορφιά της, με τα φαναράκια και τους

μελαγχολικούς ήχους του Φάντο, να έρχονται από τα στενά σοκάκια, σκεφτόταν ότι τελικά ίσως και να ήταν πολύ τυχερή στην ζωή της. Ίσως και να ήταν *ευλογημένη*.

Λίγο πριν κλείσει τα τριάντα της, έκανε αυτό ακριβώς που ονειρευόταν να κάνει στη ζωή της. Ζωγράφιζε και περιόδευε σε μερικές από τις πιο όμορφες πόλεις της Ευρώπης για να παρουσιάσει το έργο της. Την τέχνη της. Την ζωγραφική. Ο δρόμος της την είχε φέρει αυτή τη φορά στην Λισαβόνα. Στην Πορτογαλία. Εκείνο το βράδυ θα είχε την μεγάλη ευκαιρία να παρουσιάσει την τελευταία της δουλειά, μια σειρά από πίνακες που είχε εμπνευστει στα τελευταία της ταξίδια, σε μια έκθεση που θα λάβαινε χώρα στο Μουσείο Berardo, ένα μουσείο μοντέρνας τέχνης στο προάστειο του Μπελέμ, μια ιστορική περιοχή της πόλης, εκεί από όπου είχαν ξεκινήσει κάποτε οι θαλασσοπόροι για τα μεγάλα ταξίδια των ανακαλύψεών τους. Εκεί στις όχθες του ποταμού Τάγου, δίπλα στο περίφημο μνημείο των Ανακαλύψεων, τον πύργο του Μπελέμ και το Μοναστήρι των Ιερωνυμιτών, η Άνα θα διεκδικούσε το δικό της μερίδιο στην ιστορία της τέχνης, παρουσιάζοντας το έργο της δίπλα σε φημισμένους πίνακες του Γουόρχολ και του Πικάσο. Τι παραπάνω θα μπορούσε να ζητήσει από την ζωή της, στην φάση αυτή, άραγε, αναλλογιζόταν.

Πράγματι, η ζωή της έδειχνε να βαδίζει από το καλό στο καλύτερο. Αν και στον συναισθηματικό τομέα το κενό ήταν δυσαναπλήρωτο, τουλάχιστον σε όλους τους υπόλοιπους τομείς, η Άνα δεν είχε παράπονο. Η τύχη της είχε χαμογελάσει αρκετά. Της είχε προσφέρει την εύνοια της απλόχερα. Είχε, πλέον, κάνει αρκετές εκθέσεις σε διάφορες πόλεις της Ισπανίας αλλά και στο εξωτερικό και είχε βγάλει αρκετά χρήματα. Αν και το οικονομικό θέμα δεν την ενδιέφερε ποτέ ουσιαστικά, ούτε την ένοιαζε το αν θα γίνει διάσημη και θα την αναγνωρίζουν στο δρόμο. Δεν ήταν ποτέ της ματαιόδοξη και δεν είχε σκοπό να γίνει τώρα. Της αρκούσε να ζωγραφίζει, να κάνει πραγματικότητα αυτό που αγαπάει περισσότερο στη ζωή της και να το συνδιάζει με τα ταξίδια που λάτρευε τόσο, από την εποχή, ακόμα, που δούλευε σε ταξιδιωτικό γραφείο.

Φυσικά και δεν θα μπορούσε να έχει παράπονο από την ζωή της. Η Άνα δεν ήταν αγάριστη. Ίσως, το μόνο αγκάθι να ήταν το κενό που ένιωθε συναισθηματικά. Δεν είχε κάποιο μόνιμο δεσμό και δεν μπορούσε να πει ότι είχε βρει κάπου την αγάπη. Και αν την είχε βρει κάποτε, την είχε αφήσει να φύγει μέσα από τα χέρια της. Αυτή ήταν πραγματικά μια πονεμένη ιστορία. Ναι, η ιστορία της με τον Καρλ την πονούσε ακόμα. Δεν φοβόνταν να το παραδεχτεί. Έτσι κι αλλιώς, δεν μπορούσε

να αποφύγει τις σκέψεις. Πώς θα μπορούσε άλλωστε να είχε σβήσει από το μυαλό της, ό,τι πιο δυνατό είχε ζήσει ως τώρα; Έστω κι αν είχε κρατήσει τόσο λίγο, τα συναισθήματα ήταν τόσο έντονα που ακόμα και τώρα, σχεδόν έξι χρόνια μετά από την εποχή που τον είχε γνωρίσει, είχαν αφήσει ανοιχτές πληγές. Πληγές, που δεν έδειχναν ότι θα μπορούσαν να κλείσουν κάποτε. Η Άνα αναστέναξε με την σκέψη ότι παράδιδε πάλι τον εαυτό της βορά στις τύψεις και τις ενοχές. Σήμερα δεν έπρεπε να το κάνει αυτό. Απόψε δεν της άξιζε αυτή η τιμωρία που συνήθιζε να επιβάλλει στον εαυτό της, έξι χρόνια τώρα...

Είχε σχεδόν φτάσει στο Miradouro de Santa Luzia, ένα ύψωμα όπου μπορείς να απολαύσεις μια εντυπωσιακή θέα όλης της Λισαβόνας, αντικρύζοντας μέχρι πέρα, τον ποταμό Τάγο. Σταμάτησε στο μικρό καφέ που υπήρχε εκεί για να ξεκουραστεί και να απολαύσει την θέα. Παρατήρησε από μακριά το Καστέλο ντε Σάου Ζόρζε, το κάστρο του Αγίου Γεωργίου, ψηλά στον λόφο και ένιωσε να σφίγγεται η καρδιά της καθώς, η εικόνα αυτή έφερε στο μυαλό της το Κάδιθ. Δεν υπήρχε λύτρωση λοιπόν, ούτε σήμερα. Αμέσως η σκέψη της έτρεξε τέσσερα χρόνια πίσω, σ' εκείνην την απροσδόκητη συνάντησή της με τον Καρλ, εκεί, την βραδιά της πρώτης

έκθεσης που έκανε στην Ισπανία. Εκείνη η σύντομη συνάντηση ήταν και η τελευταία φορά που είχε δει τον Καρλ. Από τότε, εκείνο το αυγουστιάτικο βράδυ του 2006, δεν έμαθε ποτέ ξανά νέα του. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι έμενε ακόμα εκεί, στο Κάδιθ, άλλα η ίδια δεν είχε επισκευθεί ξανά την πόλη από τότε. Πως θα μπορούσε άλλωστε. Αναρωτήθηκε γιατί ποτέ δεν ήρθε να την βρει στη Μαδρίτη, την εβδομάδα που εξέθετε τα έργα της στην γκαλερί. Ένωσε απογοητευμένη. Ποτέ της δεν είχε καταφέρει να μπει στο μυαλό του Καρλ, και αυτό την έκανε να υποφέρει. Κατηγορούσε τον εαυτό της για όλα. Έριχνε όλες τις ευθύνες στον κυκλοθυμικό της χαρακτήρα. Αν ήταν περισσότερο *διαλλακτική* και πιο *ψύχραιμη* στις αποφάσεις της ίσως να ήταν ακόμα μαζί. *Αν... αν... Δεν άντεχε άλλο να βασανίζεται από αναπάντητα ερωτήματα και χιλιάδες τύψεις.*

Μια κοπέλα που, μάλλον, ήταν η σερβιτόρα στο καφέ, πλησίασε κοντά της για να της πάρει παραγγελία. Η Άνα, αναδύθηκε απότομα από τον βυθό των σκέψεών της, χαμογέλασε στην σερβιτόρα και της ζήτησε ένα καφέ bica. Τον απλό, σκέτο καφέ όπως τον ζητούσαν εδώ οι ντόπιοι. Η κοπέλα την ευχαρίστησε και την άφησε να βυθιστεί ξανά στις αναπολήσεις της. Η θέα ήταν μαγευτική άλλα δεν μπορούσε να

την αποσπάσει από τις αναμνήσεις. Χρόνια τώρα, δεν μπορούσε να το καταφέρει αυτό. Ούτε οι, κατά καιρούς, εραστές της είχαν κατακτήσει κάποια αξιοσημείωτη θέση στην καρδιά της Άνα. Δεν άφηνε κανέναν να μπει εκεί. Η καρδιά της ήταν κλειδωμένη από το 2004 και εκείνη αρνούσανται πεισματικά να παραδώσει τα κλειδιά. Ήταν επιλογή της και κανείς δεν είχε λόγο πάνω σ' αυτό. Η Άνα το ήξερε καλά.

Η σερβιτόρα, λίγο μετά, ξαναγύρισε και ακούμπησε τον καφέ στο τραπέζακι της. Η Άνα την ευχαρίστησε με ένα τυπικό 'Obrigada' και ήπιε μια γουλιά. Η θέα την μάγευε. Παρά το κρύο, χειμωνιάτικο πρωινό, είχε αρκετό κόσμο στο μέρος, εκεί. Πολλούς ντόπιους άλλα και μερικούς τουρίστες που απολάμβαναν την μοναδική ευκαιρία μιας πανοραμικής άποψης της Λισαβόνας. Έβγαζαν φωτογραφίες και τραβούσαν βίντεο με τις κάμερές τους. Την ονειροπόληση της Άνα διέκοψε ξαφνικά η θέα ενός ψηλού, μεσήλικα γκριζομάλη άντρα. Ήταν ο Ζόρζε, ο - κάτι σαν - μάνατζέρ της εκεί, στη Λισαβόνα. Είχε φτάσει τελικά στο καφέ και πλησίασε τραβώντας μια άδεια καρέκλα για να καθήσει στο τραπέζακι της Άνα.

«Άνα, Άνα, επιτέλους σε βρίσκω. Πώς είσαι γλυκιά μου; Όλα καλά; Πανέτοιμη για την αποψινή σου μεγάλη βραδιά;»

«Όλα καλά Ζόρζε. Όλα καλά. Είμαι πανέτοιμη για το βράδυ». Η Άνα ήπια μια γουλιά από τον καφέ της. Έλεγε ψέματα. Ήταν φανερό. Δεν ήταν σίγουρη αν είχε καταφέρει να τον πείσει ότι πράγματι όλα ήταν εντάξει, άλλα η ίδια κάθε άλλο παρά έτοιμη ήταν. Την έπνιγε το άγχος.

«Τέλεια! Περίφημα!» Ο Ζόρζε έδειχνε ενθουσιασμένος. Το στρογγυλό του πρόσωπο έλαμπε. Έκανε ένα νεύμα στην σερβιτόρα. Εκείνη ήρθε αμέσως και στάθηκε απέναντί του έτοιμη να του πάρει παραγγελία. «Uma cerveja por favor», είπε στη μητρική του γλώσσα, με τον πάντα γλυκό και κουδουνιστό τρόπο που πρόσφερε τις λέξεις και στην Άνα άρεσε τόσο να ακούει. Η κοπέλα του χαμογέλασε και έφυγε προς το μπαρ για να φέρει την μπύρα που της είχε ζητήσει.

Η Άνα τον κοιτούσε αφηρημένα, ενώ το μυαλό της ταξίδευε – ξανά - αλλού. Λίγο πιο νοτια και ανατολικά. Στην Ισπανία. Στο Κάδιθ. Στον Καρλ. Στο καλοκαίρι του 2004. Στα χαμένα της όνειρα. Ο Ζόρζε σηκώθηκε και πήγε προς το μπαλκόνι που σχημάτιζε το σημείο που ήταν δίπλα στη καφετέρια, για να θαυμάσει ακόμα καλύτερα την πανοραμική θέα της πόλης. «Que vista maravilhosa!» αναφώνησε. «Τι όμορφη θέα!» Ο Ζόρζε έδειχνε εκστασιασμένος με την ομορφιά που εξέπεμπε η θέα της πόλης, παρόλο που το πιθανότερο ήταν να την έχει δει

αμέτρητες φορές πριν. Η Άνα αναστέναξε... «Ναι, είναι πολύ όμορφη η Λισαβόνα. Ειδικά από εδώ έχει μια θεά πραγματικά εκπληκτική», συμπλήρωσε, ενώ αναρωτήθηκε αν ακουγόνταν πολύ κυνική ή ειρωνική. Ο Ζόρζε έγνεψε καταφατικά. «Και που να δεις και το βράδυ πως είναι. Στο Μπάιρο Άλτο, την άνω πόλη, αλλά και κάτω, στην Μπαίσα. Φυσικά θα έχεις την ευκαιρία να το δεις μετά την έκθεση. Θα ξετρελαθείς με τη νυχτερινή ζωή της Λισαβόνας. Στο υπόσχομαι», αναφώνησε ενθουσιασμένος ο Ζόρζε.

«Είμαι σίγουρη. Ανυπομονώ για το βράδυ λοιπόν». Η Άνα ακουγόνταν, όντως πολύ κυνική. Το μισούσε αυτό αλλά της έβγαине αυθόρμητα. Δεν μπορούσε να κρυφτεί. Η σκέψη ενός ξεφαντώματος το βράδυ στην πόλη δεν την ενθουσίαζε ιδιαίτερα.

«Θα δεις, θα περάσουμε τέλεια μικρή μου. Θα το γλεντήσουμε!» Ο Ζόρζε ήταν μέσα στην καλή χαρά. Έλαμπε από ενθουσιασμό.

Η Άνα χαμογέλασε. Κατά βάθος της άρεσε να βλέπει τον μάνατζερ της εκεί, στην Πορτογαλία, στον τόπο του, να είναι τόσο κεφάλτος και γεμάτος θετική ενέργεια. Της έδινε φτερά. Την έκανε να ξεχνάει, κάπως, τις ατέλειωτες αναμνήσεις της.

Την έκανε να φεύγει έστω και προσωρινά από το χρυσο κλουβί των τύψεων της. Και αυτό το είχε ανάγκη. Το χρειαζόνταν γιατί αλλιώς δεν υπήρχε περίπτωση να ξεφύγει. Το παρελθόν της την βασάνιζε, την έκανε να υποφέρει. Ο Καρλ, ο μεγάλος της έρωτας. Ο άντρας της ζωής της. Ο άνθρωπος που έμεινε βαθιά χαραγμένος στην καρδιά της, ήταν πανταχού παρών σε κάθε της βήμα. Και αυτό την πονούσε, γιατί ένιωθε ένοχη που δεν ήταν τώρα εκεί μαζί του. Ένιωθε υπεύθυνη για τον χωρισμό τους. Για το γεγονός ότι εδώ και τόσα χρόνια ζούσαν χωριστά και, ποιος ξέρει για πόσο ακόμα, θα συνεχιζόταν αυτό.

Η σερβιτόρα ξαναήρθε - λίγο καθυστερημένα - στο τραπέζι τους και έφερε την μπύρα που είχε παραγγείλει ο Ζόρζε, αφήνοντας την προσεκτικά μπροστά του. Εκείνος έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των δέκα ευρώ και της το έδωσε, ζητώντας της να κρατήσει και τον καφέ της Άνα. Εκείνη έκανε μια γκριμάτσα, σαν να δυσανασχετούσε και να ήταν έτοιμη να... επιπλήξει τον μάνατζερ της για την πρωτοβουλία του να κεράσει - για άλλη μια φορά - την Άνα, όσο ήταν στην πόλη, άλλα το αφοπλιστικό του χαμόγελο, την έκανε να μαλακώσει και να του χαμογελάσει. Η Άνα έδειχνε να βρίσκει σιγά - σιγά και πάλι το χαμόγελο της, που είχε κρυφτεί πίσω από το άγχος,

τη νευρική της επερχόμενης βραδιάς, αλλά και τις ατέλειωτες σκέψεις και αναπολήσεις της. Τον μόνιμο σύντροφο της τα τελευταία χρόνια. Αναλογίστηκε ότι, τουλάχιστον, αυτή την ημέρα δικαιούταν να περάσει καλά. Να απολαύσει αυτό που κατέκτησε με την αξία της. Την αναγνώριση της τέχνης της και τον θαυμασμό του κόσμου, την παρέα ενός ανθρώπου που πίστευε πολύ σ' εκείνη, άλλα και την ευκαιρία της διασκέδασης και της χαλάρωσης σε μια πανέμορφη πόλη. Τελικά ίσως και να της άξιζε λίγη διασκέδαση, συλλογίστηκε.

«Χαίρομαι που σε βλέπω, επιτέλους να χαμογελάς σήμερα. Να 'ξερεις πόσο σου πάει το χαμόγελο... Έτσι! Έτσι σε θέλω μικρή μου. Να χαμογελάς και να απολαμβάνεις αυτό που ζεις, γιατί σου αξίζει». Ο Ζόρζε σήκωσε το ποτήρι με την μπίρα του, κάνοντας την χαρακτηριστική κίνηση της πρόποσης. Ο ίδιος έσφυζε από χαρά και τα λόγια του έκαναν την Άνα να αισθανθεί πολύ καλύτερα. Τού χάρησε ένα ακόμα χαμόγελο και ήπιε μια μεγάλη γουλιά από τον καφέ της. Πολλές φορές, η Άνα, είχε αναρωτηθεί για τις προθέσεις του Ζόρζε. Παρόλο που τον ήξερε ελάχιστο καιρό και είχαν και μια σεβαστή διαφορά ηλικίας, θα μπορούσε να ορκιστεί ότι δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις που είχε διαπιστώσει ότι την φλέρταρε, έστω

και διακριτικά. Αν μη, τι άλλο, η Άνα σκεφτόταν ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να τον κοιτάξει κατά αυτό τον τρόπο αφού, εκτός του ότι δεν της άρεσε να μπλέκει τα επαγγελματικά με τα συναισθηματικά της, δεν ήταν και στις πρώτες τις προτιμήσεις οι - κατά πολύ - μεγαλύτεροι άντρες. Άλλα, το σημαντικότερο ήταν ότι η καρδιά της ήταν δοσμένη αλλού. Όσο και να ήθελε να το αποφύγει, όσο και να προσπαθούσε να το εξαφανίσει από τις σκέψεις της, ο Καρλ κατείχε ακόμα, όχι μόνο ένα σημαντικό κομμάτι, άλλα και ολόκληρη την καρδιά της.

Προσπάθησε να διώξει όλες τις σκέψεις που έρχονταν και πάλι να την παρασύρουν στο γνωστό -χωρίς έξοδο - λαβύρινθο. Είχε αποφασίσει ότι εκείνη τη μέρα θα την αφιέρωνε στον εαυτό της και θα ζούσε κάθε λεπτό της ξεχωριστής βραδιάς που την περίμενε. Είχε καιρό για να ξανακυλήσει στις αναπολήσεις της, άλλα όχι σήμερα. Όχι απόψε. Απόψε θα περνούσε καλά. Θα διασκεδάζε και θα απολάμβανε αυτό που είχε καταφέρει να κερδίσει με κόπο και την αξία της. Έστρεψε το κεφάλι της προς την θέα του ποταμού και της συνοικίας της Αλφάμα και μετά έβλεπε με το βλέμμα της το κάστρο του Αγίου Γεωργίου. Η ομορφιά που αντίκρυζε έδωξε, όχι μόνο τις σκέψεις, άλλα και το άγχος της επικείμενης βραδιάς.

Ένωσε την μοναδική ευκαιρία του να βρίσκεσαι σε ένα τόσο όμορφο μέρος, ίσως για μία και μοναδική φορά στη ζωή σου και δεν ήθελε να την χαραμίσει.

«Ζόρζε, τι λες; Πάμε να κάνουμε μια μικρή βολτούλα στην πόλη και μετά να φάμε κάτι πριν πάμε στο ξενοδοχείο; Νομίζω ότι θα χρειαστώ και λίγη ξεκούραση, ίσως λίγο ύπνο πριν τη μεγάλη βραδιά». Η τελευταία της φράση την άγχωσε πάλι για λίγο, άλλα ο τόσο άνετος και ανάλαφρος τρόπος που αντιμετώπιζε τα πάντα ο Ζόρζε, την χαλάρωσε και πάλι αμέσως.

«Βεβαίως καλή μου! Τελείωσες τον καφέ σου; Τότε μπορούμε να ξεκινήσουμε αμέσως για μια μικρή ξενάγηση στην πόλη. Επίτρεψέ μου να αναλάβω τον ρόλο του ξεναγού, στην πανέμορφη πόλη μας. Θα λατρέψεις κάθε γωνιά της, στο υπόσχομαι».

Ο Ζόρζε τελείωσε με μια μεγάλη γουλιά το υπόλοιπο της μπίρας του και σηκώθηκε, τραβώντας - σαν ένας πραγματικός τζέντλεμαν - την καρέκλα της Άνα και την ακολούθησε στις κατηφόρες και τα στενά δρομάκια της Αλφάμα, μέχρι να βρεθούν στην παραθαλάσσια λεοφόρο Ινφάντε Ντομ Ενρίκε, όπου κατευθυνόμενοι προς την Πράσα ντο Κομέρσιο, την

μεγάλη πλατεία της πόλης, θα ξεκινούσαν την εξερεύνηση της πρωτεύουσας της Πορτογαλίας. Είχε ήδη μεσημεριάσει και στην Άνα φάνηκε η κατάλληλη στιγμή για να γνωρίσει την πόλη πριν αποσυρθεί στο ξενοδοχείο της ξεκινώντας την μάχη με το άγχος εν όψει της μεγάλης της βραδιάς στο Μουσείο Berardo.

***

Η Παραλία ήταν γεμάτη κόσμο. Ο ήλιος έλαμπε. Οι φοίνικες ανέμιζαν τα φύλλα τους από το δροσερό αεράκι της Μεσογείου και η Άνα ένιωθε την ζέστη να κατακλύζει το κορμί της.

Ήταν ξαπλωμένη στην πετσέτα της. Μπορούσε να αγγίζει την λευκή καυτή άμμο και να μυρίσει το άρωμα καρύδας του αντιηλιακού της. Απλώσε το χέρι της και άγγιξε ένα άλλο χέρι. Ζεστό όπως το δικό της. Ήταν ο Καρλ. Ξαπλωμένος δίπλα της, διαβάζοντας ένα βιβλίο. Διάβαζε συνέχεια. Σε κάθε μέρος που βρίσκονταν. Σε κάθε ευκαιρία.

Εσφιζε το χέρι του άλλα πριν καν πάρει ανάσα, εκείνος έσκυψε και την φίλησε. Το φιλί ήταν πιο καυτό από ολόκληρη την άμμο και τον ήλιο μαζί. Πιο δροσερό από ολόκληρη την Μεσόγειο και τον θαλασσινό αέρα που φυσούσε. Κοίταζε γύρω της.

Βρίσκονταν στην Μαρμπέγια. Στον παράδεισό της. Τον παράδεισό τους.

Ο Καρλ σηκώθηκε, άφησε το βιβλίο του πάνω στην πετσέτα και κινήθηκε γοργά προς την παραλία για να χαθεί μέσα στα γαλάζια νερά της Μεσογείου. Η Άνα ένιωσε ευτυχισμένη. Πλήρης. Την πλημμύρισε ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα ευτυχίας και γαλήνης που λίγο έλειψε να της φέρει δάκρυα στα μάτια.

Δεν ήθελε να αλλάξει τίποτα απολύτως από εκείνη την στιγμή. Ούτε ένα δευτερόλεπτο διαφορετικό, ούτε ένα φύσημα του ανέμου σε άλλη κατεύθυνση. Ευχήθηκε να πάγωνε για πάντα αυτήν την στιγμή και να την ζούσε ξανά και ξανά. Δεν θα ζητούσε τίποτα άλλο. Τίποτα περισσότερο από τη ζωή της. Άνοιξε ξανά τα μάτια της.

Η παραλία ήταν έρημη. Ο ήλιος ήταν αδύναμος. Πρέπει να ήταν απόγευμα. Σε λίγο θα έδυε. Θα σκοτεινίαζε. Δεν υπήρχε κόσμος. Το κύμα πάφλαζε και έγλυφε την λευκή άμμο, άλλα κάτι φαίνονταν λάθος.

Δεν ήταν η ίδια παραλία που ελάχιστες στιγμές πριν απολάμβανε. Άπλωσε ξανά το χέρι της άλλα δεν άγγιζε κανέναν. Κοίταζε και είδε ότι ήταν μόνη της. Ο Καρλ έλειπε. Οι πάντες έλειπαν από αυτή την παραλία. Ξανακοίταζε προσεκτικά. Δεν

ήταν στην Μαρμπέγια. Ήταν κάπου αλλού. Δε μπορούσε όμως να καταλάβει το μέρος. Της θύμιζε έντονα ένα άλλο μέρος που επίσης αγαπούσε.

Ήταν το Κάδιθ. Ναι, ήταν απόλυτα σίγουρη. Βρισκόταν στο Κάδιθ, αλλά δεν υπήρχε κανείς που να μπορούσε να ρωτήσει για να βεβαιωθεί. Και δεν υπήρχε πουθενά ο Καρλ.

Έψαξε με το βλέμμα της μέχρι όπου έφτανε, βαθιά στον ωκεανό για ένα δείγμα του Καρλ. Δεν ήταν πουθενά. Ήξερε πως του άρεσε να κολυμπάει μέχρι πολλά μετρα μέσα αλλά δεν φαινόταν πουθενά στον ορίζοντα. Ο παγωμένος αέρας του Ατλαντικού, την έκανε να τρέμει. Δεν ήταν αυτή η στιγμή που ήθελε να έχει για πάντα. Δεν της άρεσε.

Σηκώθηκε και περπάτησε κατά μήκος της ακτής. Υπήρχε ένας φάρος. Όμως, ο φάρος του Κάδιθ ήταν αρκετά πιο μακριά. Δεν θα μπορούσε να είναι τόσο κοντά στην παραλία. Όλα ήταν λάθος. Κάτι δεν ταίριαζε καθόλου, εδώ.

Ο φάρος είχε αρχίζει να φέγγει, να ρίχνει το φως του προς τον ωκεανό. Μια φιγούρα - σίγουρα ήταν άνθρωπος - φάνηκε να ανεβαίνει την σκάλα του. Πλησίασε. Πάγωσε.

Ήταν ο Καρλ. Αυτός ανέβαινε την σκάλα. Έφτανε σχεδόν στην κορυφή. Προσπάθησε να του φωνάξει, αλλά δεν έβγαине ούτε ήχος από τον στόμα της. Ένιωσε απέραντη απελπισία, προσπαθώντας να φωνάξει, χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Κουνούσε τα χέρια της σαν τρελή, μήπως και ο Καρλ την δει, αλλά μάταια. Εκείνος είχε πλέον ανέβει στο ψηλότερο σκαλί της σκάλας του φάρου και ακριβώς από κάτω του ήταν ο ωκεανός.

Η Άνα τον κοιτούσε παγωμένη, με κάθε προσπάθεια να φωνάξει, να πνίγεται στην απόλυτη ησυχία. Δεν μπορούσε ούτε να κουνήσει τα χέρια της. Ήταν ακινητοποιημένα και παράλυτη.

Λίγα δευτερόλεπτα μετά, ο Καρλ βούτηξε στον ωκεανό.

Η Άνα ούρλιαξε.

Η πόρτα του δωματίου της Άνα χτυπούσε μανιασμένα. Ακούγονταν φωνές, αντρικές, αναμειγμένες στα πορτογαλικά και τα ισπανικά. Η Άνα ξύπνησε κλαίγοντας και τρέμοντας και νιώθοντας εξαντλημένη, κατάφερε να συρθεί ως την πόρτα και να ανοίξει στον τρομαγμένο άντρα που χτυπούσε μετά μανίας. Ήταν ο Ζόρζε, με την έκπληξη, τον τρόμο και την

αγωνία μαζί αποτυπωμένη στο πρόσωπό του. Το πρόσωπό του που είχε γίνει λευκό και αλλοιωμένο από το σοκ.

«Άνα μου! Κορίτσι μου! Είσαι καλά γλυκιά μου; Είσαι καλά; Με τρώμαξες! Παραλίγο να πεθάνω μέχρι να μου ανοίξεις την πόρτα και να δω ότι είσαι... καλά!»

«Ζόρζε! Ηρέμησε, τι έγινε; Είμαι καλά, γιατί τρώμαξες τόσο. Μάλλον έβλεπα κάποιο όνειρο. Τί συνέβη;» Η Άνα έμοιαζε να μην είχε καταλάβει απολύτως τίποτα από ότι είχε συμβεί. Έδειχνε να είναι ακόμα στο όνειρό της.

«Αγάπη μου, ούρλιαζες! Φώναζες για πολλή ώρα. Δεν κατάλαβα τι ακριβώς έλεγες, κάποιον φώναζες μάλλον, αλλά μας κατατρόμαξες. Με τρώμαξες πολύ. Μέχρι να μου ανοίξεις και να δώ ότι είσαι καλά έχασα πολλά χρόνια από τη ζωή μου».

Ο Ζόρζε την αγκάλιασε και την φίλησε όπως ο πατέρας κάνει στην μικρή κόρη του που μόλις ξύπνησε από ένα τρομακτικό εφιάλη. Η Άνα ξαφνιάστηκε. Αυτό δεν ήταν όνειρο. Ήταν κάτι πολύ πιο ζωντανό. Ήταν μια στιγμή που ίσως δεν την είχε ζήσει, ή ίσως και να την είχε ζήσει σε κάποια άλλη ζωή. Όμως ήταν εκεί. Ήταν με τον Καρλ. Πρώτα στην Μαρμπέγια και μετά στο Κάδιθ. Την ίδια στιγμή! Και τον είδε να πέφτει. Τον

είδε να χάνεται στον ωκεανό. Να... Δεν τόλμησε ούτε να το σκεφτεί, και δάκρυα πλυμήρισαν τα μάτια της, όπως ακριβώς στην παραλία, εκεί κάτω από τον φάρο.

«Ζόρζε... Συγγνώμη. Είδα κάποιον εφιάλητη. Κάποιος με... κυνηγούσε. Έτρεχα για να ξεφύγω και φώναζα. Ούρλιαζα... Συγγνώμη αν σε τρόμαξα. Όλα καλά τώρα. Είμαι καλά. Να, δεξ, γελάω κι όλας». Τού χάρισε το πιο ψεύτικο και... θεατρινίστικο χαμόγελο που είχε ποτέ προσπαθήσει να μιμηθεί στη ζωή της.

«Χαίρομαι που είσαι καλά γλυκιά μου. Με τρόμαξες, άλλα όλα καλά τώρα. Ήταν απλά ένα κακό όνειρο! Έτσι, να μου χαμογελάς. Άντε τώρα, πήγαινε να ηρεμήσεις και να ετοιμαστείς σιγά - σιγά για την μεγάλη σου βραδιά. Εγώ θα είμαι κάτω, στη ρεσεψιόν. Όταν θα είσαι έτοιμη, έλα να με βρεις να φύγουμε. Έτσι να σε βλέπω, κεφάλι και δυνατή. Καλή μου, σήμερα είναι η βραδιά σου και κανείς δεν θα στην κλέψει». Ο Ζόρζε φίλησε την Άνα, ξανά, στο μάγουλο και έφυγε διακριτικά. Η Άνα έσβησε αμέσως το ψεύτικο χαμόγελο, με το που ακούστηκε ο ήχος της πόρτας που έκλεινε και γύρισε στο κρεβάτι της, για να κλάψει με την ησυχία της. Να θρηνήσει, για ό,τι είδε. Ό,τι πρόλαβε να δει σ' αυτό το, τόσο αλλόκοτο όνειρο.

Ήταν τόσο ζωντανό όνειρο. Τον είχε αγγίξει. Είχε απλώσει το χέρι της και είχε αγγίξει το δικό του. Και ήταν τόσο ζεστό. Και μετά τον έχασε. Μερικές στιγμές μετά, έφυγε. Ήταν εκεί και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τον φέρει πίσω. Να τον σταματήσει. Η Άνα έκλαιγε ακόμα και έτρεμε με τις σκέψεις και την ανάμνηση του ονείρου.

Κι αν δεν είναι καλά; Αν αυτό το όνειρο ήταν ένα προμήνυμα ότι κινδυνεύει; Ότι ο Καρλ δεν είναι καλά και έχει πάθει κάτι. Έχει πάθει κάτι κακό... Δεν μπορούσε να ηρεμήσει με τίποτα.

Άνοιξε αμέσως το κινητό της και άρχισε να γράφει ένα μήνυμα. Θα του έστελνε στον αριθμό που είχε κρατήσει. Δεν ήξερε αν ακόμα διατηρούσε τον ίδιο αριθμό, άλλα θα το ρίσκαρε. Ήθελε τόσο πολύ να της απαντήσει και να της πει ότι είναι καλά, ότι έχει γυρίσει στη πατρίδα του, ότι έχει παντρευτεί, έστω και αν πονούσε αυτό, ήθελε να της απαντήσει απλά. Να ξέρει ότι είναι ζωντανός. Ότι είναι καλά. Θα μπορούσε να δεχτεί τον Καρλ σε οποιαδήποτε κατάσταση και να της έλεγε ότι ήταν. Ακόμα και αν της απαντούσε ότι ζούσε ευτυχισμένος με την γυναίκα του και τα... τρία παιδιά του σε κάποια φάρμα στην Γερμανία και ότι την είχε ξεχάσει εντελώς. Θα άντεχε τα πάντα. Όχι όμως και έναν κόσμο χωρίς τον Καρλ. Αυτό δεν θα το άντεχε με τίποτα. Ένας κόσμος που

δεν θα υπήρχε ο Καρλ, δεν θα ήταν ο κόσμος που θα μπορούσε να ζήσει η Άνα. Έγραψε στο κινητό της ένα σύντομο και τυπικό μήνυμα και του το έστειλε, μαζί με τις προσευχές της για απάντηση.

Άρχισε να ετοιμάζεται για την εμφάνισή της, άλλα το μυαλό της ήταν στο κινητό που δεν χτυπούσε. Στο όνειρο που είχε ζήσει τόσο έντονα λίγη ώρα πριν. Είχε βρεθεί από τον παράδεισο στην κόλαση μέσα σε λίγες στιγμές και αυτό την είχε τσακίσει ψυχικά και σωματικά. Δεν είχε όρεξη για τίποτα, πλέον. Δεν ήθελε ούτε να παρουσιαστεί στο μουσείο το βράδυ, ούτε να παρεβρεθεί στην δεξίωση μετά και φυσικά, ούτε να το γλεντήσει στην πόλη μέχρι το ξημέρωμα. Θα έδινε τα πάντα για να μάθει που να βρισκόταν τώρα ο Καρλ. Ορκίστηκε στον εαυτό της ότι θα έφευγε αμέσως από την Λισαβόνα για να πάει να τον βρει, όπου και να ήταν. Μόνο και μόνο να βεβαιωθεί με τα μάτια της ότι είναι καλά. Ότι είναι ζωντανός. Θα απογοήτευε τον Ζόρζε, θα απογοήτευε όλους όσους είχαν ετοιμάσει αυτή την ξεχωριστή βραδιά προς τιμή της για να θαυμάσουν τα έργα της, άλλα αυτό πια δεν την ένοιαζε. Έπρεπε να απαντήσει ο Καρλ στο μήνυμα. Προσευχόταν ασταμάτητα μέσα της να απαντήσει, όσο ετοιμαζόταν μηχανικά για την βραδιά. Ένα μήνυμα, ένα μέρος και αμέσως

θα έφευγε για το αεροδρόμιο. Τώρα πια ήταν σίγουρη. Δεν είχε καμία αμφιβολία. Άλλα το κινητό παρέμενε σιωπηλό. Ο Καρλ δεν θα απαντούσε απόψε.

Η Άνα άρχισε να ντύνεται, άλλα τα δάκρυα της και πάλι κυλούσαν καταστρέφοντας την όποια δουλειά είχε κάνει στο βάνιμο του προσώπου της. Δεν έκανε καμιά προσπάθεια για να τα συγκρατήσει. Εκλαιγε, πλέον, με λυγμούς και ήξερε ότι δεν θα μπορούσε να κρυφτεί από κανέναν, όταν θα τη ρωτούσαν τι έχει. Δεν ήθελε, άλλωστε πια να κρύβεται άλλο. Δεν άντεχε να υποκρίνεται. Μπορούσε ελεύθερα να απογοητευτεί όποιος ήθελε από αυτήν, εκείνο το βράδυ. Είχε την... άδειά της και επίσημα. Ο Ζόρζε θα καταλάβαινε και δεν θα της κρατούσε κακία, άλλα αυτό δεν την απασχολούσε καθόλου πια. Ο κόσμος της είχε καταρρεύσει, την ίδια στιγμή που κατάλαβε ότι ίσως δεν ξαναέβλεπε ποτέ πια στην ζωή της τον Καρλ. Ίσως δεν ξαναμάθαινε ποτέ πια τα νέα του. Ίσως... Ίσως δεν κατάφερνε ποτέ να μάθει αν ήταν ζωντανός ή... Δεν άντεχε ούτε να σκεφτεί την λέξη. Θυμήθηκε το όνειρο. Την σκηνή στον φάρο που τον έχασε μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα. Ρίγησε. Κατηγορούσε ξανά τον εαυτό της για όλα. Αν ο Καρλ πάθαινε κάτι δεν θα το συγχωρούσε ποτέ στον εαυτό της, αυτό. Θα ήταν για πάντα υπεύθυνη για οτιδήποτε

του συνέβαινε. Αυτή την αλυσίδα θα την κουβαλούσε μόνιμα πλέον στο πόδι της. Το είχε αποφασίσει. Οριστικά.

Το κινητό παρέμενε σιωπηλό. Ο Καρλ δεν θα τη λύτρωνε απόψε. Ίσως ποτέ πια. Συμβιβάστηκε με την σκέψη και το έκλεισε πριν καταστρέψει τα πάντα και διώξει από δίπλα της όλους όσους πίστευαν σ' αυτήν και την περίμεναν αυτό το βράδυ, εκεί, στο Μπελέμ, στη Λισαβόνα, για να της εκφράσουν την αγάπη τους - ψεύτικη ή όχι δεν είχε σημασία. Ανυπομονούσε ήδη να έρθει η στιγμή που θα ξάπλωνε και πάλι στο κρεβάτι της. Θα περίμενε. Ήλιζε να ονειρευτεί ξανά. Να τον ξαναδεί. Αυτή την φορά δεν θα της έφευγε, έτσι απλά, μέσα από τα χέρια της. Θα τον ακολουθούσε. Οπουδήποτε.

***

Η ώρα πλησίαζε οκτώ και η Άνα έριχνε τις τελευταίες πινελιές στην εμφάνισή της, χωρίς καθόλου διάθεση. Όμως, έπρεπε να γίνουν όλα όπως όφειλαν να γίνουν εκείνη τη βραδιά και η ίδια το ήξερα καλύτερα από τον καθένα. Το φόρεμα που είχε επιλέξει για την μεγάλη βραδιά, ήταν ένα στενό κόκκινο φόρεμα με ένα διακριτικό σκίσιμο στο πλάι, που αναδύκνει τέλεια το καλλίγραμμο σώμα της, και ένα ζευγάρι μαύρες φιλοτάκουνες γόβες, που της έδιναν έναν εντελώς διαφορετικό

αέρα κομπόχτας και θηλυκότητας. Δεν της άρεσαν οι εξεζητημένες, τολμηρές εμφανίσεις, ούτε η υπερβολική επισημότητα στο ντύσιμό της, άλλα ήταν φανερό ότι αυτό το φόρεμα, ήταν κομμένο και ραμμένο για εκείνη. Για την αποψινή βραδιά.

Είχε αφήσει τα καστανόξανθα μαλλιά της, τα οποία είχε ισιώσει επιμελώς, να πέφτουν ανέμελα, και είχε προτιμήσει ένα πολύ ελαφρύ βάλσιμο με ένα απαλό ανοιχτό ροζ κραγιόν. Σκέφτηκε την έκφραση στο πρόσωπο του Καρλ αν την έβλεπε τώρα. Θα την πείραζε και θα την έλεγε ‘ντίβα’. Μία υποψία χαμόγελου σχηματίστηκε ξάφνου στο πρόσωπό της, άλλα έσβησε μονομιάς από την επίπονη ανάμνηση που έσυρε έξω από τα κλειδωμένα συρτάρια της μνήμης της. Εκεί που πάσχιζε να κρατήσει αυτές τις αναμνήσεις, άλλα πάντα, για κάποιον λόγο που ποτέ δεν μπορούσε να καταλάβει, έβρισκαν το αντικλείδι και εμφανίζονταν μπροστά της. Απρόσκλητοι επισκέπτες.

Λίγο μετά, χτύπησε απότομα η πόρτα του δωματίου της. Είδε από το ματάκι, τον Ζόρζε με ένα κουτί που έμοιαζε αγορασμένο από κάποιο ζαχαροπλαστείο. Πρόσεξε ότι ήταν γλυκά. Της είχε αγοράσει γλυκά. Του άνοιξε. Ο Ζόρζε με πρόσωπο που έλαμπε από ευτυχία της παρέδωσε ένα κουτί με

γλυκίσματα, που όπως της εξήγησε, τα αγόρασε από ένα φημισμένο ελβετικό ζαχαροπλαστείο που βρισκόνταν στην Πράσα ντο Ρόσιο, την πιο γνωστή πλατεία της πόλης. Η Παστελαρία Σουίσα φημιζόταν για τα γλυκά της, και τα πεντανόστιμα ‘Παστέις ντε νάτα’, γνωστή πορτογαλική σπεσιαλιτέ, φάνταζαν ακαταμάχητα.

Η Άνα ευχαρίστησε τον Ζόρζε, δοκίμασε δύο από τα γλυκίσματα. Ήταν πράγματι εξάίσια. Ήταν ό,τι χρειαζόταν για να ξεφύγει λίγο από το άγχος και τις σκέψεις της. Ήπια μια γουλιά από τον καφέ που της είχε φέρει ο Ζόρζε μαζί με τα γλυκά και αφού τον φίλησε σταυρωτά και τον αγκάλιασε, τού έδωσε ραντεβού για τις οκτώ και μισή στο λόμπι του ξενοδοχείου, όπου θα την συνόδευε στην λιμουζίνα που θα τους περιλάμβανε για να τους πάει στο μουσείο που θα γίνονταν η έκθεση της. Αποφάσισε να διώξει κάθε σκέψη που θα χαλούσε την διάθεσή της, εκείνο το σημαντικό βράδυ και έπεισε τον εαυτό της ότι θα έκανε τα πάντα ώστε να ευχαριστήσει τον κόσμο που είχε πιστέψει σ’αυτήν. Τον κόσμο που της έδινε απλόχερα την αγάπη του και τον θαυμασμό του για το έργο της. Που απόψε το βράδυ, θα την εξύψωνε και θα έκανε πραγματικότητα ένα από τα παιδικά της όνειρα. Να

εκθέτει την τέχνη της, να εκφράζεται μέσω αυτής και να μοιράζεται με τον κόσμο το πάθος της και την αγάπη της.

Αποφάσισε ότι θα ήταν μια καλή αρχή, απόψε στη Λισαβόνα, για να αρχίσει να αγαπά και τον εαυτό της. Να συμφιλιωθεί με τις επιλογές της, σωστές και λάθος και να πιστέψει σ' αυτήν.

Για πρώτη φορά στη ζωή της, να πιστέψει όσο πιστεύουν όλοι γύρω της, ότι είναι ικανή για τα πάντα.

Κοίταξε το ρολόι της. Ήταν οκτώ και μισή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

E-mail.

Μαδρίτη. 10 Φεβρουαρίου 2010.

Άνα.

Η Άνα κοίταξε το ρολόι της. Ήταν τρεις και δέκα το απόγευμα. Σε είκοσι, περίπου, λεπτά τελείωνε η βάρδιά της και θα γυρνούσε σπίτι. Ήταν Τετάρτη απόγευμα, στα μέσα της εβδομάδας, άλλα δεν είχε κανονίσει τίποτα για το βράδυ, ούτε καν, για το σαββατοκύριακο που ερχόταν. Άλλη μια εβδομάδα έφτανε στην μέση της και η Άνα ούτε που το είχε καταλάβει. Ο καιρός περνούσε γρήγορα, αδιάφορα, μηχανικά. Όλα γίνονταν λες και ήταν βάση κάποιου σχεδίου που έπρεπε να τηρηθεί κατά γράμμα. Η ζωή της στη Μαδρίτη είχε αποκτήσει την απαραίτητη ρουτίνα που κάθε μεγάλη πόλη επέβαλλε στην ζωή της, θέλοντας και μη.

Τα τελευταία τρία χρόνια εργάζονταν στην τράπεζα Santander, μια από τις μεγαλύτερες τράπεζες στην Ισπανία άλλα και στον κόσμο, εξαργυρώνοντας - κατά κάποιο τρόπο - το πτυχίο οικονομικών που είχε αποκτήσει, μερικά χρόνια πριν, όταν σπούδαζε στην ίδια πόλη και εκπληρώνοντας έτσι και το όνειρο των γονιών της για μια *‘σίγουρη θέση και έναν καλό μισθό’* σε μια εποχή οικονομικής αβεβαιότητας στην Ευρώπη. Και, όντως, ο μισθός ήταν αρκετά καλός, όπως και η θέση, άλλωστε. Υπεύθυνη στο τμήμα συναλλαγών της τράπεζας, μόνιμη δουλειά, ασφάλεια και ένα καλό διαμέρισμα, έστω και με ενοίκιο, στην πρωτεύουσα της Ισπανίας, δεν ήταν και λίγο για μια νέα γυναίκα λίγο πριν καν συμπληρώσει τα τριάντα της χρόνια. Η Άνα είχε εγκαταλείψει την θέση στο τουριστικό γραφείο, αρκετά χρόνια πριν, αλλά πλέον, δεν έδειχνε να της λείπουν καθόλου οι ξεναγήσεις και τα ταξίδια εντός κι εκτός της χώρας. Αυτό που της έλειπε σίγουρα ήταν η ζωγραφική. Δεν είχε ξανασχοληθεί ποτέ εδώ και πολλά χρόνια. Από τότε που, για πρώτη φορά, η ζωή της φαινόταν να πηγαίνει κατ’ευχήν για την ίδια. Όπως ακριβώς την είχε ονειρευτεί. Εκείνο το μαγικό καλοκαίρι, σχεδόν έξι χρόνια πριν, που όλα έδειχναν να είναι ακριβώς όπως θα έπρεπε να είναι. Σε μια από τις σπάνιες περιπτώσεις της ζωής που νομίζεις ότι έχεις βάλει

τα πάντα σε τάξη και δεν λείπει τίποτα. Όταν όλα είναι εκεί ακριβώς που θέλεις και οφείλουν να είναι.

Η Άνα ξανακοίταξε το ρολόι της. Ήταν τρεις και μισή το απόγευμα και η τράπεζα θα έκλεινε. Οι συνάδελφοί της μάζευαν ήδη τα πράγματά τους. Ο διευθυντής, τακτοποιούσε το γραφείο του και πέντε λεπτά μετά χαιρέτησε τυπικά τους υπαλλήλους και έφυγε. Η Άνα ήταν εντελώς απορροφημένη στις σκέψεις της. Είχε ξεχάσει ακόμα και να φάει το κολατσιό της. Εκείνη την ημέρα δεν είχε όρεξη για τίποτα. Ήταν μια από τις ημέρες που δεν κολλάνε στην υπόλοιπη εβδομάδα. Σαν να είναι ημέρες από το παρελθόν ή το μέλλον, χωρίς συνοχή με την υπόλοιπη εβδομάδα, χωρίς να έχουν σχέση με το παρόν. Σηκώθηκε με αργά, νωχελικά βήματα και φόρεσε το παλτό της. Χαιρέτησε τυπικά τους ένα - δυο συναδέλφους της που είχαν απομείνει, πριν ακολουθήσουν κι αυτοί προς την έξοδο, και έφυγε κάπως πιο βιαστικά τώρα, με το μυαλό της να ταξιδεύει κάπου αλλού. Η τράπεζα ήταν σε απόσταση λιγότερη των δέκα λεπτών με τα πόδια από την πλατεία Θιμπέλες, που η Άνα συνήθιζε να επισκέπτεται μετά το τέλος του ωραρίου της για μια μικρή βόλτα πριν πάει στο διαμέρισμά της, λίγο πιο μακριά από την πλατεία, όπου το τελευταίο τρίμηνο συζούσε με τον φίλο της, τον Χοσέ.

Με τον Χοσέ είχαν γνωριστεί σε ένα πάρτυ της εταιρίας, όταν και οι δύο δούλευαν στην ίδια τράπεζα, λίγο πριν εκείνος παραιτηθεί για μια καλύτερη θέση σε άλλη τράπεζα. Λίγο καιρό μετά την γνωριμία τους αποφάσισαν να ζήσουν μαζί στο διαμέρισμα της Άνα, παρόλο που ο Χοσέ είχε δικό του σπίτι στη Μαδρίτη. Η Άνα δεν ήταν σίγουρη αν θα προχωρούσε σοβαρά σ' αυτή την σχέση, άλλωστε η ερωτική της ζωή ήταν πραγματικά μια πονεμένη ιστορία και οι ευχάριστες στιγμές δεν μπορούσαν καν να μπουν στην ίδια ζυγαριά με τις απογοητεύσεις. Η πλάστιγγα θα έγερνε απελπιστικά υπέρ των αρνητικών στιγμών και αυτό ήταν κάτι που πονούσε πολύ την Άνα. Παρ' όλα αυτά ο Χοσέ την αγαπούσε και έκανε το παν ώστε να είναι ευτυχισμένη και να περνάει καλά. Αλλά και η Άνα το εκτιμούσε αυτό. Το μοναδικό της παράπονο ήταν ότι ο Χοσέ δεν είχε την παραμικρή ιδέα από τέχνη. Έτσι όταν κάποτε η Άνα... τόλμησε να του αναφέρει για το καλλιτεχνικό της παρελθόν και το ξεχασμένο όνειρο της ζωγραφικής, εκείνος μόνο που δεν έβαλε τα γέλια. Δεν μπορούσε να καταλάβει οτιδήποτε είχε σχέση με τέχνη και το θεωρούσε χάσιμο χρόνου. Μετά απ' αυτό, η Άνα δεν χρειάστηκε να αφιερώσει χρόνο ώστε να του εξηγήσει για τις πεποιθήσεις της πάνω στο θέμα και τις καλλιτεχνικές της ανησυχίες. Δεν του ανέφερε ποτέ ξανά κάτι σχετικό.

Εξ' άλλου, η ίδια είχε εγκαταλείψει εδώ και καιρό το όνειρο της ζωγραφικής και έδειχνε να συμβιβάζεται με την καριέρα που ανοίγονταν μπροστά της στον οικονομικό τομέα και την θέση της στην τράπεζα. Στο κατώφλι των τριάντα, η Άνα είχε αρχίσει να αναθεωρεί πολλά πράγματα στη ζωή της. Είχε κάνει στην άκρη ορισμένα πράγματα που κάποτε την ενθουσίαζαν, όπως τα ταξίδια και η ζωγραφική και πλέον σκεφτόταν πολύ πιο πρακτικά. Εκτος των άλλων είχε απομακρυνθεί αρκετά και από το παρελθόν της. Η πρώην καλύτερη της φίλη, η Μαρία, ήταν – πλέον - μια ανάμνηση από το παρελθόν. Οι δρόμοι τους είχαν χωρίσει, καιρό πριν και η Άνα δεν είχε ιδέα ούτε σε πιο μέρος ζούσε πια, η πρώην φίλη της... Επίσης, είχε αλλάξει γνώμη για αρκετά πράγματα που στο παρελθόν την ενοχλούσαν. Όπως το να ζει στην πρωτεύουσα. Η ζωή στη Μαδρίτη είχε αρχίσει, κάπως, να της αρέσει και η εποχή των σπουδών της, που τότε αντιμετώπιζε με εχθρικότητα κάθετι που είχε σχέση με την πόλη, έδειχνε να έχει μείνει πίσω στο παρελθόν. Το σίγουρο ήταν ότι είχε καιρό να ταξιδέψει μέχρι την αγαπημένη της Ανδαλουσία. Το Κάδιθ, την Σεβίλλη, όπου βρίσκονταν και το πατρικό της, την Κόστα δελ Σολ και ειδικά την Μαρμπέγια.

Η σκέψη της Μαρμπέγια την έκανε να αναστενάζει. Είχε τόσες αναμνήσεις από εκεί. Κάθησε σε μια γωνία της πλατείας κρατώντας τον ζεστό καφέ που είχε πάρει πριν λίγο και τυλίγοντας όσο πιο σφιχτά μπορούσε το κασκόλ της γύρω από τον λαιμό. Το κρύο εκείνη την μέρα ήταν τσουχετρό. Το συντριβάνι στην πλατεία έμοιαζε να παγώνει ακόμα περισσότερο το ήδη παγωμένο τοπίο. Μόλις είχε αρχίσει να πέφτει και ένα είδος ψιλού χιονόνερου που, σε συνδιασμό με τον αέρα, έκανε εκείνο το χειμωνιάτικο απόγευμα του Φλεβάρη να μοιάζει με το, πλέον, παγωμένο απόγευμα του χρόνου. Ένιωθε να κρυώνει τόσο πολύ. Ένιωθε το κρύο να τρυπάει τα κόκκαλα της και να φτάνει μέχρι μέσα της. Στην ίδια της την ψυχή. Αναρωτήθηκε αν το κρύο που ένιωθε μέσα της ήταν χειρότερο από αυτό που ένιωθε στο κορμί της. Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό της. Το έβγαλε βιαστικά από την τσάντα της και κοίταξε. Ήταν ο Χοσέ. Το σήκωσε και απάντησε μηχανικά.

«Ναι; Χοσέ; Δεν σ'ακούω καλά...»

«Άνα; Αγάπη μου, καλά είσαι; Δεν έχω καλό σήμα. Είμαι στο τρένο. Φεύγω επειγόντως για Οβιέδο. Με... έχωσαν δυστυχώς. Ένας πολύ σημαντικός πελάτης μας θέλει να ανοίξει λογαριασμό στο υποκατάστημα της πόλης. Μένει εκεί και...

καταλαβαίνεις, εγώ κι άλλος ένας από την τράπεζα πρέπει να τον συνοδεύσουμε και να του δώσουμε θυρίδα και... ξέρεις τώρα, τα ξέρεις αυτά... Λογικά θα είμαι πίσω το Σάββατο. Θα κάνουμε ό,τι θες. Μπορούμε να κάνουμε ένα κοντινό ταξιδάκι... Άνα..! Ακούς;»

Η Άνα τον άκουγε αμίλητη. Άλλο ένα τριήμερο που ο Χοσέ θα έλειπε για δουλειά, σκέφτηκε. Άλλο ένα τριήμερο που θα το περνούσε μεταξύ της τράπεζας και του σπιτιού της χωρίς να μπορεί να δει τον φίλο της. Τον μνηστήρα της. Κύματα απογοήτευσης την κατέκλυσαν. Το πρόσωπό της συννέφιασε.

«Χοσέ, ναι ακούω... Εντάξει, ναι, καταλαβαίνω. Καλή επιτυχία τότε... Πάρε με όταν φτάσεις. Σε φιλώ».

Έκλεισε το κινητό. Δεν πρόλαβε καν να ακούσει τι της είπε κλείνοντας. Αν της έλεγε κάτι σημαντικό ή την χαιρετούσε απλά. Δεν είχε το κουράγιο. Ακούστηκε τόσο ψυχρή και τυπική. Δεν ήξερε πως θα το πάρει ο φίλος της, άλλα είχε πλέον κουραστεί να προσπαθεί να ικανοποιεί τους πάντες. Από μικρό κοριτσάκι αυτό έκανε. Για τους γονείς της, τις φίλες της, τα αγόρια της, τους προισταμένους της, όλους όσους συσχετίστηκε ποτέ στην ζωή της ως τώρα, προσπαθούσε να τους κάνει ευτυχισμένους. Όλους εκτός από έναν. Τον εαυτό

της. Αλλά και... Ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό της και ένωσε να πνίγεται. Τον Καρλ.

Πόσο καιρό είχε να ακούσει νέα του Καρλ... Ούτε μπορούσε να θυμηθεί. Ο Καρλ ήταν ο μοναδικός άνθρωπος στη ζωή της, που δεν είχε προσπαθήσει να τον κάνει όσο ευτυχισμένο θα ήθελε και όσο θα του άξιζε. Και αυτό την πλήγωνε. Την πονούσε κάθε λεπτό από την μέρα που χωρίσανε και δεν έβρισκε κανένα παυσίπονο για αυτό τον πόνο. Οι τύψεις δεν είχαν σταματήσει ποτέ να την τυρρανάνε μέσα στο μυαλό της. Για την ακρίβεια, δεν τις είχε διώξει ποτέ. Ήξερε ότι ήταν άδικο να κατηγορεί για τα πάντα τον εαυτό της, άλλα δεν μπορούσε να βρει ούτε μία περίπτωση που να μπορούσε να ρίξει το βάρος στον Καρλ. Δεν υπερέβαλλε. Ένωθε ότι τον είχε διώξει από κοντά της, χωρίς κανένα σοβαρό λόγο και αιτία. Βασανιζόταν χρόνια τώρα, χωρίς να βρίσκει ποτέ την λύτρωση. Κανένας άντρας δεν είχε καταφέρει να την κάνει να διώξει τις ερινύες που την κυνηγούσαν αδιάκοπα, λες και είχε διαπράξει το μεγαλύτερο έγκλημα της ανθρωπότητας.

Τι μ' έπιασε πάλι τώρα, σκέφτηκε. Μελαγχόλησε καθώς κοιτούσε τον κόσμο που πηγαινοέρχονταν στην πλατεία. Ήπια μια γουλιά από τον καφέ της, που της φάνηκε πικρός και βαρύς, κρύος και άγευστος σαν την διάθεσή της.

Δυσανασχέτησε, με τη σκέψη ότι γύριζε πολύ πίσω στο παρελθόν. Άλλα ήταν αργά. Είχε μπλέξει πάλι μέσα σ' αυτόν τον κικεώνα σκέψεων, αναμνήσεων, νοσταλγίας και θλίψης. *Γιατί το κάνω αυτό στον εαυτό μου; Γιατί πάλι βασανίζομαι χωρίς λόγο; Πόσο μαζοχισμό κουβαλάω μέσα μου;* Άρχισε να αναρωτιέται σχεδόν φωναχτά, ενώ οι περαστικοί στην πλατεία την κοιτούσαν κάπως περίεργα. Ήξερε το έργο. Θα άρχιζε πάλι κάποιον εσωτερικό διάλογο με τον εαυτό της, μέχρι να καταρρέψει στον καναπέ του σαλονιού της -μόνη της - αφού θα είχε βγει νικήτρια στη μάχη με ένα ακόμη μπουκάλι κρασί, άλλα ηττημένη στον πόλεμο των σκέψεων και των αναμνήσεων της. Οι ερινύες πάλι θα έκαναν πάρτυ απόψε.

Περπατούσε γρήγορα τώρα, καθώς το χιονόνερο δυνάμωνε. Το σπίτι της δεν ήταν πολύ μακριά από την πλατεία κι έτσι δεν χρειαζόταν να πάρει ούτε μετρό, ούτε ταξί. Και ειδικά σήμερα ήθελε να περπατήσει, έστω και μέσα στο κρύο και την βροχή. Το τελευταίο που την απασχολούσε εκείνη τη στιγμή ήταν ένα πιθανό κρυολόγημα. Τότε, κι ενώ ο παγωμένος αέρας μαστίγωνε το πρόσωπό της, σκέφτηκε κάτι τολμηρό. Η ιδέα της την ξάφνιασε άλλα και την έκανε να τρέμει από ανυπομονησία. Θα έστελνε μήνυμα στον Καρλ. Ή ίσως και να του έγραφε. Κάποιο e-mail ή ακόμα και γράμμα. Εκείνη την

στιγμή ήθελε απλά να έρθει σε επαφή μαζί του. Όχι άμεση. Δεν είχε το θάρρος να τον πάρει τηλέφωνο. Είχε ανάγκη όμως να του γράψει, να επικοινωνήσει μαζί του. Δεν την ένοιαζε ο τρόπος. Απλά έπρεπε, όφειλε, να επικοινωνήσει μαζί του. Το είχε – απελπισμένα - ανάγκη. Ήξερε ότι ο Καρλ έμενε στη Γερμανία. Στην πατρίδα του. Και μάλιστα είχε μάθει ότι είχε γίνει και καλός επιστήμονας. Είχε γράψει βιβλία και έμενε στην πρωτεύουσα, στο Βερολίνο. Ίσως και να είχε παντρευτεί και να είχε κάνει και παιδιά. Αυτό δεν το ήξερε και η σκέψη και μόνο, την δυσαρέστησε. Την έδιωξε αμέσως και επικεντρώθηκε στο τι θα του έγραφε. Είχε τον αριθμό του κινητού του, άλλα δεν ήταν σίγουρη ότι θα ήταν ακόμα ο ίδιος αριθμός, τόσα χρόνια μετά. Έτσι η μόνη επιλογή ήταν να του στείλει mail, καθώς ακόμα και το γράμμα δεν θα ήταν σίγουρος τρόπος. Στέλνοντας το στο Πανεπιστήμιο, ίσως εκείνος δεν το λάμβανε ποτέ.

Ήθελε απεγνωσμένα να μάθει νέα του. Σκέφτηκε τον Χοσέ και ένιωσε άσχημα. Πόνεσε που ένιωθε λαχάρα να μάθει νέα του Καρλ και όχι του ανθρώπου που είχε σχέση μαζί του και ζούσαν μαζί. Ντράπηκε για τον εαυτό της, άλλα γρήγορα έδιωξε και αυτό το συναίσθημα και άρχισε να επεξεργάζεται στο μυαλό της τι ακριβώς θα έγραφε στον Καρλ. Ήθελε να του

πει πολλά. Άλλα δεν ήξερε πόσα από αυτά θα μπορούσε να τα εκφράσει. Να τον κατηγορήσει, δεν υπήρχε περίπτωση. Εξαφάνισε αμέσως κάθε είδους τέτοια σκέψη από το μυαλό της. Η ζωή είναι ένα διαρκές σύνολο επιλογών και εκείνος είχε κάνει την επιλογή του, τότε. Πώς θα μπορούσε να τον κατηγορήσει γι' αυτό. Δεν είχε το δικαίωμα. Μήπως αυτή δεν ήταν που έφταιγε εξ' ολοκλήρου για το αποτέλεσμα; Η σκέψη την πόνεσε. Την έκανε πέρα, αμέσως και κατευθύνθηκε γρήγορα προς το σπίτι. Μπήκε μέσα με φόρα σαν να την κυνηγούσαν, και έτρεξε προς το γραφείο της. Είχε το λάπτοπ της εκεί και ένιωσε την έξαψη να διατρέχει το κορμί της, ανοίγοντάς το. Είχε σαστίσει. Δεν μπορούσε να συνδεθεί στο ίντερνετ και ένιωσε την γη να φεύγει κάτω από τα πόδια της. Αν είχε πρόβλημα η σύνδεση και δεν μπορούσε να έχει πρόσβαση στο ίντερνετ, τουλάχιστον θα έγραφε τα πάντα σε ένα χαρτί και θα του τα έστελνε αργότερα όταν θα μπορούσε να συνδεθεί. Αν τα παρατούσε τώρα, δεν θα είχε το θάρρος μετά να του γράψει. Έπρεπε να γίνουν όλα τώρα. Τώρα που βρήκε την δύναμη να κάνει αυτό που σκεφτόταν μήνες, ίσως και χρόνια, πριν... Ξαναδοκίμασε να συνδεθεί. Το σημάκι του δικτύου εμφανίστηκε επιτέλους. Είχε πρόσβαση!

Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή. Και πάλι ντράπηκε με το συναίσθημα και την σκέψη ότι τρεις μήνες τώρα δεν ένιωσε ούτε μια φορά την καρδιά της να χτυπάει έτσι για τον Χοσέ, όπως συνέβαινε τώρα που ήταν έτοιμη να γράψει στον Καρλ. Άνοιξε το outlook και μπηκε στον λογαριασμό της. Είχε αρκετά εισερχόμενα που δεν είχε διαβάσει. Κόιταξε με μια γρήγορη ματιά και δεν είδε πουθενά κανένα όνομα που να άξιζε τον κόπο να διαβάσει το μήνυμά του. Άνοιξε ένα αρχείο word και άρχισε να γράφει. Θα έγραφε το μήνυμα πρώτα εκεί για να το αποθηκεύσει, ώστε να είναι σίγουρη ότι δεν θα δειλιάσει όταν έρχοταν η στιγμή να το στείλει και μετά θα το αντέγραφε στο παράθυρο του νέου μηνύματος και θα πατούσε την αποστολή. Δεν έβρισκε καμία συνοχή σ' αυτά που ήθελε να του γράψει, κι έτσι αποφάσισε να μεταφέρει όσο ποιο αυθόρμητα γίνονταν τις σκέψεις της και αυτά όλα που ήθελε να του πει εδώ και τόσο καιρό, αλλά ποτέ δεν έβρισκε το θάρρος να το κάνει. Ξεκίνησε να γράφει και ο χρόνος γύρω της σταμάτησε να κυλάει.

Αγαπημένε μου Καρλ, ελπίζω να είσαι καλά...

Το έσβησε αμέσως. Δεν της άρεσε όπως ξεκινούσε. Ήταν πολύ τυπικό. Τί να του έγραφε όμως; Δεν τολμούσε να του γράψει αυτά που ακριβώς αισθανόταν εκείνη τη στιγμή. Κόντεψε να

βάλει τα κλάματα, άλλα πήρε δύναμη και επικεντρώθηκε στο mail.

Καρλ... Πάει τόσος καιρός. Ούτε θυμάμαι πότε ήταν η τελευταία φορά που συναντηθήκαμε. Πάνε πάρα πολλά χρόνια που είχα νέα σου. Είμαι σίγουρη ότι έχεις κάνει μεγάλα πράγματα στη ζωή σου. Είμαι περήφανη για σένα, ειλικρινά. Άκουσα ότι επιτέλους έγινες αυτό που ονειρευόσουν. Επιστήμονας. Και ότι δουλεύεις σε πανεπιστήμιο της Γερμανίας. Χαίρομαι τόσο για σένα. Κάπου άκουσα ότι έγραψες και επιστημονικό βιβλίο. Δεν το έχω βρει ακόμα άλλα θα το ψάξω, στο υπόσχομαι. Χαίρομαι πολύ, πάρα πολύ για σένα. Είσαι ευτυχημένος τώρα έτσι; Πρέπει να είσαι περήφανος!

Χαίρομαι. Κι εγώ καλά είμαι. Δουλεύω σε μια μεγάλη τράπεζα εδώ στην Ισπανία, στην Μαδρίτη, στην τράπεζα Santander αν την έχεις ακουστά. Έχετε κι εκεί, στη Γερμανία κάποιο υποκατάστημα νομίζω. Τέλος πάντων. Θα χαρώ πάρα πολύ να μου απαντήσεις όταν δεις, φυσικά, το mail. Ξέρεις... Είναι τόσα πολλά που θα κουβεντιάζαμε αν ποτέ βρισκόμασταν. Φαντάσου, τόσα χρόνια... Έχουν αλλάξει τόσα από τότε. Α, δεν ζωγραφίζω δυστυχώς πια... Ο φίλος μου μάλιστα ούτε...

Έσβησε αμέσως την τελευταία της πρόταση. Δεν θα του ανέφερε τίποτα για τον φίλο της και ευχόταν, αν ποτέ της απαντούσε, να μην ανέφερε κι εκείνος για κάποια φίλη ή σύζυγο του. Δεν θα το άντεχε...

Ναι, δυστυχώς το παράτησα. Ξέρεις, δεν υπάρχει και χρόνος πλέον. Και δεν υπάρχει και διάθεση. Και για να ζωγραφίζεις πρέπει να το θέλεις, να έχεις έμπνευση και να το κάνεις με την καρδιά σου και όχι από υποχρέωση. Θυμάσαι που το έλεγες κι εσύ αυτό; Επίσης δεν κάνω πια ταξίδια. Έφυγα από το τουριστικό γραφείο, εδώ και λίγα χρόνια. Δεν με πειράζει, άλλωστε τώρα βγάζω παραπάνω λεφτά. Μου λείπουν καμιά φορά εκείνα τα ταξίδια αλλά συνήθισα. Θυμάσαι καθόλου την Ανδαλουσία; Το Κάδιθ; Την Μαρμπέγια; Δεν ξαναπήγα εκεί από τότε... Λοιπόν... αυτά. Θα χαρώ, πραγματικά να μου στείλεις. Και αν έρθεις ποτέ εδώ πες μου να βρεθούμε. Αλήθεια το κινητό σου ισχύει ακόμα; Δεν σου έστειλα γιατί δεν ήξερα αν ο αριθμός σου έχει αλλάξει. Το δικό μου είναι το ίδιο. Αυτό που έχεις. Τελος πάντων θα τα πούμε. Θέλω πολύ να σε δω από κοντά. Μου έλειπες. Πολύ. Πολλά φιλιά και καλή τύχη σε ό,τι κάνεις

Με αγάπη,

Άνα.

Έλεγε ψέματα. Δεν ήθελε απλά πολύ να τον δει. Πέθαινε από την επιθυμία. Αν της απαντούσε τώρα και την καλούσε στη Γερμανία, το ίδιο βράδυ θα ήταν στο αεροπλάνο. Ήθελε να του γράψει πολλά περισσότερα. Να του πει ότι πονούσε που δεν τον ξαναείδε από τότε. Να τον παρακαλέσει να ξαναέρθει να την βρει. Να τον ικετεύσει. Σκέφτηκε να του γράψει κι ένα γράμμα και να του το στείλει κάποια στιγμή, όταν θα ένιωθε έτοιμη, αλλά δεν ήταν σίγουρη αν ήταν καλή ιδέα. *Ποιος γράφει πλέον, γράμματα το 2010;*

Αναστέναξε και ξαναπήρε το λάπτοπ να δει το μήνυμα. Το αντέγραψε στο παράθυρο του e-mail για να του το στείλει. Δίσταζε... Δεν πατούσε την αποστολή ακόμα. Αποφάσισε να μικρύνει πολύ το μήνυμα και να το κάνει αρκετά πιο τυπικό. Ίσως να του έγραφε απλά ότι είναι καλά και ότι ελπίζει και εκείνος να είναι εντάξει και να περνάει καλά στη ζωή του και απλά ότι θα χαρεί κάποτε να τα ξαναπούνε. Ήθελε να του πει ψέματα. Δεν ήθελε να τη λυπηθεί. Δεν ήθελε να νιώσει οίκτο για εκείνη. Γιατί δεν ήταν καλά. Όχι, δεν περνούσε καλά. Είχε μια καλή δουλειά, έβγαζε καλά λεφτά, έμενε σε μια όμορφη, μεγάλη πόλη, είχε έναν καλό φίλο, άλλα δεν ένιωθε καλά. Δεν ήταν ικανοποιημένη από τη ζωή της. Δεν μπορούσε να κοροιδέψει τον εαυτό της και δεν ήθελε να το κάνει ούτε στον

Καρλ. Αυτό που ζούσε δεν ήταν, ακριβώς αυτό που είχε ονειρευτεί να κάνει στη ζωή της. Έλειπε κάτι. Δεν τολμούσε να του το γράψει αυτό. Δεν τολμούσε να του γράψει ότι λαχταρούσε να γυρίσει πίσω στο 2004, στην Μαρμπέγια και να τα ζήσει όλα από την αρχή. Χωρίς να αλλάξει τίποτα, εκτός από κάτι που δεν πήγε όπως θα ήθελε. Τον τρόπο που του συμπεριφέρθηκε τότε. Δεν θα επέτρεπε ποτέ ξανά να τον χάσει. Θα άλλαζε για εκείνον. Θα τον έκανε να αλλάξει την απόφασή του. Θα τον κρατούσε κοντά της με κάθε τίμημα, ακόμα κι αν έπρεπε να ταπεινώσει τον εαυτό της. Γιατί εκείνος το άξιζε αυτό. Άξιζε κάθε θυσία από μέρους της και κάθε αλλαγή του χαρακτήρα της για χάρη του. Ίσως τότε κι εκείνος το ξανασκεφτόνταν και άλλαζε την απόφασή του. Και μετά τίποτα δεν θα τους ξαναχώριζε. Δεν θα άφηνε κανέναν να το κάνει αυτό. Δεν θα άφηνε το εγώ της να τον ξαναδιώξει από την ζωή της. Ήταν ο μοναδικός άνθρωπος πάνω στη γη για τον οποίο θα άλλαζε τα πάντα πάνω της για χάρη του.

Κοιτούσε αυτό που είχε γράψει, απορροφημένη στις σκέψεις της, διαβάζοντας το ξανά και ξανά. Δεν μπορούσε να αποφασίσει αν θα αλλάξει κάτι. Αν θα σβήσει ή θα προσθέσει κάτι άλλο πριν το στείλει. Ένιωθε απελπισμένη. Τότε χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Η Άνα πάγωσε. Ποιος να ήταν; Δεν

περίμενε κανέναν. Δίστασε να ανοίξει. Το κουδούνι ξαναχτύπησε άλλη μια φορά και μετά κάποιος χτυπούσε με το χέρι του την πόρτα, επίμονα. Μια γνώριμη φωνή ακούστηκε απ' έξω.

«Άνα! Είσαι μέσα; Αγάπη μου, εγώ είμαι, ο Χοσέ. Άνοιξε, δεν έφυγα, θα σου πω».

Η Άνα πανικοβλήθηκε. Έτρεξε προς την πόρτα και κοίταξε από το ματάκι της. Ήταν πράγματι ο Χοσέ. *Τι κάνει εδώ; Γιατί δεν έφυγε;* αναρωτήθηκε και του άνοιξε αμέσως την πόρτα, δίχως δεύτερη σκέψη. Ο Χοσέ μπήκε βιαστικά χαμογελώντας και την αγκάλιασε σφιχτά. Το πρόσωπό του έλαμπε.

«Μωρό μου, σου έκανα έκπληξη, έτσι; Τελικά δεν χρειάστηκε να ταξιδέψω για το Οβιέδο. Με το που έφτασα στο αεροδρόμιο, μου τηλεφώνησε ο διευθυντής ότι η δουλειά είχε κλείσει ήδη από κάποιον συνεργάτη μας κι έτσι δεν θα χρειαζόμασταν εμείς εκεί. Φυσικά γύρισα αμέσως. Έχουμε όλη την εβδομάδα δική μας τώρα».

Άρχισε να τα την φιλάει με πάθος πριν εκείνη προλάβει να του πει οτιδήποτε. Η Άνα τραβήχτηκε απαλά και του χαμογέλασε. Ο Χοσέ έδειξε να ξαφνιάζεται με την απροθυμία της Άνα και

εκείνη προσπάθησε να του δείξει ένα ψεύτικο ενθουσιασμό.
Ήλπιζε να πιάσει...

«Αυτό είναι τέλειο αγάπη μου. Χαίρομαι πάρα πολύ. Έλα πάμε να φάμε κάτι και να σε δω. Έλα...»

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση της η Άνα, θυμήθηκε το e-mail. Γύρισε έντρομη το κεφάλι της και είδε το λάπτοπ ανοιχτό με το κείμενο στην οθόνη. Τα πόδια της κόπηκαν. Πριν ο Χοσέ ρίξει εκεί το βλέμμα του, η Άνα του χαμογέλασε ζεστά κοιτώντας τον έντονα στα μάτια, για να του αποσπάσει την προσοχή. Του έδωσε ένα παθιασμένο φιλί και κινήθηκε μαζί του αστραπιαία προς το γραφείο που ήταν το λάπτοπ, τραβώντας τον στην αγκαλιά της χωρίς να μπορεί να δει πίσω του και με μια επιδέξια κίνηση, πάτησε με όλη της τη δύναμη το κουμπί του τερματισμού, ώστε να το κλείσει αμέσως.

Λίγα δευτερόλεπτα μετά, το λάπτοπ έσβησε, χωρίς να έχει αποθηκευτεί καμία εργασία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Επιστροφή.

Μπράιτον. 10 Φεβρουαρίου 2010

Κόλιν και Καρλ.

«**Α**πίστευτο! Απίστευτο σου λέω! Γαμώτο... ο τύπος τελικά έχει φοβερό ταλέντο! Ποιος το περίμενε... Ε, εγώ όχι... Ειλικρινά, όχι. Ναι... Σου λέω δεν θα το πιστέψεις! Είναι το δεύτερο βιβλίο του μέσα σε τέσσερα χρόνια... Ναι, επιστημονικό κι αυτό! Δηλαδή, όχι ακριβώς. Μιλάει πολύ για την Αρχαία Ελλάδα, τα μυστήρια, τους Θεούς και όλα αυτά, τα φιλοσοφικά των αρχαίων Ελλήνων, ξέρεις τώρα...»

»Ναι, φίλε μου... Με τον τύπο αυτόν ήμασταν μαζί στο κολλέγιο. Είναι απίστευτος ρε! Τον αγαπώ πολύ... Και ξέρεις πόσα χρόνια έχω να τον δω; Ούτε θυμάμαι! Μπορεί και περισσότερα απ' όσο καιρό έχω να έρθω στο Μπράιτον».

»Ακριβώς... Στο Centre θα γίνει η τελετή. Εγώ δε νομίζω να καθήσω πολύ, πάντως. Μάλλον σε καμιά παμπ θα την βγάλω και θα τον περιμένω να τελειώσει... Χαχαχα!

»Ξέρεις ρε... Έπρεπε να έρθεις κι εσύ ρε Ινιάκι... Σοβαρά, θα σου άρεσε το Μπράιτον. Έχει και πολύ όμορφα κορίτσια εδώ! Μεγαλείο! Η Άλις; Όχι δεν ήρθε, έμεινε στο Μπιλμπάο. Κανόνισε να μου τη προσέχεις, αλλιώς... θα σε γαμήσω όταν γυρίσω! Χεχεχε...

»ΟΚ, φίλε μου, να 'σαι καλά! Θα τα πούμε σε λίγες μέρες ξανά στο μπαρ, από κοντά. Adios! Hasta luego!»

Ο Κόλιν έκλεισε το κινητό και γύρισε βιαστικά στην ζεστασιά της τοπικής παμπ, σχεδόν δίπλα στον σταθμό των τρένων του Μπράιτον, για να παραγγείλει άλλη μία από την αγαπημένη του Γκίνες. Παράγγειλε στην όμορφη μπαργούμαν χαμογελώντας της. Εκείνη τον κοίταξε και του ανταπέδωσε το χαμόγελο, ενώ γέμιζε το ποτήρι του. Του έδωσε την μπίρα και ο Κόλιν ήπιε μια μεγάλη γουλιά νιώθοντας ευτυχισμένος και σαν στο σπίτι του, εκεί μέσα στην μικρή παμπ. Είχε πολλά χρόνια να επιστρέψει στο αγαπημένο του Μπράιτον και τώρα ένιωθε σαν να έβρισκε ξανά την παιδική του ηλικία.

Η πτήση από το Μπιλμπάο για το Λονδίνο, στο Χίθροου, είχε κρατήσει περίπου δύο ώρες, αλλά δεν τον είχε κουράσει. Περισσότερο τον κούρασε η διαδρομή με το εξπρές λεωφορείο από το αεροδρόμιο για το κέντρο, τον σταθμό Πάντινγκτον, κι από εκεί με το μετρό για τον σταθμό Βικτώρια όπου θα έπαιρνε το τρένο για το Μπράιτον. Η διαδρομή κρατούσε λιγότερο από μία ώρα και ο Κόλιν το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να επισκευθεί την παμπ, πριν καλά καλά πάει στο ξενοδοχείο που είχε νοικιάσει για εκείνο το βράδυ, αλλά και το επόμενο. Δεν βιαζόταν να επιστρέψει στο Μπιλμπάο. Κάθε άλλο... Η σχέση του με την Άλις, μπορεί να είχε σοβαρέψει αρκετά τον τελευταίο χρόνο, σε σημείο να σκέφτονται ακόμα και τον γάμο, αλλά το τελευταίο διάστημα έδειχνε να περνάει από μερικά... κύματα. Το τελευταίο διάστημα η ψυχολογία του Κόλιν δεν ήταν και η καλύτερη δυνατή. Οι συχνοί καυγάδες του με την Άλις και η μεγάλη ένταση, παρά την απόφαση να προχωρήσουν πιο σοβαρά την σχέση τους, τον είχαν καταβάλλει. Το τηλεφώνημα του Καρλ και η πρόσκλησή του να παρεβρεθεί στην τελετή για το βιβλίο του, που θα γινόταν στο Μπράιτον, τον είχε ενθουσιάσει. Ένα διήμερο στο Μπράιτον και μάλιστα με την ευκαιρία να δει μετά από πολύ καιρό τον αγαπημένο του φίλο, τον Καρλ σε μια από τις σημαντικότερες στιγμές της ζωής του, την παρουσίαση του

δευτέρου βιβλίου του, ήταν αυτό που χρειαζόταν ο Κόλιν περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, εκείνη την στιγμή.

Ο Καρλ είχε διαλέξει επίτηδες τη συγκεκριμένη πόλη για να παρουσιάσει το βιβλίο του και η επιλογή δεν ήταν τυχαία. Ήθελε να συνδυάσει την παρουσίαση με την ευκαιρία να ξαναδεί τον κολλητό του, τον παλιόφιλό του, που τόσο καιρό είχε να συναντήσει, δίνοντάς του την ευκαιρία να ξαναβρεθεί στην πόλη που γεννήθηκε και μεγάλωσε. Αυτό το εκτίμησε πολύ ο Κόλιν και φυσικά, ούτε που σκέφτηκε δεύτερη φορά την πρόταση. Είπε αμέσως το ναι, παρά την γκρίνια της Άλις που δεν μπορούσε να αφήσει την δουλειά της πίσω στο Μπιλμπάο, πήρε το πρώτο αεροπλάνο για Λονδίνο, και να λοιπόν, που τώρα έπινε την μπίρα του στην παλιά παμπ δίπλα στον σταθμό, περιμένοντας να περάσει η ώρα ώστε να συναντήσει τον παλιόφιλό του. Ο Καρλ θα έφτανε με την μεσημεριανή πτήση για Λονδίνο, που σήμαινε ότι ο Κόλιν είχε λίγες ώρες στη διάθεσή του μέχρι να τον συναντήσει στον σταθμό και να τον ξεναγήσει στην γενέτειρα πόλη του. Εδώ στον νότο, σχεδόν ακουμπώντας στην Γαλλία...

Ο Κόλιν τελείωσε βιαστικά την μπίρα του και πλήρωσε, χαιρετώντας την όμορφη μπαργούμαν. Κατευθύνθηκε προς το κέντρο της πόλης. Αποφάσισε να μην πάρει το τοπικό

λεωφορείο που θα τον άφηνε σχεδόν απέναντι από την διάσημη προβλήτα της πόλης, επί της λεωφόρου Μαντέιρα Ντράιβ, άλλα βρήκε καλύτερη την ιδέα να περπατήσει. Έτσι κι αλλιώς παρά το τσουχτερό κρύο που έκανε, εκείνο το χειμωνιάτικο πρωινό, είχε πολύ χρόνο στην διάθεσή του και μια βολτούλα στην πόλη που μεγάλωσε, τον ενθουσίαζε αρκετά. Σκέφτηκε να ανέβει στην προβλήτα, να αγοράσει ένα από τα διάσημα ζαχαρωτά της πόλης, το Brighton Rock και να βολτάρει χαζεύοντας το λούνα παρκ, τους γλάρους που πετούσαν πάνω από την προβλήτα και, ίσως, δοκιμάζοντας την τύχη του σε κάποια από τα τυχερά παιχνίδια. Με την σκέψη και μόνο, ένιωσε σαν παιδί ξανα... Όταν τις κυριακές, πήγαινε με τους γονείς του στην παραλία, για να μαζέψει κοχύλια, να φάει παγωτό, και αργότερα ψάρι με τηγανιτές πατάτες σε κάποιο από τα μαγαζιά της παραλίας ή πάνω στην προβλήτα. Αυτή η ανάμνηση τον ενθουσίασε τόσο, που αποφάσισε ότι θα πήγαινε τον Καρλ στο φημισμένο εστιατόριο του Χάρι Ράμσντεν, απέναντι σχεδόν από την προβλήτα, για να τον κεράσει 'fish and chips', όταν εκείνος θα έφτανε στην πόλη.

Ενώ κατέστρωνε το σχέδιο, χτύπησε το κινητό του. Είδε στην οθόνη τη όνομα της Άλις. Δεν απάντησε. Δεν είχε καμία όρεξη να μιλήσει εκείνη την στιγμή. Ευχήθηκε αυτό να μην ήταν η

αιτία ενός νέου γύρου από καυγάδες και κόντρες, όταν θα επέστρεφε στην Ισπανία, άλλα αποφάσισε να το ρισκάρει. Ο Κόλιν καταλάβαινε ότι αν, όντως, είχε σκοπό να πάει το θέμα της σχέσης τους πιο σοβαρά και – γιατί όχι - ακόμα και σε γάμο, θα έπρεπε να σταματήσει να φέρεται σαν παιδί και να εξηγηθεί στα ίσια για όλα τα θέματα που τον απασχολούσαν στην Άλις. Ίσως, ακόμα και να την στεναχωρούσε αν της ανάφερε όλα όσα τον χαλούσαν στην συμπεριφορά της, άλλα αυτό επιβαλλόταν να γίνει. Αποφάσισε να τα ξεκαθαρίσει όλα, μια και καλή με το που γυρνούσε πίσω. Τώρα όμως, δεν θα άφηνε τίποτα να του χαλάσει την μοναδική αυτή ευκαιρία να ξανασιμίζει με τον αγαπημένο του φίλο, χρόνια μετά και μάλιστα στην πόλη που γεννήθηκε, μεγάλωσε και αγάπησε όσο κανένα άλλο μέρος στον κόσμο.

Το κινητό του ξαναχτύπησε. Ο Κόλιν κοίταξε δυσαρεστημένος την οθόνη, περιμένοντας να δει ένα μήνυμα - χείμαρρο κατηγοριών από την Άλις, άλλα αυτό που είδε τον εξέπληξε ευχάριστα. Ήταν ο Καρλ. Το μήνυμα έλεγε ότι μόλις είχε φτάσει στον σταθμό της Βικτώρια, στο Λονδίνο και σε λίγη ώρα θα έπαιρνε το τρένο του για το Μπράιτον, κάτι που σήμαινε ότι σε περίπου μία ή μιάμιση ώρα, θα ήταν εκεί. Ο Κόλιν ενθουσιάστηκε. Απάντησε ότι θα τον περίμενε στον

σταθμό και έφυγε γρήγορα για την προβλήτα. Λίγο πριν ανέβει, έκανε μια βόλτα από την παραλία για να ψάξει για κοχύλια, φέρνοντας πάλι πίσω τις αναμνήσεις των παιδικών του χρόνων και μετά ανέβηκε στη προβλήτα, κατευθυνόμενος προς το πρώτο μικρό μαγαζάκι με ζαχαρωτά για να αγοράσει μερικά από τα αγαπημένα του ντόπια γλυκίσματα. Το κινητό του ξαναχτύπησε. Αυτή τη φορά ήταν εισερχόμενη κλήση. Και μάλιστα επίμονη. Ήταν η Άλις. Δεν είχε άλλη επιλογή. Απάντησε.

«Έλα αγάπη μου... Τι κάνεις;» Ο Κόλιν προσπάθησε να φανεί όσο πιο ευγενικός και ζεστός μπορούσε. Μέσα του έβραζε από θυμό.

«Κόλιν; Γιατί δεν απάντησες πριν. Που είσαι; Είσαι καλά;»

Ο θυμός του Κόλιν μεγάλωνε... *Τώρα θα δίνουμε και αναφορά που είμαστε και τι ώρα χτύπησε το τηλέφωνο και γιατί δεν απαντήσαμε...* Ένωσε το κεφάλι του να βουίζει με τις σκέψεις και μόνο. Προσπάθησε να παραμείνει ευγενικός.

«Άλις... Μωρό μου, δεν το πρόλαβα πριν. Στο Μπράιτον είμαι. Στην Αγγλία! Περιμένω τον Καρλ. Σε λίγο θα πάω στον σταθμό των τρένων για να τον πάρω και να πάμε στο ξενοδοχείο. Τι συμβαίνει; Έχεις κάτι; Δεν ακούγεσαι καλά...»

«Όχι Κόλιν, δεν έχω κάτι. Θα έπρεπε να έχω; Πώς ακούγομαι δηλαδή; Ανησύχησα. Δεν μιλήσαμε καθόλου από την στιγμή που έφυγες για το αεροδρόμιο. Πως ήθελες να είμαι; Δεν με πήρες καν, να μου πεις ότι έφτασες και αν είσαι καλά... Κόλιν, ειλικρινά... δεν ξέρω τι γίνεται τελευταία μεταξύ μας. Πρέπει να τα πούμε, όταν γυρίσεις. Να μιλήσουμε, να δούμε πως... Αν θέλεις να προχωρήσουμε σε κάτι πιο σοβαρό, πρέπει να... Τέλος πάντων από κοντα, σε παρακαλώ...»

«Εντάξει, Άλις, στο υπόσχομαι ότι θα μιλήσουμε και θα ξεκαθαρίσουμε τα πάντα μόλις γυρίσω. Μην ανησυχείς. Έχεις τον λόγο μου...»

«Εντάξει... Σε φιλώ. Θα τα πούμε. Πάρε με το βράδυ να μου πεις πως πήγε η βραδιά. Σ'αγαπώ...»

«Κι εγώ σ'αγαπώ... Θα σου τηλεφωνήσω».

Ο Κόλιν έκλεισε το κινητό, ακόμα πιο προβληματισμένος από πριν. *Τι πάει να πει, αν θέλω να προχωρήσουμε σε πιο σοβαρό; Και τί πρέπει να ξεκαθαρίσουμε; Και γιατί να απολογούμαι για τα πάντα που κάνω στη ζωή μου; Δεν πάει έτσι... Το μυαλό του δεν άντεχε να επεξεργαστεί παραπάνω τα λόγια της Άλις. Δεν γινόνταν αυτό τώρα. Όχι σήμερα... Σήμερα υποτίθεται ότι θα ήταν η μεγάλη μέρα του φίλου του, άλλα και η δικιά του. Και*

το άξιζαν και οι δύο τους. Δεν έπρεπε με κανέναν τρόπο να χαλάσει η σημερινή μέρα. Η αποψινή βραδιά.

Ο Κόλιν πέρασε μέσα από την σάλα με τα τυχερά παιχνίδια και βγήκε προς το τέλος της προβλήτας. Η θέα της θάλασσας που έφτανε μέχρι πέρα στον ορίζοντα και νοητά ως τις ακτές της Γαλλίας, τον ηρέμησε. Το τσουχτερό κρύο της ημέρας που, πάνω στην προβλήτα γινόταν ακόμα πιο άγριο δεν τον ενοχλούσε καθόλου. Του θύμιζε τα παιδικά του χρόνια. Η ηρεμία της Μάγνης, παρά το γεγονός ότι βρισκόταν στην καρδιά του χειμώνα, ξεκαθάριζε τελείως το μυαλό του από όλες τις αγχογόνες σκέψεις που, λίγες στιγμές πριν, έκανε. Συνειδητοποίησε ότι δεν είχε πάει να αγοράσει τα ζαχαρωτά. Το τηλεφώνημα τον είχε αποσυντονίσει εντελώς. Δεν τον πείραξε καθόλου, όμως. Το Μπράιτον είχε επιδράσει με κάποιο, μαγικό τρόπο στην ψυχολογία του και είχε διώξει μακριά κάθε άγχος, νευρικότητα και θυμό που είχε νιώσει λίγο πριν. Ένωθε τόσο γαλήνιος τώρα. Η σκέψη του μεταφέρθηκε στον Καρλ. Άραγε, αν βρίσκονταν στην ίδια θέση με εκείνον όπως τότε πριν χρόνια, τι να είχε επιλέξει; Τώρα που είχε την Άλις στην ζωή του, με τις καλές και τις κακές στιγμές, έστο και αν οι τελευταίες πλήθαιναν όλο και περισσότερο τελευταία, μπορούσε να έχει μια πιο χειροπιαστή εικόνα,

εκείνης της δύσκολης απόφασης που αναγκάστηκε να πάρει ο Καρλ, τότε το καλοκαίρι που είχαν περάσει μαζί στην Ισπανία, χρόνια πριν, σαν φοιτητές.

Τώρα ήξερε πόσο δύσκολη ήταν η απόφαση του και σε τι κρίσιμο σημείο είχε βρεθεί ο φίλος του τότε. Την εποχή εκείνη, ο Κόλιν, δεν μπορούσε να το συνειδητοποιήσει. Το μυαλό του ήταν αλλού. Έτρεχε σε εντελώς διαφορετικά πράγματα. Στο κολλέγιο, στις κοπέλες, στα πάρτυ και στο όνειρο της Ισπανίας. Τώρα όμως που είχε βρεθεί σε σχεδόν παρόμοια θέση, με μια κοπέλα που αγαπούσε, άλλα και τον πλήγωνα πολύ το τελευταίο διάστημα, μπόρεσε να καταλάβει απόλυτα τον φίλο του και να θαυμάσει την ωριμότητα που είχε δείξει τότε. Όμως, δεν μπορούσε να απαντήσει στις ερωτήσεις που έκανε στον εαυτό του. Δεν μπορούσε να πει με σιγουριά τι θα έκανε αν βρίσκονταν τώρα αντιμέτωπος με το ίδιο δίλλημα που είχε βρεθεί ο Καρλ πριν έξι χρόνια. Του ήταν αδύνατο να μπορέσει να απαντήσει. Να διαλέξει μια πλευρά. Ένα δρόμο και από εκεί και έπειτα να φανταστεί την ζωή του να εξελίσσεται ανάλογα την επιλογή που πήρε.

Οι σκέψεις τον μελαγχόλησαν και αυτό δεν το ήθελε καθόλου τώρα, ο Κόλιν. Αποφάσισε να περπατήσει κι άλλο πάνω στην προβλήτα. Το μάτι του έπεσε στην επιγραφή ‘Μπαρ Βικτόρια’

που φαινόταν ψηλά και ο Κόλιν αποφάσισε να επισκευθεί το μπαράκι για καμιά μπύρα ακόμα και... σκότωμα της ώρας ώσπου να έρθει ο Καρλ. Μπήκε μέσα και κατευθύνθηκε προς τη μπάρα ζητώντας μια πίντα Γκίνες. Ο νεαρός πίσω από το μπαρ τον σέρβιρε, ο Κόλιν πλήρωσε και πήρε τη μπύρα του για να την πει στα τραπεζάκια που υπήρχαν έξω από το μπαρ, όπου παρά το κρύο είχε αρκετό κόσμο που καθόταν και έπινε τα ποτά του. Βολέυτηκε σε ένα από τα άδεια τραπεζάκια που βρήκε και άρχισε να πίνει την μπύρα του αγναντεύοντας την Μάγχη. Προσπάθησε να αδειάσει το μυαλό του εντελώς από σκέψεις, έγνοιες και άγχη, και με την ζεστασιά που του έδινε το αλκοόλ σ' εκείνο το παγωμένο απομεσήμερο, βάλθηκε να σκέφτεται απλά και μόνο τι θα έκανε με τον Καρλ, με το που έφτανε εκείνος στην πόλη.

Πριν τον πάει στου Ράμσοντεν για ψάρι και πατάτες, σίγουρα θα τον πήγαινε στην μικρή εκείνη παμπ δίπλα από τον σταθμό των τρένων για να πιούμε μερικές μπυρίτσες και να ζεσταθούν. Η βραδιά θα ήταν μεγάλη και ο Κόλιν όφειλε να τον φιλοξενήσει στην πόλη του όσο καλύτερα μπορούσε. Ήδη, είχε αποφασίσει να μην τον αφήσει να πληρώσει για τίποτα για όσο διάστημα θα ήταν στο Μπράιτον. Κατέβασε άλλη μια γουλιά από την μπύρα του και είδε ότι σχεδόν την είχε

τελειώσει. Ξαναμπήκε στο μπαρ για να παραγγείλει άλλη μία. Ο μπάρμαν που τον είχε σερβίρει πριν έλειπε και τώρα, πίσω από την μπαρα υπήρχε μια εντυπωσιακή ξανθιά κοπέλα με πράσινα μάτια και αναλογίες μοντέλου. Ο Κόλιν σάστισε. Έχασε τα λογικά του και προσπάθησε να ξεκολλήσει το βλέμμα του από τα μεγάλα μάτια της πανέμορφης κοπέλας για να παραγγείλει.

«Μια Γκίνες... παρακαλώ...» Ο Κόλιν ψέλλισε στην κυριολεξία τις λέξεις. Η φωνή του δεν έβγαινε. Το αλκοόλ που είχε καταναλώσει και η μεθυστική παρουσία της κοπέλας τον είχαν αποδιοργανώσει εντελώς. Η κοπέλα τον σέρβιρε και ο Κόλιν πήρε την μύρα του και άρχισε να πίνει. Προς στιγμή, έκανε να πάει προς τα έξω στο τραπεζάκι που καθόταν, αλλά την επόμενη στιγμή το μετάνιωσε και αποφάσισε να καθήσει στην μπάρα απέναντι από την όμορφη μπαργούμαν. Εκείνη τον κοίταξε φευγαλέα και μετά του γύρισε την πλάτη και ασχολήθηκε με μερικά άπλυτα ποτήρια. Ο Κόλιν έπινε γρήγορα και με μεγάλες γουλιές την μύρα του. Κοιτούσε συνεχώς προς την μεριά της κοπέλας με την ελπίδα να τον προσέξει. Εκείνη όμως δεν του έριχνε ούτε ένα μικρό βλέμμα. Ούτε ένα ελάχιστο νεύμα που να του έδινε μια μικρή ελπίδα.

Ο Κόλιν ποτέ δεν είχε πρόβλημα με τις γυναίκες. Ανέκαθεν ήταν τολμηρός και κέρδιζε αυτό που ήθελε. Όπως και με την Άλις, άλλωστε. Τότε που εμφανίστηκε στο μπαρ του, στο Μπιλμπάο. Αν και τότε είχε δειλιάσει – όπως και τώρα – είχε καταφέρει να κερδίσει μια θέση στην καρδιά της, χρησιμοποιώντας την απaráμιλλη γοητεία του. Τώρα όμως, δεν του έβγαινε ούτε λέξη, ούτε ατάκα για να ξεστομίσει στην πανέμορφη κοπέλα πίσω από την μπάρα, και η ίδια – άλλωστε – δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για τον Κόλιν. Αυτό τον ερέθιζε ακόμα περισσότερο. Τελείωσε την μπύρα του και αποφάσισε να ζητήσει άλλη μία. Σκέφτηκε ότι με τον παλιό, γνώριμο τρόπο του ελαφριού μεθυσιού θα έβρισκε το απαραίτητο θάρρος και θράσος για να κάνει... καμάκι στην μπαργούμαν. Μόλις εκείνη του έφερε την μπύρα, ο Κόλιν άρχισε να την πίνει σχεδόν μονορούφι...

Λίγο μετά, ο Κόλιν ένιωθε την γλυκεία ευφορία του να έχεις κάνει 'κεφάλι' απ' το ποτό. Παράγγειλε άλλη μια Γκίνες και αδημονούσε να έρθει η κατάλληλη στιγμή για να μπορέσει να πιάσει κουβέντα στην κοπέλα. Τα λόγια όμως δεν έβγαιναν. Ήδη, ένιωθε να έχει αρχίσει να ζαλίζεται κάπως, αλλά προσπάθησε να επικεντρωθεί στον στόχο του. Η μπαργούμαν απίθωσε μπροστά του το ποτήρι με την μαύρη μπύρα και ο

Κόλιν πλήρωσε με ένα πεντόλιρο λέγοντάς της να κρατήσει τα ρέστα. Η κοπέλα τον ευχαρίστησε χωρίς να χαμογελάσει και κατευθύνθηκε προς έναν πελάτη που είχε έρθει για να παραγγείλει.

Ο Κόλιν έπινε την μία μπύρα μετά την άλλη. Κάποια στιγμή κοίταξε το ρολόι του. Πλησίαζε δύο. Από στιγμή σε στιγμή ο Καρλ θα τον έπαιρνε τηλέφωνο για να του αναγγείλει ότι ήταν στην πόλη, στον σταθμό των τρένων και ο Κόλιν θα έπρεπε να πάει να τον παραλλάβει. Το κεφάλι του πονούσε και το βλέμμα του είχε θολώσει. Κατέβασε με μια γουλιά όλη την υπόλοιπη μπύρα του και έκανε νόημα στην κοπέλα για να του φέρει άλλη μία. Εκείνη πήρε ένα ποτήρι και άρχισε να το γεμίζει. Το άφησε μπροστά του.

«Πολύ πίνεις, έτσι;» Η μπαργούμαν έσκασε – επιτέλους – ένα χαμόγελο στον Κόλιν.

«Ναι, ε; Ναι; Πίνω... Ναι...» Ο Κόλιν μπερδευε τα λόγια του. Της ανταπέδωσε το χαμόγελο και η καρδιά του σκίρτησε. Ταυτόχρονα όμως, το κεφάλι του ‘γύριζε’ και η γλώσσα του μπερδευόταν. Είχε κοκκινήσει από το ποτό. Τα μάτια του είχαν θολώσει.

«Να προσέχεις... Με μέτρο...»

«Με μέτρο... Ναι, ναι! Εεε... το όνομά σου; Με λένε Κόλιν!»

«Σούζαν, χάρηκα».

«Κι εγώ χάρηκα. Με λένε Κόλιν. Χάρηκα... Σούζαν, είπες; Χάρηκα πολύ. Κόλιν!»

«Ναι, μου το είπες πριν! Ήρεμα με το ποτό Κόλιν, εντάξει;»

«Ναι...»

Ο Κόλιν ένιωθε χάλια. Η όμορφη κοπέλα του μίλησε αλλά ο ίδιος δεν ήταν ικανός να κουβεντιάσει μαζί της. Ζαλιζόταν και όμως κατέβαζε την μπύρα σαν νερό. Άδειασε το ποτήρι του και το ανασήκωσε προς την Σούζαν για να του βάλει κι άλλο. Εκείνη τον αγριοκοίταξε και έψαξε ένα καθαρό ποτήρι για να του το γεμίσει. Ο Κόλιν την κοιτούσε σαν χαμένος. Την λαχταρούσε. Την ήθελε. Φανταζόταν να της κάνει σεξ και να την κάνει δικιά του, εκείνη τη στιγμή, αλλά ήταν πολύ ζαλισμένος. Η Σούζαν του έδωσε την μπύρα του. Ο Κόλιν με μια αδέξια κίνηση έχυσε πάνω του αρκετή απ' αυτήν, πριν καταφέρει να βάλει το ποτήρι στο στόμα του και να πει. Λίγο μετά, χτύπησε το κινητό του. Με τα χίλια ζόρια κατάφερε να το βγάλει από την τσέπη του και είδε το όνομα του Καρλ. Απάντησε αμέσως.

«Ναι...»

«Κόλιν Μείνορ! Πού είσαι; Τι κάνεις;»

«Εδώ... Έλα Καρλ... Ήρθες; Έρχομαι...»

«Πού είσαι φιλαράκο; Είσαι ΟΚ; Δεν ακούγεσαι καλά; Στον σταθμό είμαι. Στα τρένα».

«Ναι, έρχομαι...»

Ο Κόλιν έκλεισε το κινητό του. Τέλειωσε με μια μεγάλη γουλιά την μύρα του και έβγαλε ένα δεκάλιρο για να πληρώσει. Η Σούζαν του το έδωσε πίσω. «Κερασμένη από μένα. Να προσέχεις».

«Ναι... Προσέχω... Αντίο!»

Ο Κόλιν τρέκλιζε. Σηκώθηκε από το σκαμπό, φόρεσε το παλτό του και κινήθηκε προς την έξοδο. Βγήκε έξω και ο κρύος αέρας τον χτύπησε κατακέφαλα παγώνοντάς τον και κάνοντας τον να συνέλθει για λίγο. Την ίδια στιγμή όμως το στομάχι του ήταν σε κακή κατάσταση. Κινήθηκε γρήγορα προς τα κάγκελα στο τέλος της προβλήτας. Το στομάχι του γύριζε. Το κεφάλι του τον σφυροκοπούσε. Έσκυψε και έκανε εμετό κατευθείαν στην θάλασσα. Σκουπίστηκε με το χέρι του και κοίταξε δειλά –

δειλά προς τους ανθρώπους που στέκονταν γύρω του. Κάποιοι τον κοιτούσαν παράξενα. Απομακρύνθηκε γρήγορα προς την έξοδο της προβλήτας. Ένωθε ντροπιασμένος. Ταπεινωμένος στην Σούζαν. Ταπεινωμένος στους περαστικούς. Ταπεινωμένος ακόμα και στον Καρλ. Προσπάθησε να διώξει τις ενοχικές σκέψεις από το μυαλό του και κινήθηκε προς την παραλία. Πλησίασε την θάλασσα και έβρεξε το χέρι του. Σκούπισε το πρόσωπό του για να συνέλθει από την ζαλάδα και τον εμετό και συνέχισε προς τον δρόμο. Αποφάσισε να περπατήσει με τα πόδια ως τον σταθμό των τρένων για να τον χτυπήσει λίγο ο αέρας και να μην τον δει ο Καρλ σ' αυτή την κατάσταση. Έβριζε μέσα του.

Ήταν αδύναμος και αυτοκαταστροφικός και το ήξερε, αλλά αυτός ήταν. Δεν μπορούσε να αλλάξει τώρα. Δεν ήθελε να αλλάξει. Κανείς δεν είχε το δικαίωμα να τον αλλάξει, μονολογούσε μέσα του ενώ προχωρούσε στους δρόμους του Μπράιτον. Το κινητό του χτύπησε πάλι. Το κοίταξε γρήγορα. Ο Καρλ του είχε στείλει μήνυμα. *Που είσαι;* Του απάντησε αμέσως. *Έρχομαι!* Έβαλε το κινητό στην τσέπη του και κούμπωσε το παλτό του καθώς επιτάχυνε το βήμα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Χριστούγεννα.

Βιέννη. 14 Δεκεμβρίου 2013.

Άνα και Καρλ.

Φώτα και λαμπάκια παντου. Χαρούμενα πρόσωπα τριγύρω.

Σε κάθε σημείο της πόλης όλα υποδήλωναν ότι τα Χριστούγεννα ήταν πλέον μια ανάσα μακριά. *Είναι όμορφη. Είναι πανέμορφη αυτή η πόλη τα Χριστούγεννα. Είχαν δίκιο όλοι.* Η εικόνα της Βιέννης στα ταξιδιωτικά σάιτ δεν είχε καμία απολύτως σχέση με αυτό που αντίκρυσε η Άνα βγαίνοντας από τη στάση του μετρό και βλέποντας την Στέφανσπλατς, με τον καθεδρικό ναό του Αγίου Στεφάνου να δεσπόζει στην πλημμυρισμένη από φώτα, κόσμο και χριστουγεννιάτικα στολίδια, πλατεία. Η πόλη ήταν πανέμορφη. Η Άνα ήταν μαγεμένη.

Παίρνοντας το τρένο που την κατέβασε στον κεντρικό σταθμό Λαντστράσε και από κει χρησιμοποιώντας το μετρό, αποφάσισε να κατέβει στην κεντρική πλατεία της πόλης ώστε να θαυμάσει ό,τι προλάβει, πριν κατευθυνθεί στο ξενοδοχείο της, στην άλλη πλευρά του καναλιού του Δούναβη, την περιοχή του Λέοπολσταντ, όπου θα έμενε για το Σαββατοκύριακο. Εκείνο το Σάββατο ο κόσμος είχε πλημμυρίσει τις πλατείες και τους εμπορικούς δρόμους της πρωτεύουσας της Αυστρίας για να κάνει τα χριστουγεννιάτικα του ψώνια και να απολαύσει την ηλιόλουστη ημέρα, παρά το τσουχτερό κρύο. Θα ήταν γύρω στους ένα με δύο βαθμούς πάνω από το μηδέν, θερμοκρασία που σίγουρα δεν είχε συνηθίσει μια κοπέλα από την Ανδαλουσία, μεγαλωμένη στο ήπιο μεσογειακό κλίμα της Ισπανίας. Έδειχνε όμως να το απολαμβάνει. Το πρώτο πράγμα που έκανε η Άνα στην πλατεία του Αγίου Στεφάνου ήταν να βγάλει μερικές φωτογραφίες και κατόπιν να κατευθυνθεί προς μία από τις πολλές υπαίθριες καντίνες που πουλούσαν ζεστό γλυκό κρασί, ώστε να ζεσταθεί λίγο πριν πάρει τον δρόμο για το ξενοδοχείο της.

Είχε επιλέξει να κλείσει δωμάτιο στο ξενοδοχείο Μείνινγκερ, ένα αρκετά όμορφο και μοντέρνο ξενοδοχείο, αλλά σίγουρα όχι κάποιο από τα πολυτελέστατα φημισμένα βιεννέζικα

μεγάλα ξενοδοχεία. Δεν της άρεσε η χλιδή και προσπαθούσε να το αποφεύγει σε κάθε ευκαιρία επίσκεψής της σε κάποια πόλη για τις ανάγκες της δουλειάς της. Η ανάγκη αυτή τη φορά ήταν και ευχαρίστηση ταυτόχρονα για την Άνα. Προορισμός της θα ήταν, το ίδιο εκείνο βράδυ του Σαββάτου, η φημισμένη περιοχή Museums Quartier, η ‘γειτονιά’ της τέχνης όπως την αποκαλούσαν, δηλαδή το σύμπλεγμα των μουσείων που στέγαζε αμέτρητες πολιτιστικές δραστηριότητες, όπου στην περίπτωση της Άνα ήταν οι περίφημες εκθέσεις ζωγραφικής του. Το πάθος της και η δουλειά της ταυτόχρονα, δηλαδή. Η Άνα είχε βάλει στο στόχαστρο της το Μουσείο της Ιστορίας της Τέχνης, ένα από τα σημαντικότερα στον κόσμο, και συγκεκριμένα στον πρώτο του όροφο που φιλοξενούταν η πινακοθήκη με πίνακες Ιταλών ζωγράφων από την Αναγέννηση, αλλά και άλλων διασήμων, όπως ο Ρουμπενς και ο Ρενουά. Ένας πραγματικός θησαυρός, όπως σκεφτόταν η Άνα, όταν αποφάσιζε να κάνει αυτό το ταξίδι. Στις δύο ημέρες που θα περνούσε στην Βιέννη, ίσως προλάβαινε να δει και κάποια από τα σημαντικότερα αξιοθέατα της πόλης, όπως το παλάτι Σένμπρουν άλλα και το Χόφμπουργκ, ή το Μπελβεντέρε με τους υπέροχους κήπους του. Ίσως ακόμα, και να προλάβαινε και μια παράσταση στην φημισμένη Όπερα. Είχε καιρό γι’ αυτά, όμως.

Εκτός των άλλων, η Άνα, είχε κανονίσει να συναντήσει μια φίλη της και συνάδελφό της - κατά κάποιο τρόπο - την οποία είχε γνωρίσει στην Μαδρίτη, την Νίνα, μια γερμανίδα που έμενε μόνιμα στην Βιέννη και μοιραζόταν το ίδιο πάθος με την Άνα, την ζωγραφική, με την διαφορά ότι η Νίνα ασχολούταν καθαρά ερασιτεχνικά και μόνο για την προσωπική της ευχαρίστηση. Το χόμπι της δεν της είχε αποφέρει ούτε ένα ευρώ, σε αντίθεση με την Άνα που είχε καταφέρει να συνδιάσει το πάθος της με το επάγγελμα της. Την Νίνα την είχε γνωρίσει, σε κάποια από τις εκθέσεις που έκανε η Άνα στην Μαδρίτη. Η νεαρή Γερμανίδα την είχε πλησιάσει, της είχε εκφράσει τον θαυμασμό και αφού αντάλλαξαν εμπειρίες για το κοινό τους πάθος, την είχε προσκαλέσει στην Βιέννη, μόνιμο τόπο διαμονής της, ώστε να γνωρίσει την πόλη και να επισκεφτεί και την περίφημη γειτονιά των Μουσείων. Η Άνα δεν το είχε σκεφτεί καθόλου και στο πρώτο κενό που είχε στο πρόγραμμα της, έκανε το ταξίδι.

Κάτω από τον επιβλητικό καθεδρικό ναό, τα πρώτα σύννεφα είχαν αρχίσει να σπιλώνουν τον - ως τότε - καθαρό βιεννέζικο ουρανό και η Άνα ένιωσε το κρύο να τρυπάει το κορμί της διαπερνώντας τις στρώσεις του παλτού, της μάλλινης ζακέτας, του σκούφου και των γαντιών της. Η μικρή καντίνα με το

αχνιστό γλυκό κρασί, ήταν ένα μικρό καταφύγιο. Κατευθύνθηκε αμέσως εκεί. Πλήρωσε τα 3 ευρώ και ένιωσε τις καυτές γουλιές του γλυκού αλκοολούχου ροφήματος να κερδίζουν προς στιγμή, τη μάχη απέναντι στο ψύχος. Δεν ήθελε να πάει ακόμα στο ξενοδοχείο της, άλλωστε είχε φτάσει πολύ νωρίς, ήταν μόλις 12 το μεσημέρι, και το δωμάτιο της θα ήταν διαθέσιμο μετά τις 2, έτσι αποφάσισε να απολαύσει λίγο ακόμα την πανέμορφη πόλη που βρισκόταν, πριν συναντήσει τη Νίνα και κανονίσουν το πρόγραμμα του σαββατοκύριακου και την –πολυπόθητη - επίσκεψη στην πινακοθήκη του μουσείου. Η Άννα ένιωθε όμορφα και ήρεμα. Μακριά από κάθε σκοτούρα και σκέψη που βάραινε το μυαλό της.

Πόσο πολύ της είχε λείψει αυτή η ηρεμία και η ξεγνοιασιά, σκεφτόταν καθώς πλησίαζε σιγά σιγά προς το παλάτι του Χόφμπουργκ. Πόσο πολύ της έλειπε να χαίρεται αυτά τα ταξίδια, που κάποτε, στα χρόνια που δούλευε στο τουριστικό γραφείο, απολάμβανε τόσο πολύ. Τώρα, που το πραγματικό της πάθος, η ζωγραφική, ήταν πλέον το επάγγελμά της, είχε την ευκαιρία να ταξιδεύει σε πολλές χώρες και να βλέπει μέρη που κάποτε, απλά, ονειρεύοταν να δει και που δεν είχε ποτέ την ευκαιρία, ακόμα και σαν τουριστικός πράκτορας. Θα έπρεπε να είναι ευγνώμων γι' αυτό, σκέφτηκε, καθώς κάποιος

βιαστικός την σκούνηξε ελαφρά και λίγο από το ζεστό κρασί της, έπεσε στα γάντια της.

Το Χόφμπουργκ δέσποζε επιβλητικό και η Άνα αποφάσισε να το εξερευνήσει πρόχειρα, ίσως και να πήγαινε για μια γρήγορη ματιά μέχρι τη γειτονιά με τα Μουσεία, πριν την επίσημη επίσκεψη με την Νίνα. Πεινούσε λίγο και σκέφτηκε ότι θα ήταν καλή ιδέα να δοκίμαζε ένα από τα υπέροχα βιεννέζικα γλυκά και να πει έναν ζεστό καφέ. Της είχαν συστήσει πολλά καφέ τα οποία θα έπρεπε να επισκευθεί, αν και στην Άνα δεν άρεσαν ποτέ τα ‘πρέπει’ και οι ψυχαναγκαστικές κινήσεις.

Βγαίνοντας από το παλάτι και κατευθυνόμενη προς την Κόλμαρτ, το μάτι της πήρε μια πινακίδα που έγραφε ‘Ντεμέλ’. Ω, ναι, αυτό ήταν μέσα στην... λίστα με τα ‘πρέπει’, θυμήθηκε ξαφνικά. Πλησίασε στην βιτρίνα και είδε παντού φωτάκια, σοκολατάκια, τούρτες και, γενικά, μια πολύ κομψή και προσεγμένη χριστουγεννιάτικη διακόσμηση. Το μέρος παραήταν κυριλέ και αριστοκρατικό για τα γούστα της. Ήταν σαν παλιό αργοντικό περασμένου αιώνα. Δοκίμασε να μπει, αλλά υπήρχε ουρά από κόσμο – κυρίως τουρίστες - που υπομονετικά περίμενε να βρει κάποιο κενό τραπέζι για να καθίσει. Αυτό την ενοχλούσε. Την ενοχλούσε αφάνταστα να περιμένει, για κάτι το οποίο θεωρούσε ότι δεν άξιζε να

περιμένεις. Υπήρχαν τόσα άλλα μέρη για να απολαύσει ένα καφέ κι ένα γλυκό, χωρίς να στηθεί σε μια ουρά, σαν να έπρεπε να μπει σε κάποιο σημαντικό μουσείο. Έτσι αποφάσισε να φύγει από εκεί. Γυρνώντας πάλι πίσω προς την Μικαέλερπλατς, και σχεδόν απέναντι από το παλάτι, παρατήρησε ένα εξίσου επιβλητικό και αυτοκρατορικό κτήριο με την επιγραφή ‘Café Griensiedl’. *Αυτό δεν ήταν στον κατάλογο*, σκέφτηκε και ενθουσιάστηκε. Ο ενθουσιασμός της μεγάλωσε όταν διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε ουρά από ματαιόδοξους ανθρώπους που θα επιθυμούσαν να προσθέσουν στο προσωπικό τους αρχείο, μια επίσκεψη σε ένα φημισμένο καφέ. Το συγκεκριμένο μέρος, προφανώς δεν ήταν και τόσο φημισμένο. Ήταν όμως πανέμορφο. Πραγματικό παλάτι στο εσωτερικό του. Η Άνα βρήκε ένα ήσυχο γωνιακό τραπέζακι, που από τα μεγάλα παράθυρα μπορούσε να διακρίνει τα επιβλητικά αγάλματα της μπροστινής πρόσοψης του Χόφμπουργκ.

Με τα λίγα γερμανικά που θυμόταν, παράγγειλε ένα καφέ και ένα στρόντελ με μήλο και αφέθηκε στην ηρεμία και την ονειροπόληση της. Η γλώσσα, το μέρος, το καφέ, η πλατεία με το παλάτι, η Βιέννη της είχε ξυπνήσει παλιές αναμνήσεις και κομμάτια της ζωής της που προσπαθούσε να κρύψει επιμελώς.

Ίσως γι' αυτό δεν απολάμβανε πια, τόσο πολύ αυτά τα ταξίδια της. Ίσως πια να προτιμούσε να αποφεύγει, νέα μέρη, νέους ανθρώπους και νέες εμπειρίες, σκεφτόταν μελαγχολικά. Δεν της έκαναν καλό, μάλλον. Το αντίθετο, της ξυπνούσαν μνήμες που δεν έπρεπε να ξυπνήσουν. Μνήμες θαμμένες που με την πρώτη ευκαιρία ξεπηδούσαν μπροστά της.

«Ντάνκε» ψέλλισε καθώς η σερβιτόρα ακουμπούσε τον καφέ, το γλυκό και ένα ποτήρι με νερό στο μαρμάρινο τραπέζι της. Γύρισε ξανά προς το παράθυρο και αφέθηκε ξανά στις σκέψεις της.

***

Καλή ιδέα! Πολύ καλή ιδέα! Θα μάθουμε στους Ισπανούς τον βιεννέζικο καφέ! Στο μπαράκι μας θα σερβίρουμε καφέ και γλυκά από την Βιέννη. Θα ξετρελαθούν. Καλές οι μύρες, το κόκκινο κρασί, τα τάπας και η παέγια, άλλα αυτό θα τους ξετρελάνει!

Η ιδέα του συνεργάτη του, να φέρουν και να σερβίρουν στο μικρό μπαράκι που είχαν στην Ισπανία, καφέ και τα φημισμένα βιεννέζικα γλυκά, είχε ενθουσιάσει τόσο πολύ τον Καρλ που δίχως δεύτερη σκέψη, είχε αποφασίσει να πάει ο ίδιος εκεί, ώστε να κανονίσει τις ποσότητες που θα αγόραζε και θα

έφερε πίσω στην Ισπανία, αυτοπροσώπος. Του άρεσε η ιδέα να επισκευθεί και τη Βιέννη, κάτι που δεν είχε κάνει ποτέ στη ζωή του, παρόλο που ήταν δίπλα στην πατρίδα του τη Γερμανία, και εκτος αυτού θα είχε και μια μικρή ευκαιρία να ξαναμιλήσει την μητρική του γλώσσα και να πάρει και μια γεύση από τα Χριστούγεννα σε μια τόσο όμορφη πόλη. Αφού κανόνιζε με κάποιον υπεύθυνο σε οποιοδήποτε από τα μεγάλα φημισμένα καφέ της Βιέννης, κατάφερε να πετύχει συμφωνία, θα έφερε πίσω στην Ισπανία τα απαραίτητα αποθέματα καφέ και σοκολάτας ή ακόμα και γλυκών, ώστε να αρχίσει να τα διαθέτει στο μπαράκι που είχε, στο Κάδιθ.

Ο Χάβι, ο φίλος και συνεργάτης του με τον οποίο είχαν μαζί το μπαρ, είχε την... φαινή ιδέα να κάνουν κάτι διαφορετικό για την νέα χρονιά, και η ιδέα του να σερβίρουν αυθεντικό βιεννέζικο καφέ και σοκολάτα και κάποια από τα περίφημα γλυκά, είχε βρει σύμφωνο τον Καρλ. Ετσι λοιπόν, έχοντας το πλεονέκτημα να μιλάει γερμανικά, θα μπορούσε να πάει ο ίδιος στην Βιέννη να κάνει το παζάρι και να κλείσει τη συμφωνία, όσο ο Χάβι θα έμενε πίσω για να τρέχει το μπαρ, τώρα που πλησίαζαν οι γιορτές των Χριστουγέννων και ο κόσμος θα ήταν περισσότερος, όπως ήλπιζαν και οι δύο φίλοι και συνέταιροι.

Ο Καρλ είχε αποφασίσει να κάνει το ταξίδι του μόνος, κάτι το οποίο χρειαζόταν, ώστε να ξεφύγει λίγο από την ρουτίνα της καθημερινότητας του και να απολαύσει λίγες στιγμές μόνο αυτός και ο εαυτός του, κάτι που είχε ανάγκη τελευταία. Για κάποιο απροσδιόριστο λόγο, σκέψεις και αναμνήσεις του παρελθόντος, είχαν επιστρέψει – απρόσκλητα – στο μυαλό του, τον τελευταίο μήνα και προσπαθούσε να τις απωθήσει σθεναρά. Οι γιορτές των Χριστουγέννων δεν ήταν και η πιο αγαπημένη περίοδος του χρόνου για τον Καρλ. Το αντίθετο μάλλον. Ήταν μια περίοδος που θα ήθελε αν είχε τη δυνατότητα, να διαγράψει εντελώς από το ημερολόγιο. Ήταν περίοδος που αισθανόταν πιο ευάλωτος συναισθηματικά, και παλιές σκέψεις επέστρεφαν για να τον βασανίσουν. Τώρα όμως το μόνο που είχε στο μυαλό του, ήταν να ολοκληρώσει με επιτυχία μια συμφωνία που θα του έφερνε πιθανά κέρδη, πίσω στο μόνιμο, πλέον τόπο διαμονής του, χρόνια τώρα, την Ισπανία.

Κατεβαίνοντας στην τελευταία στάση του εξπρές τρένου που έκανε τη διαδρομή από το αεροδρόμιο, στον κεντρικό σταθμό της Βιέννης, τον Λαντράσε, ήξερε ότι έπρεπε να πάρει το μετρό και να κατέβει στην Στέφανσπλατς και από εκεί να κατευθυνθεί με τα πόδια σε κοντινή απόσταση, προς την

Χόχερ Μαρκτ, όπου ήταν το ξενοδοχείο Τοπάτζ, ένα φουτουριστικό και σικάτο ξενοδοχείο, το οποίο είχε κλέψει την καρδιά του Καρλ, όταν έψαχνε για διαμονή εκείνο το σαββατοκύριακο που θα έμενε στην πρωτεύουσα της Αυστρίας. Ο Χάβι του είχε προτείνει να κλείσει δωμάτιο στο πολυτελέστατο ξενοδοχείο Σάχερ, ώστε να έχει άμεση πρόσβαση στο ομώνυμο καφέ - εστιατόριο με τα περίφημα γλυκά, που θα προσπαθούσε να συμφωνήσει να φέρει στην Ισπανία, αλλά ο Καρλ το βρήκε ακριβό και εξεζητημένο, και απέρριψε την ιδέα χωρίς καν να το κουβεντιάσει.

Το κρύο που συνάντησε με το που βγήκε από τον υπόγειο σταθμό του μετρό και αντίκρυσε τον επιβλητικό καθεδρικό ναό του Αγίου Στεφάνου, του φάνηκε πολύ πιο δυνατό από τον χειμώνα στην Ισπανία, αλλά γρήγορα θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια στο Αμβούργο, όπως και την φοιτητική του ζωή στην Αγγλία, και έτσι φάνηκε να προσαρμόζεται άμεσα στον βαρύ χειμώνα της κεντρικής Ευρώπης. Αυτό που δεν μπορούσε να συνηθίσει ήταν η πείνα και οι... διαμαρτυρίες από το στομάχι του, έτσι κατευθυνόμενος στην Χόχερ Μαρκτ, σταμάτησε στην γνωστή καντίνα, με τα φημισμένα λουκάνικα και παράγγειλε ένα χοτ ντογκ με λουκάνικο γεμιστό με τυρί και μία μπίρα για να νικήσει την δίψα, παρά το τσουχτερό κρύο. Αφού...

Ξαναθυμήθηκε τα γερμανικά του παραγγέλνοντας, πλήρωσε και τέλειωσε το πρόγευμά του, στα όρθια. Με την υπόλοιπη μύρα στο χέρι αποφάσισε να κατευθυνθεί προς το κέντρο της πόλης για μια μικρή βολτίτσα πριν πάει στο ξενοδοχείο και οργανώσει το πρόγραμμα των επαφών του για αυτό το διήμερο. Ο Καρλ είχε διαβάσει για τα πολλά και σημαντικά αξιοθέατα της Βιέννης και είχε αποφασίσει να δει όσα προλάβαινε, μεταξύ των κενών ωρών που θα είχε στις δύο αυτές ημέρες. Τον είχε εντυπωσιάσει το παλάτι του Σένμπρουν, άλλα αυτό απαιτούσε ώρα για να το δει κανείς με την ησυχία του και έτσι αποφάσισε να το αφήσει για το τέλος, αφού θα είχε τελειώσει τη δουλειά για την οποία ήρθε εκεί.

Γυρίζοντας πίσω στην Στέφανσπλατς, είδε στον μικρό χάρτη που είχε προλάβει να πάρει από το αεροδρόμιο, ότι πολύ κοντά του ήταν αρκετά σημαντικά μέρη, όπως το παλάτι του Χόφμπουργκ, η συνοικία των Μουσείων, αλλά και το Δημαρχείο. Σκέφτηκε όμως ότι θα ήταν μεγάλος μπελάς να αρχίσει το περπάτημα κουβαλώντας και την βαλίτσα του στον ώμο. Ένας καφές στα γρήγορα πριν το ξενοδοχείο, του φάνηκε πολύ καλύτερη ιδέα την παρούσα φάση, μιας και ήδη, είχε αρχίσει να κρυώνει ξανά. Κατευθυνόμενος προς το Χόφμπουργκ και την πλατεία Μικαέλερπλατς, το μάτι του

έπεσε σ' ένα γωνιακό καφέ σε ένα πολυτελέστατο κτήριο. 'Café Griensteidl' έλεγε η επιγραφή. Του φάνηκε υπερβολικά εξεζητημένο για τα γούστα του. Όπως, άλλωστε, και τα καφέ που θα έπρεπε να επισκευθεί για τη δουλειά του, το Σάχερ και το Ντεμέλ. Το δεύτερο ήταν εκεί κοντά. Θα πήγαινε όμως αργότερα για να μιλήσει με τον υπεύθυνο του. Το σχέδιο έλεγε, ότι θα έπρεπε να πάρει μερικές προσφορές από κάποια από τα καλύτερα καφέ της Βιέννης, όπως αυτά τα δύο - άλλα και το Μότσαρτ και το Τσεντράλ - πριν αποφασίσει να προχωρήσει στην αγορά των ποσοτήτων που θα ήταν απαραίτητες για το μπαρ.

Ίσως και να ρωτούσε και σ' αυτό το καφέ, όμως, σκέφτηκε ο Καρλ. Πλησίασε την εξωτερική πόρτα του, άλλα προς στιγμήν δίστασε. Έτσι θα πήγαινε για να παρουσιαστεί στον μετρ του μαγαζιού; Προχειροντυμένος, και με μια βαλίτσα στο χέρι, άρτι αφιχθείς από το αεροδρόμιο; Η σκέψη αυτή τον αποθάρρυνε και έκανε αμέσως μεταβολή, κατευθυνόμενος προς το ξενοδοχείο του. Δεν ήταν η σωστή στιγμή τώρα, σκεφτόταν. Και ο καφές θα μπορούσε να περιμένει. Έφυγε αμέσως και πήρε τον δρόμο προς το ξενοδοχείο του. Σταμάτησε σε μια μικρή καντίνα και αγόρασε ζεστό κρασί για τον δρόμο. Τα χρόνια της Ισπανίας, τον είχαν κάνει λιγότερο

ανθεκτικό στο κρύο της Κεντρικής Ευρώπης και ο εαυτός του πλέον, σε τίποτα δε θύμιζε Γερμανό. Δεν ήταν σίγουρος αν αυτό ήταν κακό, βέβαια.

Φτάνοντας στο ξενοδοχείο, ο Καρλ κατευθύνθηκε βιαστικά στην ρεσεψιόν, έδωσε τα στοιχεία του, πλήρωσε και παρέλαβε το κλειδί του δωματίου του. Το δωμάτιο ήταν εξίσου φουτουριστικό και όμορφο με το εξωτερικό του κτηρίου και ο Καρλ ένιωσε πολύ άνετα αμέσως. Απίθωσε την βαλίτσα του πάνω στο τραπέζι που υπήρχε και ξάπλωσε στο μεγάλο, διπλό κρεβάτι κρατώντας το ποτήρι με το κρασί στο χέρι του. Ήπια μια μεγάλη γουλιά. Ένιωσε να ζεσταίνεται αμέσως και συνέχισε να πίνει. Η αίσθηση του κρασιού τον αγαλλίαζε και σύντομα νύσταξε. Ακούμπησε την κούπα με το υπόλοιπο κρασί στο κομοδίνο και γύρισε το πλευρό του για να κοιμηθεί λίγο. Το ταξίδι και το κρύο τον είχαν εξαντλήσει. Ο Καρλ βυθίστηκε σε ένα βαθύ ύπνο.

Ξυπνώντας αρκετή ώρα μετά, ο Καρλ ένιωθε σαστισμένος. Για μερικά δευτερόλεπτα δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει που ήταν. Άνοιξε τα φώτα και κατευθύνθηκε στο παράθυρο. Έξω είχε νυχτώσει, αρά κοιμόταν για αρκετές ώρες. Λίγες στιγμές μετά, επέστρεψαν και οι αναμνήσεις και θυμήθηκε ότι ήταν σε ένα ξενοδοχείο στο κέντρο της Βιέννης, όπου είχε πάει με

σκοπό να κλείσει μια συμφωνία για το μπαρ του στην Ισπανία. Κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα πλησίαζε 11:30. Είχε χάσει ολόκληρη την ημέρα και τώρα, δύσκολα θα έβρισκε κάποιον υπεύθυνο στα μεγάλα καφέ, ώστε να μιλήσει. Αυτό του χάλασε κάπως τη διάθεση, αλλά την επόμενη στιγμή σκέφτηκε ότι αύριο το πρωί θα ξεκινούσε από νωρίς ,για να μπορέσει να διεκπαιρέσει τις υποχρεώσεις του όσο το δυνατόν συντομότερα. Κοίταξε στο κομοδίνο και είδε το ποτήρι με το κρασί άδειο. Δεν θυμόταν να το είχε πει όλο πριν κοιμηθεί. Αποφάσισε να βγει έξω και να κάνει μια προσπάθεια να βρει κάποιο μίνι μάρκετ ή κάποια καντίνα που να πουλάει κρασί ή μύρα για να εφοδιαστεί για το υπόλοιπο βράδυ. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω. Το κρύο ήταν τσουχερό. Είχε αρχίσει να ψιχαλίζει και ο κόσμος σιγά – σιγά αραίωνε παρά το εορταστικό κλίμα της πόλης. Η κεντρική Ευρώπη ήταν διαφορετική από τον νότο και ο ίδιος το ήξερε καλύτερα από τον καθένα. Ήταν Γερμανός άλλωστε...

***

Η Άνα βρισκόταν στο δωμάτιό της. Είχε φορέσει κάτι άνετο και απολάμβανε ένα ποτήρι κόκκινο κρασί χαζεύοντας την τηλεόραση και τα αυστριακά κανάλια. Η βραδιά στη γειτονιά των Μουσείων είχε περάσει πολύ όμορφα. Η Νίνα είχε τα

κέφια της και οι δυο τους είχαν περάσει πολύ όμορφα γελώντας και πίνοντας σαμπάνια σε κάποιο από τα πολλά βιεννέζικα καφέ της περιοχής, όπου είχαν επισκευθεί μετά την βόλτα στα μουσεία. Ένωθε πολύ όμορφα και απόλυτα δικαιωμένη για την επιλογή της να έρθει στην Βιέννη. Κοίταξε το ρολόι της. Κόντευε σχεδόν 11.30 και το κρασί ήταν στα... τελευταία του. Αποφάσισε να τελειώσει το ποτό της και να ντυθεί, κάνοντας μια βόλτα και ψάχνοντας για κάποιο ανοιχτό μίνι μάρκετ που ίσως να πουλούσε κρασί για να συνεχίσει την βραδιά της στο δωμάτιο.

Κατέβηκε στην ρεσεψιόν, παρέδωσε το κλειδί της και ξεκίνησε για την αναζήτηση της. Λίγη ώρα μετά, και αφού χρειάστηκε να κατέβει σχεδόν προς το κέντρο της πόλης, περπατώντας αρκετή ώρα μέσα στην παγωμένη νύχτα της Βιέννης, ανακάλυψε ένα μικρό μίνι μάρκετ και μπήκε μέσα. Την στιγμή που έμπαινε η Άνα, ένας νεαρός άνδρας έβγαινε από το μέρος σχεδόν τρεκλίζοντας και παραλίγο να πέσει πάνω στην Άνα. Κρατούσε ένα μπουκάλι με κρασί το οποίο είχε ήδη ανοίξει και έπινε με μικρές γουλιές από το μπουκάλι. Έφτυσε μια βρισιά μέσα από τα δόντια του και απομακρύνθηκε. Η Άνα ξαφνιάστηκε και πριν προλάβει να γυρίσει και να δει ποιος ήταν ο θρασύς άνδρας που παραλίγο να την χτυπήσει, εκείνος

είχε χαθεί. Η Άνα μπήκε και πλησίασε στον πάγκο όπου μία μεσήλικη Κινέζα την ρώτησε στα αγγλικά τι ήθελε. Η Άνα της απάντησε ‘wine, red wine’ και περίμενε να την εξυπηρετήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Feria. (I)

Μάλαγα. 20 Αυγούστου 2014.

Κόλιν

Η πλάθα δε λα Κονστιτουθιόν, η κεντρική πλατεία της Μάλαγα ήταν κατάμεστη από κόσμο. Σε ολόκληρη την πόλη ο κόσμος είχε ξεχυθεί στους δρόμους, εκείνο το πολύ ζεστό αυγουσιτιάτικο απομεσήμερο, για να γιορτάσει την ετήσια γιορτή της πόλης, την περίφημη feria. Από την οδό Λάριος τον κεντρικό εμπορικό πεζόδρομο της Μάλαγα ο κόσμος ξεχυνόταν προς το ιστορικό κέντρο της πόλης, εκεί όπου είχαν στηθεί διάφορες υπαίθριες σκηνές με κόσμο να πίνει και να τρώει, να χορεύει υπό τους ήχους του φλαμένκο, να τραγουδάει και να γλεντάει, κάτω από τον καυτό

ανδalousιανό ήλιο. Στον εξωτερικό χώρο του καφέ Θεντράλ, το φημισμένο αυτό καφέ της Μάλαγα, είχε στηθεί ένας πάγκος με ποτά και φαγητά, ενώ στην άλλη άκρη υπήρχε μια πρόχειρη σκηνή όπου μια μπάντα ντόπιων τραγουδούσε, κάνοντας τον κόσμο να χορεύει και να ζητάει ασταμάτητα το Cartojal, το διάσημο λευκό κρασί της πόλης και σήμα – κατατεθέν της feria.

Ο Κόλιν είχε φτάσει στην Μάλαγα πριν λίγες ώρες με τρένο από το Μπιλμπάο, μέσω Μαδρίτης. Το ταξίδι ήταν πολύωρο αλλά η διάθεσή του ήταν τόσο ανεβασμένη που δεν τον κατέβαλλε καθόλου. Με το που έφτασε στον σταθμό τρένων Μαρία Θαμπράνο της Μάλαγα, κατευθύνθηκε προς τον σταθμό των λεωφορείων για να υποδεχθεί τον Καρλ που ερχόταν με λεωφορείο από το Κάδιθ με ενδιάμεση στάση την Σεβίλλη. Ο Κόλιν τον περίμενε στην καφετέρια του σταθμού και όταν εκείνος έφτασε μετά από τρία τέταρτα περίπου, αγκάλιασε αμέσως τον παλιόφιλό του και οι δυο τους άρχισαν να εξιστορούν τα συμβάντα της ζωής τους, τα καλά και τα άσχημα που είχαν περάσει όσο διάστημα είχαν να ειπωθούν και να καταστρώνουν σχέδια για το πώς θα περάσουν τις τρεις μέρες και νύχτες διασκέδασης στην Μάλαγα.

Ο Καρλ ήταν λίγο σκεφτικός. Ο συνétaιρός του στο μπαρ που έχουν μαζί στο Κάδιθ είχε διαφωνήσει με το να φύγει και να τον αφήσει ένα ολόκληρο τριήμερο μόνο του να τρέχει το μαγαζί. Ο Καρλ του είχε εξηγήσει ότι υπήρχε σοβαρός λόγος για να πάει στην Μάλαγα και δεν ήταν απλά και μόνο μια αφορμή για να πάει να διασκεδάσει στην feria. Όταν αποκάλυψε στον Κόλιν ότι εδώ και λίγο καιρό τα είχαν ξαναβρεί με την Άνα και εκείνη θα ήταν εκεί, στη Μάλαγα για το τριήμερο, συγκεκριμένα μόνο για εκείνη την ημέρα, το γεγονός αυτό έκανε τον Κόλιν να χαρεί και να μελαγχολήσει ταυτόχρονα. Καταλάβαινε ότι δεν ήταν εκείνος ο αποκλειστικός λόγος που θα ήθελε ο Καρλ να περάσουν λίγες μέρες μαζί διασκεδάζοντας, αλλά η Άνα. Αυτή ήταν η μοναδική αφορμή για το ταξίδι του Καρλ, αλλά και η αιτία για να δυσαρεστήσει τον συνétaιρό του. Ο Κόλιν συνειδητοποιούσε ότι για την σημερινή ημέρα ήταν, πολύ δύσκολο να βρεθεί μαζί με τον Καρλ, για το διάστημα που ήθελε, τόσο την μέρα, όσο και το βράδυ, όπως είχε υπολογίσει, όταν ξεκινούσε για το τριήμερο.

Ο Καρλ του εξήγησε ότι αμέσως μετά από έναν καφέ που θα έπιναν στο κέντρο, εκείνος θα έφευγε για να πάει λίγο δυτικότερα στο παραθαλάσσιο θέρετρο του Τορρεμολίνος,

όπου η Άνα νοίκιαζε ένα δωμάτιο, θα έμενε μαζί της και θα επέστρεφε στην Μάλαγα την επόμενη μέρα για να αφιερώσει στον φίλο του τον χρόνο που δικαιούταν μαζί του. Ο Κόλιν συμφώνησε με βαριά καρδιά, μη έχοντας τρόπο να αλλάξει το πρόγραμμα και την απόφαση του φίλου του και έτσι κατευθύνθηκαν προς το σταθμό με τα αστικά λεωφορεία που θα τους πήγαιναν στο κέντρο της πόλης.

Αφού ήπιαν τον καφέ τους και αποχαιρετίστηκαν, τουλάχιστον για εκείνη την ημέρα, ο Κόλιν αποφάσισε να ξεκινήσει την περιήγηση του στην Μάλαγα και να απολαύσει την γιορτή που είχε ήδη στηθεί από άκρη σε άκρη στην πόλη. Αρχικά κατευθύνθηκε προς τη πλάθα δε λα Μερθέδ, όπου έκανε στάση για να αγοράσει ένα ποτήρι μπύρα από μια υπαίθρια καντίνα, ενώ χάζευε μερικές όμορφες κοπέλες που ήταν ντυμένες με τις παραδοσιακές στολές του φλαμένκο. Ήπια την μπύρα του στο χέρι και άρχισε να ψάχνει το μουσείο Πικάσο, ώστε να δει, έστω απ' έξω αυτό το σημαντικό κτήριο. Αφού χάθηκε για λίγο στα στενά της πόλης, τελικά το ανακάλυψε και έβγαλε τις απαραίτητες φωτογραφίες του. Είχε όμως διψάσει ξανά, καθώς ο καυτός ήλιος και η αφόρητη ζέστη έκαναν επιτακτική την ανάγκη να πει κάτι παγωμένο, και *τι καλύτερο από μερικές ακόμα μπυρίτσες*, σκέφτηκε.

Περπατώντας στα δρομάκια της πόλης το μάτι του πήρε μια πινακίδα που έλεγε ‘Bodega – Bar El Pimpi’. Το μπαρ του φάνηκε όμορφο και αποφάσισε να μπει να δοκιμάσει το μέρος. Για κακή τύχη του Κόλιν, όμως, μέσα στο μπαρ γινόταν ένας... μικρός χαμός από τον κόσμο. Οι σερβιτόροι έτρεχαν πανικόβλητοι για να εξυπηρετήσουν τον κόσμο που περίμενε και στην μπάρα, αλλά και στα τραπεζάκια, που ήταν όλα πιασμένα. Μάταια περίμενε ο Κόλιν ώστε να καταφέρει, έστω, να πλησιάσει στην μπάρα για να παραγγείλει μια μπύρα. Έκανε μια βόλτα στο μπαρ και έφυγε κατευθυνόμενος προς το αρχαίο ρωμαϊκό θέατρο της Μάλαγα και το κάστρο Αλκαθάμπα που φαινόταν από εκείνο το σημείο. Ακολούθησε τις πινακίδες για τον καθεδρικό ναό της πόλης, τον *catedral de la Encarnacion*, και λίγο μετά στεκόταν αντίκρυ στον επιβλητικό ναό με το κινητό του να βγάζει συνεχώς φωτογραφίες.

Η ζέστη και η δίψα άρχισαν να τον κουράζουν υπερβολικά και ο Κόλιν συνέχισε να περπατάει, φτάνοντας τώρα στην Αλαμέδα πρινθιπάλ, κατευθυνόμενος δυτικά. Κάποια στιγμή θυμήθηκε ότι εκεί κοντά ήταν μια πολύ παλιά ταβέρνα περασμένου αιώνα που είχε διαβάσει ότι είχε φοβερό κρασί και μια μοναδική ατμόσφαιρα, με τους ντόπιους να την προτιμούν

και τους τουρίστες να την ανακαλύπτουν σιγά – σιγά και αυτοί. Έβγαλε τον χάρτη από την τσέπη του και προσπάθησε να βρει την οδό της ταβέρνας. Ήταν, όντως, πολύ κοντά. Ακολούθησε τις οδηγίες του χάρτη και να, που τώρα βρισκόταν μπροστά στην πόρτα της Antigua Casa de la Guardia, της πιο παλιάς ταβέρνας της Μάλαγα, με έτος ίδρυσης το 1840!

Ο Κόλιν έσπρωξε την ξύλινη πόρτα και μπήκε στην σκοτεινή ταβέρνα. Υπήρχε ένας μεγάλος ξύλινος πάγκος και πίσω του στέκονταν μεγάλα βαρέλια με τα καλύτερα κρασιά της Μάλαγα, καθώς και διάφοροι σερβιτόροι με λευκές μπλούζες, κυρίως μεσήλικοι. Ο κόσμος δεν είχε γεμίσει ακόμα το μέρος και έτσι ο Κόλιν στήθηκε μπροστά στην μπάρα και παράγγειλε ένα ποτήρι Μοσκατέλ. Ο σερβιτόρος του το έβαλε κατευθείαν από το βαρέλι, σημειώνοντας με μια κιμωλία πάνω στην ξύλινη μπάρα τον αριθμό 1.5, που αντιστοιχούσε στο ποσό που έπρεπε να πληρώσει ο Κόλιν σε ευρώ. Είχε περάσει σχεδόν μισή ώρα μέσα στην ταβέρνα και ο Κόλιν είχε, ήδη, πει τέσσερα ποτηράκια κρασί, όταν αποφάσισε να κινηθεί προς την κάγιε Λάριος για να θαυμάσει τον μεγαλύτερο πεζόδρομο της πόλης, την καρδιά της Μάλαγα και να γίνει ένα με το πλήθος που γιόρταζε την ετήσια feria της ανδαλουσιανής

πόλης. Πλήρωσε τον λογαριασμό του και έφυγε βιαστικά από την ταβέρνα.

Περπατούσε στον φαρδύ πεζόδρομο, με τον ήλιο να τον χτυπάει και να έχει ιδρώσει, από τη ζέστη και το κρασί. Παντού υπήρχε κόσμος που διασκεδάζε, γυναίκες με βεντάλιες, χορεύτριες του φλαμένκο, μουσικοί του δρόμου και πολύ κέφι. Κάποιος πλανώδιος πωλητής πουλούσε Cartojal, το γνωστό ντόπιο κρασί. Ήταν παγωμένο. Ο Κόλιν τον πλησίασε και αγόρασε ένα μικρό μπουκάλι. Το άνοιξε και άρχισε να το πίνει με μανία για να ξεδιψάσει. Η αίσθηση του παγωμένου κρασιού τον έκανε να νιώσει καλύτερα. Είχε αρχίσει να κάνει και λίγο... 'κεφάλι' και να κοιτάει χαμογελαστός τον κόσμο που του χαμογελούσε και αυτός. Οι γυναίκες ήταν πανέμορφες και ο Κόλιν τις κοιτούσε με λαγνία. Είχε ξεχάσει εντελώς τον Καρλ, αλλά δεν τον ένοιαζε και πολύ, τώρα. Θα τον έβλεπε την επόμενη μέρα και στο κάτω – κάτω εκείνος είχε σοβαρό σκοπό που έλειπε από κοντά του. Το να τα ξαναβρεί με την Άνα θα ήταν κάτι πολύ σημαντικό. *Κάτι φοβερό*, σκέφτηκε ο Κόλιν και το μυαλό του πήγε με μιας στην δική του κοπέλα, την Άλις που είχε αφήσει πίσω στο Μπιλμπάο. Δεν της είχε στείλει μήνυμα καθόλου από την στιγμή που άλλαξε τρένο στην Μαδρίτη, αλλά τώρα δεν είχε καμία διάθεση. Το μυαλό

του, εκείνη την στιγμή, ήταν επικεντρωμένο στην feria, στην Μάλαγα, στο Cartojal και στο γλέντι! Όλα τα άλλα μπορούσαν να περιμένουν...

Προς το τέλος της κάγιε Λάριος, συνάντησε την πλάθα δε λα Κονστιτουθιόν. Εκεί ήταν το φημισμένο καφέ Θεντράλ. Στο προαύλιο του καφέ είχε στηθεί μια αυτοσχέδια σκηνή, όπου μια μπάντα τραγουδούσε ισπανικά και διεθνή χορευτικά τραγούδια, ενώ στην άλλη άκρη υπήρχε ένα μπαρ, με τον κόσμο να πηγαινοέρχεται και να αγοράζει ποτά και φαγητό. Ο Κόλιν πλησίασε και βρήκε την μοναδική γωνία της μπάρας που ήταν άδεια και παράγγειλε ένα μεγάλο ποτήρι μύρα και δύο pinchos morunos, δηλαδή καλαμάκια με κρέας από κοτόπουλο που συνοδεύονταν από πατατάκια. Το στομάχι του έκανε... πάρτυ και ο Κόλιν έφαγε στο άψε – σβήσε το φαγητό του, ενώ κατέβαζε την παγωμένη μύρα με μεγάλες γουλιές κοιτώντας προς την σκηνή με τους μουσικούς και προσπαθώντας να σταμάρει κάποια όμορφη ντόπια κοπέλα για να κάνει παιχνίδι. Ήταν μισομεθυσμένος και ευτυχισμένος. Παράγγειλε άλλη μια μύρα και την κατέβασε σχεδόν μονορούφι. Τότε αποφάσισε να το γυρίσει πάλι στο Cartojal. Ζήτησε από τον μάρμαν ένα μεγάλο μπουκάλι και μια μερίδα παέγια. Εκείνος του έδωσε το παγωμένο κρασί και 2 πλαστικά

ποτηράκια και του ετοίμασε μια γενναία μερίδα παέγια στο πλαστικό πιάτο που λύγιζε από το βάρος.

Ο Κόλιν διασκέδαζε πολύ! Το κεφάλι του είχε αρχίσει να γυρίζει αλλά αυτό δεν τον ένοιαζε και τόσο... Το κρασί έρρεε παγωμένο και το φαγητό ήταν ικανοποιητικό. Τελείωσε την παέγια του και άρχισε να πίνει το κρασί κατευθείαν από το μπουκάλι. Το διασκέδαζε αφάνταστα τώρα. Λικνιζόταν στους λάτιν ρυθμούς της μπάντας και έπινε μεγάλες γουλιές από τη μπουκάλα. Όλα γύριζαν και εκείνος ήταν ευτυχημένος. Το κρασί, κάποια στιγμή τέλειωσε... Προς στιγμή, αμφιταλαντεύτηκε αν θα παραγγείλει άλλο ένα ή θα το γύριζε ξανά στη μπύρα. Τελικά αποφάσισε να δώσει άλλη μια ευκαιρία στο παγωμένο κρασί και στριμώχτηκε στην αυτοσχέδια μπάρα, ζητώντας από τον σερβιτόρο, ‘una botella de Cartojal, grande’, ένα μεγάλο μπουκάλι κρασί. Ζήτησε και άλλα δύο πίντσος με πατατάκια, καθώς είχε την σοφία να σκεφτεί να μην πίνει χωρίς να τρώει... Τα παθήματα του παρελθόντος του είχαν γίνει, πλέον, μαθήματα.

Ο Κόλιν άρπαξε, σχεδόν, με μανία το φαγητό και το μπουκάλι με το κρασί. Το άνοιξε και συνέχισε να πίνει κατευθείαν από το μπουκάλι, δαγκώνοντας ταυτόχρονα, μεγάλες μπουκιές από το κοτόπουλο. Γύρω του είχαν πλησιάσει αρκετές όμορφες

κοπέλες, οι οποίες ήταν μόνες και σε παρέες κυρίως, αποκλειστικά, γυναικών. Ο Κόλιν τους χαμογελούσε, αλλά δεν λάμβανε κάποια ιδιαίτερη αντίδραση από μέρους τους. Και ο ίδιος, άλλωστε, είχε αφοσιωθεί περισσότερο στο πιωτό, το φαγητό και την μουσική. Ένωθε ανάλαφρος, μεθυσμένος και ευτυχισμένος. Αφού τελείωσε και την δεύτερη μπουκάλια Cartojal, ζήτησε τον λογαριασμό για όλα, και έφυγε ξαφνικά κατευθυνόμενος προς την οδό Λάριος. Σκέφτηκε να επισκευθεί την αρένα της Μάλαγα, όπου σε λίγη ώρα ξεκινούσε μια ταυρομαχία, αλλά η ζέστη και η ζαλάδα του δεν του φάνηκαν καλοι οδηγοί για μια τέτοια απόφαση. Θα το άφηνε για την επόμενη ημέρα, που θα ήταν και ο Καρλ μαζί του για να απολάμβαναν μαζί την ταυρομαχία.

Περπατώντας στην κάγιε Λάριος ο Κόλιν θυμήθηκε ξαφνικά, ότι δεν είχε περάσει καθόλου από το ξενοδοχείο του για να αφήσει τα πράγματά του και να παραλάβει το κλειδί του δωματίου του. Είχε ακόμα πάνω του την μικρή τσάντα με τα ελάχιστα ρούχα που είχε πάρει μαζί του. Είχε νοικιάσει ένα δίκλινο στην κάγιε Καρρετερία, αρκετά κοντά στις όχθες του, σχεδόν, ξεραμένου ποταμού Γουαδαλμεδίνα. Έβγαλε τον χάρτη και προσπάθησε να προσανατολιστεί. Θα πήγαινε στο ξενοδοχείο, θα ξεκουραζόταν λίγο και μετά θα έβγαινε το

βράδυ για να συνεχίσει το ξεφάντωμα. Το σχέδιο τού άρεσε πολύ. Σταμάτησε ξανά σε έναν από τους πλανώδιους πωλητές και αγόρασε άλλη μια μεγάλη μπουκάλα Cartojal.

Τρεκλίζοντας και με το κρασί στο ένα χέρι και τον χάρτη στο άλλο, ξεκίνησε για το ξενοδοχείο του. Με τα χίλια ζόρια το βρήκε και, σχεδόν, μη καταλαβαίνοντας τι έλεγε ή τι του έλεγαν στην ρεσεψιόν, παρέλαβε το κλειδί και μπήκε στο δωμάτιό του. Το δωμάτιο ήταν στο ισόγειο και πολύ λιτά επιπλωμένο. Προς μεγάλη του λύπη διαπίστωσε ότι δεν είχε κλιματισμό, παρά μόνο έναν μικρό ανεμιστήρα. Το βράδυ θα ήταν δύσκολο με τόση ζέστη, αλλά ο Κόλιν ήδη ήταν πολύ μεθυσμένος για να ανησυχήσει παραπάνω γι' αυτό. Ήπια μια μεγάλη γουλιά από το κρασί και απίθωσε το μπουκάλι στο πάτωμα. Έβγαλε το κινητό του για να δει αν του είχε στείλει μήνυμα ο Καρλ ή η Άλις. Κανείς από τους δύο δεν είχε στείλει το παραμικρό. Ξάπλωσε με τα ρούχα για να πάρει έναν υπνάκο ένα – δύο ωρών πριν ξεκινήσει για τη βραδινή του περιπέτεια. Ο Κόλιν βυθίστηκε αμέσως στον ύπνο, και δεν θα ξυπνούσε πριν το επόμενο πρωί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Feria. (II)

Μάλαγα. 20 Αυγούστου 2014.

Κόλιν και Καρλ

Ο Κόλιν είχε φτάσει πρώτος στην πόλη, και έτσι ξεκίνησε για το αεροδρόμιο της Μάλαγα για να παραλάβει τον Καρλ που θα έφτανε σε λίγο με πτήση από το Βερολίνο. Ο Κόλιν περιπλανήθηκε στην αίθουσα αφίξεων, πήρε έναν καφέ στο χέρι και χάζευε στα καταστήματα περιμένοντας να περάσει η ώρα. Πήρε τηλέφωνο την Άλις, στο Μπιλμπάο και συζήτησαν για κάμποση ώρα. Της είπε ότι έφτασε καλά στην Μάλαγα και τώρα θα περίμενε να παραλλάβει τον Καρλ για να ξεκινήσουν μαζί για το κέντρο της πόλης. Η Άλις του ευχήθηκε καλή διασκέδαση και εκείνος της δήλωσε πόσο την αγαπούσε, κλείνοντας το κινητό. Αρκετή ώρα μετά στον πίνακα

ανακοινώσεων ο Κόλιν, είδε ότι η πτήση του Καρλ είχε φτάσει – επιτέλους – στο αεροδρόμιο. Κινήθηκε προς το σημείο όπου έβγαινε κόσμος. Ευχήθηκε να μην είχε παραδώσει ο Καρλ την βαλίτσα του και να την περίμενε, ώστε να μην αργήσει παραπάνω. Ο Κόλιν ανυπομονούσε να δει τον φίλο του μετά από τόσο πολύ καιρό και να περάσουν τρεις μέρες μαζί, διασκεδάζοντας στην ετήσια φιέστα της πόλης της Μάλαγα, την feria.

Λίγα λεπτά μετά, ξεπρόβαλλε ο Καρλ κρατώντας, όντως μια μικρή βαλιτσούλα στο χέρι. Δεν είχε αργήσει καθόλου. Με το που τον είδε ο Κόλιν τέντωσε το χέρι του φωνάζοντάς τον δυνατά. Ο Καρλ τον εντόπισε και του χαμογέλασε. Πλησίασε και τον αγκάλιασε. Οι δυο τους έμειναν για λίγη ώρα αγκαλιασμένοι. Το μυαλό τους πήγε μια δεκαετία πίσω, εκείνες τις ημέρες του Πάσχα του 2004, όταν προσγειώνονταν στο ίδιο αεροδρόμιο, πετώντας από το Λονδίνο. Τότε, που σε μια νύχτα μέσα ο Κόλιν είχε αποφασίσει να κάνουν ένα ταξίδι στην Ισπανία και ο Καρλ, συμφώνησε και τον ακολούθησε. Το ταξίδι που είχε αλλάξει τη ζωή τους. Την στιγμή που μιλούσανε, χτύπησε το κινητό του Καρλ. Ήταν η Μπεατρίς, που ήθελε να δει αν ο αγαπημένος της έφτασε σώος και

αβλαβής στην Ισπανία. Ο Καρλ απάντησε και την ενημέρωσε ότι όλα είχαν πάει καλά, στέλνοντάς της την αγάπη του.

Οι δύο φίλοι κατευθύνθηκαν προς τον σταθμό των λεωφορείων για να πάρουν αυτό που θα τους πήγαινε στο κέντρο της πόλης. Και οι δύο ανυπομονούσαν να διασκεδάσουν και να πάρουν μέρος σ' αυτή την μεγάλη γιορτή της ανδαλουσιανής πόλης. Φτάνοντας στο κέντρο, πήραν ένα ταξί και ζήτησαν να τους πάει στο ξενοδοχείο που είχαν κλείσει για το τριήμερο. Το ξενοδοχείο τους άνηκε στην αλυσίδα Ibis και ήταν σε αρκετά κεντρικό σημείο, δίπλα σχεδόν στις όχθες του ποταμού Γουαδαλμεδίνα, ενώ ήταν και πολυτελέστατο. Οι δύο φίλοι κατευθύνθηκαν στη ρεσεψιόν, όπου πλήρωσαν για τη διαμονή τους και ανέβηκαν στο δωμάτιο τους για να φρεσκριστούν και να ξεκινήσουν την περιήγησή τους στην πόλη.

Το πρώτο πράγμα που έκαναν ήταν να κατευθυνθούν προς το κέντρο, στην πλάθα δε λα Κονστιτουθιόν, όπου είχαν σταμπάρει το φημισμένο καφέ Θεντράλ, για να πιουν έναν καφέ και να ξεκινήσουν τις βόλτες τους. Φτάνοντας στην πλατεία, γινόταν το αδιαχώρητο από τον κόσμο. Άντρες, γυναίκες και παιδιά, ντόπιοι και τουρίστες, χορευτριες φλαμένκο, μουσικοί του δρόμου και κάθε λογής άνθρωποι είχαν κατακλύσει τον εξωτερικό χώρο του καφέ, όπου στην

μια πλευρά του είχε στηθεί ένα αυτοσχέδιο μπαρ που πουλούσε φαγητό και πιτό και στην άλλη πλευρά του είχε δημιουργηθεί μια σκηνή, όπου μια τοπική μπάντα τραγουδούσε ισπανικά τραγούδια, ενώ ο κόσμος, έπινε, έτρωγε, χόρευε και τραγουδούσε. Ήταν μια κινητή γιορτή.

Ο Κόλιν και ο Καρλ, αποφάσισαν να αναβάλουν για αργότερα τον καφέ και κατευθύνθηκαν προς το μπαρ, όπου παράγγειλαν δύο μεγάλα πλαστικά ποτήρια μπύρα και διάλεξαν το μενού της ημέρας, που ήταν μια ποικιλία διάφορων κρεατικών και παέγιας, για να συνοδέψουν τις μπύρες τους.

«Στην υγεία μας παλιόφιλε!»

«Στην υγεία μας κολλητάρι!»

«Να μας χαίρονται οι γυναίκες μας...!»

«Κοίτα, εμένα η Τρις με χαίρεται, για σένα δεν ξέρω... χαχα!»

«Χαχα... Έχετε χιούμορ... κύριε καθηγητά! Καλό αυτό...»

«Ποιος μιλάει για χιούμορ! Εσείς οι Άγγλοι, δεν έχετε ιδέα από χιούμορ».

«Νομίζεις... Θεε να σου πω, για εκείνο τον τύπο που...»

«ΟΧΙ! Δεν θέλω... Έλα, στην υγεία μας! Να πάρουμε κι άλλη μπύρα;»

«Εννοείται φίλε...»

Ο Κόλιν και ο Καρλ ήταν ενθουσιασμένοι με την φιέστα, το πιωτό, το φαγητό και τον κόσμο. Παράγγειλαν κι άλλες μπύρες και τέλειωσαν το υπόλοιπο φαγητό τους. Ο Καρλ είχε μια ιδέα να πάνε να δούνε ταυρομαχία, μια και δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του. Ο Κόλιν είχε πάει μια φορά, αλλά δεν είχε ενθουσιαστεί. Παρ' όλα αυτά, συμφώνησε αμέσως και έτσι κανόνισαν ότι μετά από μερικά ακόμα ποτά, θα πήγαιναν στην αρένα για να προλάβουν την ταυρομαχία των επτά.

Τελειώνοντας τις μπύρες τους, ο Κόλιν πρότεινε να πάρουν ένα μεγάλο μπουκάλι Cartoja1, το φημισμένο λευκό κρασί της Μάλαγα, που καταναλώνεται με τα λίτρα στην διάρκεια της feria. Έτσι παράγγειλαν και άρχισαν να πίνουν, γελώντας και πειράζοντας ο ένας τον άλλο, αλλά και μερικές παρέες από κοπέλες που χόρευαν δίπλα τους.

Και οι δύο είχαν μεθύσει, καθώς τα μπουκάλια πηγαινοέρχονταν και το κρασί έρρεε άφθονο. Ο Κόλιν είχε αναποκοκκινήσει και σε συνδιασμό με την αφόρητη ζέστη της Μάλαγα, άρχισε να πειράζει τον Καρλ.

«Λοιπόν, φιλάρα, πες μου την αλήθεια... Την αγαπάς την Μπεατρίς;»

«Τι ‘ναι αυτά που λες; Εννοείται ρε φίλε!»

«Και την Άνα;»

«Ποια Άνα;»

«Την Άνα ρε; Εκείνη την Ισπανίδα που παραλίγο να σε κάνει να παρατήσεις τα πάντα και να μείνεις εδώ, πριν δέκα χρόνια...»

«Σοβαρά ρε φίλε, που την θυμήθηκες;»

«Ε, να... Σήμερα βρεθήκαμε στο αεροδρόμιο, εδώ στην Μάλαγα, πρώτη φορά μετά από δέκα χρόνια από εκείνο το γαμημένο το ταξίδι... χαχαχα... το θυμάσαι;»

«Ναι, το θυμάμαι... Αυτά είναι παρελθόν ρε Κόλιν! Είμαι μια χαρά με την Τρις, την αγαπώ και χαίρομαι για τις επιλογές που έκανα ως τώρα στη ζωή μου...»

«Καλά, ξεχνα το κολλητέ... Είμαι χάλια, λέω μαλακίες... Να πιούμε άλλο ένα κρασι;»

«Και δεν πίνουμε;»

Ο Κόλιν πήγε να παραγγείλει άλλο ένα Cartojal, ενόσω ο Καρλ στράγγιζε σκεφτικός το ποτήρι του. Η παράξενη και άκαιρη ερώτηση του φίλου του τον είχε προβληματίσει. Ξαφνικά, ένιωθε να του είχε φύγει τελείως η επίδραση του αλκοόλ και το κέφι και η ευθυμία που τού είχε προκαλέσει. Ο Κόλιν γύρισε με το κρασί και τα πλαστικά ποτηράκια και ένα πιάτο με παέγια και δύο πλαστικά πηρούνια.

«Αυτό είναι για το... στομάχι! Για να κατέβει το κρασί!»

«Είσαι άψογος...»

«Το ξέρω! Πιες!»

«Στην υγεία μας! Ξέχνα το παρελθόν! Στο παρόν και στο μέλλον μας!»

«Στην υγεία μας αδελφέ!»

Το μεσημέρι και το απόγευμα κύλησαν με τον Καρλ και τον Κόλιν να πίνουν. Ο Κόλιν ήταν σε μεγάλα κέφια, όπως και ο Καρλ, μόλο που η αναφορά σε ένα ξεχασμένο άτομο του παρελθόντος, την Άνα, τον είχε μελαγχολήσει, εν μέρει... Κατά τις έξι, ο Καρλ θύμησε στον φίλο του ότι ήταν καλή στιγμή να πληρώσουν και να φύγουν για να πάνε με την ησυχία τους στην αρένα, και να βρουν εισιτήρια για την

ταυρομαχία. Ο Κόλιν συμφώνησε κι έτσι οι δύο φίλοι ξεκίνησαν με τα πόδια για την πλάθα δε τόρος ‘Μαλαγιέτα’, όπου θα παρακολουθούσαν την πρώτη ταυρομαχία της ημέρας.

Μπαίνοντας στην αρένα κάθισαν στις θέσεις που έλεγαν τα εισιτήρια τους και περίμεναν να ξεκινήσει το θέαμα. Η ζέστη ήταν αφόρητη και ο ήλιος έκαιγε ακόμα πάνω από τα κεφάλια τους. Εκτός των άλλων, το κρασί είχε αρχίσει να τους χτυπάει και οι δύο ένιωθαν κάπως περίεργα. Ο Κόλιν σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Πριν προλάβει να ψάξει για τουαλέτα, ο εμετός του ανέβηκε στο στόμα και πρόλαβε να ξεράσει σε μια γωνιά κάτω από τις εξέδρες. Σκουπίστηκε και βγήκε να αγοράσει ένα μπουκαλακι νερό. Όταν επέστρεψε, το πλήθος επευφημούσε με ‘όλε’ την είσοδο των ταυρομάχων.

Η πρώτη φάση της ταυρομαχίας ξεκίνησε με την είσοδο του ταύρου στην αρένα. Αφού είχε την πρώτη του συνάντηση με την κάπα του ταυρομάχου, το ζώο όρμησε τους πικαδόρες που ήταν έφιπποι και οπλισμένοι με μια ξύλινη λόγχη που κατέληγε σε μια μεταλλική άκρη, την οποία προσπαθούσαν να καρφώσουν στον αυχένα του ταύρου. Ο κόσμος επευφημούσε με τα χαρακτηριστικά του ‘όλε’. Στη συνέχεια οι βοηθοί του ταυρομάχου πλησίασαν τον ταύρο και του κάρφωσαν τις μπαντερίγιες στη ράχη του. Το ζώο μάτωσε, αλλά

εξακολουθούσε να προσπαθεί να παλέψει. Ο Καρλ παρακολουθούσε με δέος το θέαμα, ενώ ο Κόλιν αισθανόταν χάλια με το στομάχι του να είναι σε άσχημη κατάσταση από το κρασί και τον εμετό που είχε κάνει και τον δυνατό ήλιο να τον χτυπάει κατακέφαλα. Είχε ιδρώσει και σηκώθηκε για να προσπαθήσει να βρει κι άλλο νερό για να πιει.

«Είσαι καλά φίλε;»

«Ναι, μια χαρά. Κάνει πολύ ζέστη, πάω να βρω νερό, θέλεις;»

«Ναι, σ' ευχαριστώ!»

Φεύγοντας ο Κόλιν, ξεκινούσε η τρίτη και τελευταία φάση της πρώτης ταυρομαχίας. Ο ταυρομάχος κρατώντας την μουλέτα του, δηλαδή το κόκκινο ύφασμά του, επιχειρούσε μια σειρά από περάσματα κοντά στα κέρατα του ταύρου, ώστε να βρει την κατάλληλη στιγμή για να τον αποτελειώσει. Τελικά ο ταυρομάχος θανάτωσε τον ταύρο με ένα χτύπημα 'ρεθιμπιέντο', όπου ακίνητος προκάλεσε την έφοδο του ταύρου και τον κάρφωσε με το σπαθί του, ψηλά ανάμεσα στους ώμους του. Ήταν ένα άψογο χτύπημα που αποτέλειωσε τον ταύρο και το πλήθος αποθέωσε τον ταυρομάχο, καθώς τα άλογα έβγαζαν το νεκρό ζώο από την αρένα.

Στον Καρλ δεν άρεσε καθόλου η τελευταία σκηνή. Τον μελαγχόλησε και αποφάσισε να φύγει και να μην καθήσει να δει την επόμενη ταυρομαχία. Βγήκε από την αρένα και έστειλε μήνυμα στον Κόλιν ότι θα τον περίμενε απ' έξω. Ο Κόλιν δεν απάντησε. Ο Καρλ ανησύχησε και έκανε τον κύκλο της αρένας. Βρήκε τον Κόλιν να κάνει εμετό σε μια γωνία. Τον πλησίασε και του έριξε νερό στο πρόσωπο από το μπουκάλι που είχε πετάξει κάτω. Ο Κόλιν συνήλθε και άρχισε να γελάει. Ο Καρλ γέλασε κι αυτός και τον άρπαξε από τον ώμοτου, γελώντας. Οι δύο φίλοι, κίνησαν για το κέντρο.

«Πάμε να πιούμε! Τώρα νιώθω καλύτερα!»

«Είσαι σίγουρος ρε; Σε είδα σε πολύ άσχημη φάση».

«Μια χαρά είμαι σου λέω! Τα άδειασα όλα. Χωράνε άλλα τόσα... λίτρα μέχρι να τα ξαναβγάλω».

«Ε, τότε... Vamos!» Ο Καρλ, φώναξε δυνατά την τελευταία λέξη και οι δύο φίλοι ξεκαρδίστηκαν στα γέλια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Απόφαση.

Μαρμπέγια. 10 Απριλίου 2004

01:00 π.μ.

Κόλιν.

Δεν ξέρω τι γίνεται τώρα και δεν με νοιάζει και πολύ εδώ που τα λέμε... Τουλάχιστον έμεινε μια μέρα ακόμα και δεν λέει να την χαραμίσω έτσι. Ειλικρινά δεν με ενδιαφέρει. Ας μείνει εδώ. Ας γίνει Ισπανός. Α ναι, θα του πηγαίνει, αφού έχει και πέραση στις γυναίκες εδώ. Δε θα του κακοπέσει κι όλας. Ας γυρίσει και πίσω. Βασικά καλύτερα να γυρίσει γιατί δεν αντέχεται η χρονιά χωρίς αυτόν. Εξετάσεις, πτυχία, αποφοίτηση. Τα ίδια και τα ίδια. Και οι γκόμενες εκεί... Βαρέθηκα φίλε. Η μία είναι χειρότερη από την άλλη, άλλα μήπως και εδώ είναι καλύτερες; Γαμώτο! Σκατά έχουν γίνει τα πράγματα.

Και είναι κι αυτή η Άνα... Τον μάγεψε; Τι του έχει κάνει; Βουντού; Καλά δεν είχε ζαναδει γυναίκα στη ζωή του; Πως κάνει έτσι; Και σιγά μην έβγαίνα μαζί τους σαν το παιδάκι που βγαίνει με τους γονείς του βόλτα. Να βγω να κάνω τι; Να κρατάω το φανάρι στο ευτυχισμένο ζευγαράκι; Όχι Καρλ φίλε μου... Όχι κολλητέ μου... Δεν γίνεται αυτό! Βρες άλλον να το κάνει...

Ουφ... Δεν παίζει ύπνος απόψε. Και αύριο ποιος πετάει, και τόσο αργά... Καλύτερα να έκλεινα πρωινή πτήση, γαμώτο. Ποιος κάθεται μέχρι το απόγευμα... τριγυρνώντας στους δρόμους. Όχι, όχι, μαζί τους δεν μένω... Ας με παρακαλέσουν όσο θέλουν. Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση, με τίποτα! Τουλάχιστον, ελπίζω να με συνοδέψει ως το αεροδρόμιο, αν τελικά το αποφασίσει να μην έρθει μαζί.

Εγώ πάντως θα τον ψήσω αύριο. Θα τον μεταπείσω το μπαγάσα, δε θα εγκαταλείψω έτσι. Εισιτήριο έχει. Δεν το έχει ακυρώσει ακόμα... (ευτυχώς!). Αν επιμείνει αυτή όμως να τον κρατήσει, τότε δύσκολα τα πράγματα... Αχ, Καρλ φίλε μου... Αύριο πετάμε και δεν έχεις αποφασίσει ακόμα τι θα κάνεις... Αυτό θα πει αποφασιστικότητα... Εκτός αν ήδη ξέρεις και δεν μου λες...

Τσως έχεις αποφασίσει φίλε... Μαγκιά σου αν μείνεις... Εγώ δεν θα το έκανα εύκολα... Και την γουστάρω και την Ισπανία... Και θα έρθω εδώ να μείνω μετά από το Κόβεντρι. Αλλά εγώ είμαι... δειλός. Ναι, είμαι κότα. Και μια γυναίκα δεν θα με κρατούσε εδώ... Ή μήπως...

Αχ, πως θα κάνει ο γέρος σου έτσι και το μάθει... Δεν πρόκειται να του πω τίποτα... Θα σε πείσω ρε φιλαράκο. Θα σε καταφέρω να έρθεις πίσω! Έχουμε τις εξετάσεις. Τις γαμημένες τις εξετάσεις! Και την αποφοίτηση...

Τι πας να κάνεις ρε αδελφε;

Τι πας να κάνεις... Καλά κάνεις όμως... Κάνεις αυτό που γουστάρεις, ζεις τη ζωή σου. Δε θα γεράσεις με κάποιο απωθημένο. Ούτε με τα 'αν' και τα 'γιατί'.

«Αν είχα μείνει... Αν γύριζα πίσω...» Πώς να ζήσεις με αυτές τις αναπάντητες ερωτήσεις στο μυαλό, ρε συ... Α ρε κολλητέ να είχα το θάρρος σου. Να ήμουνα πιο δυνατός σ' αυτά. Να ήμουνα άντρας και όχι το παιδάκι της μαμάς...

Σε θαυμάζω ρε Καρλ. Είσαι μάγκας. Εσύ θα αποφασίσεις τι θα κάνεις και θα κάνεις αυτό που γουστάρεις εσύ και όχι εγώ, αυτή, οι γονείς σου, οι καθηγητές σου, οι άλλοι...

Κακία δε θα σου κρατήσω. Ότι κι αν αποφασίσεις, είναι δικαίωμά σου. Μαγκιά σου. Δική σου απόφαση, στη δική σου ζωή. Εντάξει, αν μείνεις εδώ θα μου λείψεις εκεί πάνω, στην Αγγλία, ρε φίλε...

Γαμώτο, ναι θα χάσω το κολλητάρι μου... Ένα σωρό βλάκες εκεί στο κολλέγιο... Δεν έχω όρεξη να μιλάω σε κανέναν! Ούτε σ' αυτήν αν είναι εκεί... Αυτήν δε πρόκειται να την πλησιάσω ούτε στα δέκα μέτρα! Ειδικά μετά από αυτό που μου έκανε...

Δεν ξεχνάω όσους με πλήγωσαν... Έτσι είναι η ρημάδα η ζωή φίλε... Δεν γίνεται να συγχωρείς τους πάντες. Δεν είμαι Θεός. Μόνο ο Θεός και ο... Γκάντι, ναι, μόνο αυτοί οι δύο συγχωρουν τους πάντες... Και απ' ότι ξέρω, ο Γκάντι δεν είμαι...

Μακάρι να 'μωνα στο μυαλό του να δω τι σκέφτεται... Τι έχει αποφασίσει...

Αχ, ρε Καρλ...

Μάλλον πρέπει να πάω να κοιμηθώ... Δεν υπάρχει περίπτωση αύριο να μπορώ να ξυπνήσω και να ετοιμαστώ για το ταξίδι. Καλά, πως έγιναν όλα αυτά σε ένα ταξίδι... Ένα ταξίδι! Πέντε καταραμένες μέρες ρε φίλε! Ούτε καν εβδομάδα... Ρε, τι σου είναι η πουτάνα η ζωή... Δεν μπορείς να προβλέψεις τίποτα. Δεν

μπορείς να σχεδιάσεις τίποτα. Δεν υπάρχει έτοιμο μέλλον. Τα πάντα αλλάζουν στο επόμενο λεπτό. Στο επόμενο δευτερόλεπτο...

Και μετά λες... Αν μπορούσα να γυρίσω πίσω τον χρόνο και να άλλαξα κάτι απειροελάχιστο, πως θα ήταν άραγε μετά τα πράγματα. Θα είχαν αλλάξει εντελώς; Άραγε υπάρχει το παράλληλο σύμπαν; Δηλαδή, αν εγώ δεν αποφάσιζα ποτέ να κάνουμε αυτό το καταραμένο ταξίδι εδώ, τώρα θα ήμασταν όλοι στο Κόβεντρι και θα ετοιμαζόμασταν για τις εξετάσεις;

Μάλλον αν δεν επέμενα να πάμε στο καταραμένο Λονδίνο η... η Ντέμπορα θα ήταν εκεί μαζί μου ακόμα; Ποιος χέστηκε άραγε; Αυτό το σύμπαν έχει πάει έτσι και δεν αλλάζει. Το άλλο δεν ξέρω πως πάει. Δεν είμαι εκεί. Στο άλλο μπορεί να είμαι... ροκ σταρ! Ποιος νοιάζεται...

Στο άλλο παράλληλο σύμπαν, μπορεί ο Καρλ να έχει παντρευτεί και να έχει πέντε παιδιά που τα λένε Χοσέ, Χόρχε, Χουάν, Μαρία και Σοφία! Και να... πουλάει αντίκες στη Μαδρίτη! Χα χα χα... Καρλ φίλε, πρέπει να σε δώ να πουλάς αντίκες στην Ισπανία... Αυτό δεν χάνεται!

Χμμ... Έχει πάει τρεις... Δεν γίνεται να την βγάλω έτσι όλο το βράδυ. Δεν θέλω να πιω. Δεν μου κάνει κέφι. Ούτε μια μπύρα

δεν μπορώ να πιω. Χα! Ποιος το περίμενε... Εγώ και να μην μπορώ να πιω ούτε μια γουλιά μπύρα. Καρλ φίλε, έπρεπε να το δεις αυτό. Άλλα μην το πεις σε κανέναν στο κολλέγιο. Θα με κοροιδεύουν ακόμα και μετά την αποφοίτηση μου.

Είναι τρελό τι μπορεί να σκεφτεί ο άνθρωπος όταν δεν έχει ύπνο... Όταν ξαγρυπνά στις 3 το πρωί, και το μυαλό δουλεύει στο φουλ τις μηχανές του...

Αν ήμουν συγγραφέας, θα έγραφα για εμάς τους δυο... Εμένα και εσένα. Εντάξει ίσως και για την Άνα. Θα έγραφα μια νουβέλα, ένα μυθιστόρημα για το ταξίδι μας και την γνωριμία τους. Ω, ναι! Θα ήταν πολύ ρομαντικό για τα γούστα μου, άλλα αυτά πουλάνε. Θα έτρεχαν να το αγοράσουν όλα τα μικρά ρομαντικά κοριτσάκια. Και ίσως και οι μανάδες τους.

Θέλω να σκεφτώ... Θα 'θελα να μπορούσα να δω, με το μυαλό μου, πως θα εξελισσόταν η ιστορία μας, από δύο οπτικές πλευρές. Πως άραγε θα πήγαινε η ιστορία αν αύριο, ας πούμε, ο Καρλ έρθει μαζί μου και συνεχίσουμε τη ζωή μας στην Αγγλία και αποφοιτήσουμε μαζί, κλπ κλπ...

Άλλα θα θελα να δω και πως θα ήταν αν δεν γυρίσει. Αν αύριο αποφασίσει να μείνει εδώ και να ζήσει για πάντα με την Άνα. Να

παντρευτούνε και να κάνουν εδώ τη ζωή τους. Κι εγώ τη δική μου...

Νομίζω πως απόψε δεν θα κοιμηθώ...

***

08:00 π.μ.

Άνα.

Είναι δυνατόν να συμβαίνει σε μένα αυτό; Δεν ήμουν ποτέ τόσο τυχερή... Είναι εδώ στην αγκαλιά μου... Δεν μπορώ να σταματήσω να τον κοιτάω. Ποιος τον έφερε στη ζωή μου; Θεός; Όχι δεν γίνεται... Δε μπορεί να είναι τόσο φιλεύσπλαχνος ο Θεός... Ο Θεός Ήλιος που μου λέει συνεχώς; Μπορεί...

Πώς να τον αφήσω να μου φύγει. Πως θα σιγουρευτώ ότι θα πάρει την σωστή απόφαση; Θέλω να μείνει. Πρέπει να μείνει. Τον θέλω εδώ. Τον έχω ανάγκη. Άλλα πως θα του πω να παρατήσει το μέλλον του; Πώς να τον αναγκάσω να πετάξει όλα του τα όνειρα, τόσα πολλά σχέδια για το μέλλον του;

Δεν ξέρω τι να κάνω. Δεν ξέρω τι θα γίνει. Δεν ξέρω ποιος είσαι εκεί πάνω και αν υπάρχουν ή όχι, ούτε πως σε λένε, άλλα πρέπει αύριο να τον κάνεις να μείνει εδώ! Τον χρειάζομαι! Καρλ σε χρειάζομαι! Σε θέλω μωρό μου, στη ζωή μου. Σε θέλω στα πάντα που με αφορούν. Δεν θέλω να ζαναδώ άδαιο το κρεβάτι μου. Δεν θέλω άλλον στη μεριά αυτή. Θέλω αυτή η στιγμή, αυτό το πρωί να παγώσει και να επαναλαμβάνεται κάθε ημέρα. Για πάντα.

Δεν μπορώ να κοιμηθώ... Με πνίγει το άγχος. Να πάω μια βόλτα; Να πάρω λίγο αέρα; Κι αν φύγει; Αν αύριο αποφασίσει να φύγει για την Αγγλία; Δεν θέλω να χάσω ούτε ένα δευτερόλεπτο, μαζί του. Αν είναι το τελευταίο βράδυ που κοιμόμαστε μαζί αυτό;

Όχι, με τίποτα! Όχι, δεν γίνεται... Ακόμα κι αν φύγει θα πάω να τον βρω. Ναι, δεν θα αγχωθώ καθόλου. Ακόμα και να... μην αποφασίσει να μείνει, εγώ θα πάω στην Αγγλία να τον βρω. Μπορεί να βρω και κάποια καλή δουλειά εκεί και να μείνω και μόνιμα. Μπορεί να ζωγραφίζω και να πουλάω πίνακες. Ή να κάνω κάτι προσωρινό μέχρι να βγάλω λίγα χρήματα.

Αυτό ακριβώς θα κάνω. Άλλα δεν θέλω να φύγει. Δεν θέλω να τον αφήσω. Πως όμως να του το κάνω αυτό...

Πολύ εγωιστικό. Είμαι πολύ εγωίστρια, τελικά.

Τον θέλω... Τον θέλω σαν τρελή. Είναι η ζωή μου. Άλλα πώς να του ορίσω τη δικιά του; Να του πω εγώ τι θα κάνει, επειδή έτσι θέλω εγώ να γίνει;

Τι μπέρδεμα! Θα τρελαθώ... Πρέπει να βγω λίγο έξω... Μια βόλτα στη παραλία. Να πάρω λίγο αέρα. Θα πεθάνω από άγχος... Αποφάσισε γρήγορα μωρό μου... Θα το δεχτώ ό,τι και να αποφασίσεις. Μη με βασανίσεις... Αποφάσισε γρήγορα!

Δεν πρέπει να κάνω φασαρία. Το τελευταίο που θέλω αυτή τη στιγμή είναι να ζυπνήσει και να με δει έτσι όπως είμαι.

Κομμάτια. Κουρελιασμένη. Αδύναμη. Το τελευταίο που θέλω είναι να βάλω τα κλάματα μπροστά του και να τον ικετεύσω γονατιστή να μείνει εδώ. Δεν γίνεται! Δεν μπορώ!

Δεν γίνεται να με δει έτσι, αν αυτή είναι... Αν αυτή η εικόνα είναι... Η τελευταία.

Όχι! Θα φύγω τώρα! Θα πάω στην παραλία να ηρεμήσω και να μη σκέφτομαι για λίγο, και όταν ζυπνήσει εκείνος θα είμαι δίπλα του εκεί να τον πείσω να μείνει.

Δεν είναι εγωισμός να θέλεις δίπλα σου για πάντα τον άνθρωπο που λατρεύεις. Έτσι δεν είναι;

***

14:00 μ.μ.

Καρλ.

Θα το κλείσω και θα εξαφανιστώ για λίγες ώρες. Το κινητό θα είναι νεκρό μέχρι το απόγευμα. Θα καταλάβει. Θα καταλάβουν. Το κεφάλι μου θα σπάσει. Λες και έχω πιει ένα βαρέλι μπίρα. Να το έπινα κι όλας, θα είχα μια δικαιολογία. Θέλω ηρεμία. Θέλω λίγη γαλήνη σήμερα. Ίσως λίγος καφές, κανένα σαντουιτσάκι, προς την παραλία... Καλή φάση φαίνεται...

Δεν ξέρω... δεν ξέρω. ΔΕΝ ΞΕΡΩ! Γαμώτο, δεν ξέρω τι να κάνω!

Όλα φαίνονται σωστά και λάθος μαζί. Εγώ θέλω αυτό, εκείνος το άλλο, εκείνη κάτι άλλο, και αυτοί εκεί πάνω θέλουν το δικό τους. Εγώ όμως τι να κάνω; Εγώ τι να διαλέξω; Εμένα ή τους άλλους;

Πάλι θα απογοητεύσω τους άλλους; Ή πάλι θα απογοητευτώ εγώ; Μια ζωή εγώ υποχωρώ για το καλό των άλλων... Για το

καλό τους... Σιχαίνομαι τον εαυτό μου! Πόσο δειλός. Πόσο εξαρτημένος από τους άλλους...

Θα την ξαναβρώ αν φύγω; Θα ξαναβρώ ποτέ τέτοια τύχη στη ζωή μου; Στη μίζερη και βαρετή ζωή μου; Όχι δεν θα ξαναβρώ. Αποκλείεται. Μια φορά γίνονται αυτά. Και αν είσαι έξυπνος τα κρατάς για πάντα. Αν είσαι ηλίθιος τα πετάς και φεύγεις.

Και το πρόσωπό της το πρωί... Τα πάντα πάνω της με ικέτευαν να μείνω.

Τέσσερα χρόνια άδικα όμως; Πάνε όλα έτσι, άδικα; Για ένα ταξίδι; Για ένα κορίτσι; Ναι για ένα κορίτσι τα πετάω! Και τέσσερα και δεκατέσσερα και... εκατόν τέσσερα!

Αλλά έτσι απλά; Δηλαδή αυτό ήταν; Όλα αυτά τα όνειρα, τέλος; Και εδώ τι θα κάνω; Δεν γίνεται να κάνω αυτό που έλεγα ότι θέλω να κάνω πάντα. Κι αν ο έρωτας περάσει; Αν με παρατήσει; Αν βρει κάποιον μελαχρινό Ισπανό, κάποιον... Αντόνιο Μπαντέρας; Αν ερωτευτεί κάποιον τέτοιο τύπο και παρατήσει εμένα τον... ασπρουλιάρη Γερμανό;

Και μετά τι; Πίσω; Πίσω που; Στην Αγγλία; Στο Κόβεντρι; Να ξανακάνω όλη τη χρονιά από την αρχή αφού γλείψω τους πάντες για να με δεχτούν πίσω, μήπως και καταφέρω να πάρω το χαρτί;

Με τίποτα...

Πίσω που; Στη Γερμανία; Χα χα χα... Ούτε νεκρός! Ας έρθει να με πάρει με το ζόρι ο μεγάλος. Ούτε νεκρός εκεί πέρα! Γαμώτο! Πάντα αυτό γίνεται! Γιατί πάντα δειλιάζω τόσο; Γιατί διστάζω τόσο στα πάντα; Τι μου συμβαίνει γαμώτο;

Το πρόσωπό της, το πρωί, ήταν ό,τι πιο όμορφο έχω δει στη ζωή μου. Ο Ήλιος μου. Ο Θεός μου!

Σχεδόν με ικέτευε να μείνω... Προσπαθούσε να το κρύψει, άλλα φαινόταν σε κάθε κύτταρό της ότι το ήθελε. Γιατί να με ικετέψει; Μήπως εγώ δεν το θέλω να μείνω, ίσως και περισσότερο από εκείνη;

Σε κανέναν δεν αξίζει να τον ικετεύουν. Και κανείς δεν θα πρέπει να ικετεύει τον άλλον... Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να θεωρεί τον εαυτό του ανώτερο. Όμως αυτό το βλέμμα δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Ό,τι και να γίνει από δω και πέρα στη ζωή μου, αυτό το βλέμμα, και αυτή την ομορφιά δε θα τα ξεχάσω ποτέ όσο ζω!

Θα' θέλα πάρα πολύ να μπορούσα να φανταστώ τον εαυτό μου, το μέλλον μου, τη πορεία της ζωής μου μέσα κι από τους δύο δρόμους. Πως θα μπορούσε να κυλήσει η ζωή μου αν επιλέξω

να μείνω εδώ και πως θα μπορούσε να πάει άραγε, αν αύριο επιλέξω να γυρίσω στο κολλέγιο και στην Αγγλία...

*Θα έδινα τα πάντα να μπορούσα να το δω από κάποια μεριά.
Θα ήταν σαν να ζω σε ένα παράλληλο σύμπαν. Σε δύο
σύμπαντα. Ένα, έχοντας επιλέξει να μείνω με την Άνα, και ένα,
έχοντας διαλέξει να φύγω και να γυρίσω πίσω. Μου θυμίζει το
φαινόμενο της πεταλούδας. Μια απόφαση μπορεί να αλλάζει τα
πάντα. Όλο τον ρου της ζωής σου. Ολόκληρο το μέλλον σου.*

Ουφ...

*Αν είχα τόση δυνατή φαντασία όπως ο Κόλιν... Μπορώ όμως να
κάνω κάποιες υποθέσεις και βάση κάποιων δεδομένων ίσως
μπορέσω λίγο να φανταστώ το μέλλον... Δεν είμαι μέντιουμ,
άλλα κάποια πράγματα δύσκολα αλλάζουν στη πορεία της ζωής.
Είναι θέμα λογικής...*

*Ίσως έτσι δω λίγο πιο ξεκάθαρα κάποια πράγματα πριν
αποφασίσω... Δεν έχω και πολύ χρόνο. Αύριο είναι η πτήση.
Ό,τι είναι να γίνει πρέπει να γίνει σήμερα...*

Γαμώτο... Νομίζω ότι αποφάσισα!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κάδιθ. Ισπανία. Μάρτιος 2015.

Καρλ.

Αγαπητέ πατέρα,

Αυτό το γράμμα ήθελα να στο στείλω εδώ και πολύ καιρό, άλλα δεν μπορούσα. Δίσταζα.

Ξέρω πως πλέον, είμαι ένας ανεξάρτητος άντρας, 33 ετών, που παίρνει τις αποφάσεις της ζωής του και κάνει τις επιλογές του σαν ενήλικας, άλλα νομίζω ότι κάτι χρωστάω να σου πω, σε εσένα, τον πατέρα μου. Τον Ραλφ Μπάντερ.

Πάνε πολλά χρόνια που έχω να σε δω. Υποθέτω δεν μου το συγχώρεσες ποτέ. Είχες τόσα όνειρα για μένα. Το ξέρω. Πάντα το ήξερα. Αλλα πάντα μου έλεγες να ακολουθώ αυτό που εγώ θεωρώ σωστό και το ένστικτο μου να με κατευθύνει στη ζωή. Τη δική μου ζωή.

Αυτό έκανα, πατέρα. Ζω την δική μου ζωή και είμαι χαρούμενος γι'αυτό.

Θυμάσαι την ημέρα που θα έφευγα για την Αγγλία; Το πάρτυ που είχαμε κάνει στο σπίτι, στο Αμβούργο; Θυμάσαι όταν κάποια στιγμή με είδες ανήσυχο; Αγχωμένο. Φοβισμένο, ίσως...

Με τράβηξες στο δωμάτιο και μου μίλησες σαν άντρας προς άντρα. Ήμουν μόνο δεκαοχτώ.

Μου είχες πει να μη φοβάμαι τίποτα. Αφού είναι δική μου η επιλογή πρέπει να είμαι ευτυχισμένος, ό,τι και αν συμβεί. Μου είχες πει ότι λίγοι άνθρωποι μπορούν να ακολουθούν τον δικό τους δρόμο στη ζωή. Ελάχιστοι. Και εγώ ήμουν ένας από αυτούς. Το θυμάσαι;

Έχω να σε δω έντεκα ολόκληρα χρόνια. Για την ακρίβεια ούτε καν έχουμε μιλήσει τα τελευταία έντεκα χρόνια. Την στιγμή που έμαθες ότι δεν θα γυρνούσα στο κολλέγιο με διέγραψες από τη ζωή σου. Από γιο σου.

Δεν σε κατηγορώ. Ήταν επιλογή σου. Όπως επιλογή μου ήταν να μην γυρίσω πίσω και να μείνω στην Ισπανία, πλάι στην γυναίκα που αγάπησα και ερωτεύτηκα. Βασανιστηκα πολύ μέχρι να αποφασίσω τι να κάνω. Δεν μετάνιωσα ποτέ όμως...

Αν μπορούσα να γυρίσω πίσω, τότε στο 2004, την ίδια επιλογή θα έκανα και πάλι. Για την ακρίβεια, δεν υπήρξε ποτέ άλλος

δρόμος στη ζωή μου. Το ήξερα ότι θα έμενα εδώ. Ήταν γραφτό μου.

Για το μόνο που μετανιώνω είναι ότι χάσαμε τόσα χρόνια χωρίς να πούμε ούτε μία λέξη... Ο χρόνος δεν γυρίζει πίσω. Αν μου απαντούσες έστω σε ένα μήνυμα από τα τόσα που σου είχα στείλει. Ένα τηλεφώνημα. Να 'ξερες πόσο πολύ ήθελα να σου μιλήσω...

Και ξέρεις... Η Άνα περιμένει παιδί. Ναι, επιτέλους! Θα έχω ένα κοριτσάκι σύντομα. Σε δύο μήνες περίπου. Τον Ιούνιο θα είμαι πατέρας. Θα έχω μια κόρη. Το πιστεύεις; Μάλλον στο είχα ξαναπεί αυτό, πριν λίγους μήνες... Σε ένα γράμμα μου...

Δεν ήταν πάντα τόσο εύκολα τα πράγματα για μένα, πατέρα. Για μας... Με την Άνα ζούσαμε χωριστά για πολλά χρόνια. Σχεδόν λίγο καιρό μετά που τη γνώρισα, χωρίσαμε. Ίσως έφταιγα κι εγώ, ίσως και αυτή. Δεν έχει σημασία... Είχε κι αυτή παρελθόν στη ζωή της, όπως όλοι μας, και όταν αυτό εμφανίζεται ξαφνικά πάντα δημιουργεί προβλήματα. Ειδικά όταν δεν το περιμένεις.

Ευτυχώς, η αγάπη είναι πιο δυνατή από όλα... Τα νικάει όλα! Λένε ότι όταν κάτι το θέλεις πολύ, το σύμπαν συνωμοτεί για να γίνει. Ναι πατέρα, ισχύει! Το σύμπαν συνωμότησε και την βρήκα ξανά. Και τώρα δεν θα την ξαναχάσω ποτέ.

Στο είχα γράψει κάποια στιγμή, άλλα μάλλον δεν το διάβασες ποτέ. Είναι ζωγράφος. Πολύ γνωστή και επιτυχημένη ζωγράφος και ταξιδεύει παντού για να δείξει το έργο της. Έχει τόσο πολύ ταλέντο...

Ξέρεις ότι την είχα συναντήσει πριν έξι - επτά χρόνια για λίγο, εδώ στην Ισπανία; Όταν ήμασταν χωρισμένοι. Και μια άλλη φορά έχασα - για λίγο - την ευκαιρία να την συναντήσω ξανά. Τι σου είναι η μοίρα...

Μου ήταν τόσο δύσκολο να είμαι μακριά της και να την ψάχνω τόσα χρόνια. Ένας Θεός ξέρει πως άντεξα αυτό το μαρτύριο. Ευτυχώς αυτός ο εφιάλτης τέλειωσε και τώρα είναι όλα όπως πάντα ονειρευόμουν να είναι.

Ακόμα και αυτό το μικρό μπαράκι που σου είχα πει ότι έχω, πάει καλά. Ευτυχώς υπάρχει δουλειά και ο συνεργάτης μου που το κρατάει, είναι καλό παιδί και με βοηθάει πάρα πολύ. Τον εμπιστεύομαι σαν αδελφό μου.

Τώρα όμως, πρέπει να σου πω ότι, το απόγευμα φτάνει ο Κόλιν, μαζί με την αρραβωνιαστικιά του.

Ναι, είμαι σίγουρος ότι το έχεις μάθει. Αρραβωνιάστηκε με μια ντόπια κοπέλα. Ισπανίδα. Και μένει μόνιμα και αυτός εδώ, στη χώρα. Είμαι τόσο περήφανος γι'αυτόν. Θα μείνει στο σπίτι μας

για όλη την εβδομάδα. Είχα να τον δω αρκετό καιρό και τώρα νιώθω τόσο όμορφα.

Είναι πολύ ευτυχισμένοι οι δυο τους και μάλλον θα παντρευτούν σύντομα. Ίσως κανονίσουμε να κάνουμε μαζί τους γάμους μας... Σε δύο μήνες που θα γεννήσει και η Άνα. Θα δούμε...

Ναι πατέρα, αυτή είναι η μεγάλη είδηση που ήθελα να σου πω.

Παντρεύομαι!

Παντρεύομαι τον έρωτα της ζωής μου, όσο κλισέ και να σου ακούγεται. Σχεδιάζουμε να κάνουμε εδώ την τελετή. Στην πόλη που μένουμε. Στο Κάδιθ.

Δεν μπορώ να σου περιγράψω την ευτυχία που νιώθω. Η ζωή μου δεν θα μπορούσε να είναι πιο ολοκληρωμένη ποτέ άλλοτε από όσο είναι τώρα...

Μάλλον όχι απόλυτα ολοκληρωμένη. Λείπει κάτι ακόμα...

Μέσα στον φάκελο σου εσωκλείω τις κάρτες επιβίβασης για δύο άτομα, στο δικό σου όνομα και της μητέρας. Μέσα έχει όλες τις λεπτομέρειες της πτήσης. Ο γάμος είναι τον Μάιο. Σε δύο μήνες.

Θα κατεβείτε στην Μαδρίτη και από εκεί θα σας παραλάβω εγώ, από το αεροδρόμιο με το αμάξι.

Θα έρθετε στο σπίτι μας. Στο Κάδιθ. Στην Ανδαλουσία. Είναι υπέροχα. Θα το λατρέψετε αυτό το μέρος. Έχει όσο ήλιο δεν θα έχει ποτέ η Γερμανία για όλο τον χρόνο.

Είναι η στιγμή να γνωρίσεις την Άνα, την γυναίκα που θα παντρευτώ. Και είναι η στιγμή να σε ξαναδώ κι εγώ...

Δεν ζητάω να μου απαντήσεις ούτε αυτή τη φορά. Ζητάω... ΘΕΛΩ τόσο πολύ να είσαι εκεί, στο αεροδρόμιο, στη Μαδρίτη, σε δύο μήνες... Το έχω ανάγκη.

Σας περιμένω. Να μου φιλήσεις τη μαμά.

Καρλ.

Υ.Γ. Τελικά μπαμπά είχες δίκιο... Πόσο μπορεί να αλλάξει τη ζωή σου ένα ταξίδι...